

ДЖОН КОНЪЛИ

ПРОЗОРЕЦ

игра на духове

I

„Така както стоят нещата в момента, земята на
духовете напомня на Америка... пълна с планини,
морета и чудовища. “

Джоузеф Гланвил,
„Удар по съвременния садуцизъм“¹ (1668 г.)

1.

Нов сняг натрупа върху стария - като спомени, като отминаващи години.

Той също щеше да замръзне, поне според метеоролозите, за да стане част от леда, сковал града, и да добави ден-два към бавното топене, което неминуемо щеше да настъпи, колкото и далечно да изглеждаше избавлението от студа в тази февруарска вечер. Все пак последният снеговалеж - първият от повече от седмица насам, беше скрил под себе си мръсотията на предишния и улиците на Портланд поне за кратко щяха да заблестят отново чисти и свежи.

Макар и студен, въздухът не беше нито чист, нито свеж. Над улиците се стелеше тънка мъгла, която обвиваше лампите като с воал и придаваше фантастичен вид на сградите на фона на небето. Градът изглеждаше сякаш двоен: като че ли някой беше наложил небрежно улиците и постройките върху някаква по-ранна версия на мястото и сега този сенчест вариант надничаше изотдолу, а хората от миналото можеха да се пресегнат и докоснат тези от настоящето.

¹ Садуцизъм: система от вярвания и практики на древни еврейски секти, противопоставящи се на фарисеите, на равинската и профетичната традиция и отричащи безсмъртието, възмездие в бъдещ живот и съществуването на ангели. - Бел. прев.

Чарли Паркър крачеше по улица „Иксчейндж“, навел глава в суровата тъмнина, и бавно си проправяше път между навяванията по тротоарите. Нямаше нужда от Ен Би Си да му казват, че зимата се е разлютила. Сякаш древна персонификация на сезона като че ли предущаше приближаването на пролетта, макар никой друг да не го долавяше, и беше твърдо решена да се държи вкопчена в бялото си царство колкото може по-дълго. Паркър го чувстваше в костите и в раните си. Лявата му ръка беше свита в болезнен юмрук в джоба, а белезите по гърба му бяха стегнати. Главата го болеше и ако някой го попиташе, можеше да посочи странните резки в косата си, сребристосива край белезите, оставени от сачмите, всяка свързана със собствена агония.

Старите травми също го измъчваха. Преди много години беше предпочел да се хвърли в едно ледено езеро в северния край на щата, вместо да застане пред дулата на оръжията, които със сигурност щяха да сложат край на живота му. Въпреки всичко беше отнесъл един куршум, макар че болката беше притъпена от студената вода. Трябваше да умре, но не било писано. По-късно лекарите щяха да го засипят с какви ли не медицински термини: хипотермия, хипотония, хиповолемиа, висок вискозитет на кръвта - все неблагоприятни за човешкото тяло състояния и особено за перспективите му за безсмъртие, и все отнасящи се по един или друг начин до него.

Не стига че беше прострелян, но и наруши почти всички медицински препоръки след това, като продължи да се бори с мъчителите си, и то преди някой да се опита да избие зъбите му. Един от лекуващите го, специалист по морска медицина, искаше да пише статия за неговия случай, но Паркър учтиво отказа предложението за безплатно лечение и терапия в замяна на сътрудничество. Понякога съжаляваше за това си решение. Често си мислеше, че тялото му така и не се е възстановило напълно след преживяната травма, защото оттогава насам усещаше зимния студ много по-свирепо, отколкото като дете или младеж. Понякога, дори в топла стая, го разтърсваха толкова силни тръпки, че часове след това се чувстваше изнемощял. Даже зъбите го боляха. Веднъж затракаха толкова силно, че му падна една коронка.

Но все пак беше жив и това беше хубаво, нали? Замисли се за старата мъдрост, че отказването от пороците не помага да живееш по-дълго, само ти се струва, че е дълго. В нощи като тази имаше чувството, че болката го е измъчвала през целия му живот.

Беше първият ден на февруари. Паркър си спомняше споровете с дядо си за зимните месеци малко след като старецът прибра момчето и майка им, и ги приюти, за

да се махнат от Ню Йорк и Чарли да превъзмogne смъртта на баща си. За Паркър зимните месеци бяха декември, януари и февруари, но дядо му, който бе дошъл от друг континент, ползваше стария галски календар, в който зимата започваше през ноември, а февруари беше началото на пролетта. Десетилетията, които бе живял сред суровите зими на Мейн, и най-вече леденият мрак на февруари, не бяха разклатили ни най-малко това убеждение. Гледайки на февруари като на раждането на новия сезон, вместо бавната смърт на стария, дядото показваше степен на психологическа проникателност, която му помагаше да понесе един от най-тежките месеци в годината като предвестник на по-добри времена.

Паркър спря пред „Крунърс енд коктейлс“. Рос беше избрал бара. Паркър не беше сигурен за причината. Не можеше да се каже, че агентът познаваше заведенията в Портланд. От друга страна, Паркър вече бе свикнал с мисълта, че Едгар Рос долавя по-добре непознати ритми, отколкото се смята за препоръчително, дори за човек, пряко свързан с въпросите на националната сигурност.

Всъщност Паркър харесваше „Крунърс енд коктейлс“. Името може да беше малко непретенциозно, но интериорът го връщаше в други времена, а храната и коктейлите ги биваше. Погледна през стъклото, замъглено от топлината вътре, и му се стори, че вижда силуета на Рос в дъното. Агентът седеше пред полупълна чаша и чиния с нещо като стриди. Паркър мразеше стриди. Що се отнася до чувствата му към Рос, присъдата още не беше произнесена.

Паркър се отдръпна от прозореца. Чуваше музиката, която се носеше по улицата от „Сони“, а от другата страна на улицата виждаше фигурите, които се движеха в бара на „Прес хотел“, където някога се бе помещавала редакцията на „Портланд Прес Хералд“, преди да се премести в „Уан Сити Сентър“ през 2010. Беше влизал в хотела само веднъж, за да го огледа и да пие по едно с Ейнджъл и Луис. Стори му се приятно място да отседнеш, въпреки че също като „Крунърс енд коктейлс“ беше внимателно декорирано упражнение по носталгия. От друга страна, може би носталгията беше разбираема реакция към свят, който упорито отиваше по дяволите, стига хората да помнеха, че е приятно да отскачаш от време на време до миналото, но не и да се заравяш в него.

Една от колите, паркирани отпред, беше черен „Лексус“, в който седяха двама мъже. За да избегнат конфликти, вероятно слушаха нещо неутрално като класически рок по радиото. И двамата бяха въоръжени. Беше ги информирал, че има среща с Рос. Бяха любопитни също като Паркър. Рос рядко се вясваше толкова на север.

Телефонът на Паркър иззвъня. Той вдигна..

- Пристигна с лимузина - каза Ейнджъл, - но не с правителствени номера. Оставиха го в бара и си заминаха. Аз останах при Рос, а Луис проследи колата. Паркирана е на „Мидъл Стрийт“. Наета от частна фирма, нищо твърде лъскаво. Шофьорът е в „Старбъкс“ и играе игрички на телефона си.

Паркър затвори и оправи иглата на вратовръзката си. Мразеше вратовръзки.

- Чуваш ли ме? - попита той.

Ейнджъл вдигна палец от пътническото място в колата. Поне Паркър се надяваше, че е палец. Човек никога не можеше да е сигурен с Ейнджъл.

Паркър влезе в бара.

Докато го водеха към масата, се замисли, че не знае почти нищо за Рос. Беше ли женен? Не носеше халка, но Паркър беше наясно, че някои мъже и жени с рискови професии не обичат да демонстрират семейното си положение. Може би беше разделен с жена си или разведен. Нямаше да е учудващо, предвид професията. Дали имаше деца? Паркър предполагаше, че няма, но му се беше случвало да греши за такива неща. Децата размекваха някои мъже, но за други нямаха никакво значение, освен че увеличаваха грижите им. Беше чел интервю с писател, чиято отчуждена дъщеря беше изминала хиляди километри до някакво място в Африка само за да види как баща ѝ затръшва вратата в лицето ѝ. Писателят оправдаваше поведението си с това, че не бил научен да се справя с „проблемни деца“, но Паркър не познаваше родители, които са научени да се справят с деца, били те проблемни или безпроблемни. Всъщност не беше точно така: познаваше няколко детски психолози, особено един, и те бяха ужасни родители.

Рос стана и му подаде ръка. Имаше пръска от сос „Табаско“ на ризата си, малка като капчица кръв от убодено с игла. Паркър не каза нищо, но се улови, че погледът му постоянно се плъзга натам, като че ли петънцето издаваше нещо значимо, което отказваше да му се разкрие.

Паркър връчи палтото си на салонния управител, но остана по сако.

- Реших, че няма да възразиш, ако си поръчам стриди, преди да дойдеш - каза Рос, когато и двамата седнаха. - Знам отношението ти към морската храна.

- Много мило от твоя страна.

Даде си сметка, че неприязънта му към морска храна се е превърнала във фобия. Сигурно би посетил психотерапевт, ако не се боеше какво ще разкрие недоверието му към мидите относно личността му.

- Какво пиеш?
- „Дюарс“ с „Дизароно“. Казва се „Кръстникът“.
- Надявам се, че това е ирония.

Паркър погледна менюто с коктейлите и намери един, който нямаше да го е толкова срам да поръча - „Журналист“, основно джин „Бомбай“ и вермут, и бутна листа настрана. Когато му донесоха питието, почти не го близна. Все още не харесваше твърд алкохол, но отдавна се беше научил, че когато се намира в компанията на човек, който пие, е добре да има нещо подобно пред себе си, дори и капка да не мине през устните му. Кафе, бира, вино, уиски, нямаше значение - фактът, че си поръчваше същото, караше другия да се отпусне, а това беше важно за добиването на информация. Е, Рос вероятно знаеше това. Ако ли не, не трябваше да работи за ФБР.

Двамата побъбриха малко за незначителни неща - за политика, за времето, за здравето на Паркър, след което поръчаха ордъври - морски дявол за Рос, пържола за Паркър, съответно с по чаша „Ризлинг“ и „Малбек“. Сервитьорката се отдалечи. Музиката свиреше тихо, контрапункт на жужащите разговори.

- Е - попита Паркър, - какво те води насам?

2.

Бяха заобиколени от хора, които се забавляваха, сгушени на топло зад прозорците. Заведенията в Портланд бяха майстори в уменията да накарат клиентите си да се чувстват уютно през зимата. Все пак имаха доста практика в това отношение.

Рос отпи от чашата си.

- Случайно да са ви се пресичали пътищата с един частен детектив на име Джейкъб Екълнд?

- Откъде е?
- От Провидънс.
- Не мисля. Специализира ли в нещо?

- Официално не. Занимава се с какво ли не, за да свърже двата края - с прегрешили съпрузи и съпруги, нарушения на гаранции, обслужване на дела... нещо

като теб, преди федералното правителство да започне да допринася за финансовото ти състояние.

Бяха минали едва няколко месеца, откакто в сметката на Паркър започнаха да се появяват новите плащания, но вече се отразяваха на стандарта му на живот и на типа случаи, които поемаше. Документацията обаче му беше отнела известно време. Адвокатът му, Ейми Прайс, отказа да има каквото и да било общо с това, защото го смяташе за грешка от негова страна - а може би и от страна на ФБР. Освен това Прайс най-после беше надянала хомота на годеника си, след като годежът им продължи толкова дълго, че пръстенът, купен нов, вече можеше да мине за антика. Беше бременна с близнаци и възнамеряваше да намали работната си заетост, или поне така твърдеше, макар Паркър да знаеше, че повече я е грижа да увеличи дистанцията между себе си и прословутия си клиент. Като бъдеща майка не искаше да поема рискове за собствената си безопасност и тази на растящото си семейство. Паркър не можеше да я вини за това. Наложиха се да прехвърли делата си на Мокси Кастин, който не страдаше от подобни притеснения.

Мокси така преработи споразумението с ФБР, че то заприлича повече на ежемесечно благотворително дарение от правителството, отколкото на договор за заплащане за услуги сега или в бъдеще. Проблемът обаче не беше в думите на хартия, а в смисъла, който се криеше зад тях. Паркър си даваше сметка, че е вързан за Рос, както и Рос - за него. Всяка услуга, поискана или осъществена, щеше да има цена. И сега усещаше, че агентът е на път да заработи част от тези пари.

- А неофициално?

- От време на време се ползваше от нашата щедрост.

- А в замяна трябваше да...?

- Да гледа. Да се ослушва. - Рос допи коктейла си, изплакна устата си с вода и мина на виното. - Да не мислеше, че си единствен?

- Караш ме да се чувствам специален.

- Боя се, че това надхвърля способностите ми.

Паркър се усмихна.

- Екълнд е изчезнал - продължи Рос. - Искам да го намерим.

- Ти си от ФБР. Все едно миньор да иска да му помогна в копаенето на въглища.

Рос не отговори. Пиеше вино и чакаше. Храната пристигна. Изглеждаше добре, но нито един от двамата не я докосна. Имаше време.

- Освен ако не можеш да накараш федералните да го направят - каза накрая Паркър, след като стана ясно, че няма да могат нито да хапнат залък, нито да продължат разговора, докато не покаже, че схваща ситуацията. - Не си сигурен какво е душел Еклънд, когато е изчезнал. Ако го подадеш на системата, а досега си му плащал, рискуваш да привлечеш вниманието едновременно към него и към онова, което е кипяло във вещерския казан в главата ти.

- Много добре.

- Жалко, че нямаш вяра на собствените си хора. Ако не можем да вярваме на тези, които шпионират съгражданите си за пари, на кого тогава?

- На теб. - Рос взе парче риба, внимателно добави към хапката малко омар и спаначено ризото и я поднесе към устата си. Кимна одобрително. - Много добра риба. Не знаеш какво изпускаш.

Паркър хапна от пържолата си. Беше хубава, но присъствието на Рос - иначе казано, на щата Мейн - не му позволяваше да ѝ се наслади.

- Можеше просто да ми се обадиш и да ме помолиш - каза той. - Нямахте нужда да биеш толкова път.

- Гледам на теб като на инвестиция. Искях да видя как ще се развият нещата.

- А Еклънд е дребна риба, която е изчезнала от радара и лекичко те е притеснила.

- Позна.

Лъжи, само лъжи. Еклънд беше важен. Иначе Рос нямаше да дойде лично чак дотук.

Но, така или иначе, всичко беше игра. Паркър разполагаше със списък с имена, взет от един самолет във Великите северни гори. Там бяха данните на мъже и жени, малко или много компрометирани, които, съзнателно или не, бяха сключили договор със слугите на дъртия дявол. От време на време Паркър подаваше някои от тях на Рос, а агентът току се оплакваше от бавната капка на системата. Паркър обаче беше сигурен, че Рос не прави нищо повече от това, да запамети тези, които разпознава, и да използва информацията срещу тях, когато му се удаде възможност.

В общи линии, Рос изчакваше.

Теоретично Паркър можеше да му връчи целия списък, за да може агентът да го пусне в някой внушителен компютър в сутерена на ФБР, след което машината да изплюе име. И двамата бяха убедени, че в тази директория от човешки падения се крият следи към една-единствена личност. Този човек, мъж или жена, издирваше

Погребания бог, Бога на осите, Чакащия зад стъклото. Ако съществуваше Бог, то това беше Не-Бог, но имената, с които го наричаха, нямаха никакво значение. Нямах особено значение и дали наистина съществува. Важното беше, че онези, които вярваха в него или поне твърдяха, че вярват, го използваша за оправдание на неимоверно низки деяния. Ала ако този, който ги манипулираше, бъдеше неутрализиран, диренията им щяха да замрат за поколения наред, ако не и завинаги, а последиците щяха да намалееят.

Рос обаче не беше в състояние да проведе такава операция сам, колкото и тихо да действаше, защото не можеше да бъде сигурен, че търсенето му ще остане тайна. Някои от преследваните заемаха високи позиции във властта. Бяха бдителни и предпазливи. Ослушваша се. Засега вярваха, че списъкът е изгубен. Ако знаеха, че някой го е намерил, щяха да се погрижат да му го отнемат.

По тази причина, въпреки всичките си резерви, Рос разбираше, че съхраняването на списъка при Паркър и разследването на отделни имена от него може би е най-добрият им шанс за успех. Затова и плащанията бяха толкова щедри. Рос на практика финансираше разследване, за което не можеше да се довери на собствената си агенция.

Ето че сега седеше тук, бодеше риба с вилицата си и говореше за някакъв изчезнал детектив, докато някъде пееше Тони Бенет.

- Откога липсва? - попита Паркър.

- Трябваше да се свърже с мен преди четири дни. Оставих ги да станат пет, преди да те потърся.

- Не знаеш ли колко важни са първите четирийсет и осем часа за всяко разследване?

- Опитвам се да не бъда параноичен. - Рос посочи чинията на Паркър. - Почти не си докоснал пържолата си.

- Май ще помоля да ми я опаковат за вкъщи. Може да я хапна с яйца сутринта.

В чинията на Паркър бяха останали само зелени трохи, примесени с бели късчета месо. Той попи устата си със салфетка, допи виното си и поиска сметката. И дума не каза за десерт или кафе. Работата му в Портланд почти беше приключила.

- Защо мислиш, че Екълнд не е избягал чисто и просто за малко по свое желание?

- Защото уговорката ни е друга. Условиата са много ясни.

- Ще ми се и аз да можех да кажа същото.

- Не мисля, че искаш поръчки като тези, които той изпълнява.

Още една лъжа. Рос полагаше твърде много усилия да звучи нехайно.

- Качил съм информацията, която те интересува, в друп-бокс - продължи агентът. - Ще намериш линковете в пощата си.

Сметката дойде. Рос плати в брой. Щом приключи с броенето на банкнотите, написа един телефонен номер на празно листче хартия, което извади от портфейла си.

- Ако искаш да се свържеш с мен, ползвай този номер. Ще ти възстановя всички разходи. Не ми трябват квитанции и бележки, само сумата. Ще преведа допълнително плащане на сметката си за непредвидени. Ако съумееш да не вдигнеш много шум, ще ти бъде безкрайно признателен.

Той стана от масата, но Паркър не помръдна.

- Остани. Допий си виното.

Той сложи тежката си ръка на рамото на Паркър, после се наведе и много тихо прошепна:

- И ако пак се опиташ да запишеш някой от разговорите ни, ще пусна кучетата подире ти и ще ги оставя да разкъсат и теб, и двамата ти психари.

После го потупа по рамото и си излезе.

Няколко минути по-късно влязоха Ейнджъл и Луис.

- Къде отиде? - попита Паркър.

- Колата го чакаше - отвърна Луис. - Явно беше преценил до минута удоволствието от срещата ви. Решихме, че няма смисъл да го проследяваме. Ако искаш да говориш с него, винаги можеш да почукаш на вратата на Федералните и да питаш дали ще го пуснат да играе навън.

- Освен това не чухме нито дума и от двамата ви след нещо си за някакви омари - добави Ейнджъл. - Пълно мъртвило в ефира.

Паркър откачи иглата-микрофон и свали вратовръзката си. Записът беше идея на Мокси Кастин. Въпреки поправките Мокси продължаваше да гледа на споразумението с Рос като на обект с последна степен токсичен риск преди задължителния знак за биологична опасност. Федералните закони позволяваха записи на телефонни и лични разговори, стига поне един от участниците да е съгласен. В случая това явно беше Паркър, защото Рос видимо имаше друго мнение по въпроса.

- Знаел е или е подозирал - каза Паркър, - и ме е заглушил малко след влизането ми.

- Май има проблеми с доверието - отбеляза Ейнджъл. - И с чара, въпреки че последното винаги сме го знаели.

- Между другото, нарече ви психари.

Луис се намръщи или по-точно, постоянно мрачното му лице се свъси още повече.

- Обиден съм. Аз не съм психар, а социопат.

Ейнджъл, който явно не се интересуваше от темата, посочи пържолата на Паркър.

- Ще го ядеш ли?

- Ами...

Преди да е успял да отговори, приятелят му седна на мястото на Рос, дръпна чинията към себе си и започна да се храни. Луис си взе стол от съседната маса и заразглежда винения лист.

- Като сме тук...

Част от другите посетители им хвърляха леко тревожни погледи. Ейнджъл изглеждаше така, сякаш са го викнали да поправи бойлера, но вниманието му е било привлечено от недовършените ястия по масите. Една жена наблизо се наведе над чинията си, за да спаси ценния си омар термидор.

Луис си поръча чаша „Малбек“ и кюфтенца с брускети за мезе.

- Е - рече той, когато приключи с поръчката, - какво искаше Рос?

- Да намеря някакъв частен детектив на име Еклънд, който си е бил шута.

- И ще го направиш ли? - поинтересува се Ейнджъл, докато бодеше последното парче от пържолата.

- Знаеш ли - отвърна Паркър, - не останах с впечатлението, че имам избор.

3.

Както беше обещал Рос, линковете към информацията за Еклънд вече чакаха в електронната поща на Паркър. Наложиха се да си поиграе малко, докато свали всичко, но в крайна сметка успя. А то не беше кой знае какво. Еклънд беше на петдесет и две, разведен от пет години, бездетен. Притежаваше разрешително за частен детектив от близо десет години, а преди това беше работил в полицията в Ню Хемпшир и

Масачузетс, без да се издигне в стълбицата или да се отличи с каквото и да било. Нямаше легенди за осуетени банкови обири, престрелки със закоравели престъпници, заловени убийци при рутинна проверка на пътя. Стандартна кариера на пазител на реда. Еклънд просто беше прослужил двайсетте си години, след което се беше пенсионира и беше започнал да работи за себе си. Паркър нямаше представа как се е озовал в орбитата на Рос. Еклънд изглеждаше забележително невзрачен, но може би точно там беше разковничето. Той не привличаше вниманието, а един поглед в огледалото му стигаше, за да разбере защо това е допаднало на Рос.

Почуди се дали Еклънд някога е съжалявал, че е сключил споразумение с агента. Паркър поне знаеше в какво се забърква или поне така се надяваше. Играеше си с Рос, но и Рос си играеше с него. Паркър беше стръв на кукичка, вързана коза в гората, а Рос чакаше да види кой ще дойде да я захапе. А каква ли беше ролята на Еклънд? Да гледа и да слуша; така беше казал Рос. Но кого да гледа, кого да подслушва?

Дори да знаеше - а всъщност трябваше да знае, - Рос не казваше нищо, а и документите не даваха никаква следа. Там нямаше почти нищо, освен служебен и домашен адрес, регистрационен номер на автомобила, име и адрес на бившата му жена, Милена Бъдни, професионални организации, банкова сметка - е, това поне беше полезно - и кода за достъп на мобилния му телефон. Паркър не възнамеряваше да го пита как се е сдобил с последното. Банковата сметка беше ясна, особено като се имаше предвид, че Рос му плащаше за услугите, но кодът беше съвсем друго нещо. Или Рос му нямаше пълно доверие, или това беше процедурата при всички споразумения с външни изпълнители, а може би и вътрешни. Независимо от причината, Паркър се радваше, че е положил изрични усилия да защити собствения си компютър и че внимаваше как използва стационарния и мобилния си телефон. Освен това редовно чистеше лаптопа и настолния си компютър от вируси и троянски коне, ежеседмично сменяше паролите си и най-вече не записваше почти нищо важно там, а предпочиташе да разчита на тефтерите си, на собствената си стенографска система и на паметта си, която засега не показваше признаци на отслабване, ако изключим, че от време на време му беше трудно да се сети за имената на актриси от старите филми.

Не му оставаше друго, освен да позвъни на номера на Еклънд. Свърза се направо с гласовата поща, но реши да използва кода, за да прослуша съобщенията. Чу осемнайсет такива, включително едно от бившата му съпруга, която изразяваше безпокойство, че не го е чувала от известно време, две от стари приятели ченгета, които имаха желание да се видят и пийнат по нещо, а останалите - от настоящи и евентуални

бъдещи клиенти. Повечето бяха оставили номерата си, които Паркър си записа, но нито едно от съобщенията не му прозвуча важно. Не хранеше илюзии, че Рос вече не е запознат със съдържанието им, като вероятно ги беше прослушал, без да ги изтрие, и беше стигнал до същия извод като Паркър: ако там имаше нещо полезно, то беше добре скрито.

Паркър се върна към съобщенията. Може да изглеждаха незначителни, но това не означаваше, че не съдържат интересна информация, а само че Рос - или някой друг, който работеше за него - не я беше забелязал. Същото вероятно важеше за компютъра на Екълнд, но трябваше първо да стигне до него. Бележките на Рос сочеха, че лаптопът и телефонът са изчезнали, и не беше нужно човек да е опитен следовател, за да се досети, че и двете са на същото място, на което се намираше понастоящем самият Екълнд. Паркър знаеше, че ще се наложи да отскочи до офиса и дома на изчезналия детектив, за да ги претърси внимателно, както и да проследи всички хора, оставили съобщения, за да разбере дали са се свързали с него след това. Съобщенията бяха оставени в рамките на пет дни, точно както беше казал Рос. Осемнайсет съобщения за пет дни, почти една четвърт от които - лични. Не беше кой знае какво за работещ частен детектив.

Паркър остави малкото, което беше научил, настрана, изгаси лампата в кабинета си и си легна. Беше късно, а и в момента нямаше какво повече да стори за Екълнд. Не беше дори сигурен, че ще успее да се заеме сериозно със случая през следващите ден-два. Беше обещал на Рейчъл - бившата му партньорка и майка на дъщеря му, Сам, че ще отиде в Бърлингтън на среща с Емили Фъргюсън - детската психоложка, която работеше със Сам след отвлечането.

Паркър я беше виждал два пъти досега: веднъж в началото на терапията и още веднъж около седмица по-късно, когато я срещна заедно с децата ѝ в търговския център „Мейн мол“. Явно майка ѝ живееше във Фолмут и Фъргюсън беше решила да съчетае гостуването с пазар. Паркър остана с впечатлението, че Фъргюсън е родила три чудовища или е взела отнякъде три деца и ги е превърнала в чудовища. Така или иначе, това си бяха чудовища. Ако им се дадеше време и възможност, сигурно можеха да направят целия мол на купчина камъни и огъната ламарина. Рейчъл имаше високо мнение за Фъргюсън, а Паркър се прекланяше пред професионалната квалификация на жена си, но се съмняваше, че някога е срещала племето Фъргюсън в целия му варварски блясък. Иначе можеше и да размисли.

Сам: проблемът на дъщеря му, поне що се отнася до майка ѝ и Фъргюсън, беше не травматата от похищението, а фактът, че такава сякаш нямаше. Един мъж я беше отвлякъл от дома ѝ, заключил в багажника на колата си и закарал в отдалечен мотел, но после беше получил внезапен кръвоизлив, преди да успее да стори каквото и да било на жертвата си. Сам беше изкарала невероятен късмет, но се очакваше поне някакъв елемент на посттравматичен стрес. Вместо това тя се държеше така, като че ли нищо не се е случило. Рейчъл и психологът бяха убедени, че Сам заравя дълбоко истинските си чувства. Паркър не беше толкова сигурен в това, но пазеше мнението за себе си. Знаеше само, че дъщеря му е по-силна и много по-странна, отколкото собствената ѝ майка подозираше.

Той лежеше в тъмното. Не си беше направил труда да дръпне завесите и в прозореца блестяха заснежените блата на Скарбъро, бели на черния фон, като пейзажен негатив. Паркър разтваряше и стискаше лявата си ръка и протягаше пръсти, както впрочем цялата вечер преди това. Движението беше болезнено, но то щеше да намали болката на сутринта или поне така се надяваше. Понякога целият живот му се струваше поредица от подобни сделки - малко страдание сега заради перспективата за по-малко страдание в бъдеще. Може би това беше следа от католическото му възпитание. В някой минал живот може и да бе бил мъченик или аскет, изтезавал собствената си плът.

Унесе се в сън, приспан от плисъка на вълните в този свят и другия.

4.

В една къща, далеч на запад, се водеше следният разговор, докато отмитата от кожата кръв се оттичаше в мивката с малък розов водовъртеж.

- Може да дойдат и други - каза един мъж.

- Нека - гласеше отговорът, изречен от по-студен женски глас. - И те ще получат същото.

Жената погледна през прозореца. Снежната буря се отдалечаваше на изток. Радваше се, че брат ѝ не може да види лицето ѝ. Не искаше да усилва тревогите му. Той

не обичаше тази част от живота им. Тя също, но за разлика от него умееше да прави, каквото се налага, колкото и да ѝ е неприятно.

- Чие дело продължаваме? - попита тя, изровила въпроса от миналото на общото им детство.

- Делото на баща ни - отвърна той автоматично, макар да не бе изричал думите от години.

Сестра му се приближи и го целуна нежно по устните. Той разтвори уста и езикът ѝ намери неговия.

Братята гледаха от сенките и се усмихваха одобрително.

5.

Паркър стана рано. Предстоеше му пътуване до Бърлингтън. Знаеше, че ще прекара часове в колата, затова си наля кафе в термочашата и излезе да се разходи по края на блатата между смолистите борове и червените кленове, напръстниците и зелениките, останал насаме с мислите си.

Завладя го мимолетно чувство на меланхолия. Не му се заминаваше, но не можеше да каже защо. Върна се в къщата и се замисли колко му липсва едно куче. Кучетата и меланхолията бяха несъвместими.

Преди да тръгне, прозвъни всички, които бяха оставили съобщения на Екълнд, и се увери, че той не им е върнал обажданията. Последна беше Милена Бъдни, която живееше във Флорида с втория си съпруг. Представи се и я информира, че работи за клиент, който се е разтревожил за бившия ѝ съпруг, след като не е успял да се свърже с него в уговорения ден и час.

- Да не му се е случило нещо?

Звучеше искрено притеснена. Паркър не спомена, че вече е прослушал съобщението, което е оставила на телефона на Екълнд.

- Не знам. Наеха ме да го търся съвсем наскоро.

- Не съм го чувала повече от месец.

- Това необичайно ли е?

- И да, и не. Гледаме да се чуваме веднъж на две седмици, но и друг път се е случвало да мине месец.

Не бяха много разведените двойки, които поддържаха такава връзка, поне според впечатленията на Паркър, и той изрази учудването си.

- Разводът ни беше, общо взето, приятелски.

Паркър долови нещо в тона ѝ. „Общо взето, приятелски“ не беше „приятелски“, не и от дистанцията на времето.

- Може ли да попитам защо се разделихте?

- Бяхме се отдалечили един от друг.

- Добре.

- И аз срещнах друг, с когото исках да бъда повече, отколкото с Джейкъб.

- Значи вие сте поискали развод?

- Да.

- Неприятно ми е да любопитствам, госпожо Бъдни, и всичко, което ми кажете, ще си остане между нас, но...

- Можете да ме питате каквото поискате. Ако сметна, че нещо е прекалено лично, ще ви кажа.

- Добре. Има различни степени на „приятелски“ развод. Чудя се дали съпругът ви се е ядосал или разстроил, когато сте му съобщили, че искате да сложите край на брака си.

- Беше отдавна.

- Пет години. Не е толкова отдавна.

- Вие май знаете доста неща за нас.

- Възложено ми е да издиря съпруга ви. Работата ми е да науча колкото мога повече.

- Естествено, разбирам. Джейкъб се натъжи. Не се ядоса, просто му стана мъчно.

- Опитал ли се да ви разубеди?

Кратко мълчание.

- Да.

- Вие обаче не размислихте.

Паркър имаше чувството, че вижда усмивката ѝ.

- Не.

- Още ли му е мъчно?

- Да, така мисля. Ще ми се да си беше намерил друга, но не е.
- При такива обстоятелства някои жени просто прекратяват контактите.
- Може да не съм влюбена в Джейкб, но не съм спряла да го харесвам. Когато

си говорим и виждам, че всичко е наред, и аз се чувствам по-добре.

- По-малко виновна.
- Да.

Паркър си спести намека, че това може да допринесе за факта, че Екълънд не е продължил напред след развода си. Не искаше да я отблъсне.

- Джейкб говори ли за работата си?
- Не. Но и никога не го е правил. Може би това беше един от проблемите ни.
- Някакви приятели, с които е бил близък?
- Не. Джейкб винаги е бил единак. Поддържаше връзка с някои от бившите си

колеги от полицията, но се виждаха един-два пъти само годишно да пийнат, нищо повече. Джейкб няма истински приятели.

- А хобита? Нещо, което да прави в свободното си време?
- Духове.
- Моля?

- Джейкб се интересува от паранормалното. Чете книги за това, ходи по конференции.

- Отдавна ли е този интерес?
- Струва ми се, че се е засилил след развода, но винаги го е имало.
- Общ интерес или към нещо специфично?
- Не мога да кажа. Знам само, че влага много време и пари да ходи насам-натам

и да разговаря с хора. Не споделя подробности с мен. Не че и аз вече го питам.

- Защо?
 - Побиват ме тръпки, а и той не посрещаше добре интереса ми.
 - Казвал ли ви е защо предпочита да не ви разказва повече за това, което прави?
- Този път отговорът малко се забави.
- Едва през последните месеци.
 - И какво беше обяснението?
 - Каза, че за мен ще бъде по-безопасно да не знам.
 - Това ли бяха точните му думи?
 - Да.

Паркър си помисли, че това може би обяснява тревогата в гласа ѝ, която се долавяше в съобщението ѝ на телефона на Екълнд, но трябваше да се увери.

- Госпожо Бънди, притеснявате ли се за бившия си съпруг?

- Господин Паркър, аз винаги съм се притеснявала за него.

Преди да затвори, той я увери, че ще ѝ се обади, ако открие нещо; тя на свой ред се съгласи да се свърже с него, ако Екълнд я потърси.

След това Паркър позвъни на номера, който Рос му беше дал, и изясни една-две подробности от файловете за Екълнд. Приключиха за по-малко от минута.

Помисли си, че последното обаждане трябваше да предшества разговора с Милена Бънди, но отсрещната страна надали щеше да се зарадва на ранното събуждане. Казваше се Арт Къриър и живееше близо до Себумук Лейк, на входа на парк Великите северни гори. Беше пенсиониран, обичаше да си пийва и спеше до късно. Освен това беше полезен източник на информация за района за хора като Паркър и беше готов да обикаля по задачи за двайсет кинта на час, стига да не пречи на съня му.

Вдигна на петото позвъняване с прозявка.

- Чарли Паркър е.

- Аха.

- Защо ли имам чувството, че не се радваш да ме чуеш?

- Напротив. Не си ли личи?

- Нищо чудно, че живееш сам. Имам работа за теб.

- Казвай тогава.

Според файла на Рос Екълнд притежаваше бунгало близо до Бейкър Лейк, на десетина мили от Себумук. Рос не го бе проверил, защото беше далеч и нямаше телефон, но явно смяташе, че Паркър ще го направи вместо него. Това беше адски дълго шофиране през зимата, само и само заради нищожния шанс Екълнд да се окаже там, което беше много малко вероятно предвид атмосферните условия, но Арт Къриър имаше моторна шейна и познаваше целия район. Къриър се съгласи да провери „лагера“ на Екълнд, както го нарече типично по мейнски, и да предаде информацията на Паркър по-късно същия ден.

След като приключи с телефонните разговори, Паркър потегли към Върмонт. Времето беше лошо, въпреки че с приближаването на брега бурята отслабна. Слушаше музика, докато шофираше, и оставяше албумите да се извъртят докрай, без да се поддава на примамливите функции на айпода си. Помисли си, че това може донякъде

да е причината за възкръсването на грамофонните плочи: ако имаш само по двацет минути от всяка страна, не си струва да излизаш от стаята, за да свършиш нещо друго. Можеш просто да поседиш и послушаш, а ако вече си чул първата страна, защо да пропускаш втората?

Паркър оставяше музиката да го обгръща и си мислеше за Сам. Не я беше виждал от две седмици, въпреки че бяха говорили по телефона и по „Скайп“. Все по-често общуваха по този начин. Когато Рейчъл се изнесе и взе Сам със себе си, двамата с Паркър бяха постигнали неформално споразумение за срещите, което, в общи линии, работеше добре. През последната година обаче Сам два пъти се беше озовала в опасност заради действията на баща си. Той, разбира се, не бе имал никакво намерение да я излага на риск и въобще не беше очаквал подобен развой, но и не го бе предотвратил, така че вината падаше изцяло на неговите плещи. Тези събития бяха разбалансирали отношенията му с Рейчъл. Паркър знаеше, че тя още мисли за него и разбира дълбоките му чувства към Сам, но вече не беше толкова готова да остави дъщеря им на неговите грижи. Преговорите по темата продължаваха и той правеше всичко по силите си да не внася напрежение, което сякаш изненадваше Рейчъл - може би беше очаквала да се бори по-ожесточено.

Ала не ставаше въпрос за борба. Сам беше специална. Трябваше да бъде закриляна.

И тя беше, макар и неясно как.

Наближаваше три следобед, когато Паркър най-после спря пред кабинета на Емили Фьргюсън на „Спеър Стрийт“, която се помещаваше в една къща на равно разстояние от Университета на Върмонт и Бърлингтънския кънтри клуб. Сам вече беше влязла вътре. Рейчъл седеше в чакалнята и прелистваше последния брой на „Венити Феър“. Поздрави го с механична целувка по бузата и двамата седнаха един срещу друг, с масичката помежду им - в случай че се наложеше някой да я използва като щит.

- Извинявай за закъснението - каза той.

- Не се притеснявай. Времето е отвратително, а и Емили каза, че, така или иначе, би искала да говори с нас след сеанса на Сам.

- Как е тя?

- Още е добре.

- Звучиш разочарована.

- Не започвай пак.

- Съжалявам.

И наистина беше така.

Рейчъл се заигра с връзките на суичъра си.

- Не е нормално - каза тя далеч не за първи път.

- Вероятно не е.

Тя пусна връзката.

- Предложиха ми договор от университета.

- Страхотно.

- Три години с възможност за удължаване, ако всичко върви добре. Ще работя с лаборатория „Фолс“ по подпрограма „Биобихейвиоризъм“.

- Глупаво ли ще прозвучи, ако призная, че не знам какво означава биобихейвиоризъм?

- Изучаване на взаимодействието между поведението и биологичните процеси.

Най-просто казано.

- Благодаря, че не го усложни.

- Ще специализирам в неврологични системи, свързани със страха. - Тя го погледна. - След толкова практика да го опозная по-добре и на теория.

- И да ти плащат за това.

Тя се усмихна.

- Ти си задник.

- Знам.

Усмивката ѝ угасна.

- Баща ми смята, че трябва да подам молба в съда. Да уредим формално попечителството над Сам.

- Баща ти си мечтае да падна от края на света и да изчезна.

Рейчъл не се опита да отрече. Отношенията между Паркър и баща ѝ бяха твърде напреднали по някои теми.

- Той много обича Сам. Случаят с похищението едва не го съсипа. И не само него.

- Няма нужда да ходиш в съда.

- Така ли?

- Каж ми кое е най-добре за двете ви със Сам и аз ще го приема. Ако тя е притеснена, ще поговоря с нея. Тя ще разбере.

- Защо го правиш?

- Кое?

- Държиш се разумно. Не... господи, не знам. Държиш се неутрално.

Ето пак. Понякога му се струваше, че би предпочела той да се разбушува и разкрещи, да се опита да защити правата си. Това със сигурност би я улеснило. Щеше да докаже, че баща ѝ е бил прав, и в следващия момент щяха да газят до колене в документи и формалности.

- Защото и аз, като теб, искам тя да бъде в безопасност. Защото я обичам.

Нямаше време за повече разговори. Вратата отдясно на Паркър се отвори и Сам излезе. Фъргюсън стоеше зад нея. Беше закръглена дама с пищни извивки, която винаги му напомняше на скулптура от зрели плодове. Като се изключи очевидната ѝ неспособност да отгледа деца, които няма да бъдат заплаха за международната стабилност, той я намираше за покровителствена и странно твърда въпреки пухкавата фигура. Когато се сетеше за нея, в съзнанието му най-често изскачаше думата „самодоволна“, въпреки че като цяло се стараеше да не се сеща много-много за нея. Правеше всичко по силите си да скрие това от Сам, защото не искаше да настройва дъщеря си срещу жената, която въпреки всичките си недостатъци се опитваше да помогне.

Паркър се надигна от мястото си. Сам го прегърна, а той разроши косата ѝ.

- Как си, Мечо?

- Добре, Мечо - отвърна тя.

Напоследък се случваше да употребява това обръщение. Паркър не знаеше защо.

- Сядай някъде, Сам, няма да се бавим - каза Фъргюсън.

Сам седна на стола, който баща ѝ освободи, и извади книга от чантата си. Беше подкарала романите от поредицата „Браун Енциклопедията“² и вече ѝ оставаха само два-три. Винаги когато бяха заедно в колата и някой ги засечеше или шофираше като идиот, тя казваше на баща си: „Свирни му здраво!“. Нямаше значение дали става дума за мъж или жена; реакцията неизменно беше: „Свирни му здраво!“.

Фъргюсън поздрави Паркър и покани двамата с Рейчъл в кабинета си. Стаята беше светла и приветлива, с боядисани лавици, на които медицинските учебници се

² Поредица от детски романи за момчето-детектив Лирой Браун, прочуто с енциклопедичните си познания, откъдето идва и прякорът му. - Бел. прев.

редуваха с детски книжки. Картините на стената бяха предимно пейзажи и тук-там илюстрации от младежки романи, но нищо смущаващо или застрашително.

Отначало разговорът вървеше точно както Паркър беше очаквал. Сам, за голямо объркване на две трети от присъстващите, продължаваше да не показва признаци на травма от събитията около отвличането. Твърдеше, че няма много ясни спомени от случилото се, освен че са я грабнали и завлекли в мотелска стая. Преди да я нарани, похитителят започнал да кърви от множество места, а Сам се възползвала от ситуацията и избягала. Общо взето, същото беше казала на Паркър, а след това и на полицията. Когато той се опита да я притисне малко - лично и по „Скайп“, макар и само в отсъствието на Рейчъл, - тя реагираше на въпросите с един-единствен жест: слагаше пръст на устните си, сякаш му даваше знак да мълчи. Паркър знаеше какво значи това. Спомняше си думите ѝ, които му прошепна, когато за първи път разбра, че дъщеря му е различна: „Те винаги слушат. Трябва да бъдем внимателни, татко, защото ще чуят. Ще чуят и ще дойдат...“

Фъргюсън му говореше нещо, но той не я беше чул, потънал в собствените си мисли.

- Прощавайте, какво казахте?

Рейчъл го погледна с едва прикрито раздражение. Фъргюсън се държеше още по-покровителствено от обикновено, като че ли Паркър беше бавноразвиващ се ученик, който трябва да бъде внимателно побутван по пътя на знанието.

- Отбелязах силните си подозрения, че Рейчъл се тревожи за вас.

- Така ли? Старая се да не обсъждам работата си с нея.

- Може би усеща повече, отколкото предполагате.

„Ако знаете само“, помисли си той.

Явно изражението му го беше издало, защото безгрижното лице на Фъргюсън за първи път трепна и за миг разкри една може би по-интересна мрачна страна на характера ѝ. Или беше това, или се чудеше как е възможно някой да е толкова тъп, но да ходи в права линия без помощ.

- Видяла е как умира човек във ваше присъствие - каза тя. - Човек, който се е канел да ви убие.

- Разбирам. - Той реши да се усмихне през зъби. - Не го бях планирал.

- Божичко... - въздъхна Рейчъл.

- Не съм сигурна, че осъзнавате тежестта на ситуацията по отношение на детето си - каза Фъргюсън.

- Какво искате от мен? Да спра да я виждам ли? Аз и сега не я виждам достатъчно.

- Аз... - подзе Фъргюсън, но Паркър я прекъсна.

- Сигурно мога да си намеря и друга професия. Например детска психология - само че съм свикнал да се опитвам да решавам проблеми, а не да ги създавам насила.

Беше ред на Фъргюсън да оголи зъби. „Добре“, помисли си Паркър. За първи път отговаряше нарочно неконструктивно, дори заядливо, но вече му беше писнало. Достатъчно виновен се чувстваше и без помощта на Фъргюсън. Знаеше, че дъщеря му струва повече от всичките, а той дори не я познаваше истински.

- Не съм сигурна, че има полза от такова отношение - каза Фъргюсън.

Паркър се опита да се успокои. Загледа се през прозореца зад гърба на Фъргюсън и снежинките, които вятърът отвяваше от един гол клон навън. Сред повeya на него кацна една червеношийка с разрошени перца. Повечето бяха отлетели на юг за зимата, но някои бяха останали. Тази беше зряла, възрастна птица. Беше или късметлийка, или много корава, защото червеношийките често ставаха жертва на катерици, змии, котки, гарвани, врани и въобще почти всички хищни животни. Малко от тях живееха повече от две години.

- Пак ще попитам: какво искате да направя? - интересува се той.

Фъргюсън и Рейчъл се спогледаха.

Един от възможните отговори несъмнено гласеше: „Да се разкараш“, но и двете бяха достатъчно интелигентни да разберат, че Сам няма да остане доволна от това. И дори нямаше да ѝ донесе по-голяма сигурност. Баща ѝ беше там, за да я закриля, докато не стане достатъчно голяма да се пази сама, макар да не беше толкова уязвима, колкото си мислеха другите. Въпреки всичко той не възнамеряваше в близко бъдеще - нито пък в далечно - да абдикира от тази отговорност.

- Мисля, че това е въпрос, който трябва да обсъдите двамата с Рейчъл - каза Фъргюсън.

Двете отново се спогледаха и Паркър разбра, че каквото и да последва, то вече е било предмет на предишен разговор между тях.

- Ще го направим - обеща той. - И благодаря за всичко, което се опитахте да направите за Сам.

Мислеше го. Може и да не харесваше особено Фъргюсън, но тя вярваше, че прави нещо хубаво. Кой знае, за Сам може би беше добре да има и друг възрастен, освен родителите си и баба си, и дядо си, който проявява интерес към нея.

Искреността му обаче остана скрита за Емили Фъргюсън. Тя вече го беше вписала в категорията „лош родител“, а може би дори и „опасен родител“. Това само увеличаваше решимостта на Паркър да избягва адвокатите и съдилищата, що се отнася до Сам. Ако поискаха специализирано мнение от Фъргюсън, то нямаше да бъде в негова полза.

- Смятам, че засега трябва да продължим сеансите - каза тя.

- Убедена съм, че няма да има проблем - потвърди Рейчъл.

Паркър не възрази. Не виждаше защо да го прави.

И тримата се изправиха. Фъргюсън стисна ръката на Рейчъл и я задържа с интимен жест. Паркър получи умряла риба между пръстите си. Не беше специалист, но му се струваше, че това представлява някаква форма на предубеденост. Сигурно в професионалното образование на Фъргюсън фигурираше правило срещу това, но може да е била болна в деня на въпросната лекция.

В чакалнята Сам четеше, потънала в премеждията на Браун Енциклопедията, който спасяваше Айдавил от престъпниците.

- Може ли да отидем при Ал? - попита тя.

Заведението беше наблизко, на „Уилистън Роуд“. Там правеха адски добри пържени картофки още от 40-те години и беше станало традиция да минават оттам след сеанса при психолога.

Паркър погледна Рейчъл, но тя беше твърдо решена да не издава гнева си пред Сам.

- Разбира се - каза тя, - хайде да тръгваме.

Сам обърна поглед към Паркър, после отново към Рейчъл и сбърчи нос.

- Вие да не сте се скарали?

II

*Вчера, на стълбите, аз мернах сам
мъж, що не беше наистина там.*

И днес го нямаше отново,

как искам да се махне, честно слово.

Уилям Хюз Миърн, „Антигонско“

Момчето се казваше Алекс Маккинън. Едната страна на семейството му беше с шотландско потекло и роднините не пропускаха случай да го изтъкнат, въпреки че никой от тях не беше стъпвал по старите земи от началото на миналия век.

Алекс беше на дванайсет и едва отскоро имаше позволение на майка си да ходи с велосипед на училище, въпреки че през зимата неведнъж бе съжалявал за това. Въпреки всичко само най-неприятното време можеше да го накара да остави колелото вкъщи. Нямаше да допусне природните стихии да попречат, дори за малко, на извоюваното с толкова усилия разрешение.

Велосипедът му имаше светлини отпред и отзад. Алекс носеше светлоотразителна жилетка с премигващ червен диод на левия ръкав и каска с диодче на тила. Според него беше толкова добре осветен, че беше по-вероятно някой да блъсне коледна елха, отколкото него. От друга страна, когато си тръгваше от училище, вече се стъмваше и макар до портите на дома му да имаше по-малко от миля, по пътя имаше тъмни места, най-вече край гората.

Точно там видя мъжа или онова, което някога може да бе било мъж. Беше облечен в черно, но въпреки студа нямаше шапка. Плешилото му теме беше оградено от рижа коса, също като цвета на брадата му, която се простираше от ухо до ухо като каишка на каска.

Мъжът вървеше по дебелия сняг успоредно на пътя. Гледката на човек, който ходи гологлав между дърветата, беше достатъчно необичайна за това време на годината, защото духаше студен вятър, а навяванията криеха хралупите и корените, така че лесно можеше да се препъне и падне. Ала това, което най-много отличаваше този индивид и накара Алекс да свие неволно към канавката и да падне от колелото, беше фактът, че не газеше в снега, а стъпваше върху него. Обувките му ясно се виждаха, въпреки че трябваше краката му да потъват до коляно с преспите. Освен това Алекс ясно виждаше, въпреки оскъдното осветление, че не оставя никакви следи.

Алекс лежеше по гръб, а предното колело на велосипеда му продължаваше да се върти до него. Не се беше ударил, но беше останал без въздух. И най-вече, уплашен до смърт.

Мъжът спря и замръзна, като ловец, усетил присъствието на елен. За миг остана напълно неподвижен, след което погледът му бавно се завъртя в посока към Алекс. Чертите му бяха размити и неясни, като размазана с палец рисунка. Наведе леко глава на една страна, взря се в момчето и велосипеда и...

Алекс не знаеше как иначе би могъл да опише това, което последва, освен че мъжът изчезна сам в себе си. Завъртя се на десния си крак, направи крачка напред и се стопи, без да остави и следа подире си.

Алекс скочи на крака, грабна колелото си и хукна по пътя. Не погледна назад. Не смееше. И макар никога да не бе виждал това привидение, знаеше какво е, защото беше чул баща си да шепне за него на майка му - когато мислеше, че полудява.

Братята следваха Алекс през гората и го наблюдаваха между дърветата. Новият лов беше започнал.

7.

Атмосферата на масата при Ал не беше най-сърдечната, която Паркър си спомняше, въпреки че Сам не позволи хладината между родителите ѝ да развали удоволствието от чийзбургера и пържените картофки, последвани от млечен ягодов шейк. Отказа да придружи Рейчъл до тоалетната и остана с баща си.

- Трябва ли пак да ходя при Емили? - попита тя, докато допиваше последните глътки от шейка си и гледаше малкото снегоринче на паркинга.

- Мисля, че може да ти помогне - отвърна баща ѝ.

- Не ми трябва помощ.

- Сигурна ли си?

- Да.

Каза го с тон, нетърпящ възражение. Просто отбеляза факта.

- Може да помогне на майка ти да се успокои.

Сам се замисли.

- Добре - съгласи се тя и всмукна шумно през сламката. - Мама каза ли ти за рисунката?

- Каква рисунка?

- Емили поиска да ѝ нарисувам къщата и семейството си. Направих, каквото ми каза, а тя ме изглежда много странно.

- Защо?

- Ами аз нарисувах дядо и баба, и мама, и теб, и Уолтър, въпреки че кучетата са ми трудни. И къщата нарисувах. Мислех, че се е получило много хубаво.

- А Емили не я хареса ли?

- Показала я на мама, докато чаках отвън. Казала ѝ, че явно не се чувствам част от собственото си семейство, щом не съм нарисувала и себе си.

- А ти защо не нарисува себе си?

- аз бях художникът. Как да нарисувам себе си, ако аз рисувам другите?

Паркър отпи от кафето си. Звучеше му логично, но все пак не беше психолог.

- Затова направих нова рисунка - продължи Сам, - с момиченце, и днес ѝ я занесох. Тя попита дали съм аз.

- Ти какво ѝ каза?

- Само се усмигнах. Тя го прие за „да“.

Паркър усети, че стиска твърде здраво чашата си с кафе. Шумът от околните маси заглъхна; останаха само двамата със Сам и белотата, която ги обгръщаше.

- Но не беше ти?

- Не.

„Дженифър - помисли си той - беше включила мъртвата си сестра в рисунката.“

- Виждаш ли я?

- Знаеш, че я виждам.

Не знаеше или поне не беше сигурен, но да, подозираше, че е така. Гърлото го болеше, очите му пареха. Премигна, за да спре сълзите. Не можеше да се стърпи. Не беше редно. Но въпреки това:

- Колко често идва при теб?

- Много.

- А тя дали е...?

Думите заседнаха в гърлото му. Не знаеше какво иска да попита или поне нещо, което можеше да се събере в една дума. Щастлива, тъжна, гневна, уплашена... дали тези думи въобще значеха нещо за това, което Дженифър беше сега?

- Да - отвърна Сам.

„Да - помисли си Паркър, - ако има само една истина, то тя е в тези думи. Тя е. Тя съществува. Всичко друго бяха подробности.“

Сам пресуши последните капки от шейка си, като го гледаше изпитателно над ръба на чашата си. Той стъпваше внимателно. Забелязваше, че напоследък го прави все по-често, когато е край нея. Погледна наляво. Рейчъл се беше спряла да поговори с някого до тоалетната. Не виждаше кой е. Тялото ѝ беше леко извърнато от събеседника, като че ли нямаше желание да се задържа. За каквото и да говореха, тя скоро щеше да се върне на масата.

- Някой ден ще се наложи да поговорим какво всъщност се е случило в мотела - каза той.

Сам пусна сламката и отвори уста, за да възрази, но той вдигна ръка.

- Знам какво ще кажеш. Ще ми обясниш, че трябва да внимаваме и че могат да ни чуят, и аз разбирам всичко това. Но аз съм твой баща и няма как да те пазя, ако не мога да разговарям с теб за разни неща.

Рейчъл се измъкна и тръгна към тях. Чак когато се приближи - но не достатъчно, за да чуе, - Сам отново проговори.

- Ти не ме пазиш, татко. Аз те пазя.

8.

Когато излязоха от заведението, небето беше сиво. Паркър погледна прогнозата за времето на телефона си. Очакваше се още сняг и метеоролозите съветваха да се избягват ненужните пътувания. Можеше да тръгне още сега, но по всяка вероятност бурята щеше да го хване още преди средата на пътя до Мейн. Щеше да бъде бавно, неприятно и напрегнато шофиране. По-добре беше да пренощува в Бърлингтън и да тръгне рано сутринта, когато пътищата са чисти.

Погледна към Рейчъл. Последния път, когато остана във Вермонт, правиха любов. Той се възстановяваше от раните си, тя - от скорошна раздяла, а двамата се обичаха достатъчно, за да намерят утеха един в друг. Това обаче нямаше да се повтори

тази вечер и вероятно никога вече. Похищението на Сам беше разрушило крехкия баланс помежду им, и то може би необратимо.

- Ще потърся място да пренощувам в града - каза той.

Рейчъл не си направи труда да го пита къде. Сигурно се досещаше - близо до университета имаше малко хотелче, което той постепенно беше започнал да харесва. Беше преспал в достатъчно мотели, за да се научи да ги избягва при всяка възможност.

- Ще се чуем - отвърна Рейчъл.

- Разбира се.

Той прегърна Сам. Всеки път, когато трябваше да се сбогуват, от сърцето му се откъсваше малко парченце, за да бъде безвъзвратно изгубено. Никога не бе предполагал, че ще стигнат дотук. Никога не бе искал да бъде един от тези бащи.

- Грижи се за мама - заръча ѝ той.

- Непременно. Обичам те, Мечо.

- И аз те обичам, Мечо.

Паркър проследи с поглед колата, докато се отдалечаваше. Чувстваше се като в плен на странен сън, от който не можеше да се събуди; всеки път, когато отвореше очи, се оказваше още по-дълбоко затънал в нереалността.

И дъщеря му го плашеше.

Качи се в колата и запали двигателя. Почака малко прозорците да се изчистят. Вратата на заведението на Ал се отвори и отвътре излезе мъж със старателно вчесана бяла коса и тен на човек, който може да си позволи да избяга от зимата на по-слънчеви климати. Беше Джеф, бившият приятел на Рейчъл - бившият задник, поправи се той, въпреки че това беше ясно. Бърлингтън беше малък град; понякога твърде малък. Ако той беше човекът, с когото тя бе говорила в ресторанта, защо не му го каза, когато се върна на масата? Всъщност знаеше защо: споменаването на Джеф щеше само да помрачи бездруго тягостното настроение.

„Мустангът“ на Паркър беше достатъчно характерен, за да привлече погледите дори на случайните минувачи, но Джеф явно го търсеше. Той застана на вратата, огледа паркинга и очите му се спряха върху колата. Лицето му издаваше сдържано отвращение, но по никакъв друг начин не показа, че е забелязал Паркър. Само поспря, огледа се и продължи наляво, след което се скри зад ъгъла.

Това място не беше типично за Джеф. Той не обичаше да яде с пръсти, нито да бъде заобиколен от хора, които го правят. Какво правеше тук тогава? Нямаше нужда да е частен детектив, за да се досети.

„Ако пак започне да излиза с Рейчъл - помисли си Паркър, - ще го убия.“

Бавно.

Хотелчето беше празно тази вечер. Дадоха му голяма стая с висок прозорец към градината и изглед към езерото Шамплейн и планината Адирондак. Остави сака си в ъгъла. Винаги държеше в багажника една чанта с два комплекта дрехи, тоалетни принадлежности и малка аптечка. Седна на фотьойла и провери телефона си. Беше пропуснал позвъняване от Арт Къриър и веднага му се обади.

- Арт?

- Този лагер е на майната си. Дори през лятото ще се стигне трудно дотам.

- В смисъл?

- Празно е и не мисля, че някой е минавал по тази пътека преди първия сняг.

- Разпита ли наоколо?

- Нямахте нужда, но се сетих, че ще искаш потвърждение. Човекът няма много съседни, а там, горе, повечето хора са свикнали да си гледат работата, но все пак сгасих един изкуфял дъртак, който смяташе, че собственикът е изнесъл някои от нещата си миналата година - мебели, спално бельо и прочее, и оттогава не се е мяркал.

Паркър благодари на Къриър и му обеща да прати чек.

- Прати ги кеш. Аз си завлякох задника дотам, не данъчните.

Къриър затвори, а Паркър отвори лаптопа си, за да прегледа имейлите си. Нямахте нищо от Рос, което да подсказва, че Екълънд се е появил, така че намери карта на Провидънс, Роуд Айълънд, направи няколко скрийншота и си резервира стая в хотел по средата между дома и офиса на изчезналия детектив. После, тъй като Рос плащаше, взе още една стая. Една нощ сам му стигаше и реши, че малко компания ще му дойде добре.

Алекс Маккинън не довърши вечерята си. Каза на майка си, че не се чувства добре. Мей Маккинън сложи ръка на челото му и се увери, че е хладно, но той видимо трепереше, и тя се притесни, че може да е настинал. Ех, този велосипед! Макар част от нея да се радваше, че синът ѝ става все по-самостоятелен, беше ѝ много неприятно, че ходи на училище с колелото. Някои шофьори просто караха като идиоти, а мобилните телефони ги правеха идиоти на квадрат. Всеки път, като видеше някоя кучка или копеле да пише съобщения или да говори, докато шофира с една ръка, ѝ се искаше да долепи пистолет до главата му и да натисне спусъка. Нямаше никакво желание синът ѝ да свърши в канавката само защото някой седемнайсетгодишен пикльо е бил твърде зает с телефона, за да гледа в пътя.

Нагледа сина си малко след осем. Той лежеше под завивките и гледаше клипчета в *YouTube* на айпода си. Беше със слушалки, така че не я усети, когато застана на вратата, и тя реши да не го безпокои. Почуди се дали да не го задържи у дома на следващия ден. Алекс не беше от децата, които се преструват на болни, за да не ходят на училище. Щеше да види как е на сутринта и тогава да прецени.

Отиде в килера зад банята на първия етаж, където държаха коша за пране. Беше забелязала, че е пълен, и нямаше да е зле да зареди пералнята, докато имаше време. Така можеше да прехвърли дрехите в сушилнята, преди да си легне, и да са готови на сутринта.

Разбира се, сега имаше по-малко за пране отпреди.

През април щеше да стане една година от изчезването на Майк, бащата на Алекс. Той страдаше от депресия и дълбоко в себе си повечето хора мислеха, че сам е отнел живота си. Мей обаче не смяташе така - ни най-малко. Случваше се съпругът ѝ да бъде тъжен, но той не само не беше такъв човек, че да посегне на себе си (въпреки че „такъв човек“ не значи нищо, мислеше си тя, докато лежеше сама в леглото си и плачеше заради липсата от лявата си страна), но и никога не би изоставил жена си и сина си, обричайки ги на болка и несигурност. Той беше мил, учтив човек. Не можеше дори да приеме десерт от заведението в „Суверен Трил“, без до ден-два да прати картичка за благодарност. В никой случай не би се самоубил, без да остави писмо за жена си и детето си, но тя не можеше да си го представи дори да пише такова писмо. Майк беше тих човек, но никога не трупаше болката си. От самото начало бяха свикнали да разговарят един с друг. Той открито споделяше с нея всичко.

Дори когато ставаше дума за семейството му.

Господи, разговорът с брат му, след като Майк изчезна, беше едно от най-трудните неща, които някога бе правила. Майк щеше да побеснее, но него го нямаше, и точно там беше работата, а Мей се страхуваше, че изчезването му може да е свързано тъкмо с работите на брат му. Ако наистина беше така, той щеше да знае с кого да се свърже и къде да го търси. Но и това се оказа задънена улица. Брат му помогна, или поне така изглеждаше, макар че не можеше да бъде сигурна.

Що се отнасяше до онази жена с него - божичко, какви тръпки я побиваха от нея!

Мей обаче се беше вкопчила в надеждата. Майк може да беше пострадал при катастрофа или получил инсулт. Никой не знаеше дали сега не е в Бойзи, Айдахо, без никакъв спомен за предишния си живот. Може би живееше с клошарите като поредния пропаднал нещастник. Напоследък обаче беше започнала да чувства, че той е мъртъв. Усещаше го като разсичане на връзката помежду им - може би защото бяха толкова близки. Може би желанието ѝ да се върне жив при нея я беше заслепило за реалността. Все едно някой я беше прострелял или пробол, докато е бягала в паника, но осъзнаваше болката едва сега, когато адреналинът бе намалял.

През последните седмици преди изчезването си Майк беше нещастен, даже разстроен и притеснен. Беше уплашен. Мислеше, че може да има тумор или кръвоизлив в мозъка. Главата го болеше лошо. Призна, че получава - според него - халюцинации, зрителни и слухови. Виждаше хора, които не бяха там; чуваше гласове в празни стаи. Лекарят му назначи изследвания, но Майк изчезна, преди да ги направи.

Мей отвори коша с пране. Дрехите на Алекс бяха смотани на кълбо най-отгоре. „Странно - помисли си тя, - завали чак след като се прибра.“ Тя взе панталона му и видя, че още е влажен, а по левия крачол имаше кал. На едното коляно зееше дупка. Разбра, че е паднал от колелото, но не ѝ е казал. Ех, това дете! Не се бореше с настинка - е, може и да имаше такъв елемент, като се имаха предвид мокрите дрехи, - а с шока. За бога, нищо чудно дори да се бе ударил, но да се страхуваше да ѝ каже. Напълно в негов стил бе да го пази в тайна, за да не би тя да му забрани да припари повече до нещо, напомнящо на две гуми и верига - дори когато заживее сам или се ожени, защото тя като нищо може да каже нещо на сватбата, само и само жена му ясно да разбере що за загубеняк е.

Тя хвърли дрехите на пода и се качи на горния етаж. Не му беше ядосана - немного, но се притесняваше. Трябваше да види този крак. Представяше си го отеكل и счупен под завивката, даже извит под неправилен ъгъл...

Мей отвори вратата на стаята му, но Алекс не беше в леглото. Видя, че и двата му крака са си добре, защото той стоеше по боксерки и тениска с лице към прозореца. Завесите бяха разтворени и в мрака потрепваше бледото отражение на сина ѝ, около което валеше сняг. Почувства зловеща прокоба, като че ли я бе навестил духът, в който някой ден и той щеше да се превърне.

- Миличък - каза тя, - да не си паднал днес от колелото?

Той не се обърна, сякаш не я забелязваше. Беше го наследил от баща си. Колкото и открит да беше Майк, когато тя изпаднаше в ярост, случваше се той да се преструва, че не я чува, особено ако се беше разбесняла за нещо, което той е направил. Надяваше се, че ядът ѝ ще отmine и няма да му се наложи да прави нищо. Мей даже мислеше, че това може да е вродена черта на целия мъжки род, защото и баща ѝ беше такъв. За него дори се твърдеше, че когато жена му изрови томахащата и тръгне на война, се измъквал през задната врата и отивал да се скрие в града.

- Алекс, на теб говоря.

Чак тогава синът ѝ се обърна. Кожата му беше млечно-бяла, а устата стоеше като алена рана на лицето му.

- Мамо - извика той. - Мамо!

Тя се приближи, разперила ръце да го прегърне.

- Какво има, Алекс? Какво има, миличък?

Видя ги, още преди той да изрече думите.

- Мамо, има хора в гората!

10.

Паркър вечеря сам във „Фармхаус Тап и Грил“ на „Банк Стрийт“. Четеше биографията на писателя Джон льо Каре и си мислеше, че от него би излязло много добро ченге, ако само се беше постарал да свикне с тайното си чувство на срам.

Паркър се ограничи с една чаша вино. Беше в емоционално настроение и не искаше съвсем да се разчувства. Тревожеше се за Сам, а и за Рейчъл. Тревожеше и за себе си. Добре че беше предполагаемото изчезване на Джейкъб Екълнд, та да има с

какво да се разсее. А в Портланд го чакаха още няколко рутинни случая за Мокси Кастин и още двама-трима адвокати - скучна, безопасна работа. Ако имаше малко акъл, щеше да се задоволи с жонглирането с пликове с адвокатите и тогава нямаше да вечеря сам в някакво заведение в Бърлингтън, Върмонт, и да се чуди как да не допусне бившата му приятелка да се обърне към Семейния отдел на съда във Върмонт.

Но пък ако беше толкова умен и предпазлив, просто щеше да бъде друг човек.

Най-лесните пари, които беше изкарал тази година, бяха дошли от една жена на име Тея Бентлинг, която беше убедена, че съпругът ѝ, Стив, ѝ изневерява.

Оказа се права: Стив се виждаше с друга жена, която се казваше Шери Суитман. Името много би подходило на начална учителка - чудесно съвпадение, защото тя бе точно такава. Освен това, както се оказа, беше омъжена за Дейв Олсън, клиент на Мокси. Неотдавна Олсън се беше обърнал към Мокси, защото подозираше, че жена му, която бе запазила моминското си име - може би защото беше адски сладко, - не му беше толкова вярна, колкото би му се искало в идеалния случай. Мокси свърза Олсън с Паркър, който вече беше нает от Тея Бентлинг да следи съгрешилия ѝ съпруг.

Паркър проследи Стив Бентлинг до едно ново бохо кафене в Южен Портланд, където той се срещна с Шери Суитман, с информацията, за която бе запознат преди няма и час от самия Мокси. Бентлинг и Суитман се завлякоха в един нескъп мотел, за да прекарат известно време заедно, а Паркър нащрака няколко снимки с телефона си, чудейки се как някой смята, че може да има тайна връзка в толкова малък град. Представата за дискретност на тия двамата се заключаваше в това, да прекосят моста Каско Бей между Портланд и Южен Портланд, може би защото някои гледаха на последния не като на отделен град, какъвто беше, а като на съвсем друга екзистенциална сфера, още повече че ги делеше водна преграда. Когато Паркър разказа всичко на Мокси, онзи едва не се задави от смях, а Паркър прибра два хонорара за една работа.

Той довърши главата от биографията и поиска сметката.

Беше дошъл пеш до бара и сега си тръгна обратно към хотела. Снегът понамаля и спря. Усещаше как скърца под краката му. Искеше му се Сам да беше с него. Държеше едната си ръка в джоба, а другата отпусната до тялото, като че ли си представяше как върви до него, пъхнала ръкавичката си в ръката му, а малките ѝ крачета ситният до неговите.

Мисълта за Сам неизбежно водеше със себе си спомена за другата му изгубена дъщеря и той се взираше в дърветата от двете страни на улицата и в сенките между къщите едновременно с боязън и надежда да зърне дете, което го следва неотлъчно в

мрака, без да оставя следа в пресния сняг. Потънал в мислите си, той не забеляза колата, паркирана пред хотела, нито мъжа, който слезе от нея. Едва когато онзи застана на пътя му, Паркър спря и го погледна.

Пред него стоеше бащата на Рейчъл, Франк Улф, облечен с дълго сиво палто и мека шапка с перо, втъкнато под лентата. Приличаше на баща от стар филм чак до върха на сивите си мустаци.

Паркър и Франк никога не се бяха погаждали, а последните събития не бяха помогнали за сближаването им. След като бе установена самоличността на похитителя на Сам и връзката му с баща ѝ, съпругата и дъщерята на Франк едва успяха да го озаптят да не се нахвърли физически върху Паркър. Оттогава насам не се бяха виждали и не бяха разменили и дума по телефона, но въпреки това Паркър не се изненада особено. Целият му ден беше такъв.

- Франк - поздрави го той. - Откога ме чакаш?

- От няколко часа. Казах, че отивам на кино.

- И какво гледа?

- Моля? - обърка се Франк.

- Когато се прибереш, Рейчъл и жена ти ще питат какво си гледал. Трябва да имаш отговор. Освен ако не възнамеряваш да им кажеш истината.

Франк Улф не беше свикнал да лъже. Въпреки че беше малко да се каже, че двамата с Паркър не могат да се гледат, детективът не се съмняваше, че Франк обича дълбоко дъщеря си и внучката си. Старецът на Рейчъл беше принципен, праволинеен човек и не беше в природата му да лъже. Водеше удобен, привилегирован живот, което може би допринасяше за проблема, но ако беше готов на компромиси със собствения си морален кодекс, щеше да бъде още по-богат и привилегирован. Имаше се за добър човек, въпреки че истински добрите хора никога не мислят за себе си по този начин.

Франк се огледа, обхождайки с очи дърветата, улицата и колата си, сякаш изведнъж се бе озовал на непознато място и няма никакъв спомен как е стигнал дотам. Издиша дълбоко облак пара и Паркър усети дъх на алкохол. Франк не беше пиан, поне засега, но беше пил достатъчно, за да го задържат за шофиране в нетрезво състояние, ако го бяха спрели. Ако ченгетата не го озаптяха, то нищо чудно комбинацията от лошо време и притъпени реакции да го направи под формата на катастрофа.

- Защо си дошъл? - попита Паркър.

- За да говоря с теб.

Паркър почти не можеше да се сети за друг човек, с когото има по-малко желание да говори, но разговорът все пак даваше шанс за разведряване на обстановката. Ако го отпратеше, отношенията им щяха да продължат да се влошават, стига, разбира се, Франк да си стигнеше жив до дома и да пропусне неволно отбиване до най-близкия полицейски участък.

- Студено е. Какво ще кажеш да влезем вътре и да седнем?

Паркър посочи към хотела. Имаше няколко общи помещения, в които гостите можеха да поработят или почетат, ако желаят. През дръпнатите завеси си личеше, че стаята отпред, вляво от вратата, беше празна.

Франк кимна и Паркър тръгна напред по заснежената пътека към топлата сграда.

11.

Мей Маккинън стоеше до прозореца в кухнята и гледаше гората по края на задния си двор. Хрумна ѝ да се обади в полицията, но не беше готова за това, поне засега. Въпреки изчезването на съпруга си и всевъзможните сюжети за сполетялата го участ, които рисуваше в мислите си, тя все още предпочиташе да вижда най-хубавото в хората и да вярва в подредената вселена, защото само в една вселена, в която хората бяха добри, а редът беше естественото състояние на нещата, беше възможно съпругът ѝ да не е страдал твърде много, преди да умре.

Освен това беше в период на пренастройване на сетивата - избирателно изкривяване на собствените си спомени и възприятия. Вярваше, че е видяла фигури в гората, но ѝ беше трудно да се фокусира върху тях. Напомняха ѝ на онези фокуси с карти, при които символът на картата за миг се скрива от погледа в сляпото петно на полезрението. Когато се опиташе да види конкретен образ, движещ се между дърветата, сенките сякаш го поглъщаха и оставаха само другите около него. Щом преместеше поглед, невидимият мъж или жена отново се появяваше в периферното ѝ зрение.

После слезе в кухнята, но нарочно не светна лампата, за да остане скрита, докато огледа имота си. Ала в гората вече не се забелязваше никакво движение. Една атавистична част от съзнанието ѝ - рядко използвана реликва от по-древните времена на човечеството - ѝ изпращаше противоречиви послания. Предупреждаваше я да не излиза навън, но в същото време се опитваше да ѝ внуши, че не е видяла това, което си мисли.

Само дето и Алекс беше с нея. Той също ги беше видял. А гласът в главата ѝ, който говореше като неприсъстващия ѝ съпруг, отвърна: „Но ти се тревожеше за него. Притесняваше се, че може да се е наранил, а той на свой ред се е уплашил, задето е скрил случката от теб. Двамата сте предали страха си един на друг и сте почерпили образите от него.“

- И двамата едновременно сме си измислили хората в гората?

Тя изрече думите на глас; прошепна ги на нещо в главата си, което адски добре имитираше Майк, чак до нетипичните за американците интонации в гласа до начина, по който спираше между изреченията, независимо колко е ядосан, щастлив или тъжен. Той беше разумен, разсъдлив човек. Този глас обаче, който я караше да се съмнява в себе си, се отличаваше от неговия по едно много просто нещо.

Майк никога не би се опитал да я накара да се усъмни в себе си.

Скептицизмът ѝ го прогони. Радваше се за това. Нямахше да храни фантазии образи на изгубения си съпруг.

Тогава се сети: цигани. По-рано тази година през града беше минал един катун - три роднински семейства, поне според полицията, която ги държа под око от момента, в който паркираха караваните си на паркинга пред „Уолмарт“ на „Еървей Драйв“. Бяха на най-различна възраст, също като тези в гората. Не бяха направили никакви поразии, макар че според някои в града просто не бяха имали възможност, защото ченгетата и охраната на магазина ги пратиха да си вървят още след втората нощ. Изпроводиха ги в мрака с все разплаканите им деца и лая на обърканите кучета. Мей не го намираше за редно, защото според нея не правеха нищо лошо. Но пък какво ли знаеше тя, след като беше единственият човек в семейството, който смяташе, че от Бърни Сандърс би излязъл свестен президент?

Възможно ли бе да са част от същата група или нови цигани, дошли да опънат катуна си в гората, след като явно не бяха желани на паркинга пред търговския център? Мей усети, че либералните ѝ възгледи са подложени са сурово изпитание. Едно беше

циганите да се мотаят около мола, съвсем друго бе да палят огън на метри от задния ѝ двор.

„Не излизай навън.“

Това вече не беше гласът на Майк. Въобще не беше глас, който бе чувала преди. Говореше ѝ като търпелив родител на дете, което се кани да направи нещо глупаво, но Мей вече нахлузваше градинските ботуши, които винаги стояха до задната врата, и навличаше старото яке на Майк, което той държеше на закачалката в килера до пералнята и което тя упорито отказваше да прибере. Понякога, когато захладнееше, тя се увиваше в него, сядаше на пода в кухнята, затваряше очи и си представяше, че той седи до нея и я прегръща.

Майк, Майк, защо ти трябваше да си тръгваш?

Чу шум зад себе си. Алекс стоеше в подножието на стълбите, увит в халат, за да се стопли.

- Мамо? Обади ли се в полицията?

- Още не. Не знаем кой е.

И дали е, без малко да добави тя. Божичко, това пък откъде се взе?

- Мамо, днес видях един мъж в гората.

- Мъж ли? Какъв мъж?

- Не знам. Беше със странни дрехи. Уж беше там, а в следващата секунда го нямаше. Сякаш се носеше върху снега. Заради него паднах от колелото.

Той заплака.

- Трябваше да ти кажа, но ме беше страх.

Слюнката ѝ запука в ушите като цвърчащ бекон в тигана.

„Няма да се отдалечавам - помисли си тя. - Ще отида до края на осветеното петно и ако видя нещо, ще се скрия вкъщи, преди да кажеш и гък.“

- Да заключиш след мен, чуваш ли?

- Мамо...

- Всичко е наред. Искам само да погледна.

Тя отвори задната врата и излезе на двора.

В ъгъла на библиотеката в хотела имаше машина „Неспreso“, поставена до една етажерка с книги, които всички гледаха и прелистваха, но никой всъщност не четеше. Тук-там се мяркаха развлекателни романчета като недодялани селяци, натъкнали се по грешка на среща на интелектуалци.

Паркър нямаше представа какво означават цветовете на капсулите, така че просто намери две еднакви и направи двойно кафе на Франк, а после пусна и единично за себе си. Франк разкопча палтото си, но явно нямаше желание да го сваля. Паркър съблече якето си и го хвърли на дивана. Попита Франк дали иска сметана.

- Не - отказа Франк, а после добави, - благодаря.

Кое то все пак беше нещо.

Паркър му подаде кафето и седна на един стол срещу бащата на Рейчъл. Франк не изглеждаше добре. Студът може да беше добавил малко руменина на носа и бузите, но въпреки това кожата му изглеждаше бледожълтеникава. Паркър смътно си спомняше, че това може да е признак на чернодробно заболяване. Зачуди се дали Франк е ходил на лекар, но после си спомни с какви жени живее: още при първия намек за болест Рейчъл и майка ѝ щяха да го завлекат на доктор, ако се налага, под заплаха с оръжие.

Паркър отпи от кафето си. Можеше да подхване незначителен разговор от учтивост, но този период отдавна беше отминал и при двамата. Никога не се бе получавало, а и не бе станало нищо, което да подсказва, че сега може да се получи. Накрая Франк наруши мълчанието.

- Чух, че днес не е минало добре при психолога.

- Госпожа Фъргюсън се справя чудесно. По-добре няма накъде. Сам също изглеждаше щастлива. Проблемът бяхме ние с дъщеря ти.

- Рейчъл би казала, че ти си проблемът.

Паркър си пое дълбоко въздух и се почуди дали светът е решил да изпробва до последно способността му да се владее. Радваше се, че се беше ограничил с една чаша вино. Втората нямаше да подейства смекчаващо на гнева му. Дори сега, свършено трезвен след разходката до хотела, изпитваше силен порив да размаже физиономията на Франк Улф, но нищо нямаше да постигне.

- Мисля, че се държах прилично, но признавам, че не съм най-добрият съдник по въпроса - каза той. - Освен това съм имал и по-добри дни.

- Аха...

Франк отпи от кафето си. Изглеждаше объркан.

- Има вкус на греяно вино - каза той.

- Не знам какво значат цветовете - отвърна Паркър. - Просто грабнах първите, които ми попаднаха. Искаш ли друго?

- Не, няма проблем. Просто е странно.

- Явно е нещо завъртяно.

- Сигурно затова не го разпознавам. Вкъщи пия разтворимо.

Той отпи още малко, без да се мръщи толкова.

- Случилото се със Сам... отвличането...

Паркър чакаше. Франк обрече капките от ръба на чашата си с палец, но не вдигна поглед.

- Исках да обвиня теб за всичко - каза той. - И още искам.

Сега вече вдигна очи. На Паркър му се стори, че не изглежда нито ядосан, нито огорчен, а само объркан.

- Ти обвиняваш ли себе си?

- Понякога - призна Паркър. - Не можех да спра хода на събитията и нямаше как да знам какво ще се опита да направи този човек впоследствие, но участвах в задвижването им, а те завършиха с отвличането на дъщеря ми.

- Можеше да свърши зле. Не че така беше добре.

- Знам.

Франк кимна.

- Мислех си, че с теб нямаме нищо общо - продължи той. - Исках да вярвам в това, но през цялото време виждах насреща си нещо, което виждах и когато погледнех в огледалото. Човек, който е погребал едно от децата си.

По-големият брат на Рейчъл, щатски полицаи, бил прострелян и убит по време на банков обир много преди Паркър и Рейчъл да се запознаят. Паркър знаеше, че причината тя да се увлече по него отчасти бе ехото от загубата, отчасти - гневът. Беше реагирала на смъртта на брат си с опит да разбере случилото се, като че ли опознаването на психологията на престъпника би ѝ помогнало да разбере защо е останала без брат си. Друга част от нея обаче, която тя не можеше дори да признае, искаше да си отмъсти. Рейчъл отказваше да обърне внимание на тази си страна, но когато Паркър се появи в живота ѝ, връхлитайки с цялата си мощ върху виновниците за

болката и загубата ѝ, нейният гняв подхрани неговия. Резултатът обаче не ѝ хареса или поне така си каза, въпреки че тайното ѝ Аз ликуваше.

- Човек би предположил, че ще помня всичко - продължи Франк, - но не е така. Помня откъслеци, но много парчета липсват. Помня болницата, но не и как съм стигнал дотам. Помня гроба, но не и църквата. А когато се опитам да си представя момчето си, виждам само неподвижни образи. Не помръдва. Освен това не чувам гласа му. Не мога да си го спомня. Все едно смъртта е изтрила лентата.

Никога не бяха говорили за това преди. Паркър не беше сигурен дали Франк повдига темата пред Рейчъл или дори пред жена си. Рейчъл винаги описваше мъката му като мълчалива и безкрайно лична. Неспособността му да споделя и разговаря за това беше оставила дълбок белег и върху живота на майка ѝ, която бе оставена да скърби сама за сина си.

- Мислех да се самоубия - каза той. - Това стана по-късно, когато болката вече се бе притъпила. Проблемът беше, че и всичко друго се притъпи. Всичко посивя.

- А защо не го направи?

- Заради Рейчъл. Дъщеря ми ме накара да живея. Дори съпругата ми не можеше да го направи.

Той остави чашата си на масата.

- Ти обаче не си имал нито друго дете, нито съпруга. Как оцеля?

- Като тръгнах по следите на мъжа, който ми причини това - отвърна Паркър. - Намерих го и го убих.

- Значи това си направил.

- Да.

- И помогна ли?

- Няма прост отговор. По-малко, отколкото се надявах, повече, отколкото трябваше.

- Загубата обаче остана?

- Да.

- Не искам Рейчъл да го изпита на гърба си.

- Аз също.

- Но въпреки това продължаваш да се занимаваш с тази работа и това едва не струва живота на Сам.

Паркър замълча.

- Защо го правиш?

- Този въпрос също няма прост отговор.

- Пробвай.

- Правя го, защото се боя, че ако спра, никой друг няма да се заеме вместо мен.

Правя го, защото, ако си затворя очите, някой друг ще пострада като мен. Правя го, защото така изливам гнева си. Правя го по причини, които самият аз не разбирам. Но най-вече го правя, защото ми харесва.

- И няма да спреш.

- Не. Опитвал съм. Не става.

Франк избърса устата си. В стаята не беше много топло, но той се потеше. Гледаше бавно преминаващите коли по улицата, а фаровете им осветяваха едната страна на лицето му, докато другата оставаше в сянка.

- Когато онзи човек отвлече Сам, той е възнамерявал да я убие.

- Сам е жива.

- Можеше да не е.

- Но е. И нищо лошо няма да ѝ се случи.

- Не можеш да знаеш.

- Франк, погледни ме.

Франк извърна лице от прозореца.

- Веднъж Рейчъл ми разказа, че след като синът ти е загинал, си настоявал да я взимаш всеки ден след училище до шестнайсет години. Когато не си бил в града, си карал жена си да го прави и си ѝ се обаждал, за да провериш. Спрял си чак когато Рейчъл се закопчала с белезници за един парапет в знак на протест.

Вярно беше. Едно от нещата, които Паркър обичаше в Рейчъл.

- Бяха пластмасови - изпуфтя Франк, стиснал най-близката сламка.

- Не е в това въпросът. Има държави с военен режим, в които правилата са по-свободни от твоите.

- Не е същото. Рейчъл беше изложена на риск заради твоята работа. А сега и Сам. Та тя видя как умира човек, за бога!

- Франк...

- Не, аз...

- Франк!

Франк Улф млъкна.

- Не можем да оставим тези хора да се разхождат спокойно. Те са хищници. Ако не успеят да се нахранят на едно място, ще продължат нататък и ще си намерят по-

лесна плячка. Ще продължат да причиняват болка на хората, докато някой не ги спре. Ние можем да скрием децата си, да залостим вратите си и да запушим ушите си, но те просто ще погнат други.

- Но тя е твое дете.

- Всяко дете е нечие.

В коридора светна лампа. Управителят застана на вратата. Офисът му беше в задната част на сградата, а една алея, покрита с увивни растения, водеше до къщата, в която живееха двамата с жена му. Явно беше чул спора и беше дошъл да провери какво става.

- Всичко наред ли е, господо?

- Извинете ни - отвърна Паркър. - Разминаване в мненията.

Онзи ги изгледа строго, но реши, че няма непосредствена заплаха от насилие.

- Е, вие сте единственият ни гост, така че се разминавайте, колкото желаете.

Лека нощ.

Двамата останаха отново сами. Франк се изправи.

- Трябва да се прибирам.

- Паркирал съм отзад. Ще те закарам.

- Мога да шофирам.

- На твое място не бих. Ела да си вземеш колата сутринта.

Говореше меко и внимателно. Кафето се беше отразило добре на Франк, но Паркър не беше сигурен, че това е достатъчно. Беше готов за нов спор, но такъв не последва.

- Може би си прав. Ще си повикам такси.

Паркър го увери, че няма проблем. Ключовете за колата бяха в джоба на якето му, а домът на Улф беше само на десетина минути път оттам - двацет в това време.

Намесата на управителя като че ли бе сложила край на дискусията за професионалните занимания на Паркър, но той не се заблуждаваше, че може да промени мнението на Франк Улф по който и да било въпрос. Въпреки това усещаше, че има известен напредък. Бяха разговаряли и се бяха държали разумно и цивилизовано един с друг. И Франк беше прав: и двамата бяха бащи, изгубили деца, и някак си бяха преодолели загубата - не без неизлечима болка, не без рани завинаги - но някак си бяха устояли; и двамата имаха дъщери, които обичаха, и спомени, макар откъслечни и несъвършени, за отишлите си потомци; спомени, на които държаха и обичаха.

Разликата помежду им беше, че детето на Франк Улф не го навестяваше нощем или, ако го правеше, беше само насън.

Пътуваха в мълчание до дома на Улф, най-вече защото Франк задряма пет минути, след като потеглиха. Ледът беше почистен от средата дори на малките улици, но стоеше по края, а заради валящите снежинки фаровете не улавяха издайническите отблясъци. Паркър шофираше внимателно и след малко стигнаха до дома на Улф. В коридора светеше лампа, друга осветяваше стъпалото пред прага и част от двора. Преустроената конюшня, в която живееха Рейчъл и Сам, беше тиха и сумрачна. Ако беше по-рано, Паркър би помолил да се сбогува още веднъж с дъщеря си. Болеше го, че е толкова близо, а не може да я прегърне или поговори с нея.

Паркър спря пред къщата, без да сваля очи от прозорците, зад които спеше дъщеря му. Франк се събуди и двамата мъже поседяха минута, без да говорят. Накрая Франк каза:

- Рейчъл се тревожи, че Сам крие някаква травма от случилото се. А аз се тревожа, че не крие.

Паркър се обърна към него.

- Понякога я чувам да говори с някого - продължи Франк. - Не когато си играе с куклите или кучето е в стаята при нея, а когато е съвсем сама. Говори, слуша, после пак говори. Знам, че е нормално децата да имат въображаеми приятели, но това е нещо различно. Не мога да го обясня. Плаши ме, ако ме разбираш. Разговорите са напрегнати. Дори гласът ѝ се променя. Става някак си по-възрастен. По-сериозен. Като на голям човек. На кого би могла да говори по този начин?

- Не знам - излъга Паркър.

Стори му се, че Франк усети това, но просто реши да не го притиска.

- Благодаря, че ме докара - каза Франк, като отвори вратата и слезе.

- Няма за какво. И... Франк?

Франк Улф се подпря на вратата и зачака.

- Благодаря ти, че се грижиш за тях.

Франк кимна. Никой не добави нищо повече. Бяха приключили.

Мей Маккинън прегази пресния сняг в двора си и спря в началото на гората, където светлината от крушката на вратата вече отслабваше. Обърна се и видя Алекс, който стоеше на прозореца в кухнята и я гледаше. Помаха му и той плахо ѝ отвърна.

Мей насочи фенерчето си към дърветата, като се мъчеше да разпръсне сенките, вместо да образува нови, но нощта погълна лъчите му, сякаш го бе хвърлила в яма с катран. Не виждаше и помен от движение или хора. Приблужи се още малко, навлизайки леко в гората. Не ѝ се щеше да ходи навътре, защото земята беше неравна, а ботушите ѝ стигаха едва до малко над глезените. Омръзнало ѝ беше от студени, мокри крака.

Освен това не искаше да се отдалечава от светлината.

Фенерчето я дразнеше. Скоро бе сменила батериите с нови и не го беше използвала много след това. Трябваше да свети по-силно. Огледа снега между дърветата. Гората беше вечнозелена, а по-голямата част от земята беше побеляла. Не се виждаха стъпки и други следи, но това изглеждаше невъзможно. Само преди минути оттук бяха минали хора. Тя ги беше видяла, за бога: мъже и жени, без деца. Всички бяха възрастни, някои дори изглеждаха достатъчно стари, за да имат и внуци.

Мей не вярваше в духове. Може да имаше шотландско потекло, но това не значеше, че е попаднала в мрежата на вълшебните приказки и страшните истории. Дори не ходеше на църква, въпреки че не беше съвсем атеист. Смяташе, че ако във вселената съществува велика сила, тя не изглежда като старец с брада и не действа чрез светци и ангели. Не се интересува дали ѝ се пеят химни и не слуша молитвите, отправени към нея. По-скоро това би било присъствие, което няма име и форма, но прониква във всичко наоколо и във всички аспекти на собственото ѝ съществуване. Ала тя никога нямаше да я чуе, никога нямаше да научи повече за тази сила, защото скоро щеше да бъде мъртва. Щеше да отиде при съпруга си и истината за вселената най-сетне щеше да ѝ се разкрие.

Там, сред дърветата, Мей обаче не усети непосредствената близост на смъртта си, не и докато нощният въздух скриваше неумолимата ѝ хладина, а мръзненето в пръстите, носа и ушите - болката от приближаването ѝ; не и докато сълзите, които се стичаха по бузите ѝ заради студа в очите, не се сляха със сълзите, бележещи края, а внезапният остър вятър не я прониза като дъха на невидимо присъствие, незримо същество, лишено от топлина, което издишаше само за да подражава на живота.

„Тук няма нищо - помисли си тя, - сгрешила съм.“

Къщата я зовеше със светлината и топлината си. Тя излезе заднишком от гората, без да откъсва очи от нея, докато не се приближи до вратата. Едва тогава погледът ѝ се отдели от дърветата и се обърна към сигурността на дома ѝ.

И смъртта влезе заедно с нея.

14.

Както си му е редът, когато се прибра в хотела си след целия този разговор с Франк Улф, Паркър не можа да заспи. Седна на бюрото до прозореца си и прегледа още по-бавно информацията за живота и кариерата на Джейкъб Екълънд. Не се надяваше да открие някаква закономерност или важен детайл, който би обяснил изчезването на детектива, но ако запаметеше всичко това, то щеше да му бъде полезно при огледа на дома и офиса му. Това беше основата на цялото разследване в бъдеще и който пренебрегваше тези скучновата работа, го правеше на свой собствен риск.

Половин час по-късно не можеше да се каже, че е научил кой знае какво ново, но поне си беше изградил картина, която потвърждаваше образа на самотник, представен от бившата жена на Екълънд. Рос беше прегледал извлеченията от служебните и личните му кредитни карти от последните две години, но те не издаваха никакви особени пороци. Виждаха се сметки от мотели от същия тип, каквито биха се открили и в разходите на Паркър - пътувания по работа с едно преспиване на разноските на клиенти, които биха се намусили на нещо по-скъпо от „Ред Руф Ин“³ и по-разточително хранене от заведение за бърза закуска в мола. Нямахше нищо, което да говори, че е глезил себе си или някого друго - гориво, канцеларски материали, дрехи. И книги. Екълънд поръчваше много книги, повечето на окултна тематика.

Като се изключи някоя и друга гощавка в „Олив Гардън“ или „Аутбек Стекхаус“ и внушителната езотерична библиотека, Паркър все едно гледаше друга версия на собствения си живот, а това леко го потискаше. Затвори лаптопа и се съблече за лягане. Стаята му беше от „по-нормалните“ в хотела, но само в сравнение с

³ Верига евтини хотели в САЩ. - Бел. прев.

останалите, клонящи към шикозно-селски стил, който винаги му напомняше на стари моми. Възглавниците бяха поръбени с дантели. Ако умреше тук в съня си, приятелите му щяха да се скъсат от смях.

Преди да заспи, се помоли за Рейчъл и Сам. Помоли се и за Франк Улф, и за жена му. Не го интересуваше дали молитвите му са напразни. Важно беше усилието.

А и знаеше, че някой някъде ги чува.

15.

- Мамо.

Мей Маккинън чу шепота в ухото си. Отвори сепнато очи и усети една малка ръчица върху устата си. Синът ѝ стоеше до леглото по пижама, а лицето му беше осветено от часовника на нощното шкафче. Беше единайсет и половина. Отдавна трябваше да спи.

- Мамо - повтори той, - мисля, че долу има някой.

Той вдигна ръката си от устата ѝ. Мей се ослуша, но всичко бе тихо.

- Сигурен ли си? - попита шепнешком тя.

- Чух шум.

Тя слезе от леглото. Носеше стар суичър и анцуг, прокъсан на коленете. Краката ѝ бяха боси. Къщата не беше много стара и нямаше пеещия под на дома от детството ѝ с онзи репертоар от звуци, които превърнаха годините ѝ между петнайсет и двайсет и пет в същински ад, защото нямаше никакъв начин ни да се измъкне навън, ни да се промъкне вътре, без да вдигне шум, който да събуди и мъртвите.

Алекс се опита да я хване за ръката, но тя нежно я отбутна настрани.

- Чакай ме тук - каза тя. - Ако чуеш нещо, което звучи все едно...

„Все едно какво? Че ме изнасилват? Че ме убиват?“

- Ако чуеш нещо лошо - рече тя накрая, каквото и да значеше това, - обади се в полицията.

До леглото ѝ имаше стационарен телефон, който Алекс можеше да използва. Тя взе мобилния от шкафчето и го пхна в джоба на анцуга си. После се наведе и извади един чукак изпод леглото. Не обичаше огнестрелните оръжия и в никой случай не би

държала такива в дом, в който момчешкото любопитство би могло да доведе до злополука. С чук не можеше да пострада кой знае колко.

- Мамо!

Алекс я дърпаше за ръкава, за да я спре, но тя се отскубна от него. Щеше да отиде само до коридора и да се послуша. Чуеше ли звук, който да подсказва присъствието на натрапник, чуеше ли въобще нещо, щеше да заключи вратата на стаята и лично да се обади на ченгетата. Полицията в Милууд се славеше с бързата си реакция при спешни случаи, особено ако са заплашени жена и дете, но Мей нямаше да избърза с вдигането на тревога. Алекс беше изнервен, тя също. Когато той я събуди, тя сънуваше. В съня ѝ двамата стояха до прозореца в стаята му и наблюдаваха движещите се в гората фигури. После тя излезе с фенерче навън - беше чела за циганите в търговския център и си помисли, че може да са те - но не намери следи в снега. После се върна вътре и...

Тогава чу гласа на Алекс.

„Чакай малко - помисли си тя. - Какъв беше сънят?“

Тя тръгна към вратата, все още мъчейки се да раздели реалността от въображението. Двете се сливаха в едно. Не можеше да си спомни какво се е случило между връщането ѝ в къщата и лягането в леглото. Беше объркана, главата ѝ пулсираше.

Мей излезе в коридора. Малката нощна лампа между стаята и банята работеше, но долу беше тъмно. Винаги държеше лампата до стълбите на първия етаж запалена. Ползваше от онези екологични крушки, които трябваше да издържат с години и можеха да помогнат за спасяването на света, в случай че никой друг не даваше и пукната пара за това. Защо беше угаснала?

Алекс стоеше на вратата и плачеше. Защо плачеше? Искаше ѝ се да го прегърне, но нямаше време. Хвана се за рамката на вратата и се послуша. Беше студена и влажна. Мей разтри конденза между пръстите си. В цялата къща беше мразовито. Не го беше забелязала, защото в нейната стая винаги си беше хладно. Радиаторът не работеше от седмица и тя беше метнала тежко одеяло върху завивката си, а преди да се мушне отдолу, слагаше термофор, за да стопли малко чаршафите. Мислеше да повика някого да го погледне, но се страхуваше, че може да се окаже признак на по-съществен проблем с цялата отоплителна система, а този месец парите не стигаха. Изглежда, подозренията ѝ се потвърждаваха; цялата къща беше ледена. По дяволите, ремонтът нямаше да е никак евтин.

- Мамо - повика я за последно Алекс, но тя не му обърна внимание.

Затвори вратата след себе си, като завъртя внимателно дръжката, за да не вдигне шум, и лицето на сина ѝ се скри. Отоплението ѝ бе дало практически проблем, върху който да се фокусира. Никакви сънища, никакви полузрими фигури в гората. Ако имаше крадци, по-добре за тях бе да си тръгнат, преди да са измръзнали до смърт в напразни опити да намерят нещо ценно в къщата, въпреки че можеха да вземат телевизора на излизане. Застраховката вероятно щеше да стигне за някой от онези нови модели с висока разделителна способност.

Тя слезе бавно по стълбите, стиснала чука в ръка. По стените също имаше конденз. Не разбираше. Преди да си легне, отоплението си беше наред. Възможно ли бе температурата да е паднала толкова бързо? Освен това не ѝ беше студено. Това беше другото странно нещо. Къщата можеше да съперничи на полярно иглу, а на нея ѝ беше топло. Как беше възможно това?

Лунната светлина струеше, течна и тежка, през прозорчето над входната врата. Мей инстинктивно вдигна ръка, сякаш искаше да я улови в шепа, да я поднесе към устните си и да я вкуси, а сладките лъчи да покапят като мед по брадичката ѝ.

Ръката ѝ замръзна. Дъхът ѝ спря.

Чу нещо да се движи в дневната.

16.

Тоби Тейър имаше дарба. Не говореше често за нея, а и тя беше колкото благословия, толкова и проклятие - даже повече второто, защото му носеше малко радост и много тревоги - но си беше негова и го правеше по-специален.

Във всички други отношения Тейър беше решително по средата на нормата: среден на ръст и тегло, средно красив със средно привлекателна жена, средно богат по стандартите на кръговете, в които се движеше. Двете му деца, за щастие, се справяха по-добре от средното и вече учеха в колеж - едното в Нюйоркския университет, другото в „Амхърст“. Таксите за обучение и издръжката им бяха две от причините да не е по-богат, но това обикновено не го притесняваше.

Беше собственик на фирма за преоценени мебели с магазини в Пенсилвания, Ню Хемпшир и Кънектикът. По-голямата част от доходите му идваха от складовете в дъното на магазините, където излагаше стоките с неугледен вид или малки дефекти, които изкупуваше за жълти стотинки и ги продаваше с точно толкова печалба, че да бъдат доволни и той, и клиентите му, което всъщност беше тайната на добрия бизнес. Е, справяше се чудесно и с новите гарнитури и фотьойли, но там работеше с депозити и поръчки. Бизнесът с другите мебели вървеше в брой, без право на връщане. Ако ще и камъни да падаха от небето, складовете бяха пълни със стока и клиенти. Всички служители също започваха оттам, за да се научат на занаята, точно както и той го беше научил от баща си Фреди, въпреки че собственият му дом беше обзаведен изцяло с най-хубавите и най-нови мебели, докато старият татко Тейър беше напълнил своя с боклуци, от които биха се погнусили и най-отчаяните му клиенти. Тейър обвиняваше именно дивана в дневната на родителите си за сегашните си проблеми с гърба: твърде късно разбра, че от ергономична гледна точка подът би бил за предпочитане.

В мига, в който баща му загина, след като разби колата в една масивна колона на мост в ясен слънчев ден, на една съвършено безопасна отсечка от пътя, и моментално бе обезглавен, Тоби, едва седемнайсетгодишен, седеше на бюрото в стаята си и довършваше домашното си по география. Изгуби съзнание, както му се стори, само за няколко секунди - като уморен шофьор, който задрямва за миг, преди да отвори сепната очи, и дано да е навреме, за да избегне отделянето на главата от тялото си между първи и втори шиен прешлен. Когато погледна листа пред себе си, Тоби видя, че е нахвърлял доста сносна рисунка на помляна кола в колона на мост. Беше успял да добави дори регистрационен номер - същият като на стария „Буик“ на баща му. Това беше изумително в много отношения, не на последно място, защото Тоби въобще не умееше да рисува.

Обаждането дойде след по-малко от час. Наложиха се Тоби да се справи с основната част от подготовката на погребението, защото майка му, която много обичаше баща му, беше изпаднала в шок и така и не се възстанови докрай от него. Погребалният агент, Джон Уелсби, който си падаше малко нещо човек на изкуството, предложи отворен ковчег, тъй като лицето и главата на Фреди Тейър бяха останали забележително непокътнати благодарение на ъгъла, под който металът бе прерязал шията му. Тоби отказа. обстоятелствата около смъртта на баща му бяха широко известни, защото главата се беше търколила на тревата пред погледа на преминаващите шофьори. Не искаше хората да се чудят какво се крие под закопчаната яка на трупа.

Тоби не спомена на никого за рисунката. Чувстваше непоносима вина и се страхуваше, че може би по някакъв начин е отговорен за смъртта на баща си. Все пак беше задрямал в същия момент, в който колата на баща му бе излетяла от пътя. Аутопсията не показва никакви признаци на катастрофален пристъп, заради който Фреди би могъл да изгуби внезапно съзнание, а доколкото знаеха, нямаше причина да посегне на живота си. А дори да е искал да го направи, синът му знаеше, че би намерил по-надежден начин да го стори, вместо да залага на стърчащо желязо от колоната на моста. Освен това той не обичаше зрелищата и би предпочел да избегне спектакъла в смъртта, както и преди това в живота. Следователите предположиха, че може да е заспал на волана. Седемнайсетгодишният му син обаче, който се чувстваше център на собствената си вселена, се тревожеше, че съществува някаква връзка между него и баща му и че заспивайки на бюрото си, той е накарал и баща си да задреме, с което е предизвикал фаталната катастрофа.

Това, разбира се, би било налудничаво... ако не беше рисунката. Тоби не я изхвърли, а я скри между старите тетрадки в чекмеджето. Майка му никога не би погледнала там; не че имаше голяма вероятност да рови из нещата му. Повечето ѝ дни през следващите две години преминаваха в плач, чак докато не отиде и тя при съпруга си. По това време Тейър, който вече не беше Тоби, а живият наследник и бъдещето на бизнеса, беше започнал работа на пълен ден в „Преоценени мебели Фреди и Рон“ под внимателното наставничество на по-малкия брат на баща си, Рон - ерген, който обичаше да летува в Саут Бийч, Флорида, и по думите на един от продавачите във фирмата беше „по-объркан и от еврейска Коледа“. След кончината на чичо Рон Тейър наследи цялата компания и тя стана негова по документи и название.

През годините след смъртта на баща си обаче Тейър продължи да преживява „моменти“, както той ги наричаше: жената, която вървеше между купите сено на петнайсет сантиметра над земята, а на следващия ден образът ѝ се появи по информационните бюлетини, след като голото ѝ, посинено тяло беше открито в един канал; кръвта по стените на местното управление за моторни превозни средства, докато чакаше да му сменят изгубената шофьорска книжка, сякаш сградата беше получила стигмата, няколко часа преди вътре да влезе някой си Линъс Круъл, чието име напълно отговаряше на душевността му⁴, и да открие автоматичен огън, с който да убие петима и да рани седмина само защото по собствените му думи колегите му били забравили

⁴ *Cruel* (англ.) - жесток. — Бел. прев.

рождения му ден трета година подред; болезнените мехури, които се появиха на дясната му ръка, докато минаваше покрай гишетото за автомобили на заведение за бързо хранене, а след това разбра, че час по-късно в кухнята е избухнал пожар, при който е загинал един човек, а друг е ослепял.

И това бяха по-значимите събития; отдавна беше изгубил дирите на подребните, които при други обстоятелства биха могли да бъдат подминати като случайни съвпадения или *déjà vu*. Предполагаше, че е екстрасенс, въпреки че избягваше да използва тази дума дори пред себе си, а и като че ли не пасваше на нито една нейна дефиниция, която откриваше.

Дори да беше екстрасенс или телепат, или както щете го наречете, дарбата му нямаше нищо общо с това, което показваха по телевизията и филмите. В моментите, в които тя се проявяваше, той винаги се чувстваше някак на друго място, като че ли сомнамбулстваше, и изпитваше страшно главоболие и желание - не, потребност - да легне и заспи, докато болката отmine. Виденията и образите не бяха надеждни - беше се случвало да се появят в магазина или киното, без нищо да последва. Никой не биваше застрелян, никой не умираше, животът си продължаваше. Е, и това не беше съвсем вярно: понякога Тейър разгръщаше вестника и научаваше, че в друг магазин или кино на стотици, дори хиляди километри от него някой все пак е бил застрелян или умрял. В тези случаи той взимаше приспивателно и си лягаше, защото от мисълта, че може да е своето рода радар за смъртта и страданието, му се приискваше да се скрие от живота.

Тейър беше проучил въпроса, въпреки че подхождаше предпазливо. Беше чел за Сведенборг, който вярвал в света на духовете, съществуващ редом с нашия, но недостъпен за сетивата ни, и за Джон Уесли, чиято силна вяра в духовете бе повлияла ранния евангелски методизъм, към който Тейър все още се придържаше, макар и бегло. Интересуваше се също от медицинските и психологическите теории за този тип страдание. Подозираше, че е единственият търговец на мебели, който може да разговаря задълбочено за теориите на Фридрих Николай, според когото виденията могат да бъдат свързани с нарушен баланс на телесните течности, и Джон Фериър, който ги разглежда като прояви на сетивни разстройства. Познаваше експериментите на Месмер и Пюизегур и идеята за духовете като проекции на паметта, внезапна мозъчна активност и реакция на електромагнитни смущения. Нито една от тези теории обаче не обясняваше онова, което Тоби Тейър бе преживял след смъртта на баща си.

Съпругата му знаеше за това. Беше ѝ разкрил тайната си след случая в управлението за МПС и ѝ беше показал рисунката, която беше нарисувал в мига на катастрофата на баща си. Тя се научи да разпознава пристъпите и случаите, които биха могли да ги провокират, но те бяха толкова различни, че дори Тейър не успяваше да открие закономерност.

Освен една. Откакто за първи път се бе проявила дарбата, често му се явяваше един и същ сън с фигури, които се движеха из ниви, гори и къщи. Някои бяха по-стари, други по-млади, но никога нямаше деца. Дрехите им бяха взети сякаш отпреди векове, но иначе те принадлежаха колкото на миналото, толкова и на настоящето. Излъчваха дълбока злост, особено водачът им - слаба фигура с червена коса и брада, и сплеснат профил, като че ли не стигаше за три измерения.

Знаеше и как се наричат.

Това бяха Братята.

Тоби Тейър се събуди в леглото си в Грийнсбърг, Пенсилвания. Жена му тихичко похъркваше до него. Часовникът показваше 11:37. Главата му пулсираше.

- Спри - каза той в мрака на избледняващия образ на жената, която премина оттам. - Те те чакат.

17.

Мей Маккинън не се обърна. Не се върна в стаята си, където я чакаше синът ѝ, за да се обади в полицията. Присъствието в дневната я зовеше едновременно няма и със стотици гласове - чужда и някак позната дисонантна хармония, като чула някога песен, която се вплита в историята на човека и намира ехо в стари мелодии, тайна конфигурация, която тъкмо се разкрива.

Крачка, още една крачка: топлина в студа, струйки влага по дървото и стените.

Неистов плач.

В дневната стоеше мъж с голо теме, оградено с обръча от червена коса, която висеше като замръзнала папрат върху яката на ризата му. Брадата му, от която се виждаше само горната устна, правеше възрастта му неопределима. Носеше тъмен елек,

панталон и сако, но все от различни костюми. Въпреки мъждивата светлина личеше, че не си подхождат. Бузите му бяха зачервени, устните - пълни, но профилът му беше сплеснат, така че можеше да бъде спуснат конец за отвес от челото му, който да докосва върха на носа и брадичката му, но пак да виси свободно. Мъжът разглеждаше снимката на Майк, Мей и Алекс в сребърната рамка върху камината и цъкаше ритмично с език, издавайки звук като тиктакане на стар часовник.

Цък-цък-цък.

Мей се опита да каже нещо, но от устата ѝ не излезе нито дума.

Цък-цък-цък.

Усети някаква тежест, която я докосна по гърба. Обърна се и видя млада жена, потопила пръсти в купата с потпури на малката масичка. Непознатата вдигна ръка и през пръстите ѝ се поръсиха парченца сушени цитруси и канела. Тя допря дланта до носа си и я подуши. Червеникавата ѝ коса беше сплетена на плитка, която висеше над лявото ѝ рамо. С лявата си ръка си играеше с нея, а с дясната отново бръкна в купата. Подобно на по-възрастния мъж до камината и нейният профил беше сплеснат и като че ли не забелязваше присъствието на Мей.

Появиха се още фигури на мъже и жени в кухнята и трапезарията. Стори ѝ се, че е зърнала някои от тях в гората. Пипаха нещата ѝ: душеха, вкусаха, галеха.

Чупеха.

Мей възвърна гласа си.

- Спрете! - каза тя. - Това не са ваши неща!

Изведнъж всяко движение замря. Гласовете в главата ѝ замлъкнаха. Мъжът до камината, все така приведен над снимката, спря да цъка с език. Дори прашинките замръзнаха посред танца си в едва доловимото течение. Единственото движещо се нещо остана малка зимна педомерка, която махаше толкова бавно с крила, че Мей можеше да ги проследи с очи, като вдишва с движението им нагоре и издишва при спускането им надолу. Насекомото се приближи бавно до нея и зависна пред очите ѝ. Тялото му беше кафяво и бежово, което преливаше в червено на предните крилца и сиво на задните, а връхчетата им бяха оцветени в жълто. Мъжки екземпляр; женските не можеха да летят и даже нямаха крила. Мей знаеше, че това е инвазивен вид, който може да опустоши цяла овощна градина, и не страдаше от угризения да ги убива.

Тя се взря във фасетните му очи. Късите му антенки потрепнаха. Настойчивите, хаотични гласове в съзнанието ѝ заглъкнаха. Остана само движението на крилцата на насекомото. Вече го чуваше.

та-дам. та-дам.

- Кой си ти? - попита Мей. - Защо си тук?

та-дам. таааа-дам. тааааа-дам.

Крилцата започнаха да се движат още по-бавно. „Ще падне - помисли си тя. - Не може да се задържи във въздуха. Трябва да падне да умре.“

Един мъж се качваше по стълбите, докато същият мъж слизаше по стълбите: два мига се сляха в едно. Той не бе като другите. Приличаше на бледо петно, на мъглива фигура в мрака, на призрачен дух.

таааааа...

Духът на стълбите държеше нож в ръка. От върха на острието капеше лепкава нишка, която оставяше следа по млечнобелия килим.

„Защо не ми е студено?“

Насекомото замръзна.

Кръвта обагри в червено възглавницата на леглото ѝ, което някога бе делила със съпруга си. Сърцето на Мей изтуптя за последно и дъхът ѝ напусна тялото. Синът ѝ я дърпаше за ръкава и хлипаше.

- Остани, мамо. Остани.

- Върви при нея - каза мъжът отзад и Алекс почувства страшно пробуждане в гърба си, което прониза сърцето му.

18.

Паркър потегли за Провидънс рано сутринта. Заигра се с идеята преди това да се отбие да види Сам, защото още нямаше да е тръгнала за училище, но после реши, че колкото и да му е трудно, по-добре да остави нещата, както си бяха. Дватамата с Франк се бяха разделили в сравнително добри отношения, поне според техните стандарти, и колкото повече време дадеше на Рейчъл да се успокои, толкова по-добре. Ала докато

подминаваше най-близката отбивка към дома на Улф, усети как нещо го дърпа, така че си пусна радиото, за да се разсее.

През нощта пътищата бяха почистени, но във въздуха се мерзелееше познатата лека мъгла от студа: не толкова плътна, че да пречи на видимостта, но достатъчна, за да придаде нереален оттенък на нещата. Паркър имаше чувството, че светът на сенките, който сякаш се бе проявил вечерта с Рос, бавно настъпваше и поглъщаше всичко, до което се докосне, размивайки очертанията на този свят. Той спря радиото и продължи да шофира в тишина, като че ли така можеше по-добре да се настрои към каданса на трансформацията.

На около час от Бърлингтън Рос позвъни на мобилния му телефон. Искаше да разбере как напредва работата. Паркър отвърна, че е на път към Провидънс, което, изглежда, не впечатли агента, който би се зарадвал повече да чуе, че той не само вече е там, но и е прекарал известно време в града.

- Какво прави досега? - попита той.
- Моите уважения, но не е твоя работа.
- „Моите уважения“ е от онези изрази, които обикновено значат обратното.
- Честна дума, не знаех.

Рос предпочете да не захапва стръвта.

- Наех те да свършиш определена работа.
- Което и правя, освен че живея.
- Тогава, моите уважения, но балансът ти между работата и живота може би е нарушен.

Паркър се опита да му разясни разликата между самостоятелните индивиди и онези, финансирани от бюджета, но Рос прекъсна разговора. Почуди се дали не е трябвало да го осведоми, че Ейнджъл и Луис също ще бъдат в Провидънс на негови разноси. По-добре, че не го направи, реши той след кратък размисъл. Това само би притеснило Рос, което беше крайно нежелателно. Бездруго изглеждаше достатъчно притеснен. За човек, чийто живот изглеждаше доста тъжен и безличен, Екълънд успяваше доста за разтревожи специален агент Рос.

Паркър започна да се оглежда за указателни табели. Не познаваше добре пътя. Беше ходил в Провидънс няколко пъти, веднъж с Рейчъл малко преди да се роди Сам. Споменът му беше за град, стаил в себе си ехото от някогашна красота и минало, което бе приело формата на стари църкви и сгради, пръснати сред анонимни жилищни блокове и огромен търговски център, поне докато човек не прекоси реката и не се озове

в района на университета „Браун“. Освен това смътно си спомняше, че косата ти може да побелее и окапе, докато чакаш зеленото за пешеходци, така че жителите на Провидънс бяха родени нарушители, що се отнася до пресичането на улиците.

Паркър шофираше и се чудеше какво ли крие Рос за Екълнд и защо.

19.

- Това е най-яката шибана идея, която някога е хрумвала на някого, откакто Колумб си е купил кораб - рече Ейнджъл на Луис.

Тримата с Паркър седяха в „Ню Харвест Кофи енд Спиритс“ на „Уейбос Стрийт“ в реставрираната Аркада на Провидънс - най-старият закрит търговски център в страната. От една страна, мислеше си Паркър, Аркадата беше виновна за смъртта на градовете, упадъка на общностите и „Мол ъф Америка“ в Минесота. От друга страна, всяко място, което предлагаше добро еспreso, качествено уиски и вкусен пай заслужаваше да му бъдат простени много неща, макар може би не чак създаването на „Мол ъф Америка“. Някой явно бе вложил мисъл в ремонта на Аркадата и сега тук се помещаваха фирми, които неминуемо биха били описани като „еклектични“. Срещу кафенето имаше магазин на име „Лъвкрафт изкуства и науки“, което напомни по приятен начин на Паркър за „Стрейндж Мейн“ в Портланд. Светът, реши той, би обеднял без тези места.

- Хубаво е - отвърна Луис.

Единственото кубче лед в чашата му изпука примамливо, но само накара Ейнджъл да се смръщи. Двамата мъже се различаваха в много отношения, не на последно място по въпросите на модата и политиката, но сред познатите им се смяташе, че Луис е водещият във вкусовете и преценките. Ейнджъл обаче беше развил вкус към уискито, което до голяма степен се дължеше на кражбите на различни интересни бутилки и кутии в началото на престъпната му кариера. Сега двамата с Луис можеха да си позволят да си купуват скъпи и реномирани питиета, макар Ейнджъл да твърдеше, че никое не може да се сравнява с онези, които сам си бе набавял някога.

„Крадената вода е по-сладка, а тайно изяденият хляб - по-вкусен“, - казваше той като дявол, който цитира евангелието.

Ето защо Ейнджъл имаше твърдо мнение по въпросите за консумацията на уиски и смяташе, че ледът разваля фините вкусове и аромати. Обичаше да капва по малко вода в чашата си, за да ги накара да се разкрият, но нищо повече. Беше успял да убеди Луис да намали кубчетата лед от три на едно, но въпреки това го болеше, като го гледаше как го пуска в чашата си. Що се отнася до хората, които доливаха уискито си с газирана вода или, опазил бог, с кока-кола, Ейнджъл беше убеден, че само един хубав бой ще ги вкара в правия път.

Паркър се придържаше към кафето. Дори в редките случаи, когато прекаляваше с пиенето, му се налагаше първо да превъзмogne вроденото си отвращение към вкуса на твърдия алкохол. Сервитьорката донесе чашата му и се усмихна. Беше мила усмивка. Не обещаваше нищо, освен добронамерена учтивост, но беше от онези усмивки, които те карат да се чувстваш добре.

- Мисля, че те харесва - отбеляза Ейнджъл.

- Не е кой знае какво, като се има предвид, че другите възможности сте ти и черният лорд.

Убиваха времето, преди да отидат в офиса на Екълънд, който се помещаваше в сграда с множество компании, обслужвани от общ персонал от секретари и рецепционисти. Намираше се близо до „Норт Мейн“ в нов комплекс, в който имаше още клиника за козметична стоматология и фирма за стоки за домашни любимци. Паркър беше хвърлил един поглед на идване и видя, че на рецепцията стои жена на не повече от двайсет години. Достъпът в сградата ставаше с карти, но тя можеше да пусне и външни посетители. Изглеждаше като място, което след пет часа утихва, а след шест настъпва пълно мъртвило. Колкото по-близо до края на работния ден влезеха, толкова повече време щяха да имат в офиса на Екълънд. След това, в зависимост от находките си, щяха да се пренесат в дома му.

- Мислиш ли, че приличаме на туристи? - попита Ейнджъл. Той обичаше да си мисли, че може да се слее с тълпата, дори в този момент тълпата инстинктивно да отстъпваше назад от него и партньора му. Желанието му за принадлежност беше трогателно безнадеждно.

- Февруари е, а ние сме в Провидънс - отвърна Паркър. - Ако приличахте на туристи, щяха да ви сметнат за луди. Приличате просто на двама типа с пистолети под палтата.

- Е, значи ще изглеждаме съвсем на мястото си, ако се опитаме да откраднем нещо - отбеляза Ейнджъл. - Това е извратен щат.

Прав беше. Паркър беше чел някъде, че всяко човешко същество може да намери място на територията на Роуд Айлънд. Ако това беше вярно, нямаше да успеят да си тръгнат, без някой политик да бръкне в джобовете им. Винсънт Сианси, известен повече като Бъди Сианси, кмет на Провидънс в продължение на общо двайсет и една години, два пъти бе принуждаван да се оттегли заради обвинения в углавни престъпления и прекара четири години във федерален затвор, защото бе ръководил престъпни операции от кабинета си, въпреки че заседателите го признаха за невинен по обвинението за подкуп за членство в Университетския клуб, което намекваше, че изкуплението все пак е възможно. През 2014 г. Сианси се опита отново да се кандидатира, но на този етап вече беше прекалено богат дори по стандартите на Провидънс. Като добавим бившия губернатор Ед Дипрет, който откара една година зад решетките заради подкупи от предприемачи, и Джоузеф Бевилакуа - главен съдия на щатския върховен съд, който подаде оставка заради спекулации за връзки с мафията - и това бяха само големите имена, - и ето ти възхитително ниво на институционализирана корупция.

- Ще изглеждаш почти честен човек в сравнение с тях - съгласи се Луис.

- Нямам нищо против някой да краде - обясни Луис, - просто не ми харесва след това да лъже. Излиза, че не се гордее с работата си.

Поинтересуваха се как е минала срещата на Паркър със Сам и психолога, а той на свой ред им разказа за разговора си с Франк Улф.

- Мислиш, че заради това вече те мрази с една идея по-малко? - учуди се Ейнджъл.

- Само една.

- Браво. Жалко, че бившата ти приятелка те мрази повече. Анулира напредъка с Франк.

- Е, много ти благодаря.

- Няма за какво.

Паркър погледна часовника си.

- Май трябва да тръгваме.

Луис поиска сметката. Сервитьорката я донесе и отново се усмихна на Паркър.

Проклет да съм, помисли си той.

Листчето си стоеше на масата, а Ейнджъл и Луис най-спокойно се правеха, че не го виждат. Паркър хвърли един поглед на общата сума, без да го докосва. Признаваше им, че имаха скъп вкус към алкохола.

- Няма да стане - рече той.

- Мамка му - изруга Ейнджъл и посегна към портфейла си.

Излязоха откъм „Уестминстър Стрийт“ и се спряха да погледат хищната птица, която кръжеше високо над старата „Банк ъф Америка“ - или Сградата на Супермен, както беше по-известна.

- Знаеш ли какво е това? - попита Луис.

Паркър и Ейнджъл поклатиха отрицателно глави.

- Сокол скитник - отвърна Луис. - Харесва ми.

„Понякога - помисли си Паркър - Луис показва тревожни признаци на човечност.“

20.

Паркър беше взел решение първо да претърсят офиса на Екълънд. Пак се налагаше да проникнат с взлом, но щеше да им отнеме по-малко време, отколкото домът му, така че беше разумно да отхвърлят първо него. Той остави колата си на един паркинг, а шофирането - на Луис.

Обслужваните офиси обикновено наемаха нископлатен персонал, поне според опита на Паркър. Не предлагаша много възможности за повишение, а работата беше скучна. Трябваше да внимава с по-възрастните рецепционистки, които бяха кучета-пазачи в човешки облик. Младата жена, която още седеше зад бюрото обаче, изглеждаше способна на известна доза учтивост и цивилизованост.

Ейнджъл позвъни от другата страна на улицата. Рецепционистката вдигна слушалката, докато пропускаше поредния посетител.

- Обажда се господин Екълнд от офис седемнайсет - каза Ейнджъл. - Очаквам двама клиенти до пет минути. Пратете ги направо горе, щом се регистрират.

Дори да бе забелязала, че обаждането не е по вътрешната линия, жената не спомена нищо. Повечето хора бяха толкова свикнали с мобилните си телефони, че не беше необичайно да ги ползват и за връзка с рецепцията.

- Непременно, господин Екълнд.

Ейнджъл ѝ благодари и затвори. Най-старите трикове неслучайно бяха вечни. Реакцията ѝ показва и нещо друго: или беше нова, или никой не бе забелязал изчезването. Паркър се надяваше да не ѝ хрумне да провери дали картата на Екълнд е ползвана този ден, но подозираше, че няма. И защо да го прави? Не охраняваше Конгреса.

Към пет следобед Ейнджъл и Паркър влязоха в сградата, а Луис остана в колата. Представиха се, казаха на рецепционистката - Карли според надписа на табелката ѝ, - че отиват при Джейкб Екълнд, и след като се записаха в регистъра и единият показва документ за самоличност, получиха временни пропуски. Ейнджъл извади шофьорска книжка, името на която нямаше нищо общо с неговото, въпреки че снимката би могла да заблуди човек, който не го познава добре.

- Колко такива имаш? - полюбопитства Паркър, докато вървяха към асансьора и стълбището.

- Изгубил съм бройката. Понякога и аз забравям кой съм.

Качиха се по стълбите до третия етаж. По пътя Ейнджъл свали якето си, под което носеше риза с надпис: „Спешна ключарска помощ“. Оказа се излишно. Офисът на Екълнд се намираше почти в дъното, а коридорът беше пуст. Ейнджъл отвори ключалката за по-малко от минута. Щеше да се справи и по-бързо с автоматичен шперц, но не искаше да привлича вниманието с излишен шум. Влязоха, затвориха вратата и заключиха след себе си.

Офисът, общо взето, представляваше кутийка с претенции за нещо повече. Пред прозореца, покрит с вертикални щори, беше поставено евтино бюро, което заемаше цялата ширина на помещението, оставяйки съвсем тясно място за промушване от другата страна. Към него имаше два неудобни на вид тапицирани стола. До календара на стената отляво висеше шаблонен пейзаж, а до дясната беше опрян шкаф с четири чекмеджета. Паркър се опита да ги отвори, но видя, че са заключени, и остави Ейнджъл да се занимава с тях, а той самият се зае с бюрото. Нямаше много за претърсване. Екълнд не използваше настолен компютър, поне в офиса, а ако имаше

дневник, го беше взел със себе си. Ейнджъл отключи чекмеджетата, но там се криеха само канцеларски материали, марки, визитки, кутия с разтворимо кафе, няколко пакетчета подсладител и сметана. Нямахме дори бутилка евтино уиски и две чаши като по филмите за частни детективи.

Паркър натисна мигащото копче на телефонния секретар и го пусна на високоговорител. Съобщенията донякъде се припокриваха с тези от гласовата поща на мобилния му телефон, но той отново записа всички имена и номера. Последното съобщение беше от жена, която успя да каже само „Ало“. Системата явно беше настроена за около дузина съобщения. За евтин офис - толкова.

Дотогава Ейнджъл беше успял да отключи и шкафа и Паркър посвети следващия час на преглеждане на папки с копия от отчети за клиенти, фактури, сметки и други документи, които се трупат, когато човек работи сам. Случаите бяха прозаични: застрахователни дела, обслужване на съдебни процеси, издирване на длъжници, проучване на бъдещи бизнес партньори и няколко спора за попечителство, от които почувства тъпа болка в главата. Всички случаи бяха стари, което означаваше, че Екълнд държи отворените си дела другаде и прибира документите в шкафа с папките чак след приключването им. Офисът служеше само за срещи и складови нужди. Паркър забеляза, че часовата и дневната ставка на Екълнд е по-висока от неговата собствена, но вероятно парите му бяха нужни, за да покрива разходите по странното си хоби. Стаята миришеше на застояло, а килимът се нуждаеше от хубаво почистване. Това напомни на Паркър защо самият той няма офис: ако трябваше да работи на такова място, би предпочел да живее на социални помощи.

Навън вече се беше стъмнило. През щорите се виждаше Луис, седнал в колата си. Паркингът се беше изпразнил значително, откакто бяха тук, и автомобилът на Луис стоеше самотно в една от секциите му. Беше време да си тръгват. Паркър не искаше някой охранител да запише номера му.

Огледа офиса за последно. Все още не можеше да усети този човек истински. Може би това щеше да се промени след претърсването на дома му, но офисът го оставяше с усещането, че се е разходил между театрални декори. Ако задачата не му беше възложена от Рос, щеше да заподозре, че някой го е пратил за зелен хайвер. Сега беше просто озадачен. Екълнд явно беше важен за федералния агент, но Паркър все не успяваше да разбере защо.

Единственият личен предмет в офиса беше една рамка със снимка на бюрото. На нея се виждаше Екълнд - с преждевременно посивяла коса, около метър и

осемдесет висок, няколко излишни килограма, прегърнал през раменете много по-дребничка жена, чиято усмивка компенсираше невзрачните ѝ черти. Благодарение на информацията, предоставена от Рос, Паркър разпозна бившата жена на Екълнд, Милена Бъдни. Снимката явно беше направена преди развода им, но не твърде отдавна. Рос му беше дал снимка на детектива от последната подмяна на шофьорската му книжка предишната година и там не изглеждаше много по-различно от човека на снимката.

Паркър погледа снимката известно време. Не познаваше много мъже, които да държат снимки на бивши съпруги на бюрото си - поне не на собствените си такива.

- Намери ли нещо? - попита Ейнджъл.

- Само спомени и тъга - отвърна Паркър. - Мисля, че приключихме тук.

III

*„ Може би в този свят понякога се раждат
и други души, облечени в човешка плът. “*

Джоузеф Шеридан ле Фаню, „Чичо Сайлъс“

Дон Раут, известен на Братята като Братовчеда, пътуваше от часове, като поспря само да подремне в най-евтиния мотел, който намери. След убийство винаги изпитваше необходимост от забрава. Не знаеше защо.

Ако беше лято, можеше просто да паркира някъде и да прекара нощта в колата си, но през зимата това би означавало замръзване до смърт или изтощаване на акумулатора, за да работи парното. Не обичаше да харчи пари по мотели, също както и за хранене навън. Когато се налагаше, ходеше само в заведения, в които се предлагаше салатен бюфет или супа без ограничение на количеството. Живееше пестеливо, даже мизерно.

Раут работеше като надзирател в една от най-големите индустриални перални в Кентъки, но му се налагаше и да посещава на място перални в болници, затвори и

колежи, за да се грижи за изправността на уредите и да дава консултации относно препаратите, температурите на водата и продължителността на перилните цикли. Толкова отдавна работеше с детергенти, че вече не усещаше никакви други миризми, а дрехите и особата му винаги излъчваха лека химическа нотка.

Още живееше в дома на родителите си, въпреки че те самите бяха покойници от няколко години. След като майка му последва баща му в гроба, Дон разпродаде по-голямата част от вещите им. Замисли се дали да не запази леглото им, защото беше по-голямо и удобно от неговото собствено, но реши, че ще се чувства странно да спи в същия креват, в който е бил заченат, дори ако смени матрака. И така, леглото си замина заедно с дрехите, бижутата и мебелите, защото Дон не беше сантиментален човек. Ако в къщата влезеше външен човек, щеше да я намери, общо взето, празна, с изключение на кухнята, дневната и една малка спалня. Извън тези помещения лампите даже нямаха крушки, дори в коридорите.

Жилището не беше обременено с книги и вестници и въобще с нищо друго, освен най-основните уреди за съвременния начин на живот: печка на газ, хладилник, стара скара за сандвичи. Единствените по-люксови елементи бяха широкоекранен HD телевизор, на който гледаше блурей дискове, и първокласна озвучителна система: грамофон „Клиъраудио Консепт“, усилвател „Рега Елисит-Р“ и колони „Митос СТС Супер Тауър“. Имаше и плейър за компактдискове „Сайръс“, но като цяло беше любител на плочите. Баща му беше събрал значителна колекция от класическа музика, която синът му запази и продължи да допълва. Сам беше сковал етажерка за сбирката си. Това беше един от малкото аспекти на живота, които му носеха неподправена наслада.

Нямаше електрическа кана за вода, а ваната и душа използваше толкова епизодично, че в редките случаи, когато го правеше, плюеха кафяви пръски. Предпочиташе да се къпе на работа - пестеше пари; по същата причина даваше прането си на една от работничките, наети при условия, познати на колегите им от преди век.

Формално погледнато, азиатците и африканците, които товареха количките, сортираха скъсаните и безнадеждно изцапаните тъкани от използваемите, перяха, сушаха и гладеха сред невъобразима жегла, пара и влага, и всичко това за трийсет и пет цента над минималната надница на час, се наричаха „сътрудници в пералня“, което Братовчеда намираще за достойно за смях. Те не бяха никой. Вече дори не си правеше труда да запомня имената им и не само защото ползваха служебни гащеризони с имената си отляво на гърдите. Имаха право на два такива и ако ги повредеха, бяха

длъжни сами да заплатят новите. Малцина го правеха; повечето предпочитаха да ги закърпят, отколкото да жертват част от заплатата си. Напускащите и уволнените трябваше да върнат гащеризоните за рециклиране, но повечето ги предаваха на колегите си, които не сменяха имената на униформите, и така цялата работа ставаше все по-объркана и неясна. Не че на някого от надзирателите му пукаше: бездруго имената на имигрантите не показваха ясно пола им, така че никой не знаеше дали под гащеризона с надпис Афуа, Абиойе, Линг или Квонг се криеха цици или нещо друго. Проблем възникваше само ако прецакаха нещо, закъснеха или въобще не се появяха на работа.

За да изпита теорията си, че тези хора нямат никакво значение и никого не го е грижа за тях - или поне никого, който да има значение сам по себе си, - няколко години по-рано Раут отвлече една двайсет и една годишна китайка на име Мейжу, докато тя тичаше да хване последния автобус след края на смяната си. Раут нарочно я забави, за да я отдели от колегите ѝ. Накара я да изпере фланелките и бельото му, после се оплака, че е сложила твърде много кола и всичко трябва да бъде изпрано наново. Раут притежаваше властта не само да наема и уволнява, но и да реже от работното им време или да възлага смени, невъзможни за родители с деца. Не си струваше да го ядосват, затова Мейжу направи, каквото ѝ каза. Чак когато Раут заяви, че е доволен от резултата, тя хукна през паркинга, без дори да свали гащеризона и сините калцуни. До спирката на автобуса имаше пряка пътека през една пуста гориста местност, която съкращаваше пет минути от пътя, и той знаеше, че Мейжу ще тръгне по нея. Малко преди да излезе на шосето, той я дръпна в храстите и запуши устата ѝ с дебелата си ръкавица, за да не пици. Тя беше лека като перце, а Раут беше едър мъжага. Напъха я без никакви усилия в багажника на колата си, като я плесна веднъж, за да не се съпротивлява, докато върже краката и ръцете ѝ с монтажно тиксо.

По-късно, когато я уби, го направи с такава лекота, сякаш прекършваше врата на пиле.

На другия ден няколко китайки дойдоха в офиса му и заломотиха нещо. Те почти не говореха английски, а и Джун, преводачът им, не беше по-способен да изрази тревогата им от изчезването на Мейжу. Скоро обаче стана ясно, че тя е пребивавала нелегално в Щатите и е постъпила с чужди документи на работа. Той обясни на жените, че ако продължават да всяват суматоха, ще се наложи компанията да разгледа внимателно документите на всички, а ако замесят полицията, с нея неминуемо ще дойдат и имиграционните, и...

Кой можеше да знае къде се е дянала Мейжу? Тези хора живееха по свои собствени правила. Това дори не беше истинското ѝ име. Една от жените твърдеше, че се е казвала Интай. На Раут му се стори, че го е чувал преди. Помисли си, че може момичето да го е изрекло преди края си.

Никой така и не се обади в полицията и никой не разпитва Раут за изчезналата жена, въпреки че му се стори, че някои от жените го гледат подозрително. Все едно. От Мейжу, или Интай, или както там се казваше, не беше останала и следа. Полезно беше да познаваш химикалите и техните приложения.

Раут не посегна на друга жена от пералнята. А китайката дори не изнасили. Просто искаше да докаже тезата си.

Раут не ходеше на почивка. Обикновено използваше годишния си отпуск, за да стои у дома, да слуша музика и да гледа документални или стари филми. Никога не боледуваше и беше единственият служител в компанията, който никога не бе отсъствал по болест. Беше учтив с по-старшите от него, а със сътрудниците, ако изключим злощастното момиче, умряло във ваната му, се държеше разумно. Ако никой не го харесваше особено, то и никой не го мразеше кой знае колко. Онези, които шепнеха зад гърба му и му хвърляха подозрителни погледи, отдавна си бяха отишли.

Раут не беше самотен. Понякога го навестяваха Братята. Както си лежеше на дивана със слушалки на ушите, той отваряше очи и виждаше как някой от тях се носи из стаята или стои в ъгъла и се поклаща в такт с музиката - може би същата, която чуваше Дон, а може би някоя мелодия от друго време и място. Виденията не го смущаваха. Те бяха от една кръв. Рано или късно и той щеше да заеме мястото си сред тях, за да се разхожда между световите. Необичайна бе дарбата да споходи мъж в семейството. Обикновено тя се свързваше с жените, но пък Раут беше особен в много отношения, не на последно място с готовността си да извършва убийства и онези, които си бяха отишли преди него, дължаха много на неговите усилия.

Раут не обичаше да излиза от къщи, освен за да ходи на работа. Той беше човек на рутината. Нарушаваше навигите си само за своята кръв. Допадаше му иронията на факта, че човек, който работи в пералня, отговаря за мръсната работа. Приемаше го като дълг, не като бреме. Не изпитваше удоволствие от убиването - не беше садист, - но и не можеше да каже, че не му харесва. Беше практичен човек.

Раут стоеше на разстояние от останалата част от семейството. Това беше споразумение между всички, за всеки случай, ако поради някакво злощастно стечение на обстоятелствата го заловяха, въпреки че надали щеше да се случи. Той беше

прецизен, а и Братята бдяха над него. Нямахте да позволят нещо да се случи на техния инструмент в този свят.

Пътят се виеше пред него, а снежинките се сипеха пред фаровете, като че ли самият свят се разпадаше, горейки в студен огън, който превръщаше всичко в бяла пепел. В последния момент беше помолил за три дни отпуск. Налагаше се да се справи с проблемите, предизвикани от частния детектив Еклънд, които включваха Мей Маккинън и по необходимост нейния син. Малко се подразни, че шефката му се разфуча, когато я уведоми за желанието си да ползва част от полагаемия се отпуск. Тази жена - казваше се Уенди Брей, носеше прекалено много грим и говореше прекалено силно за неговия вкус - беше нова и не познаваше работата му. Забеляза лека враждебност от нейна страна, макар да не ѝ бе дал никакъв повод за това. Почуди се дали някои хора имат по-фин усет за греха у себеподобните си - закърняло сетиво за евентуална заплаха. Не беше притеснен, само любопитен. Провокирането на безпокойство, доколкото му беше известно, не беше причина за уволнение.

Брей му разреши с неохота въпреки лъжата му, че трябва да присъства на погребение. Даже беше намерил и подходяща погребална агенция на Източния бряг, ако се наложи потвърждение, но Брей не показва никакво желание да дълбае, а просто подписа молбата му. Заедно с уикенда това правеше почти пет пълни дни, за да свърши, каквото трябваше, макар да очакваше да се прибере един ден по-рано. По въздуха може би щеше да стане още по-бързо, но не обичаше летищата и самолетите. Не се страхуваше да лети, но близостта на толкова много непознати му беше неприятна. Затова шофира първо до Милууд, а сега пътуваше към Провидънс с кутия дискове на пътническата седалка, от която да си избира музика. Удоволствието от пътуването се разваляше само от остатъчното раздражение от отношението на Брей.

Някъде около южната граница на Ню Хемпшир реши, че ще убие тази Брей: не тази година, не даже и следващата. Готов беше да ѝ даде и десет години, да изчака да се премести на друго място или да напусне, за да създаде семейство, и едва тогава да тръгне по следите ѝ. Той беше много търпелив човек.

След като взе това решение, настроението му се подобри. Пусна си Концерт за пиано на Равел в изпълнение на самотника Артуро Бенедети Микеланджели, известен с неприязънта си към дисковете. Записът от 1957 г. беше направен в Студио 1 на ЕМИ на „Аби Роуд“ в Лондон. По-късно „Битълс“ завладяха Студио 2, на което Братовчеда гледаше като на доказателство за западащите стандарти. Албумът включваше и

Концерт за пиано № 4 на Рахманинов и тъкмо под неговите звуци Раут влезе в Провидънс и се отправи към дома на Джейкъб Еклънд.

22.

Тоби Тейър седеше в офиса си между склада и основната търговска площ на магазина си в Гринсбърг и се мъчеше да се съсредоточи върху документите пред себе си. Току-що се бе получила пратка от нов доставчик на мебели и домашни потреби с дефекти, което беше и причината да седи на бюрото си, въпреки че стрелките на часовника приближаваха седем. Той рядко оставаше в офиса след пет. Какъв беше смисълът да си крал, ако ще работиш като крепостник? Баща му така и не научи този урок; може би защото най-щастлив се чувстваше в магазина си, когато продаваше очукани гарнитури от три части на хора, които трудно ще ги поберат във фургоните си. Е, Фреди Тейър беше готов да продаде и една от ръцете си - или още по-добре, нечия чужда ръка, - ако смяташе, че може да изкара печалба от това.

Тейър взе мобилния си телефон и натисна бутона за повторно набиране. Вече не помнеше броя на опитите да се свърже с Джейкъб Еклънд, откакто се събуди с онова чувство за Братята. Отново чу същото съобщение: че гласовата поща е пълна. Нямаше късмет нито със служебния му телефон, нито с домашния, който просто си звънеше ли, звънеше. В тези времена изглеждаше невероятно да не можеш да се свържеш с някого.

Тейър за миг се върна назад във времето към двайсетата си година, когато едно недоразумение между него и момиче на име Лори Нейлър стана причина за сериозен разрыв във взаимоотношенията им, който, както той се убеди, Лори се опита да задълбочи, като потърси утеха в обятията на Боби Уелбек - шут и кретен, ала със странна власт над противоположния пол. Носеше се легенда, че по него са затънали повече жени, отколкото на „Титаник“, което правеше бройката му към момента над 110. Това изглеждаше много за младия Тоби Тейър, но какво ли знаеше той? Откровено казано, за него и три жени щяха да бъдат много.

На другия ден, в събота, той се опита да се обади на Лори в дома ѝ, после започна да звъни на приятелките ѝ, а накрая тръгна лично да обикаля по къщите, за да

я намери, преди да е сторила нещо, за което тя или поне Тейър със сигурност би съжалявал. В крайна сметка се оказа, че приятелката му е отишла на кино с една от братовчедките си и не е вписала името си в Залата на славата на Уелбек. В желанието си да избегне повторното преживяване на подобен стрес Тейър я помоли да се омъжи за него, което беше едно от по-добрите решения в живота му. Сега, докато се опитваше да се свърже с Джейкб Еклънд, за миг почувства емпатична връзка със своето аз от младостта: връзка нежелана и странно болезнена.

- Господин Тейър?

Той вдигна очи. На вратата на офиса стоеше Ерик Лувиш, един от по-добрите му продавачи.

- Какво има?

- Сещате ли се за онова повредено диванче „Аштън“? Хванал съм един клиент, но не дава повече от сто и петдесет.

Тейър знаеше за какво говори. Познаваше наизуст стоката си.

- За петното ли мрънка?

Беше гадно леке от масло.

- Да. Ако можете да...

- Да го взимат.

Лувиш се полюлюя на място. Диванът струваше 399 долара като нов, а ако бъдеше поставен в ъгъл, така че гърбът и дясната страна да не се виждат, петното щеше да се скрие. Клиентът имаше още петдесет долара в себе си и ако шефът излезеше, за да пусне магията си, щеше да ги даде. Петдесет кинта за пет минути. Освен това щеше да помогне на Лувиш, който се гонеше с Алис Войчих за допълнителния бонус, който Тейър всеки месец даваше на търговеца с най-много продажби. Алис Войчих беше наточена като кукла Барби, което ѝ даваше предимство още на старта, но беше и достатъчно умна, за да закопчае едно копче повече на ризата си, когато преговаря с двойки.

- Сигурен ли сте?

- Да. Не мога да се занимавам с това сега. Пиши го като двеста долара в листа си и само отбележи разликата. Аз ще го взема предвид в края на месеца.

Лувиш сви рамене. Не беше в стила на шефа да седи залепен за стола си. Може да не беше същият като баща си, но все пак във вените му течеше кръвта на Тейър.

- Би ли затворил вратата след себе си? - добави Тейър. - Трябва ми малко тишина и спокойствие, докато свърша тази работа.

Той махна към фактурите на бюрото си, въпреки че можеше да ги провери и насън. Лувиш кимна и излезе, като дръпна вратата след себе си. Тази врата почти никога не се затваряше, но когато се налагаше, служителите знаеха, че не бива да безпокоят шефа. Луис се върна в склада, успя да спазари сто седемдесет и пет в името на честта си и попълни документите, преди да подхвърли на Алис Войчих, че господин Тейър може би се разболява от нещо.

Тейър затвори очи за миг в офиса. Главата го болеше и усещаше онова познато, неприятно изтръпване в крайниците. То така и не беше изчезнало докрай след събуждането през нощта. Усещаше пръстите на ръцете и краката си подуты, а обувките му стягаха.

Когато отвори очи, бяха минали двацет минути, а през стъклото на вратата го гледаше Алис Войчих, вдигнала ръка като че ли несигурна дали да рискува да почука. А може би вече беше почукала, но той не я бе чул, защото беше заспал.

Всъщност обаче не беше заспал. Очите му бяха затворени и съзнанието му - изключено, но в дясната си ръка държеше молив, а в лявата - обърната наопаки фактура. Върху нея беше нарисувал серия от лица, всичките в профил, със сплеснати носове и брадички. Никога не беше рисувал толкова добри портрети. В тях имаше нещо елегантно и неземно, въпреки грозотата на основната фигура.

Защото той беше наистина грозен: невъобразимо, непоносимо грозен.

Тейър остави молива. Изтръпването беше отминало. Дори главоболието му отшумяваше. Като че ли рисунката беше разрязала цирея, за да изтече гнойта и да успокои болката.

За кратко.

Опита отново да звънне на Екълънд. Нищо.

Просто нищо.

23.

Домът на Джейкъб Екълънд представляваше малка едноетажна къща във Фокс Пойнт в източната част на Провидънс.

- Човече - рече Луис, - в сравнение с това място Уилямсбърг прилича на Солт Лейк Сити.

Не беше далеч от истината. Фокс Пойнт беше толкова хипстърски, че на Паркър му се струваше, че бие на очи, защото няма брада, а Луис - с черната си кожа. Единственият, който би могъл що-годе да се слее с тълпата, беше Ейнджъл, ако ще и само заради тридневната си набола брада и вълнената шапка. Докато се опитваха да се ориентират, бяха подминали цял куп кафенета по „Уикенден“ и околностите и магазини за антики, стари плочи, сексиграчки, килимчета и бижута. Трудно можеше да се повярва, че всичко това е било обработваема земя преди построяването на първото пристанище в Индия Пойнт, след което Провидънс е направил всичко по силите си да ускори съсипването на света, изнасяйки огромни количества ром. Морското и индустриалното минало днес личаха само по някои от по-старите сгради, а модернизацията, подпомогната от студентите от наблизо разположения университет „Браун“, беше пропъдила голяма част от някогашните жители.

Паркър беше проверил историята на имота на Еклънд. Детективът и жена му го бяха купили в по-добри времена, преди Фокс Пойнт да се превърне в магнит за младите и богатите, след което цената ѝ се бе покачила достатъчно, за да може при развода Джейкъб да откупи дела на жена си. Къщата изглеждаше твърде голяма за сам човек, но Паркър си даваше сметка, че няма право да го съди, задето не я е продал, при положение че самият той се ширеше в дома си в Скарбъро. А и защо да я продава, ако не иска? Районът беше оживен и интересен, а цената ѝ надали скоро щеше да падне. Стига да можеше да преглътне данъците, всичко беше наред.

Всъщност тази къща беше най-малката на „Арнолд Стрийт“ с нейните двойни редици от разнотилни къщи предимно от деветнайсети век. Намираше се близо до кръстовището с „Брук“ и имаше малко дворче отпред и отзад, оградено с черна ограда от ковано желязо и нисък жив плет. На ъгъла на кръстовището имаше детска площадка, където оставиха Ейнджъл, след което Паркър и Луис направиха още едно кръгче и го взеха от другия ъгъл.

- Къщата е тъмна - каза Ейнджъл, - но като че ли има аларма. Номерът е да проникнем и спрем сирената, преди съседите да повикат ченгета.

Той порови в чантата си и извади черна кутийка с размерите на четири пакета цигари, а в другата си ръка държеше секач.

- Заглушител за мобилни телефони - обясни той, като размаха кутийката. - От тежката артилерия.

Паркър знаеше какво е това. И той имаше такъв в колата си, само че по-скромно устройство с по-малък диапазон на действие. Това на Ейнджъл изглеждаше така, сякаш може да убие цял квартал и да остави всички мъжки индивиди в околността стерилни. Заглушителят щеше да се погрижи за алармената система. Първата задача на Ейнджъл щеше да бъде да прекъсне наземната връзката между нея и централата на охранителната компания. След това системата щеше да се опита да изпрати сигнал чрез мобилната мрежа, но нямаше да успее заради заглушителя.

Ейнджъл ги остави и се скри в сенките отстриани на къщата на Екълънд.

- Знаеш ли - каза Луис, - доста закони нарушаваме като за хора, които уж правят услуга на ФБР.

Паркър не можеше да възрази. Действително бяха въввлечени в сериозна незаконна дейност от името на държавна служба - или по-точно на един неин представител, което все пак не беше същото. Почти сигурен беше, че ако ги заловят да тършуват в дома на пенсиониран полицаи, Рос ще остави ченгетата да ги изядат с парцалите или поне ще изчака да се изпотят добре, задето са били толкова глупави, че да ги хванат. Паркър беше виждал отблизо решетките на повече килии в най-различни щати, отколкото имаше желание да брой. Не държеше да прибави и Роуд Айлънд в колекцията си.

Алармата в дома запищя. Макар да го очакваха, звукът беше шокиращо силен. Паркър започна да отброява секундите. Минаха пет, после десет, но тя не спираше.

- Мамка му - изруга Луис. - Може би иска да го арестуват.

Паркър беше стигнал до петнайсет, когато алармата спря.

Един прозорец от другата страна на улицата светна и някой вътре се раздвижи. Почакаха. Паркър знаеше, че Ейнджъл вече не е в къщата, а се крие някъде наблизко, в случай че някой повика полиция. Дадоха им двацет минути, но не се появи нито полиция, нито охранителен екип.

В храстите отдясно на къщата, където Ейнджъл беше изчезнал от погледа им, проблесна светлина.

- Това сигурно е за мен - каза Паркър. - Щом влезем вътре обаче, губим връзка.

Заглушаването на мобилната мрежа им позволяваше да проникнат необезпокоявани в къщата, но щеше да осуети и комуникацията помежду им, така че Луис нямаше да може да ги предупреди, ако някой се приближи. Най-доброто, което можеше да направи, беше да натисне клаксона, но с това можеше да предизвика ченгетата веднага да го проснат по очи на тротоара и да го закопчят е белезници, за да

си спестят повече неприятности. Следващата възможност беше да задейства алармата на колата и те се спряха на нея. Луис носеше сиво палто до коленете с кадифена яка, италианско сако от черна коприна и поло, така че изглеждаше достатъчно порядъчен, за да избегне обвинение в шофиране в чернокожо състояние, в случай че нещо привлечеше вниманието на полицията, а наблизо имаше достатъчно барове и ресторанти, които да обяснят паркирането на жилищна улица. Ако се наложеше да се премести, щеше да ги чака на „Саут Мейн“.

Паркър слезе от лексуса и потупа по покрива за довиждане.

- Е, аз ще чакам при колата, мастър - рече Луис. - Като видите мис Дейзи⁵, кажете ѝ много здраве от стария Луис.

- Ако ни арестуват, опитай се да ги убедиш, че си адвокатът ни - отвърна Паркър.

- Ако ви арестуват, ще бъда в Масачузетс, преди да са ви дали дребни за телефона.

Паркър прекоси двора и заобиколи къщата. Ейнджъл беше отворил задната врата, за да влязат през кухнята. Алармата още се чуваше слабо от кутията до предния вход, но като цяло беше тихо.

- Къщата е чиста - каза Ейнджъл. Горчивият опит го беше научил, че само защото една сграда е тъмна, вратите и прозорците - затворени, а алармата - включена, не значи, че вътре няма никого. Затова си беше направил труда набързо да огледа стаите. - Вратата на мазето обаче е заключена.

Въпросната врата се намираще отляво на кухнята. Паркър му заръча да я отвори, а самият той провери хладилника. Ако Екълнд беше планирал да отсъства дълго, дори да не бе споделил намеренията си с никого, нямаше да се запасява с храна. Хладилникът обаче беше пълен с нетрайни колбаси, мляко, сметана, пилешки гърди в тайландска марината - всичките с приближаващ или наскоро минал срок на годност.

До мивката стоеше купа с плодове, а в панера за хляб - грижливо опакован квасен хляб. Кошчето за боклук не беше изхвърлено и миришеше. Където и да беше отишъл стопанинът, не беше възнамерявал да се бави там.

Паркър извади фенерче от джоба си и го включи на най-слабата степен. Поведението му беше инстинктивно предпазливо, въпреки че Ейнджъл беше спуснал

⁵ Луис намеква за филма от 1989 г. „Да возиш мис Дейзи“ - Бел. прев.

щорите на прозорците във всички стаи. Лъч от фенерче в тъмна къща неминуемо привличаше внимание.

В къщата миришеше на застояло. Беше сравнително чисто, но лъхаше на безвредното нехайство на определен тип самотници. В кухненските шкафове откриха някои интересни и екзотични съставки, които показваха, че Екълнд обича да готви, но иначе стаите бяха, общо взето, такива, каквито Паркър очакваше предвид информацията, с която вече разполагаше. В една стъклена витрина в дневната бяха наредени трофеи и награди, някои още от гимназията, а други - от годините, които Екълнд бе прослужил в щатската полиция на Роуд Айлънд и полицейското управление на Провидънс. Там имаше и много снимки, макар и предимно на мъже: ченгета, приятели и няколко местни спортисти, снимали се с него. На стената зад протъркания диван висеше рамка с подписана тениска на „Провидънс Бруинс“, а отсреща беше закачен голям плоскоекранен телевизор. Камината под него беше заредена с висока купчина дърва, а в червената кофа до нея имаше още. На една дълга етажерка бяха наредени множество мъжки романи и още по-мъжка нехудожествена литература, включително цял ред с томове за Джон Кенеди. Блузей дисковете, които стояха в отделна кутия до телевизора, се състояха предимно от екшъни, НВО продукции и комедии, както и няколко спортни документални филма.

- Отвори ли онази врата? - провикна се Паркър.

- Търпение. Първата беше лесна, само че тази е стоманена и има много яки двойни резета. Ако се опитам да вляза със сила, ще се чуе чак до Флорида.

Паркър продължи претърсването. Къщата имаше три спални, едната с двойно легло, и гардероби с мъжки дрехи, покрити с найлон, за да ги пазят от молците. Паркър потупа завивката и вдигна прах. Отдавна не беше използвана. По-малката спалня, в която Паркър се почувства леко клаустрофобично заради скосения таван, тясното пространство и прозорчето, което смущаващо напомняше на вратичка на фурна, беше превърната в склад за фитнес уреди, сред които един велоергометър и няколко леки до средни гири и тежести. Имаше отделна малка баня, а чувалът за пране, закачен на една дървена рамка, беше пълен с дрехи. Паркър отвори шкафа за лекарства и видя най-различни медикаменти от метформин за диабет тип 2 до нестероидни противовъзпалителни средства по лекарско предписание, вероятно заради артрит. На най-горното рафтче имаше отворена кутия от дванайсет презерватива. Три явно бяха използвани. Паркър погледна датата на кутията; срокът на годност беше до 2013. Екълнд се беше отказал или от безопасния секс, или от секса въобще.

Паркър продължи огледа си, но не намери нищо интересно, освен малък сейф за оръжие в един от гардеробите. Беше отворен и празен. Където и да беше отишъл Екълънд, беше тръгнал натам въоръжен.

Чу шум по стълбите, а след миг долетя и гласът на Ейнджъл:

- Отворих я.

Вратата на мазето беше открената. Паркър светна с фенерчето си и видя дървени стълби и ключ за лампа отляво. В мазето нямаше прозорци, така че нямаше опасност да смутят съседите. Паркър натисна ключа и светна множество флуоресцентни лампи. Той заслиза по стълбите, следван от Ейнджъл.

Когато стигнаха надолу, двамата спряха и огледаха стените около себе си.

- Поздравления - рече Ейнджъл. - Откри по-смахната от- качалка и от себе си.

24.

Дон Раут пристигна в Провидънс, но пътят му до Фокс Пойнт се оказа побавен както заради една катастрофа, така и заради това, че не познаваше града. Той нямаше нито навигация, нито смартфон. Ползваше стара, очукана „Нокия“, претърпяла толкова много ремонти, че единствено калъфът ѝ беше сто процента оригинален. Харесваше я, защото лесно можеше да свали батерията ѝ, а такъв телефон беше на практика непроследим, стига човек да внимаваше кога и как го използва. За Раут той беше, в общи линии, мобилен телефонен секретар, на който Братята можеха да му оставят съобщения, и то завоалирани в най-невзрачни думи. Налагаше ли се да се обади, винаги го правеше от обществени телефони.

Раут стигна до Фокс Пойнт, но не се почувства по-спокоен. Това не бяха неговите хора и никога нямаше да бъдат. Чувстваше се отблъснат поради собствената си отчуждена природа, като че ли тези привилегировани млади хора можеха да усетят неговата различност. Струваше му се, че ако погледне в огледалото, ще види само лица,

които го зяпат втренчено и го проследяват с очи, за да се уверят, че ще продължи по пътя си и няма да се опита да се промъкне сред тях.

Той сви по „Арнолд Стрийт“ и присви очи, за да види по-добре номерата на къщите отдясно. В джоба си носеше ключовете за дома на Екълнд, а кода на алармата бе запомнил наизуст, така че не се притесняваше как ще влезе. Знаеше имената на съседите му и взаимоотношенията му с тях. Известно му бе, че Екълнд не се разбира с мъжа, който живееше в къщата отдясно на неговата. Заради някакво дърво и надвисналите му клони над двора на съседа двамата не си бяха разменили ни една нормална дума, откакто онзи, млад ресторантиър, купи въпросния имот. Отношенията на Екълнд с двойката отляво бяха по-добри, но те работеха далеч от града и рядко се прибираха преди седем-осем вечерта. С останалите Екълнд се поздравяваше с кимване и не беше близък с никого. Малко вероятно бе да са забелязали отсъствието му, а и да бяха, надали се тревожеха особено.

Раут паркира така, че да вижда къщата на Екълнд, и изключи двигателя. Беше въоръжен с „Хеклър и Кох USP9“ и дългия нож, с който бе убил Мей и Алекс Маккинън - колкото и да е интересно, същият, който бе използвал и за убийството на Майк Маккинън, което до голяма степен стана причина за тези неприятности за Братята. Раут притежаваше множество законни оръжия, но носеше някое от тях със себе си само ако беше убеден, че може да се наложи да го използва. В останалите случаи не си струваше рискът да привлече вниманието.

Този път реши да вземе пистолет. Ако го заловяха в нечий дом, щеше да си има неприятност със или без оръжие, но то можеше да му даде шанс да се измъкне. Голямата кутия за инструменти в багажника му беше пълна с различни части и прибори, включително водопроводни тръби и заглушител „Оспри“, забранен в щата Роуд Айлънд. Раут знаеше това, но то не го притесняваше. За всяко, освен най-набитото професионално око, заглушителят се сливаше идеално с тръбите.

Задачата му беше проста: да заличи от дома на Екълнд всички следи от неговите разследвания. Вече бяха взели лаптопа му, тъй като детективът услужливо го беше взел със себе си. Изчезването му обаче рано или късно щеше също да предизвика разследване и липсата на лаптопа и документацията щеше да бъде забелязана. Къщата щеше да се превърне в местопрестъпление. Ако не друго, работата на Братовчеда го бе избавила от всички илюзии за способността на хората да замърсяват, волно или неволно, местата, през които преминават. Ето защо си бе взел нов еднократен гашеризон от пералнята и достатъчно големи калцуни, за да не се налага да сваля

обувките си. Имаше и предпазни ръкавици, и противопрахова маска. Всички те бяха прибрани в черната раница в багажника на колата му. Ако по някаква случайност го спреше полиция, работата му даваше идеално оправдание за наличието им в багажа му. Два големи чувала пък щяха да послужат, за да прибере в тях всичко, което намери в къщата.

Тъкмо се канеше да отвори вратата на колата си, когато видя момичето на пътя.

25.

Луис не обичаше да стои на пост и да дебне за ченгета. Тази работа го караше да се чувства като глупака в бандата, който обикновено свършва като труп. Наясно беше, че в момента е много важно да заеме тази роля, но това не го правеше по-щастлив от ситуацията.

Освен това нямаше доверие на Едгар Рос. Предишните му занимания, както и множество от сегашните, не му даваха основание да изпитва желание за каквато и да било връзка с ФБР и други сили на закона, но предаността му към Паркър го бе вкарала в орбитата на агента. Опитваше се да гледа от добрата страна на нещата, но хич не му беше лесно да я открие. Независимо от подозренията си, ФБР нямаше скоро да предприеме действия срещу него - Рос се бе погрижил за това, но Луис от своя страна им бе дал част от уменията и наклонностите си, така че двамата с Ейнджъл бяха станали слуги на Рос, също като Паркър. Въпреки твърденията на федералния агент, че ще се държи на разстояние от издирването на Екълнд, Луис не можеше да се отърси от чувството, че някой го наблюдава, макар да не знаеше с каква цел. Сигурен бе само, че някъде в това загадъчно изчезване се крие капан.

Той се почеса по лявата буза. Погледна към къщата на Екълнд и видя було от мъгла, което висеше в нощния въздух от другата страна на прозореца на колата. Издиша облак от пара в студения автомобил. По принцип не обичаше затоплени автомобили, но в случай като този топлината и сънливостта, която тя предизвикваше, можеха да бъдат смъртоносни. Парата вътре се разсея, но отвън остана. Интересно: виждаше я само когато не гледаше право към нея.

После обаче вниманието му бе отвлечено от появата на полицейски автомобил.

26.

Момичето беше на шестнайсет или седемнайсет и носеше късо, сиво вълнено сако върху тъмната си рокля. Косата ѝ, по-скоро тъмноруса, отколкото червеникава, се спускаше свободно върху раменете. Потропваше с десния си крак в бавен ритъм по паважа като човек, който още не беше изгубил търпение, но постепенно и това се случваше. Раут не я позна, но разбра каква е още преди да забележи млечния цвят на очите ѝ, които сякаш светеха в мрака. Тя стоеше до един „Лексус“ нов модел и изпитателно гледаше шофьора през стъклото.

Раут остана на мястото си. Погледна отново към къщата. Всички щори бяха спуснати. Не помнеше дали Екълнд го е споменал в описанието за това, как е оставил дома си. Раут си припомни целия разказ и повторното му потвърждение. Биваше го с детайлите. Благодарение на това умение беше запазил работата си толкова дълго въпреки преустройствата във фирмата преди няколко години, заради които маса служители от всички нива бяха отстранени като люспи стара кожа.

Полицейската патрулка се движеше бавно, без светлини. Докато подминаваше лексуса, шофирацията полицаи се обърна наляво и Раут за миг се почуди дали е възможно да е видял момичето. Не, по-скоро оглеждаше мъжа или жената зад волана.

Патрулката продължи по пътя си, без да спира, и сви надясно точно преди пряката, на която беше паркирал Раут. Той изчака малко, но автомобилът не се върна и той отново насочи вниманието си към лексуса и къщата. Момичето продължаваше да стои на същото място, но сега гледаше към Раут, за да се увери, че я е видял, и което бе по-важно, беше регистрирал обекта на вниманието ѝ. Макар и след толкова години, продължаваха да го побиват тръпки, когато погледнеше в очите някой от отишлите си Братя.

Раут премигна и момичето изчезна.

Луис остави телефона, който беше вдигнал на ухото си, когато видя приближаващите полицаи. Единственото по-лошо от това, да привлечеш вниманието на полицаи, докато седиш в паркирана кола, беше да привлечеш вниманието на полицаи, докато седиш в паркирана кола и не правиш нищо. Ченгетата изпитваха вродена подозрителност към хора, които наглед не правеха нищо, защото това обикновено означаваше, че правят нещо, и то често нещо, което не би трябвало да правят.

Луис знаеше, че ченгето ще се върне - след десет минути, най-много петнайсет. И ако намереше Луис още тук, щеше да поиска обяснение. Колата щеше да остане на мястото си, но би било по-добре, ако при следващото си кръгче полицаят я намереше празна.

Луис слезе от лексуса и подуши въздуха. Усети слаб мирис на изгоряло, като след пожар от късо съединение. Бузата вече не го сърбеше, а рехавата мъгла се беше разсеяла.

Реши, че Провидънс не му харесва.

Огледа последната паркирана кола на улицата. От нея слезе едър мъж, който извади нещо от багажника си. И това също не му хареса. Непознатият затвори багажника, обърна се с гръб и се скри от погледа му.

Раут беше взел заглушителя от кутията с инструменти и го беше монтирал на пистолета. Сега обмисляше как най-добре да подходи и убие шофьора на лексуса. Раницата с маската и гащеризона остана в багажника, но ръкавиците вече бяха на ръцете му.

Видя как високият чернокож мъж слиза от колата си и се оглежда наоколо. Раут пазаруваше само в „Джей Си Пени“ и „Маршалс“. Притежаваше един костюм за официални служебни събития и погребения. Никога не беше ходил на сватба, но подозираше, че костюмът би свършил работа и за такъв случай, ако се наложи. Нямаше никакви модни познания, но от пръв поглед разбра, че дрехите на непознатия струват повече от целия му гардероб заедно с обувките. Раут никога не бе виждал така добре облечен чернокож, освен по телевизията.

Присъствието на този индивид можеше да има няколко обяснения. Възможно бе това да е чисто съвпадение и той да се намира тук по свои си, независими причини, въпреки че минималното време между преминаването на полицейската патрулка и слизането на мъжа от колата, както и появата на мъртвото момиче, говореха другояче.

Втората възможност бе той също да наблюдава дома - може би за да види кой друг би дошъл със същата цел. Третата беше, че той само стои на пост, а вътре вече има други хора.

Обектът на вниманието му пресече улицата. Къщата на Еклънд се намираше близо до ъгъла на пресечката, но непознатият не влезе. Вместо това тръгна по тротоара, оставяйки къщата от дясната си страна. Той хвърли поглед на Раут, който изглеждаше небрежен, но Раут го възприе като нещо по-сериозно. Раут извади сандъчето с инструменти, затвори багажника и се отдалечи от колата, без да поглежда назад, да не предизвика съмнение. Едва когато чернокожият се отдалечи, той се върна при автомобила си. Запали двигателя и премести колата си, така че да гледа право към къщата на Еклънд, скрит отчасти зад един контейнер за боклук.

Оттам продължи бдението си.

27.

Три от стените на мазето бяха покрити целите с рафтове, огънати под тежестта на книгите, наредени по тях: твърди корици, меки корици, папки, разпечатани и ръчно изписани свитъци, подвързани с панделки, връвчици и ластици. Помещението беше сухо и добре изолирано и лъхаше на плътната специфична миризма на стара библиотека. По средата, върху червено килимче с ресни, имаше метално бюро, а до него беше подпъхнат черен офис стол. Бюрото беше отрупано с бумажки и снимки. Настолната лампа осигуряваше допълнително осветление, а към рамката ѝ беше прикрепена подвижна лупа, която можеше да се премести, където е необходимо.

Полиците с книги бяха посветени почти изцяло на паранормалното. Имаше работи на австрийския изследовател на паранормалното Ханс Холцер и неговия предшественик Чарлс Форт - американският учен, дал на света термина „фортиански“, описващ феномени, които попадат извън картината на реалността, обрисувана от науката и здравия разум. Еклънд колекционираше и книги от видни скептици, като Дейвид Маркс и Джо Никъл, но основната част от сбирката му натежаваше в полза на вярващите.

Голямата стена, гледаща към бюрото и стълбището, нямаше лавици. На нея висеше карта на Съединените щати, по която бяха забодени множество кабърчета. От всяко кабърче стърчеше конец, водещ извън картата към множество бележки, изрезки от вестници, снимки и дори нарисувани на ръка илюстрации, налепени върху бялата стена. На всяка купчинка имаше подробности за убийства и мистерии от деветнайсети век насам: индивидуални покушения, масови кланета, отвлечения, необяснени изчезвания. Най-старото събитие датираше от времето на първите заселници, а най-новото беше отпреди година и беше свързано с изчезването на Майкъл Маккинън - семеен мъж от Милууд, Ню Хемпшир. Между тези два случая като грозни мъниста на верига се редяха поне петдесет други. Някои се отличаваха със страданието, нанесено на жертвите - изгаряне, бавни изтезания, одиране, обезобразяване, трошене на кости, други бяха извършени с бруталната ефективност на човек, който избавя наранено животно от мъките му. Повечето обаче бяха свързани с хора, които един ден просто бяха изчезнали вдън земя.

На снимките, илюстриращи разказите, се виждаха стари къщи или равни полета, реки и обширни гори. Някои от пейзажите бяха отбелязани с червени точки, които сякаш казваха: „Ето: това е било мястото“, а други бяха свързани с още конци към стари снимки на градове, семейства и отделни личности. Вниманието на Паркър бе привлечено от снимка на красива млада жена с тъмна коса, застанала до мъж в моряшка униформа, която бе свързана със синьо кабърче и конец в същия цвят със снимка на езеро, заобиколено от мъртви, изпочупени дървета, напомнящи на паднали кръстове и разрушени паметници в изоставено, неподдържано гробище.

Над черно-белите им глави на парче картон с дебели главни букви бяха изписани имената им: РИЧАРД ФИЛЪР и ХАЙДИ УОЛКИ. Починали през декември 1945 г., малко след уволняването на Филър от военноморските сили на САЩ. Той бил на двайсет и четири, тя - на двайсет и две. Телата им били открити вързани до две дървета в гора близо до Бърдет, окръг Мисисипи в Арканзас, от група студенти и учени, изследващи малка група сини и бели чапли, които отскоро гнездели в района. И двамата били голи, въпреки че по думите на един от открилите ги - учен от Университета на Арканзас, цитиран от „Блайтвил Къриър Нюз“, „по тях имаше толкова много черна кръв, че трудно можеше да се каже“.

Ако някой е бил обвинен за престъплението, Екльнд не го споменаваше; един бърз поглед към рафтовете обаче откриваше дебела папка, посветена на случая. Същото важеше и за останалите: детайлите върху стената и кабърчетата на картата като че ли

служеха за подсеждане, а основните материали за зверствата бяха складирани по лавиците на другите стени.

„Семейство Хюйгенс: убити през април 1962 г. в Гринел, Айова. Вързани с верига и изгорени живи.“ Папката беше два пръста дебела.

„Алиша Мъни: отвлечена от дома си във Фармвил, Айова, през юни 1969 г. Останките ѝ са намерени в околностите на Емпория, Вирджиния, през ноември 1969 г., като всички големи и малки кости в ръцете и краката са били натрошени.“ Папката беше по-малка, но съдържаше копие от ръкописно писмо от майка ѝ до някакъв детектив от шерифската служба на окръг Принц Едуард, в което отричаше, че дъщеря ѝ е била проститутка.

„Робърт Дамиани: убит през февруари 1975 г. в Крос Сити, Флорида. Причина за смъртта: удушаване.“ За него имаше едва няколко страници и копие от вътрешен доклад на ФБР, в който се споменаваше, че може да е бил убит заради връзките на по-големия си брат Джефри с нюйоркската престъпна фамилия Коломбо.

Сами по себе си обаче зверствата не бяха най-странната част от работата на Екълънд. Към фактическата документация за всеки случай - статии, съдебномедицински заключения, доклади от местопрестъплението - беше прикачена отделна папка с разкази от ясновидци, телепати и медиуми; писма - копия и оригинали - от обикновени хора, споделящи необикновени преживявания, за които нямаха рационално обяснение, преснимани материали от книги и списания и дори грижливо запазени публикации, пред които „Нешънъл Инкуайърър“⁶ приличаше на „Ню Йорк Таймс“. Паркър прегледа три папки, но дори беглият поглед показва сходства между случаите. В две от папките имаше илюстрации, на които ясно се виждаше един и същ старец, нарисуван от две различни ръце: дрехите, косата, очите, леко приплеснатият профил - всичко съвпаднаше.

- Този Екълънд да не е любител - парапсихолог? - попита Ейнджъл.

- Доста сериозен при това, както изглежда.

- Исусе Христе, този човек сигурно е живеел за Хелюин.

- Живеел е за това - отвърна Паркър и посочи стените наоколо. В мазето бяха събрани резултатите на дългогодишен труд. - Колко време имаме още?

- Мога да намеря контакт за заглушителя. Имаш колкото искаш.

Паркър нямаше никакво желание да прекарва тук повече време, отколкото се налагаше. Макар да не се съмняваше в думата на Ейнджъл, не беше разумно да се

⁶ Американски таблоид, занимаващ се предимно със сензации и „жълти“ новини. - Бел. прев.

застояват в чужд имот. Освен това искаше време и пространство да анализира събраните материали, за да разбере какво точно е привлякло Екълнд към тези случаи и какво го е накарало да се впусне по линията на паранормалното. Възможно беше, разбира се, изчезването на детектива да няма нищо общо със съдържанието на мазето, но очевидната мания изглеждаше обещаваща отправна точка за издирването му.

- Видях няколко куфара в спалнята в предната част на къщата - каза той на Ейнджъл. - Донеси ги, за да съберем в тях папките.

Ейнджъл тръгна. Това, което вършеха, беше напълно незаконно, независимо дали Екълнд беше жив или не, но най-вече, ако го беше сполетяло нещо лошо. Паркър нямаше чувството, че къщата е била сцена на престъпление - нямаше следи от нападение или похищение - но всичко, което възнамеряваха да вземат, можеше да се окаже свързано с по-нататъшно разследване. От друга страна, той нямаше никакво намерение да позволи да бъдат прецакани от Рос. Ако се стигнеше дотам, щеше да използва името на агента, така че той да оправя кашите, забъркани от Паркър по време на издирването на Екълнд.

Той се приближи до бюрото. Не беше видял компютър в къщата, което подсказваше, че собственикът е или лудит, или, изхождайки от липсата на компютър и в офиса, използваше само лаптоп. Бюрото имаше няколко чекмеджета, но в тях нямаше нищо интересно, само химикалки и кламери. Паркър прегледа листовите и снимките отгоре. Повечето бяха свързани с изчезването на Майк Маккинън - най-новата загадка в колекцията му.

Под всички тях имаше синя папка, която веднага изпъкваше, защото всички останали бяха кафяви или зелени. Паркър я отвори и намери копие от договор про боно между Екълнд и клиент на име Оскар Сансъм от Натик, Масачузетс, подписан преди около година. Името звучеше познато на Паркър, но не можа да се сети откъде, докато не видя изрезката от вестник и снимката на жената под споразумението.

Клаудия Сансъм беше изчезнала три години по-рано, през януари, и дълго време властите подозираха, че Сансъм я е убил и се е отървал от тялото, въпреки че никой не успя да открие доказателство за това или поне достоверен мотив. Отначало близките на Клаудия бяха застанали зад съпруга ѝ, убедени, че той не може да е виновен за смъртта на дъщеря им, но постепенно отношенията им се бяха пропукали, може би не без връзка със съмненията, посети от полицията. Въпреки петното на убийството Сансъм не бе напуснал щата дори когато би могъл лесно да го направи, а вместо това се бе включил активно в редица групи за подкрепа на семейства на

изчезнали хора. Никога не бе поискал да обявят жена му за мъртва, никога не се бе опитал да се ожени повторно и доколкото бе известно, никога не бе завързал нова връзка. Само чакаше, без да обръща внимание на слухове.

През януари останките на съпругата му бяха открити в плитък гроб недалеч от Линкълн, Ню Хемпшир, в западната част на Белите планини. Ловджийско куче подушило черепа, стърчащ от земята, и ДНК тестовете потвърдиха самоличността на Клаудия. Мистерията, обвила участта ѝ, изглеждаше разплетена. Оставаше само да се изясни как беше умряла и да се потърси виновникът или виновниците за това. Броени часове след потвърждаването на резултатите от ДНК анализа Оскар Сансъм вече беше в участъка, подложен на разпит едновременно от представители на полицията в Натик и щатската полиция на Ню Хемпшир.

После обаче всичко се заплете. Клаудия Сансъм беше изчезнала на 36 години, а намереното тяло беше на жена по-скоро на 39. То със сигурност принадлежеше на Клаудия Сансъм - това поне беше безспорно, - но къде ли е била три години между изчезването и смъртта си? Първоначалният анализ на скелетните останки не показва следи от травми и фрактури, нито друга очевидна причина за смъртта. Съдебните антрополози продължаваха да изследват тялото ѝ в опити да разберат какво се е случило.

Възникнаха множество теории. Може би Клаудия просто бе изоставила съпруга си и започнала нов живот, но бе свършила зле, защото който свършва добре, не се озовава мъртъв в плитък гроб в гората. Може да е била отвлечена, но кой би държал жертвата си жива цели три години?

Позволиха на Оскар Сансъм да види останките на жена си. Някои следователи продължаваха да го разглеждат като заподозрян, но повечето от запознатите с подробностите около случая го смятаха за невинен, въпреки че тригодишните слухове и подозрения бяха оставили незаличимо петно върху името му в очите на обществеността. След като погледа мълчаливо останките, той просто се прибра в дома си - същият дом, в който бе живял със съпругата си преди изчезването ѝ и в който остана след това. Не направи изявление пред медиите. Залови се със собствените си дела. Ако скърбеше, правеше го мълчаливо и самотно. Сега ставаше ясно, че е наел Джейкъб Екълнд да издирва жена му, но без заплащане.

Когато Ейнджъл се върна с куфарите, той намери Паркър да седи на стола на детектива и да преглежда папката за Сансъм. Екълнд беше един от тримата частни детективи, които бяха помагали на Сансъм през годините, но и той не беше постигнал

нищо повече от останалите. Беше разпитвал различни хора, включително от полицията, и подхванал няколко възможни линии на разследване, но всички водеха до задънени улици.

Защо тогава папката стоеше още на бюрото му? Разбира се, възможно бе да я е извадил след намирането на останките, може би с надеждата да открие нещо, което е пропуснал и което можеше да се окаже полезно за полицията, а после да е забравил да я прибере.

Въпреки всичко беше интересно.

28.

Дон Раут не беше тъп инструмент, размахван напосоки; Братята не работеха по този начин. Може би в по-далечни времена на традиционна дивашина тези методи биха били приемливи, но не и сега. За тях беше важно да останат незабелязани, свободни да се носят, без да се боят, че някой може да направи връзка. Ето защо появата на Екълнд ги бе смутила толкова много. Откога ли работеше, разследваше и откриваше детайли за Братята, които другите бяха пренебрегнали, приемайки за възможно - и дори вероятно - онова, което болшинството биха сметнали за абсурдно? Със сигурност от години.

Раут изпитваше известна възхита към упорството на този човек. Разбира се, сега Екълнд си плащаше за това. Беше получил отдавна търсена информация и най-после бе научил истината за всичко, но вероятно вече му се искаше да не беше така. Що се отнася до Раут, всички важни въпроси се свеждаха до един финален, неумолим отговор: смъртта. Някой трябваше да посъветва Екълнд да не я преследва толкова усърдно; тя бездруго щеше да го намери, когато му дойде времето. По-добре човек да не я призовава, да не я привлича към себе си. Някои биха казали, че смъртта винаги идва в уречения час; че моментът на появата ѝ е запечатан дълбоко още в мига на раждането, но Раут знаеше, че това не е вярно, защото самият той бе инструмент на същата тази смърт и не беше постоянен в методите си.

Той погледна часовника си. Бяха минали петнайсет минути. Патрулката тъкмо бе минала за втори път. Няколко секунди по-късно чернокожият се върна в лексуса,

което потвърди подозренията на Раут. Непознатият явно се беше скрил някъде в тъмнината, откъдето да наблюдава едновременно колата си и къщата, защото знаеше, че ченгето ще се върне и е по-добре, когато това стане, да не го намери отново.

Раут прецени, че несъмнено би било полезно да го залови жив и да уточни връзката му с Екълнд, но като всеки хищник имаше усет към другите такива, ако ще и само заради възможната конкуренция помежду им. Раут не можеше да определи със сигурност възрастта на чернокожия - може да беше на четирийсет, а може да беше на шейсет, въпреки че му се стори, че вижда сивеещ ореол около устата му, - но походката му беше лека, а движенията - гъвкави и елегантни, което подсказваше, че би реагирал бързо на всяка заплаха. На ръст беше горе-долу колкото Раут, но не толкова набит. При размяна на удари, брутална сила срещу брутална сила, Раут щеше да надделее, но се съмняваше, че ще има възможност да се приближи достатъчно, за да нанесе първия решаващ удар, преди противникът да реагира. Нямахте и вид на човек, който би реагирал добре на заплахи. Изглеждаше по-скоро като човек, който винаги е нащрек и никога не успяваш да го хванеш неподготвен.

Раут още не знаеше дали в къщата има някой друг. За да разбере, първо трябваше да се справи с непознатия. След като тази заплаха бъдеше неутрализирана, Раут щеше да разчисти къщата от хората в нея и всички следи от разследванията на Екълнд.

В един идеален свят Раут щеше да направи кръгче по улиците около къщата, да спре до лексуса врата до врата и да изпразни цял пълнител в жертвата, но подобен подход налагаше бързо измъкване след това, а Раут трябваше да остане в района. Налагаше се да се приближи пеша, но въпреки всичко щеше да бъде добре, ако убедеше човека да свали прозореца, преди да го убие. Счупеното стъкло щеше да привлече вниманието на евентуални минувачи, а му беше нужно време да довърши работата си в къщата.

Раут слезе от колата, без да си прави труда да я заключи. Каквото и да се случеше в близките минути, трябваше да се върне бързо вътре и не искаше нищо да го бави. Въпреки заглушителя пистолетът лесно влезе в дълбокия таен джоб на сакото му.

Раут видя, че по тротоара от същата страна на улицата приближава някаква фигура. Беше мъж, пушещ цигара. Изглеждаше потънал в собствените си мисли. Вървеше с приведена глава, а обувките му явно не бяха подходящи за времето, защото ходеше така, сякаш се боеше да не падне. Раут не се паникьоса. Просто трябваше да изчака непознатият да отmine, преди да продължи към лексуса. Обърна се отново към

колата си, отвори пътническата врата и се наведе, като че ли да вземе нещо забравено от жабката. Чу приближаващи се стъпки, а после звук от подхлъзване и ругатня. Раут вдигна глава и на лунната светлина проблесна нещо бяло, като крила на малка птица, разсичащи мрака. Раут почувства натиск във врата си, последван от болка, която се плъзна от ляво надясно и се превърна във влажно парене върху кожата му. Той залитна назад и се вкопчи в рамката на колата, а от шията му бликна червен фонтан. Кръвта напълни гърлото му. Той се пусна и се свлече на земята, а главата му се отметна неестествено назад, почти докосвайки седалката на колата. Лампата вътре се беше включила, но една ръка в ръкавица се пресегна и я спря.

Видя над себе си пожълтялото, преждевременно състарено лице на дългогодишен пушач, и мазна, черна коса, която висеше на рошави къдрици върху яката на мръсната му риза. В дясната си ръка мъжът държеше извито острие, като дълъг нокът на хищник. Смърдеше на никотин. Дори в последните мигове от живота си въздържателят Раут изпитва отвращение от миризмата.

- Интай - каза мъжът. - Помниш ли я?

Зад него вече вървяха други фигури - сиви мъже и жени, с тъмни празни орбити на очите на фона на бледата им кожа. Погледът на Раут се замъгли. Към него се протегнаха ръце. Той усети вкуса им в устата си.

И докато умираше, най-после разбра защо Братята се страхуват толкова много.

29.

Кърк и Сали Бъкнър пристигнаха в Търнинг Лийф, Западна Вирджиния, през 2009 г., когато местната Църква на примитивните баптисти изпитваше тежки затруднения. Както с горчива усмивка отбеляза един от старшите членове на паството, „твърдата ни черупка се пропука“. Пасторът им, Старейшина Дани, за кратко бе оставил съпругата си заради тази на Томас Хувън. Незаконното оплитане стана известно едва когато по време на едно ритуално миене на крака Томас Хувън обърна цял леген с вода върху главата на Дани, а после продължи да го налага пред погледа на цялото паство.

Примитивите бездруго вече страдаха от отлив на членове в полза на Мисионерската църква на баптистите от Светлия рай в другия край на града, донякъде заради окаляната репутация на Старейшина Дани сред голяма част от паството, като Елизабет Хувън очевидно съставляваше изключение, но естеството на гафа и унижителното отмъщение с легена обрече по-нататъшното му оставане на поста. Старейшина Дани направи последен опит да спаси положението си с една несвързана проповед, в която се опираше на доктрината за изкуплението по, да кажем, доста новаторски начин, следвайки определен път на логиката: Исус умря, за да спаси богоизбраните, които никога не могат да бъдат изгубени; Старейшина Дани беше един от тези богоизбрани и никога не можеше да бъде изгубен; следователно, връзката му с чужда жена не можеше да повлияе на този му статут, нито на способността му да изпълнява длъжността си на пастор. Накрая изтъкна, че бездруго не се е насладил на секса, така че е налице вина без удоволствие. Елизабет Хувън не присъстваше, за да види този акт на предателство, но по-късно някои вярващи от мъжки пол шепнеха, че тя винаги им се била струвала студена жена, така че споделеното от пастора не ги учудвало.

Всичко това обаче не успя да спаси Дани и той замина да живее в Хобокън. Последното, което се чу за него, бе, че работи в магазин за алкохолни напитки. Напускането му доведе до разрив в паството между онези, които вярваха, че ползвайки легена като оръжие, Томас Хувън на практика беше проявил същата пламенна страст и усърдие като Исус при изгонването на търговците от храма, поради което беше достоен кандидат за пастор, и онези, които смятаха, че щом Старейшина Дани е успял да му сложи рога, то Хувън е просто един глупак, а те самите биха се проявили като още по-големи глупаци, ако го възнаградят за неспособността му да държи жена си под контрол.

Новодошлият Кърк Бъкнър, спокоен и тих човек, необвързан с нито една от двете страни, съумя да послужи като посредник в спора, а съпругата му свърши доста работа зад кулисите, съветвайки останалите жени как да помогнат на мъжете си да чуят гласа на разума. Въпреки че по всеобщото мнение от Кърк би излязъл чудесен пастор, той великодушно отклони тази чест и вместо това посочи Пери Гарис - скромнен мъж с дотолкова непоказна набожност, че всички го бяха подминали в търсене на повнушителна фигура. Само на затворени врати и в определени домове, вдъхващи сигурност и безопасност, се чуваше тихо недоволство, прошепнато от по-светски настроените примитиви, които отбелязваха, че двамата Бъкнър за доста кратко време са

успели да постигнат твърде голямо влияние и в лицето на Пери Гарис са намерили лесно манипулируем човек, макар и неясно с каква цел.

Трябваше обаче да признаят, че ако се изключат църковните ангажименти, семейство Бъкнър, макар и да не живееше изолирано, се занимаваше само със собствените си дела и не проявяваше признаци на суета и амбиции. Държаха се скромно и, общо взето, всички ги харесваха, дори им се възхищаваха. Е, да, можеше да общуват повече със съгражданите си, но повечето хора тук - както в Църквата на примитивите, така и в града като цяло - обичаха да оставят другите на мира, стига и те да не им се бъркат.

И така, семейство Бъкнър се установи в Гърнинг Лийф и скоро малцина въобще си спомняха, че в местното гробище няма ни един камък с тяхното име, или забелязваха, че новодошлите продължават да държат на уединението си и не позволяват на никого да пристъпи прага на дома им. Най-силен сред злите езици, когато идеше реч за Бъкнърови, беше Томас Хувън. Той се беше развел с предишната си съпруга и сега беше щастливо женен за друга, след като по-големи теологични умове от неговия го бяха успокоили, че стъпва на здрава библейска земя, щом причините за раздялата не са описани в Светото писание като прелюбодеяние, двуженство или многоженство. Освен това беше зарязал Примитивите, за да се присъедини към Мисионерите, и от дистанцията на новата си църковна принадлежност гледаше похладнокръвно на семейство Бъкнър.

- Това е страшен номер - казваше той на новата си жена всеки път, когато минеха покрай дома им. - Да накараш всички да те харесват, а ти да не показваш симпатии към никого.

Жена му на свой ред винаги му казваше да мълчи и той млъкваше, без да откъсва поглед от къщата на Бъкнърови в огледалото за обратно виждане, чудейки се защо го побиват тръпки, само като я зърне.

Кърк Бъкнър чу звука от стросено стъкло от кухнята, докато се опитваше да поправи вратата на един гардероб на горния етаж. Ругатнята, която излезе от устата му, би хвърлила в ужас и най-свободомислещите примитиви: беше завил винта на горната панта, но той надали щеше да издържи сам тежестта на дъбовата плоскост. Внимателно подпъкна едно дървено блокче отдолу, за да я подпире, след което я пусна и излезе на стълбището, за да попита жена си дали всичко е наред. Тя не отговори и той се

разтревожи. Изтича надолу по стълбите, като взимаше две стъпала наведнъж, и влезе в кухнята. Подът беше посипан с парчета стъкло и сурова вегетарианска лазаня. Сали стоеше като вкаменена с отпуснати до тялото ръце и свити юмруци. Цялото ѝ тяло трепереше.

Кърк не виждаше какво гледа тя, но му се стори, че го усеща, дори го подушва. Кухнята беше забележимо по-студена от дясната му страна в сравнение с лявата и той долови лека нотка на влага и горяща растителност, като от пожар в мочурище. Така разбираше, че тук има някой от тях. За разлика от жена си, той нямаше дарбата да вижда умрелите. Умението като че ли се предаваше от майките на дъщерите, но не и на синовете. Мъжете само понякога ги зърваха, но само при извънредни обстоятелства, най-често на смъртния одър - със забележителното изключение на Братовчеда, Дон Раут, но Кърк предпочиташе да не мисли за него.

- Какво има? - попита той.

Сали заплака. Това само по себе си беше шокиращо: тя никога не плачеше.

- Мъртъв е - изхлипа тя. - Нашият Братовчед е мъртъв.

30.

Паркър и Ейнджъл напълниха три куфара с папките на Екълнд, включително онази за Оскар и Клаудия Сансъм. После Паркър снима картата на стената и материалите около нея. Не искаше да рискува да я свали или повреди. Щом се прибереше в Мейн, щеше да възстанови информацията по снимките.

После двамата с Ейнджъл угасиха светлините и излязоха от мазето, макар да не успяха да заключат вратата след себе си, защото се бе наложило Ейнджъл да я отвори със сила. Той извади заглушителя от контакта - устройството се беше нагрело като адска пещ от продължителната употреба, а не биваше да рискуват да подпалят къщата, - но го скри, без да го изключва, зад една библиотека. Батерията му щеше да падне след около час и тогава алармата щеше да се активира. Дотогава те щяха да бъдат далеч, а отвън нямаше да се виждат никакви следи от нахлуването. С малко късмет щяха да решат, че е фалшива тревога. Още щом видяха силуетите им на фона на току-що

завалелия сняг, Луис запали колата и след броени секунди тримата напуснаха пределите на Фокс Пойнт.

Само че това не мина незабелязано.

Казват, че опитоменият сокол не изпитва привързаност към соколяря. Отношенията между двамата почиват, общо взето, по равно, на доверието и храната. Хищните птици са по природа мързеливи: ловът изисква огромни количества енергия и поради това решаващият удар трябва да бъде много точен. В противен случай това би означавало пропиляване на ценни ресурси и отслабване на силата на ловеца. Слабостта провокира грешки, а грешките водят до още по-голяма слабост и в крайна сметка до смъртта на хищника.

Мъжът, отговорен за смъртта на Дон Раут, беше известен като Колекционера, и именно той бе наблюдавал как Паркър и двамата му партньори напускат дома на Джейкъб Екълнд. Той премести колата на Раут на един близък паркинг. Тялото на Братовчеда беше в багажника и там щеше да си остане. При тези атмосферни условия щяха да минат дни, преди някой да забележи автомобила. А той рано или късно щеше да отиде при Паркър и да му каже какво е направил.

Може би.

Колекционера беше хищник, но и той разполагаше с ограничени ресурси. Някога самотните му мисии за откриване, изолиране и убиване на мишените бяха времеемки, опасни и невинаги успешни. Ето защо, макар и в началото неохотно, бе решил да навлезе в орбитата на частния детектив Чарли Паркър. Колекционера не знаеше цялата истина за Паркър - както всъщност и за самия себе си, за да може да се съхрани онова, което живееше в него, - но той разбираше, че Паркър е едновременно ловец и примамка, обречен да преследва низки, изродени хора, и в същото време да ги привлича.

Колекционера обаче беше сгрешил за Паркър. В началото той просто бе приел, че Паркър играе своята роля за великото разгръщане и действаше като несъзнателен инструмент на Божествената сила. (Понякога Колекционера - донякъде развеселено - си мислеше, че трябва най-после да си поговорят с Паркър за истината за Бога. Детективът си нямаше никаква идея, ама съвсем никаква.) Малко по малко обаче стана видно, че Паркър е нещо много повече от пешка, макар позицията му в йерархията на фигурите да оставаше неясна. Паркър бе умрял, и то не веднъж, а три пъти след онази

престрелка в дома му, и всеки път лекарите успяваха да го върнат. Това щеше да бъде забележително за всеки средностатистически човек, но като се имаше предвид какво вече бе преживял Паркър, оцеляването му можеше да бъде квалифицирано като истинско чудо. Колекционера вече вярваше, че детективът не толкова е бил спасен от лекарите, колкото върнат на този свят от съвсем друга сила.

Мъжът, който се бе върнал обаче, не беше същият като онзи, който бе попаднал под пушечните и пистолетните изстрели. Той беше видял какво се крие отвъд и го помнеше. Говореше за пробуждането на стари богове и той знаеше, че това е вярно. Беше го почувствал; Опустелите - също. Опустелите - бездушните останки на мъртвите, следваха Колекционера както соколът - ръкавицата на соколаря. Той ги хранеше с обвивките на онези, които изрязваше от тъканта на този свят, и Опустелите ги поглъщаха в редиците си. Зависимостта им от него почти се равняваше на омразата им.

Накрая Паркър бе проследил Колекционера и го беше намерил в последното му убежище, и там бе потвърдил онова, от което Колекционера вече се боеше: той си мислеше, че може да използва Паркър, но наместо това беше попаднал в капан и сега беше вързан за него. Нещо по-лошо: Колекционера беше открил, че е почти доволен от ролята си, или по-точно, примирен. Беше си запазил известна свобода на придвижване, но си оставаше вярното куче на Паркър, а кучето винаги следва господаря си и се връща при него, стига да го храни.

Паркър обаче не хранеше Колекционера толкова, колкото му се искаше - всъщност изобщо не го хранеше, - и той се бе върнал към самотните си скитания. Те го отведоха при Дон Раут - дребен злодей по неговите стандарти, но все пак заслужаващ известно внимание, особено като се имаха предвид трудностите в откриването и проследяването му. Раут сякаш се криеше в мъгла и се разкриваше само когато тя се вдигнеше.

Затова и не го взе още по пътя. Любопитно му беше какво е изкарало Раут от сигурната му бърлога и какво му помагаше да се крие толкова добре. И накрая, за да потвърди невидимата нишка, която го водеше, преследването го отведе на един писък разстояние от Чарли Паркър.

Когато се приближи до Раут обаче, Колекционера разбра, че този човек е по-опасен и по-интересен, отколкото бе предполагал. Смъртоносната му сила веднага се усещаше, но заедно с нея и странното му излъчване. Колекционера мислеше, че преследва просто дегенерат, за когото се смяташе, че е похитил и убил млада китайка - и това беше така; разбра го по реакциите на Опустелите, които кръжаха наоколо - но

Раут се оказа нещо много повече. Въздухът около него трептеше като нагрят от невидим източник на топлина, а Опустелите се държаха на разстояние, докато Колекционера не вдигна ножа си.

А тогава...

Товага настъпи най-странната част.

След смъртта си Раут не се присъедини към Опустелите. Те се отдръпнаха от тялото като лешояди, усетили отрова в трупа. Колекционера долови озадачението и гнева им, защото както той бе свързан с Паркър, така те бяха свързани с него. Не изпитваха нито любов, защото той ги беше превърнал в това, което бяха, нито вярност - само елементарна привързаност заради способността му да смекчава злочестината им, като причинява нещастие на други, но въпреки това му принадлежаха.

Значи Раут наблюдаваше Паркър или подобно на Колекционера беше дошъл в Провидънс с други очаквания, но се бе натъкнал на нещо, в което беше замесен и Паркър. Каквато и да беше истината, Паркър беше свързан със загадката Дон Раут и Колекционера искаше да бъде там, когато - и ако - се появеше обяснение.

Той не се изненада, че Раут има връзка с Паркър. Тези чувства отдавна му бяха чужди.

„Трябваше да се досетя - помисли си той. - Колкото и далече да летя, винаги ще се връщам при ръкавицата на Паркър.“

31.

Паркър се чудеше дали да се приберат в Мейн още същата нощ и претегляше рисковете да останат в близост до това, което той се стараяше да не разглежда като местопрестъпление, и да продължат да шофират въпреки умората. В очите на закона те току-що бяха нахлули в чужд офис и дом, а участието в обир, както Ейнджъл добре знаеше от личен опит, не е безопасен начин да си прекараш времето. Накрая взеха компромисното решение да спрат някъде извън границите на щата. Караха един зад друг, докато намериха малък мотел скоро след границата с Масачузетс със сносен на

вид бар до него. Седнаха на една маса до прозореца, за да вечерят хамбургери и да пият по една „Сам Адамс“ специално.

За всеки случай материалите, иззети от къщата на Еклънд, бяха прибрани в тайни отделения в багажника на лексуса на Луис, въпреки че според Ейнджъл беше малко вероятно алармата вече да се е задействала, а и Паркър не мислеше, че някой ги е видял. Все пак никой не отиваше в затвора заради прекалена бдителност.

Ейнджъл довърши бургера си и извади три шишенца с хапчета от джоба на якето си. Изтръска по две таблетки от всяко и ги глътна с малко вода. Паркър го наблюдаваше с повдигнати вежди.

- Доста хапчета са това - отбеляза той. - Да не си Бил Косби?
- Имам болки.
- Не се учудвам, като гледам шишенцата. Какви болки?
- Стига бе, човек...
- Какви болки?
- Във вътрешностите. Появяват се и изчезват. И главоболие.
- Ходи ли на лекар?
- Не, откраднах хапчетата.

На Ейнджъл му трябваше малко време, за да си даде сметка, че сарказмът е неуместен в случая. Немалко неща беше откраднал в живота си.

- Да - поправи се той. - Ходих на лекар.

Паркър се обърна към Луис, но не можа да улови погледа му.

- Има ли нещо, което трябва да знам? - попита той.

Настъпи неловко мълчание. Луис гледаше през прозореца. Ейнджъл въртеше подложката за бира върху масата. Накрая с осезаема неохота призна:

- Докторът каза, че трябва да си направя някои изследвания.
- И ти, разбира се, веднага си записа час.

Луис издаде звук като от изстрелване на отровна стреличка от тръба, но пак не каза нищо.

- Работа по въпроса - отвърна Ейнджъл.
- Как по-точно?
- Божичко, кога сме се оженили? Не виждам пръстен. Слушай какво, не обичам доктори, не обичам и болници.
- А обичаш ли да умираш? - обади се най-после Луис.
- Няма да умра.

- Да, щото си безсмъртен. Пише го в автобиографията ти, точно до „честен“ и „принципен“.

- Разваляте вечерта ми.

- Знаеш ли кое ще развали вечерта ти? - продължи Луис. - Да се гътнеш, защото те е било страх да си направиш изследвания. Слушай доктора.

- Добре! Хубаво! Минала е само седмица. Мислите ли, че ако умирам, една седмица е от значение?

- О, сега стана и интернист?

- Познавам тялото си.

- Аз познавам тялото ти и единственото, което ме учудва, е, че още е цяло и се държи.

Сервитьорката се приближи, привлечена от повишения тон. Беше петдесетинагодишна и ако не изглеждаше така, сякаш е видяла всичко на света, определено си личеше, че е видяла повече, отколкото ѝ се иска.

- Всичко наред ли е, момчета?

- Нашият приятел има някакви болезки - отвърна Паркър, - а не иска да си направи изследванията, които лекарят му е препоръчал.

- О, за бога...

Ейнджъл скръсти ръце и отпусна глава върху тях.

- И първият ми мъж беше така - рече сервитьорката. - Колкото и болен да беше, не щеше да иде на лекар.

- И какво стана е него? - попита Ейнджъл, без да вдига глава.

- Умря.

- Стига бе. От какво?

- Някой го застреля.

Отново настъпи мълчание.

- Може ли сметката? - попита Паркър.

- Естествено. - Тя потупа Ейнджъл по гърба. - Върви на лекар.

- Ходих. Така започна всичко.

- Тогава отиди при друг - посъветва го тя и се отдалечи.

- Мразя Масачузетс - оплака се Ейнджъл.

- Защото хората говорят умно - рече Паркър. - Запиши си час.

- Утре. Само мир да има.

- Ще вися над главата ти за по-сигурно.

- Мразя ви всички.

Сервитьорката се върна със сметката.

- Ще си запише ли час?

- Да - отвърна Ейнджъл. - Уплашихте ме е тази история. Не искам да ме застрелят.

Паркър плати сметката. Забеляза гримасата на Ейнджъл, докато се изправяше, и се опита да си спомни дали и друг път го е виждал така.

- Спри да ме зяпаш.

- Искаш ли да ти докараме инвалидна количка?

- Майната ви.

- Можем да ти наемем сестра.

- Казах, че ще се обадя. Оставете ме на мира.

Тримата излязоха от бара и тръгнаха през паркинга към мотела. Фаровете на преминаваща кола осветиха един мъж, който слезе от шофьорското място на скъпо сиво беемве, паркирано до лексуса на Луис. Непознатият се приближи бавно към тях. Паркър повече усети, отколкото видя напрежението на Луис, но мъжът държеше ръцете си встрани от тялото, за да покаже, че са празни. Паркър огледа паркинга, но други нямаше. Каквото и да се случваше, това не беше нападение, а и не изглеждаше работа на ченгетата, освен ако някой в полицията не беше спечелил от лотарията и финансирал закупуването на немски служебни автомобили. Луис се поотпусна, но Паркър забеляза, че Ейнджъл е застанал така, че да скрие дясната ръка на партньора си. Тя вероятно вече държеше оръжие.

Мъжът пред тях беше метър и осемдесет висок и носеше тъмно вълнено сако и черен панталон. Кожените му обувки, съвсем леко опръскани с кал и киша, имаха дебели гумени подметки, за да не се хлъзгат. Не носеше ръкавици и Паркър обърна внимание, че двата му крайни пръста са изкривени - може би от травма или родилен дефект. Връхчетата им бяха сгънати към дланта, като че ли правеше неумело „пистолет“ с пръсти. На главата си носеше вълнена шапка с прегънат назад връх. Очите му бяха много сини и много студени. Всяка топлина, която може би някога бяха притежавали, отдавна бе заличена. Човек имаше чувството, че гледа в прозрачно мъртво море.

- Мога ли да ви помогна? - попита Паркър.

- Бих искал да се върнете в Провидънс.

Гласът му беше равен и някак безполов. Нямаше никаква дълбочина и характер на тембъра, никаква следа от индивидуалност. Паркър се опита да прецени възрастта му: гладкото лице подсказваше, че е на не повече от двацет и пет, но излъчваше определена самоувереност, дори арогантност. Видимо сам и невъоръжен, той без всякакво притеснение се конфронтираше с трима непознати мъже на тъмен паркинг трима непознати мъже, които почти със сигурност носеха поне същия брой оръжия в себе си.

- И защо да го правим?

- Интересите ви се пресичат с тези на работодателя ми.

Не каза нищо повече. Или имаше склонност към драматизъм, което беше напълно възможно, или не мислеше и не се държеше като нормално човешко същество, което изглеждаше все по-вероятно в очите на Паркър.

- И кой е той?

- Работя за господин Каспар Уеб.

- Каспар Уеб е мъртъв - обади се Луис за първи път от началото на разговора.

Непознатият го стрелна с ледените си очи.

- Да, така е.

32.

Организираната престъпност в Нова Англия - поне в италианския си вариант - беше в упадък след смъртта на Раймонд Патриарка през 1984 г. Старшите фигури умираха, отиваха в затвора или ставаха доносници, а вътрешнофамилните дрызги отслабваха останалите. Провидънс - оперативната база на мафията в Нова Англия още от 50-те години, когато Патриарка управляваше всичко от Националната цигарена компания и „Койн-О-Матик Дистрибуторс“ на „Атуелс Авеню“ - беше изоставен в полза на Бостън. През цялото време ФБР продължаваше само да вдига шум, докато операциите на Патриарка постепенно приключваха, а други продължиха да процъфтяват в сенките на мрака.

Никой не знаеше истинското име на Каспар Уеб и дори националната му принадлежност беше обект на спорове, макар да се смяташе, че има корени някъде в Източна Европа. Как се беше сдобил с достатъчно пари, за да се установи в Роуд Айлънд, също оставаше загадка. Беше започнал с контрабанда, с която си извоюва място в дългата и благородна традиция на черния пазар в региона. Внасяше цигари, наркотици и жени за секстърговия. Благодарение на посредници сключваше взаимноизгодни сделки с фамилия Патриарка, без да се среща лично с когото и да било от тях и дори без да признава, че той стои зад въпросната контрабанда.

Уеб притежаваше обширен имот в покрайнините на Ню Шорам - единствената община на миниатюрния остров Блок и официално най-малкият град в най-малкия щат, където средната цена на къщите беше около един милион долара. Ако представителите на закона някога бяха проявили интерес към него, от това явно нищо не беше излязло. Бавно, внимателно и винаги чрез други Уеб се промъкна в преплетените политически и престъпни сфери на живота в Роуд Айлънд, а оттам и в останалата част от Нова Англия. В продължение на десетилетия той упражнява зловредно и до голяма степен незабелязано влияние върху икономиките на шест щата, без да оставя трупове по пътя си, защото всички, които го разгневяха, просто изчезваха. Когато се спомена, кончината му остана почти незабелязана, поне в публичното пространство. Повечето от хората, които го познаваха обаче, тихомълком благодаряха на Бога, че си го е прибрал.

Докато Паркър и двамата му сподвижници гледаха непознатия тип, който твърдеше, че е пратеник на Уеб, още едно беемве паркира до първото. Вътре се виждаха четирима мъже, които нито слязоха, нито спряха двигателя. Просто чакаха.

Представителят на Уеб сключи ръце.

- Господин Уеб би оценил високо жеста, ако го бяхте информирали за присъствието си в щата - каза той.

- Забравихме да доведем медиум - отвърна Ейнджъл. - Може би следващия път вие ще организирате сеанс.

Паркър го погледна. Онези бяха повече и подобни реплики не помагаха.

- Кой сте вие? - попита той.

- Казвам се Филип.

- Приемам, че тези хора са с вас - каза Паркър, като посочи новодошлите.

- Ще ви бъдем признателни, ако ни придружите обратно до Провидънс - повтори Филип. - Можете да го направите със собствения си автомобил, стига да ми позволите да пътувам с вас. Колегите ще ни следват.

От бара излезе голяма група млади мъже и жени, които ги загледаха. Започваха да привличат вниманието. Не че правеха нещо, но хората бяха по-чувствителни към заплахата от насилие, отколкото им се признаваше, а и лявата ръка на Луис едва прикриваше пистолета в дясната.

- Само за информация - какво ще стане, ако откажем?

Филип се усмихна. По лицето му не се образуваха никакви бръчки; приличаше на пластмасов калъп, който променя формата си.

- Няма да откажете - отвърна той, - така че защо да всяваме смут?

- Интересен начин на изразяване - повтори Луис. - Да всяваме смут.

Паркър не виждаше какъв избор имат. Ако останеха още на паркинга, някой можеше да повика ченгетата.

- Е, значи се връщаме в Роуд Айлънд.

33.

Сали беше в банята. Беше се затворила там, след като Кърк я намери в кухнята. Не беше продумала повече, дори когато той потропа на вратата и я попита как е. Накрая той просто седна на пода и се облегна на стената отвън, чудейки се какво ще правят сега. Всичко зависеше от това, как беше умрял Раут. Ако се беше споминал от естествена смърт, нямаше за какво да се тревожат и кончината му щеше само да породи известни неудобства. Но ако случилото се беше свързано с Екълънд, можеше да имат сериозни проблеми.

Той чу шума от течаща вода във ваната, а след него - плъзгането на човек, който влиза и сяда вътре. За известно време се възцари пълна тишина - без плискане и тихи звуци на удоволствие или релакс. В съзнанието си видя Сали с вертикални разрези на ръцете, легнала във ваната с кървава вода. Беше се случвало и с други в рода им, когато бременето им станеше непоносимо. Повечето жени обаче устояваха. Колкото и да е странно, през вековете имаше повече случаи на мъже, посегнали на живота си, отколкото на жени. От чувство на вина, предполагаше Кърк, или заради естеството на

пакта, който бяха принудени да сключат. Кое то и обяснение да беше вярно, той не проумяваше защо избират смъртта. Все пак знаеха какво ги чака след нея.

Имаше, разбира се, и такива, които бяха на път да се отрекат, решили, че за всички ще бъде по-добре, ако се сложи край на пакта, но винаги ги надушваха навреме. Разговаряха с тях и им напомнях за дълга им. Понякога се налагаше период на ограничения и изолация. В най-крайните случаи ги отстраняваха, но те бяха рядкост. Последният такъв беше от юношеските години на Кърк, когато поставиха диагноза рак на леля Хати. Тя започна да размишлява на глас за покаянието, в което нямаше нищо лошо, докато си лежеше в леглото, но можеше да създаде проблеми, когато бъдеше настанена в хоспис, а това беше неизбежно. Щом стана ясно, че леля Хати представлява потенциална заплаха, повикаха Раут. Стана бързо и безболезнено. Можеше да се сметне дори за благословия в светлината на страданията, които Хати щеше да преживее, ако я бяха оставили на рака.

Кърк никога не бе убивал. Не знаеше дали е способен на това. Мислеше си, че ще може да го направи, ако ножът опре до кокала, но с удоволствие оставяше тази работа на другите. От друга страна, още беше сравнително млад и не възприемаше като реална перспективата за собствената си смърт. Въпреки това усещаше, че годините вече минават по-бързо. И неговият ден щеше да настъпи и тогава, като всички останали, искаше да бъде сигурен.

„Сали би могла да убие някого“, помисли си той. Беше видял какво стори тя с частния детектив, а то беше по-лошо от убийство. Не беше изпитала удоволствие или поне не видимо. Просто беше свършила работата като всяка друга неприятна задача, която изискваше вниманието ѝ. Въпреки това способностите ѝ го плашеха. Напомнях му на покойния Братовчед.

Този край на коридора бе осветен само една лампа. Крушката беше ярка - по-ярка, отколкото бе нужно за това пространство, - но на Кърк му харесваше така. Крушките в мазето и гаража също бяха много ярки и той ги държеше включени дори когато беше светло. Избягваше с всички сили тъмнината, защото те я обичаха. Дори да не ги виждаше, често можеше да ги подуши, а не ги искаше около себе си, особено когато Сали я нямаше. Светлината ги държеше на разстояние и това отлично устройваше Кърк. Сали знаеше какво прави, но не коментираше. При нея беше различно. Те бяха достатъчно благоразумни да не ѝ се натрапват, когато са нежелани. Затова двамата можеха да изключат лампите, докато правят любов или си почиват. Кърк не беше сигурен, че в противен случай би могъл да се справи с мъжкия си дълг или да

спи, без да сънува кошмари. В редките нощи, когато Сали не беше с него, той оставяше лампата в стаята да свети и само покриваше очите си.

Кърк виждаше издйническото потрепване на свещта под вратата на банята. Може би някой от тях беше вътре при Сали и гледаше голото ѝ тяло. За Сали нямаше значение дали е мъж или жена. Твърдеше, че те вече нямат такива желаниа, но Кърк не беше сигурен, че е така. Изпитваха ярост и страх, защо тогава да не изпитват желание или дори завист? Кърк подозираше, че може би тъкмо завистта е емоцията, която ги движи, повече дори от страха. Нима беше възможно мъртвите да не завиждат на живите, особено тези мъртви? Те бяха пленници и трябваше да си останат такива, защото другият вариант беше...

Другият вариант не си струваше да се обмисля. Беше съвсем просто. Избор нямаше.

Рано или късно - о, дано да беше по-късно - двамата със Сали също щяха да заемат мястото си сред тях и целият проклет цикъл щеше да продължи поколения наред. Петното на греха щеше да нараства с годините, а заедно с него и наказанието, което щеше да връхлети върху всичките, ако допуснеха грешка.

От банята се чу шум. Звучеше така, сякаш Сали се движи във водата. Той чакаше тихо, надявайки се, че тя просто ще излезе, ще се подсуши и ще му разкаже какво става.

Това обаче не се случваше. Той я повика по име, поне да ѝ напомни, че е още там, а после, също като поколения мъже от Братята преди него, зачака жената да го поведе.

*

Полегнала в изстиващата вода във ваната, Сали гледаше мъртвото момиче, което ходеше напред-назад по плочките в банята като животно, затворено в клетката на собствената си лудост.

Луис шофираше, а мъжът, който се беше представил като Филип, седеше на пътническото място до него. Паркър и Ейнджъл се возеха отзад. Преди да се качи, Филип се съгласи да го обискират, защото Луис категорично отказа да пусне непознат с оръжие в колата си. Паркър потвърди, че Филип не е въоръжен. Същото вероятно не можеше да се каже за четиримата мъже, които ги ескортираха до Провидънс с едно беемве отпред и едно отзад, но тъй като Паркър не поиска да обискира и тях, истината щеше да остане скрита.

Филип седеше леко извърнат с гръб към вратата, така че да вижда Паркър. Погледнато отблизо, лицето му имаше лек блясък като много тънка глазура върху сладкиш. Излъчваше и характерна миризма, която започна да се усеща по-силно, когато колата се затопли. Напомняше на увяхващи теменужки. Филип игнорираше всички въпроси и не даваше насоки, разчитайки, че Луис ще следва колата пред тях. Дори да знаеше, че Ейнджъл държи пистолет в ръка, не се издаваше. Малкият дваисет и втори калибър беше идеален за случая, защото куршумът щеше да убие мишената, без да напусне тялото и да повреди стъклото или интериора на автомобила. Паркър лениво се почуди дали той случайно се е озовал у Ейнджъл или Луис е успял някак си да му го подаде. Паркър не спираше да се изумява колко оръжия може да извади Луис за единица време. Представа си нямаше къде ги крие, но като се замислеше, не държеше и да знае.

- Странно - отбеляза Паркър, - но веднъж скъсах с едно момиче, защото постоянно ме зяпаше.

Филип не отклони поглед. Не мигаше често. Паркър се чувстваше така, сякаш в него се е втреничила препарирана птица. Вниманието на Филип не беше враждебно и дори преднамерено смущаващо; по-скоро се долавяше нотка на любопитство и известно разочарование, като че ли обектът не отговаряше докрай на слуховете и репутацията си.

Накрая влязоха отново в Провидънс, като този път се насочиха на юг през малкия финансов център и неугледния район след него, известен като квартала на художниците - обичайно название за струпване на стари сгради и недостиг на наематели за тях. Повечето празни паркинги изглеждаха изравнени и подготвени за строеж, може би от разширяващия се университет, „Джонсън и Уелс“.

Островчетата от стари кафеникави кооперации обаче си стояха, особено около Бижутерския квартал до улица „Шип“, и малката им флотилия се насочи към една от

тези реликви. Спряха пред пететажна сграда с месингова табела на черната врата и прозорче от рисувано стъкло, което не издаваше какво се случва вътре, а само го скриваше от чужди очи. Луис спря зад първата кола, а другата паркира до тях.

- Не можете да влезете с оръжие - предупреди ги Филип. - Оставете ги в колата. Ще бъдат в пълна безопасност.

Луис се обърна към него за първи път, откакто Филип беше пристъпил в любимия му лексус.

- Адски интересна молба - да влезем там невъоръжени.

Чертите на Филип се претопиха и изобразиха нещо като усмивка.

- Не съм молил.

- Имаш подход към хората.

- Това сарказъм ли е?

Филип звучеше искрено учуден, като че ли беше чувал за съществуването на такова нещо, но никога не го беше срещал лично - като екзотична храна, която никога не е вкусвал.

- Така ми се струва.

- Доверието е двустранно нещо. Аз ви повярвах, че няма да ме убие в колата. Сега вие трябва да ми повярвате, че няма да ви убият зад тази врата.

- Е, погледнато от този ъгъл - обади се Ейнджъл, - майната ти.

Четиримата мъже, които ги бяха ескортирали дотук, стояха наредени около лексуса. Единият гледаше пистолета в ръката на Ейнджъл. Изражението му показваше, че това, което вижда, не му допада. Други оръжия към момента не се виждаха, но Паркър имаше чувството, че това няма да е задълго.

Филип сложи ръка на дръжката на вратата.

- Имаме само някои въпроси към вас - каза той.

- Имаме? - повтори Паркър въпросително.

- Аз и Майка - отвърна Филип. - Ще има и чай.

Той слезе от колата и зачака. Паркър се обърна към Ейнджъл и кимна. Ейнджъл залюля пистолета на пръста си, така че всички отвън да го видят, и го пусна внимателно на пода. Паркър, който не беше въоръжен, разтвори якето си, за да го претърсят, но никой не изяви желание.

- Е, щом ще има чай... - въздъхна Луис и се освободи от тежестта на глока.

Щом се приближиха, входната врата щракна и се отключи, въпреки че никой не държеше ключ. На месинговата табелка пишеше: „Агаве Асошиетс“. Беше чиста и лъскава, поне докато Ейнджъл не прокара пръст по нея и не остави мазна следа. Един от ескортиращия ги квартет веднага извади кърпичка от джоба си и почисти петното. Филип се спря на прага.

- Защо го направи? - попита той.

- Прекалено чиста беше - обясни Ейнджъл. - Не обичам прекалено чисти неща. Винаги крият нещо мръсно.

Филип помисли за секунда над това, но реши, че ще го остави за по-късно. Пред тях се откри малко фойе и врата също от рисувано стъкло, макар да си личеше, че това е фолио, залепено върху дебела плоскост, която можеше да понесе взрив на граната, без да се пукне. Тя също се отвори безшумно към коридор със стени, облицовани до средата със стар махагон, а нагоре облепени със скъпи тапети в червено и златно и украсени с нещо като погребални маски - восъчни лица със затворени очи. В газените лампи, вградени на равни разстояния една от друга, трепкаха пламъчета. Подът беше постлан с кървавочервен вълнен килим, който беше толкова дебел, че някое по-дребно дете можеше да се изгуби между нишките му. В дъното на коридора имаше дървено стълбище, водещо към горния етаж. Картините на стените изобразяваха сцени от Провидънс от минали векове, патинирани от старост.

Филип задържа вратата, за да влязат, но никой от четиримата му придружители не ги последва, така че Паркър, Ейнджъл и Луис се озоваха сами с него в коридора. Усещаше се неприятна нотка на прах и пушек от дърва. В съчетание с характерната миризма на Филип тя напомняше на пожар в цветарски магазин и заедно със старовремското осветление, дебелия килим и особените тапети придаваше странна атмосфера на цялото място. Паркър имаше чувството, че погледът му се размива.

„Ето какво било да се върнеш назад във времето“, помисли си той.

Вратата се затвори след тях и Филип тръгна към стълбището, без да поглежда назад, за да се увери, че го следват. Поради липсата на друга възможност, те това и правеха.

- Тук ли живееш? - попита Ейнджъл гърба на Филип.

- Никой не живее тук.

- И слава богу.

Площадката на втория етаж беше тъмна. През една открената врата Паркър зърна мебели, покрити с чаршафи, и предмети, напомнящи на медицинско оборудване,

които трудно се различаваха в мрака заради спуснатите щори. Усети лек дъх на антисептичен препарат и друга, тежка миризма под него: на болнично отделение, на последни дни живот. По начина, по който Луис за секунда сбърчи нос, си пролича, че той също я е усетил. Може би тук Каспар Уеб се беше опитал да окаже последна съпротива на спускащия се мрак.

Стигнаха до втората площадка. Филип почука леко на първата врата отляво, след което изчака миг и отвори, като им даде знак да влязат. Тримата се поколебаха с една и съща мисъл в главата: ако това беше капан, всички бяха мъртви.

Паркър влезе пръв. Все пак издирването на Екълнд беше негова отговорност.

Помещението беше просторно и вероятно заемаше почти целия етаж. Точно срещу тях имаше друга врата, а отдясно, в края на стаята - още една. Вътре нямаше никого, освен него, поне докато Ейнджъл и Луис не го последваха. Отляво стоеше масивно гравирано бюро от дъб с размерите на кралски саркофаг, облицовано със зелена кожа и осветено от две декоративни лампи. Беше поставено под прозореца, но тежките червени завеси бяха спуснати. Стаята беше топла, но не прекалено. В камината на отсрещната стена гореше огън, а от двете ѝ страни бяха разположени два кожени фотьойла. На стените в този край на стаята имаше етажерки, стигащи чак до тавана, от който висеше кристален полилей - един от трите в стаята. По края на пода личаха оригиналните дъски или тяхна отлична имитация. Останалата част беше покрита с дебели персийски килими - най-големият беше поне три метра дълъг и почти толкова широк - които поемаха всички звуци.

В другата половина на стаята имаше свободно стоящи библиотеки, а на стените висяха картини. Всички бяха пейзажи с изключение на портрета на мъж в реален размер, който гледаше отвисоко над втората камина - както в буквален, така и в преносен смисъл, доколкото можеше да се съди по изражението му.

Филип седна на един от фотьойлите до огъня, кръстоса крака и сплете пръсти върху скута си.

- Разгледайте спокойно - каза той. - Майка ще се присъедини всеки момент.

- Може би когато приключат с балсамирането ѝ - едва чуто изкоментира Ейнджъл.

Гласът му беше съвсем тих, но Паркър забеляза, че Филип реагира: с едва доловимо присвиване на очите и потрепване на устата, но и това стигаше. Паркър го познаваше от по-малко от час, но беше сигурен, че този човек е луд. Застана пред

Ейнджъл, така че Филип да не вижда лицето му, и само с устни му каза: „Следи го“. Ейнджъл дори не си направи труда да кимне.

Паркър отиде до другия край на стаята и разгледа етажерките. Върху рафтовете бяха наредени подвързани архиви на различни правни и правителствени институции в щата от началото на деветнайсети век насам, но имаше и част, посветена на монографии за художници и каталози с творби, разделени по равно между модернисти от двайсети век и американски пейзажисти, от Ралф Ърл и Джон Тръмбул до Ендрю Уайът и Джорджия О'Кийф. Паркър беше забелязал поне един Уайът на стените, но повечето от имената на монографиите, като изключим Алфред Щиглиц и Джон Сингър Сарджънт, не му говореха нищо.

Пред втората камина, която също гореше, имаше две кожени канапета, обърнати едно срещу друго, няколко стола и малка масичка със сервиз за чай и поднос с малки курабийки от онези, които се взривяват като бомбичка с трокси, колчем някой се опита да ги отхапе.

Луис се приближи.

- Поне не ни излъга за чая - отбеляза той.

- Какво мислиш?

- Че няма да се опитат да ни убият.

- Защо?

- Нямах да поднасят курабийки.

- Имаш право.

- А този Филип е луд.

- И аз май стигнах до това заключение. Интересно ми е да видя майка му.

- Да, бас лоя, че е голяма пушка. - Луис огледа картините на стените. - Бая пари има в тази стая, а Каспар Уеб е мъртъв. Мирише ми, че е умрял на долния етаж, и то по кофти начин.

- Има ли семейство?

- Не съм чувал.

Двамата се загледаха в портрета.

- Това той ли е? - попита Паркър.

Само беше чувал за Уеб. Ако съществуваха негови снимки, то той не беше попадал на такива.

- Виждал съм го само веднъж, и то отдавна. Но да, това е той.

- Напомня ли ти на някого?

Филип ги наблюдаваше от фотьойла си в другия край на стаята. Нито един от двамата не го погледна, за да провери приликата.

- Сега наистина искам да видя Майка - каза Луис.

И Майка се появи, за да отговори на молбата му.

IV

*Quis est iste qui venit?*⁷

Какво е това зло, което иде?

По М. Р. Джеймс, „О, свирни, ще дойда с тебе, мили мой.“

35.

Сали Бъкнър ясно помнеше първия път, когато видя дух. Беше на пет и си играеше в пясъчника зад дома си. Задният двор беше ограден, а градината отпред беше отделена с тежка заключена порта отстрани на къщата. Нямаше опасност да тръгне нанякъде, а майка ѝ можеше да я наглежда от прозореца на кухнята. Играеше си с някои от играчките на брат си, защото Кърк беше на училище, а тя - не. Не помнеше защо. Понякога ѝ се струваше, че майка ѝ е подозирала какво ще се случи този ден. Сали беше любимката на майка си, пък като се замислеше, и на баща си. „Болньо“ - така баща им наричаше Кърк, който често имаше някакви проблеми с гърдите. Сали го чуваше как свисти през нощта; понякога така се бореше да си поеме въздух, че тя се боеше да не умре. Отиваше в леглото при него, за да го успокои, и двамата заспиваха прегърнати.

Години по-късно тя щеше да се пита дали щяха да имат тези проблеми, ако той беше по-силно и здраво момче. Не че имаше нещо против да бъде с него: тя го

⁷ Букв. Кой е този, който идва? (лат.) - Бел. прев.

обичаше. Братята също не се интересуваха от това. Имаше други, които щяха да продължат рода, а за Сали чертаеха други планове. Това потвърди и появата на духа. Може би цялото семейство още тогава е знаело как ще се развият нещата за Сали и Кърк.

Сали определено ценеше момчешките играчки повече от момичешките. Никога нямаше време за кукли и пластмасови кухни. Обичаше пушките и камиончетата. Строеше шарени къщи и причудливи влачета от пластмасови кубчета. В този слънчев ден беше заета да вдига високи стени от едната страна на пясъчника. Построяваше една, добавяше бойници и кули, разполагаше няколко пластмасови войничета отгоре и после засилваше метално камионче с всичка сила, така че кубчетата и войниците да се разлетят във всички посоки. Някои падаха в храстите, но тя реши, че ще ги търси по-късно, ако въобще има желание за това. Кърк имаше много кубчета и войници.

Докато издигаше сложно укрепление, едно кубче я удари отстрани по главата. Тя вдигна очи да види откъде е дошло и видя едно момиче, застанало в малката цветна леха между два храста. Изглеждаше на седем или осем години, с къса тъмна коса и лунички. Носеше дънково сукманче с щампа, а краката ѝ бяха боси. Пръстите ѝ ровеха във влажната пръст - майката на Сали беше поляла лехите преди по-малко от час - но не оставяха следи, сякаш между нозете ѝ и земята имаше тънко, невидимо стъкло.

Това, което привлече вниманието на Сали обаче, бяха очите ѝ. Бяха замъглени, така че някогашният им цвят не можеше да се определи, а ъгълчетата им бяха гурелясали като на човек, който дълго време е спал и току-що се е събудил. По крайчетата на устата ѝ също имаше корички; когато отвори уста, за да ги оближе - с бледорозов език, напомнящ сурова риба - устните ѝ се напукаха, но не потече кръв.

И миришеше. Не беше неприятна миризма, само стара и растителна, с нотка на изгоряло. Напомняше на Сали на водата, която се събираше на дъното на саксиите с орхидеи на майка ѝ; на бавна, мокра гнилоч. Тя се излъчваше от момичето на талази като мъгла от морето и падаше хладно върху кожата на Сали въпреки яркото слънце.

Сали никога не бе виждала мъртвец досега. Нямахме понятие за смъртта и ѝ беше трудно да впише момичето в ограничения си опит на този свят. Страхуваше се, но само малко. Момичето не говореше, но Сали долавяше чувствата ѝ като цветове, които сияеха във въздуха около нея. Точно в момента момичето я успокояваше със зелено и златно, приканваше я да не се бои и Сали разбираше, че няма да ѝ стори нищо лошо.

- Ти ме замери с кубче - каза Сали.

Момичето се усмихна и устните ѝ се напукаха още повече. Гледката не беше приятна, но Сали не каза нищо. Не искаше да прозвучи грубо.

- Само че краката ти не докосват земята - продължи тя. - Как успя да хвърлиш кубчето?

Синьо, последвано от възхитено сияние. Сали беше умна. Всички го казваха.

Момичето вдигна дясната си ръка и във въздуха полетя още едно кубче, което падна до крака на коленичилата Сали.

- Брей! - възхити се тя. - Може ли...?

Не успя да довърши въпроса си, защото момичето погледна през рамо, като че ли някой го викаше. После вдигна отново дясната си ръка, този път за сбогом.

- Чакай! - извика Сали. - Не знам името ти.

Момичето сви леко рамене, посочи устата си и поклати глава.

- Може ли да разкажа на мама за теб?

Момичето кимна, а после сякаш се сви в себе си и изчезна.

Сали стана и изтупа пясъка от коленете си. Приблужи се до цветната леха и я огледа, за да се увери, че наистина няма отпечатащи от стъпки. Растителната миризма тук беше още по-силна, но вече избледняваше и след няколко секунди от нея остана само спомен. Усещането за хлад остана малко по-дълго, но също отшумя и отново стана топло.

Сали изгича в кухнята, за да разкаже какво е видяла. Майка ѝ седеше на кухненската маса и чистеше грах от шушулките, за да го добави към пушеното месо за вечеря. Когато дъщеря ѝ влезе, тя се обърна.

- Мамо! Мамо!

- Какво има, миличка?

- Видях дух. Едно момиче.

Майка ѝ се усмихна и разтвори обятия, за да прегърне дъщеря си.

- О, миличка, толкова се гордея с теб...

Всичко това изглеждаше безкрайно отдавна. Сали беше избрана да закриля Братята - мъртвите, живите и още неродените - и ако не се проявеше някаква слабост на характера, която да я направи негодна за мисията, щеше да изпълнява този си дълг чак до гроба.

Вече трийсет и пет години момичето я следваше почти неотлъчно. Казваше се Елинър Крейг. Сали го разбра благодарение на вродената си интелигентност, заради която и беше избрана. Елинър не можеше да говори, а Сали нямаше желание да прекарва цели часове и дни в опити да отгатне името ѝ, затова написа азбуката на лист хартия и започна да ги сочи подред, като ги отбелязваше с цветовете на реакциите на момичето: синьо за „да“, червено за „не“ - също като в детска игра.

Когато порасна, Сали научи повече за Елинър от интернет, както и всичко за Братята, което се предаваше през поколенията. Елинър беше дете от оригиналната кръвна линия, племенница на самия Маг. Беше изгоряла заедно с него и осемнайсет други през деветнайсети век в обсадата на Капстед, сложила край на първоначалните набези на Братята. Тя щеше да бъде сянката на Сали и връзката ѝ с другите, докато не дойде време и Сали да прекоси границата и да стане като тях. Тази перспектива, в интерес на истината, не се нравеше на Сали, но сделката беше сключена много отдавна и не можеше да бъде развалена.

Водата във ваната вече беше почти хладна. Сали виждаше как се сбръчкват пръстите на ръцете и краката ѝ, но още не ѝ се излизаше. Кърк щеше да търси отговори и успокоение, а тя не можеше да му ги даде. Протегна ръка и завъртя крана, за да долее гореща вода. Елинър излъчваше черна ярост и светлосиня скръб, но и през двете преминаваха тъмновиолетови вълни, които Сали беше зървала много рядко досега - за последно, точно преди да призове Раут и да го изпрати да разчисти кашата с Екльнд.

Тревога.

Сали намокри една кърпа и я сложи на лицето си. От сноването на Елинър ѝ се повдигаше, а трябваше да помисли ясно. Екльнд ѝ беше дал имената на всички, с които бе разговарял в хода на разследването си, и тя ги беше сверила с информацията в лаптопа му. Ако Раут беше успял да разчисти и дома му, Сали можеше да остави другите на мира, защото без самия Екльнд щяха да останат само слухове и налудничави теории. Сега обаче Раут беше мъртъв, убит - това поне Елинър бе успяла да предаде - от неизвестен нападател близо до дома на детектива. Единственият извод, който можеше да направи, бе, че някой опасен също е имал интерес към Екльнд или към самия Раут. Докато не си изяснеше фактите, Сали трябваше да приеме, че въпросната личност или личности могат да продължат да следват пътя на Екльнд или да се ровят в живота на Раут, което можеше да ги отведе при Братята.

Решението, както ѝ се струваше, бе да изхвърли от играта онези контакти на Екльнд, които представляваха най-голяма заплаха, за да не би посетите от него семена

някога да дадат плод. Книгите и папките, които Еклънд бе признал, че държи в мазето си, бяха опасни и най-добре щеше да бъде да се изгорят, но сами по себе си не стигаха, за да предизвикат сериозно разследване. Еклънд имаше личен интерес заради историята на семейството си, така че не би трябвало никой друг да направи същите скокове на въображението, но ето че беше успял да привлече поне двама други за каузата си. Ако те бъдеха отстранени, разследването най-вероятно щеше да умре заедно с тях. Междувременно Братята щяха да се опитат да разберат кой е убил Раут и да го накарат да си плати. Убийствата щяха да им стигнат задълго напред, също като пари в банката, и можеше да минат много години, преди да се наложи отново да убиват. Дотогава Сали можеше да е вече мъртва или достатъчно стара, за да прехвърли отговорността на следващото поколение.

Взела това решение, тя свали кърпата от лицето си.

- Не се страхувай - каза тя тихо, така че Кърк да не чуе. - Ще се справя с това.

Елинър спря да ходи напред-назад и се обърна към нея. След толкова години Сали още не обичаше да я гледа право в очите. Напомняха ѝ за това, което чакаше всички; *temento mori*. Опита се да се фокусира върху луничките на носа и бузите ѝ и разкри плана си. Черното сияние постепенно избледня до слонова кост, а синьото - до бледорозово, ала индиговата вълна продължаваше да се вие и в двете като червей в ябълка.

- Ти още се страхуваш - каза Сали. - Недей. И по-лошо сме виждали.

„Та ти си загинала сред пламъци и куршуми - помисли си тя. - Знаеш го по-добре от всички.“

Прозорецът на банята беше замъглен от парата. Елинър се приближи и протегна пръст към него. Сали притаи дъх. Елинър рядко взаимодействаше с физическия свят. Дори шегата с пластмасовото кубче от деня на първата им среща не се бе повторила повече. Ала ето че сега тя пишеше върху стъклото, а пръстът ѝ се движеше мъчително върху влажната повърхност. От усилието черна кръв потече от носа и ушите ѝ, сълзеше от крайчетата на очите ѝ и капеше между устните ѝ. Щом свърши, тя изчезна, а подире ѝ остана само посланието на стъклото. Две думи, дванайсет букви.

ОПУСТЕЛИ ХОРА

36.

Първото впечатление на Паркър от Майка беше за черен паяк, промъкнал се в стаята.

Жената беше по-ниска от него, но изглеждаше почти двойно по-широка. Косата ѝ беше цялата сребриста, прибрана на кок, към който бяха добавени множество удължения, висящи по гърба и раменете ѝ като крака на мъртво членестоног. Главата ѝ беше мъничка, кожата - бледа, а очите - дебело очертани с черен молив, за да не се изгубят напълно в дълбоките си гнезда и лилавите торбички отдолу. Устните ѝ бяха натезали от кръв, а брадичката ѝ едва крепеше провисналите гънки плът, които се спускаха на отвесни вълни по шията ѝ, за да бъдат погълнати от черните ѝ одежди. В същото време лицето ѝ беше слабо, също като ръцете, които стърчаха като вейки от ръкавите, и прасците, които се виждаха под края на роклята ѝ. Краката ѝ бяха обути в черни кадифени чехли, не по-големи от трийсет и втори размер. Само торсът ѝ беше огромен, а внушителните му извивки - очертани от контурите на облеклото ѝ.

Синът ѝ се присъедини към нея. Той беше колкото наследник на баща си, толкова и дете на майка си: виждаше се прилика в очите и брадичката, както и в опънатата ѝ, лишена от бръчки кожа по костите на лицето.

- Майко, това са хората, за които ти разказвах.

Майка не каза нищо; само мълчаливо измери с поглед Ейнджъл и Луис, преди тъмните ѝ очи да се спрат върху Паркър и да се задържат достатъчно дълго, за да се почувства неудобно, като муха, очакваща неминуемата атака. Впечатлението му се подсили, когато осъзна, че тя се приближава към него, без да е забелязал кога е започнала да се движи, а чехлите ѝ тихо съскаха по килима. Паркър устоя на импулса да направи няколко крачки назад, за да запази разстоянието помежду им. Усети миризмата ѝ: същата като на сина ѝ. Или ползваха един и същ одеколон, или излъчваха еднаква миризма от порите си.

Незнаейки какво друго да направи, Паркър протегна ръка за поздрав, но костеливите пръсти на Майка останаха свити в юмрук до тялото ѝ. Филип, който я следваше като вързан с копринен конец, обясни:

- Майка не харесва ненужните физически контакти.

Паркър преднамерено избягваше погледите на Ейнджъл и Луис, но чу лекото покашляне на последния, а Ейнджъл като че ли беше открил особено интересна гледка на тавана.

Майка заговори. Гласът ѝ имаше сух тембър, който не можеше да се нарече неприятен.

- Господин Паркър, бихте ли седнали заедно с приятелите си?

Тя посочи с жест гнездото около масичката, изчака ги да се приближат и кацна на по-малкото канапе. Четиримата мъже я последваха. Синът ѝ седна до нея, Ейнджъл и Луис - на другото канапе, а Паркър на един от столовете. Филип взе чайника, предложи мляко и по английски маниер наля първо от него в чашите на желаещите, преди да сипе чая. Много приятно, помисли си Паркър, ако оставим настрана факта, че шейсет процента от присъстващите бяха тук не по своя воля.

Майка отпи от чая си и захапа една курабийка. Филип нито си взе курабийка, нито докосна чашата си, след като я напълни. Ейнджъл си взе курабийка и съумя да изяде половината, а другата половина поръси под формата на трохи върху дивана, пода и дрехите си. Майка се справи по-успешно, но тя вероятно се беше упражнявала. През цялото време никой не продумваше.

Накрая Майка сдъвка курабийката, изтупа внимателно трохите от пръстите си в чинийката и поде.

- Какво правехте в къщата на Джейкъб Екълнд?

Паркър остави чашата си. Не разбираше много от чай, но тази течност имаше доста добър вкус. Може би щеше да попита Майка от какво е, стига да се разделяха в добри отношения, което далеч не беше сигурно, особено като се имаше предвид директният въпрос, с който започна разговорът.

- Преди всичко - каза той, - ние сме малко объркани, госпожице...?

Ако Майка имаше име, то тя определено не беше в настроение да го сподели. Погледна Паркър с лека изненада, като че ли е казал нещо не съвсем прилично.

- Това - каза бавно Филип, - е Майка.

Паркър си помисли, че вече знае как се е чувствала Алиса на чая при Лудия шапкар.

- Аз не мога да я наричам Майка - обясни той с почти същия тон.

- Не е нужно да ме наричате по какъвто и да било начин - намеси се жената. - Просто отговорете на въпроса ми.

- Работя за клиент.

- Име?

- Не мога да го разкрия.

- Този клиент подкрепя ли влизането с взлом?

Едва забележимо изкривяване на устните в неодобрителна гримаса.

- Може би ще се изненадате колко много неща е готов да понесе клиентът ми.

Майка отпи от чая си.

- Веднъж видях как дерат жив един човек - каза тя, когато приключи. - Малко неща могат да ме изненадат.

Ако бе очаквала някой в тази компания да остане шокиран, явно ѝ бе писано да се разочарова.

- Явно водите интересен живот - отвърна Паркър.

Чудеше се каква ли е била връзката ѝ с Каспар Уеб. Очевидно съществуването на Филип говореше за известен сексуален елемент, но интуицията му подсказваше, че има и друго. Сега тя видимо отговаряше за делата на Уеб, макар синът ѝ да предпочиташе да гледа на влиянието и дори съществуването на покойния си баща като на нещо, което не беше окончателно приключило.

- Прекарах много щастливи години с господин Уеб - каза тя, като че прочела мислите му.

- Седяхте си край огъня, деряхте хора... - подметна Луис.

Майка му се усмихна снизходително.

- Знам всичко за вас тримата. Доста кръв имате по ръцете си.

Тя посочи Луис с малкото си пръстче.

- Може би ще ви бъде интересно да чуете, че в дома ни за първи път влиза някой от вашата раса.

- Това определено е напредък - каза той.

Очите на Майка го гледаха втренчено. Паркър се почуди дали и тя, като Филип, въобще някога премигва. Струваше му се, че не го е правила ни веднъж, откакто влезе в стаята. Сигурно беше генетично.

- Имали ли сте някога работа с господин Уеб? - Майка попита Луис.

- Не, господин Уеб не харесваше цветнокожи, както очевидно знаете.

- Не вярвам някога да е виждал негър, преди да дойде в Съединените щати - отвърна Майка. - Той беше рожба на своето време и среда.

- И каква по-точно е била тази среда? - поинтересува се Паркър.

- Господин Уеб беше от Прибалтийския регион. Беше много дискретен относно произхода си.

- От срам?

- От предпазливост. Имаше врагове там.

- Враговете му са под земята, ако слуховете не лъжат.

- Тези истории, ако не лъжат, са вече в миналото. Господин Уеб е в отвъдния свят и тези неща не го тревожат.

Ако дори една десета от мълвата за Каспър Уеб беше вярна, помисли си Паркър, то именно местонахождението му в отвъдното би трябвало най-силно да го тревожи. Където и да беше сега, със сигурност му беше напечено.

- Той е създал внушителна организация тук - каза Паркър. - Надявам се, че някой продължава семейната традиция. Жалко би било толкова труд да отиде на вятъра.

- Всъщност в момента сме в процес на освобождаване от неговите бизнес интереси - осведоми го Майка.

Паркър забеляза реакцията на Филип: едва доловима промяна в позата. Тук имаше някакво несъгласие.

- Така ли? - обади се Луис. - И какво мисли Винсът Гарон по въпроса?

От малкото, което Паркър знаеше, Винсът Гарон беше дясната ръка на Уеб и публичното лице на господаря си, докато последният още беше жив. Гарон беше интелигентен и амбициозен, а при нужда не се притесняваше да използва насилие. Смяташе се, че когато състоянието на Уеб се бе влошило, именно Гарон бе отговарял за управлението на империята.

От известно време обаче никой не го беше виждал.

- Винсът Гарон е мъртъв - каза Майка.

- О! Внезапно ли беше? - поинтересува се Луис.

- Да, когато се удари в земята - отвърна Филип.

- Падна от висока сграда - обясни Майка.

- Човек трябва да внимава с високото - рече Луис.

- Не мисля, че това щеше да му помогне - каза Майка и сложи край на понататъшните спекулации относно смъртта на Гарон.

Филип ѝ предложи още чай; тя отказа. Той не си направи труда да предложи на другите.

- Господин Уеб остави значително състояние - продължи Майка. - Имаше някои благотворителни каузи, които искаше да подкрепи, галерии и музеи, които харесваше.

Тя замълча.

- Освен това имаше и брат.

Паркър чакаше. Постепенно си идваха на думата.

- Бяха отчуждени. Братът на господин Уеб не одобряваше начина му на живот. Той имаше жена и син и смяташе, че ако се разкрие връзката му с господин Уеб, това може да изложи семейството му на риск. Промени името си - прие фамилията на жена си, с което още повече се отдалечи от брат си, след което напълно прекъсна контактите си с него и заживя мирно и спокойно.

- Забелязвам, че говорите за него в минало време.

- Преди година изчезна. Господин Уеб нае детективи и потърси услугите на полицията, но от брат му нямаше и следа.

- А съпругата и детето му?

- Нямаше причина да подозираме, че тя има пръст в изчезването му. Всъщност именно тя потърси господин Уеб и го помоли за помощ.

- Но той все пак я е проверил - за всеки случай.

- Разбира се. Не излезе нищо, както и очакваше.

- А постигна ли някакъв по-нататъшен успех в издирването на брат си?

- Не, но и вече беше зает да умира. Ако беше в по-добро здраве, можеше да прояви и по-личен интерес към разследването.

Майка огледа ноктите си. Нямаха лак и бяха изрязани толкова късо, че се виждаше месото отдолу.

- Пак ще ви попитам, господин Паркър: за кого работите?

- А аз пак ще ви напомня, че не мога да посоча името.

Пръстите на дясната ръка на Майка се стегнаха като нокти на хищник. Паркър знаеше, че я настройва срещу себе си, но тук ставаше въпрос за размяна на информация и той не искаше да се прекара.

- Мога обаче да ви кажа, че съм нает от човек, който има интерес да открие Джейкъб Екълънд и не му желае злото.

- Сигурен ли сте в това?

„Не съм“, помисли си Паркър, но на глас каза:

- Да, сигурен съм. Вие очевидно знаете, че Екълънд е изчезнал, щом наблюдавате дома му.

- Господин Уеб купи охранителната фирма, която поддържа алармата. Тази вечер, когато тя се задейства, хората ни отидоха да проверят и намериха заглушителя. Колата ви беше засечена от камерите, насочени към къщата и улицата.

- Камери. - Паркър погледна към Ейнджъл. - И ти се наричаш професионалист.

- Не обвинявайте приятеля си. Те са малки и добре скрити. След като видяхме марката, модела и регистрационния номер на автомобила ви, не беше трудно да ви проследим. Обадихме се тук-там, прегледахме някои камери. Вие, за щастие, спряхте в Масачузетс и ни спестихте разкарването до Мейн.

- И защо е целият този труд?

- Защото, след като изчезна, предположихме, че някой може да прояви интерес към дома му.

Навлизаха в опасна територия. Паркър не искаше да я пита директно дали тя е отговорна за изчезването на Екълнд. Хич не му се искаше да последва Винсънт Гарон или нещастника, който е бил одран пред очите ѝ.

Майка разбра притесненията му.

- Ние не сме сторили нищо на господин Екълнд - увери го тя. - Но държим той да бъде намерен. Изчезването му може да има връзка със случилото се с брата на господин Уеб и неговото семейство.

- Неговото семейство?

- Снахата и племенникът на господин Уеб бяха намерени мъртви преди по-малко от 24 часа. Казвах се Мей и Алекс Маккинън. Били са намушкани до смърт в дома им в Милууд, Ню Хемпшир.

Споменаването на това име го върна към мазето на Екълнд и най-новия случай, забоден на картата на стената.

- Разбирате ли - продължи Майка, - Джейкъб Екълнд се свърза с господин Уеб малко преди да почине. Смяташе, че може би имат общи интереси, сред които и изчезването на брата му. Господин Уеб, естествено, се отнесе предпазливо. Наети бяха посредници, включително и Филип, като в крайна сметка двамата се срещнаха в същата тази стая. Аз присъствах на дискусиата.

Филип отиде до камината и хвърли две цепеници в огъня. Когато се докоснаха до въглените, те зацвърчаха като живи същества, изправени на пода.

- И за какво се оказа, че Екълнд е искал да разговарят?

- За духове.

37.

Колекционера беше паркирал на дискретно разстояние от офисите на „Агаве Асошиетс“. Бе възнамерявал да огледа къщата, която беше привлякла интереса на Паркър и покойния Дон Раут, но алармата се включи и не спря да пици известно време. Данданията привлече патрулен автомобил на охранителната компания, последван не след дълго от две беемвета, едното от които беше управлявано от негов познайник: Филип, разбираемо непризнатият син на покойния Каспар Уеб.

Последва кратка дискусия и няколко телефонни обаждания. Охранителят остана в къщата, но когато двете беемвета потеглиха, Колекционера реши да последва Филип и така се озова в Масачузетс, а след това отново в Провидънс. Междувременно той се обади на баща си и го помоли да провери чия е собствеността на къщата във Фокс Пойнт. Изглежда, Паркър се интересуваше от частен детектив на име Джейкъб Екълънд. За лош късмет, същия интерес проявяваше Филип, а където беше Филип, там беше и Майка.

Колекционера знаеше за слабостите на покойния Каспар Уеб, но те бяха, в общи линии, без значение за него. Уеб стоеше само едно стъпало над обикновения гангстер, макар да си бе създавал ореол на загадъчност. Греховете му бяха плод на алчността и страха, защото всички властни мъже тайно в себе си се страхуват. Уеб беше неприятна особа, но му липсваше низостта, която би привлякла Колекционера, а после смъртта уреди нещата.

Майка, от друга страна, притежаваше известна порочност, която я правеше не напълно безинтересна.

А синът?

Синът определено беше много интересен.

38.

Когато Сали най-сетне излезе от банята, с увита кърпа около тялото си и друга на главата, Кърк дремеше на пода като куче, положил глава на една възглавница. Добре че не видя изражението на лицето ѝ, защото там нямаше да открие и сянка от любов: може би съжаление и объркано разочарование, но не и любов.

Тя го смушка с крак.

- Събуди се.

Той се размърда и отвори очи.

- Много се забави.

- Трябваше да помисля. Слез долу и ми налей чаша вино. Ей сега идвам.

Сали отиде в стаята си. Двамата с Кърк имаха отделни стаи и се събираха само когато някой изпиташе желание, макар решението като цяло да зависеше от Сали. На прага тя пусна кърпата си и за миг позволи на брат си да зърне тялото ѝ, но в това нямаше и помен от флирт. Кърк дори не беше сигурен, че си е дала сметка за момента или ефекта от действието си.

На минаване покрай банята надзърна вътре. Въздухът беше замъглен от парата, но той забеляза, че прозорецът е идеално избърсан с ръка, а по края му се стори, че вижда части от букви. Докато размишляваше за това, усети как кожата по лицето и ръцете му изтръпва, а топлата баня изведнъж се изпълва с влажна хладина.

Кой ли беше това? Вероятно Елинър.

Той не си тръгна веднага. Вместо това се взря в разсейващата се пара, сякаш искаше да каже: „Аз имам своето място и цел. Не съм някаква незначителна фигура“. Малък жест на непокорство.

Нещо го докосна по устните, като насекомо, и той усети вкуса на гнилоч и мъртви цветя. Повдигна му се и залитна назад, бършейки устата си с ръкав, но без полза: то беше върху езика и небцето му. Кърк едва успя да се обърне и грабне една ваза - през ум не му мина да се опита да стигне до тоалетната, като знаеше какво има помежду им - и повърна вътре.

- Шибана кучка - прошепна той, когато приключи с оригване, което имаше вкуса и миризмата на блатни газове, но усети, че Елинър вече си е тръгнала. В коридора беше по-топло, а в банята - малко по-светло.

Той слезе долу и изми вазата. Наля вино за Сали, а после отиде в килера и си сипа няколко пръста бърбън, за да изплакне устата си. Гаден номер от страна на

Елинър: това ухапване - целувка - на подло куче. С нищо не я беше предизвикал. Само отстояваше себе си.

Изведнъж заплака. Знаеше, че това е донякъде ефект от контакта с Елинър. Присъствието им не се отразяваше добре на никого. Сали щеше да се държи като антихрист до сутринта и да се събуди с адско главоболие. Ала докосването им, независимо дали ти тях или те - тебе, носеше потиснатост, като след бегъл, но задълбочен поглед към собствената ти неминуема смъртност.

Отчаянието му обаче не се дължеше изцяло на Елинър. Той не искаше да свърши като тях. Не искаше да прекара следващия си живот там, където бяха те, а съдбата му да стои в ръцете на живите, само и само да продължи да се носи в пролуките между световите като плъх, криещ се в кухите стени на стара къща. Предпочиташе несъществуването, но то не стоеше като вариант пред него: очакваше го или вечно проклятие, или вечно скитане и криене заедно с останалите Братя, търсещи спасение от възмездието за греховете на много поколения. Въпреки всичко той със сигурност не искаше да прекара вечността и дори част от нея в компанията на Елинър. Каквато и да е била приживе, смъртта значително беше влошила характера ѝ.

Ала той не можеше да прекъсне цикъла. Боеше се дори да помисли как би могло да стане това, докато Сали е наоколо. Тя винаги отгатваше посоката на мислите му. Изписваха се на лицето му. Не ставаше покерджия от него. То и какво ли ставаше от него?

Той чу стъпките ѝ по стълбището и избърса сълзите си точно преди да влезе в кухнята. Сали беше облечена с червения си халат. Приличаше на копринен, но не беше. Двамата живееха скромно, защото средствата се поделяха между всички в рода. Много важно за сигурността им бе никой да не се чувства лишен или отхвърлен.

- Добре ли си?

- Глътнах го твърде бързо - каза той. - Изгори ми гърлото.

Тя взе своята чаша.

- Трябваше да си сипеш вино.

- Искях нещо по-силно.

Сали кимна и отпи продължителна глътка от чашата си. Виното веднага оцвети устните и зъбите ѝ. Тя стоеше толкова близо, че Кърк усещаше аромата му в дъха ѝ. Тя вдигна ръка и изтри влагата от бузата му.

- Съжалявам - каза тя. - Елинър не биваше да го прави.

Той дори не попита откъде знае. Шибаната Елинър. Едва не заплака пак. Тази каша, цялата тази каша...

- Седни - каза Сали.

Той го направи. Тя взе лявата му ръка в дясната си и успокоително я стисна.

- Тя си тръгна. Само ние сме.

- Тя е гадна - отвърна Кърк като петгодишно дете.

- Уплашена е. Братовчедът е мъртъв. Може да сме в опасност.

- И какво ще правим?

Тя пусна ръката му и извади лист хартия от джоба на халата си.

- Това са имената, които ми е дал Екълнд до момента - хората, с които е разговарял. Ще свикаме семеен съвет... - Тя отпи още една глътка от виното си. - А после ще убием някои от тях.

39.

Майка се загледа неучтиво дълго в портрета на Каспар Уеб над камината или поне така се стори на Паркър. Той се опита да прочете изражението на лицето ѝ, но единственото му заключение бе, че не открива там особена любов. Вниманието му за миг се насочи към Филип, който бе проследил погледа на Майка, но и там не съзря обич.

- Както вече знаете - подзе Майка, - господин Уеб идваше от друга култура, различна от нашата. Той беше силно религиозен човек от православна традиция, която аз не познавах. В края на живота си той ми каза, че знае, че има хора, които са убедени, че ще гори в ада за делата си, но според него грешаха. Той смяташе, че раят и адът не са сътворени реалности; че ще види Бог и ще възприеме присъствието му като голям огън, през който трябва да преминат всички - и праведни, и непокаяни. Първите ще излязат оттам невредими, но другите ще бъдат погълнати от пламъците. На смъртното си легло господин Уеб се покая за греховете си. В съответствие с последните му желания ние закриваме създадените от него структури и влагаме в добри каузи голяма част от състоянието, натрупано от тяхната работа.

Ето я пак: несвършено прикритата реакция на сина ѝ. При всяко споменаване за закриването на бизнеса Филип потръпваше като убоден.

- Не познавах този метод за спасение - отбеляза Паркър.

- Никога не е късно да се покаеш - предизвикаха го суровите очи на Майка.

- За съжаление, ако не получите съобщение от отвъдното, няма как да разберете дали номерът е минал.

- А междувременно - добави Луис и Паркър разбра, че той също е забелязал реакциите на Филип, - дългогодишните усилия за изграждане на империя на Североизточния бряг отиват на вятъра в името на човек, който вече гори по един или друг начин. Все едно да продаваш акции, докато цената им се покачва.

- Ние няма да обеднеем - възрази Майка. - Господин Уеб се погрижи за нас.

Луис сви рамене.

- Парите не са мои. - И той отмести поглед, за да покаже, че за него въпросът е приключен. Бяха научили нещо за Филип и това им стигаше.

- Какво общо има всичко това с Екълнд? - попита Паркър.

Майка обясни. В продължение на часове Екълнд разказвал на Уеб за серия от несвързани помежду си убийства и изчезвания, простиращи се в рамките на повече от век и половина, които според него били свързани с потенциално паранормални и поразително сходни в детайлите си видения. Братът на господин Уеб имал такива видения през седмиците преди изчезването си. Оказваше се, че тези „халюцинации“ били споменати в полицейския доклад, но само мимоходом, като знак, че Маккинън може да е бил с разстроен ум преди изчезването си. Тази подробност обаче беше успяла да стигне до някои вестници, а оттам и до специализираните уебсайтове, откъдето Екълнд беше научил за нея.

- Какво е твърдял, че е видял Маккинън?

- Вариации на три фигури: възрастен брадат мъж и две жени. Бил много конкретен относно вида и облеклото им. Казал на жена си, че за първи път ги видял, докато паркирал в гаража си, и едва не връхлетял отгоре им - толкова внезапно се появили. Скочил на спирачките, а те останали там още няколко секунди и изчезнали.

- Но той продължил да ги вижда?

- Да, според жена му. Тя твърдеше, че винаги са разговаряли открито за всичко. Съпругът ѝ не спял добре. Будел се заради шумове на долния етаж, които никой не чувал, и странни миризми, които никой друг не усещал. Записал си час при психиатър, но изчезнал преди първата консултация.

- Уеб знаел ли е за тези случаи?

- Господин Уеб се осведомяваше за всяка стъпка от разследването. Той посвети значителни ресурси и на собствени проучвания, но не постигна нищо повече от полицията.

- А после се появи Екълнд.

Паркър внимателно наблюдаваше Филип, но той вече не издаваше никакви емоции и дори изглеждаше отегчен от разговора, така че трудно можеше да се каже какво е отношението му по въпроса. Може би неутрално. В най-добрия случай.

- Господин Уеб не беше скептик относно паранормалното - продължи Майка. - Той намираще теориите на господин Екълнд за достатъчно интригуващи, за да ги спонсорира. Господин Екълнд прие малка финансова подкрепа и се съгласи да информира господин Уеб за всичко, което би могло да хвърли светлина върху съдбата на Майкъл Маккинън. Едно от условията в завещанието на господин Уеб беше да продължим да подкрепяме и следим работата на господин Екълнд. За тази цел беше заделена определена сума.

- Екълнд обаче изчезна от радара.

- Той пътуваше често по работа, затова се разтревожихме едва наскоро. В споразумението му с нас влизаше задължение да ни представя седмични доклади и той се съобразяваше много стриктно с условията.

Значи Екълнд прибираще пари и от Уеб, и от Рос. Служеше на двама доста различни господари, което беше, поне според Паркър, меко казано, неразумно.

- Претърсихте ли къщата му? - попита той.

- Влязохме, за да е уверим, че не го е сполетяло нищо лошо - отвърна Майка, - но нищо не изглеждаше докосвано или иззето. Вие, от друга страна, нямаште подобни скрупули.

- Може да вземете всичко, ако желаете.

- Ами вашият клиент?

- Той няма да остане доволен, но това бездруго е постоянното му екзистенциално състояние. Може да му отнеме известно време, докато регистрира минималното повишаване на недоволството.

- И какво ще направи тогава?

- Подозирам, че ще тръгне по следите на този, у когото са материалите. Не ви го препоръчвам.

- Във вашите уста звучи като престъпник.

- Ако беше, щеше да се чувства прекрасно в тази компания, но не е. Тъкмо обратното.

Паркър остави думите да увиснат във въздуха. Беше казал на Майка толкова, колкото желаше, без да излъже. Сигурен бе, че ако се стигне дотам, Рос ще се захване и с остатъците от империята на Каспар Уеб, само и само да си набави информацията, която би могла да го отведе при Еклънд.

Майка кимна разбиращо.

- Каквото и да си мислите за нас или за покойния господин Уеб - каза тя, - той искрено се тревожеше за брат си и не по-малко за благополучието на жена му и детето му. Вярвам, че Майкъл Маккинън е мъртъв, също като съпругата и сина си. Ние, които оставаме тук, имаме дълг към тях. Готова съм да предложа сто хиляди долара на вас и вашите приятели, ако намерите виновниците за участта им и ги доведете при мен, за да понесат наказанието си. Нямам интерес към работата на закона. Интересува ме само правдата.

Паркър не виждаше причина дори да обмисли сделката.

- Няма да стане.

- Сумата не е ли достатъчна?

- Въпросът не е в парите.

- Нито в закона, поне за вас. Както вече споменах, знам някои неща за миналото ви.

- Вече имам клиент. Не искам още един. Това би било конфликт на интереси.

- Не е наложително да знае.

- О, подозирам, че клиентът ми вече знае повече за вас, отколкото бихте искали.

- О! - каза Майка лаконично.

Паркър се изправи. Ейнджъл и Луис го последваха.

- Къде отивате? - попита Филип. - Майка не ви е разрешила.

Паркър дори не го погледна.

- Струва ми се, Майка вече знае, че разговорът ни е приключил.

- Господин Паркър е прав, Филип. Пусни ги да си вървят.

- Ти вярваш ли им?

- Не виждам причина за обратното.

- Но те не се съгласиха да ни помогнат!

- Не е необходимо. Те бездруго търсят мистър Екльнд. Ако изчезването му е свързано с участието на семейство Маккинън, те, така или иначе, ще действат в наш интерес, независимо от уговорките ни. А ако няма връзка, то тогава за нас е без значение; ще държим само да върнат документите, иззети от дома му, в случай че ни потрябват по-късно. Правилно ли обобщих, господин Паркър?

- Мисля, че да.

- Тогава Филип ще ви изпрати. Той ще ви даде и номер, на който да се обадите, ако възникне необходимост отново да ме посетите.

- Съмнявам се, че ще се наложи.

- Направете го заради една старица - отвърна Майка, като поглади деколтето си с ръка в гротескна пародия на флирт, но в очите ѝ не се четеше нито похот, нито смях. - Малко удоволствия са ми останали.

Една от цепениците в огъня се пропука и пламъците хвърлиха сянка, напомняща на краката на увиснал мъж, чийто тъмен силует прикрива одраните му останки.

- Сигурен съм, че ще намерите някое - каза той и излезе след Ейнджъл и Луис.

40.

Лексусът изглеждаше така, както го бяха оставили, но Луис изключи алармата и отвори багажника. Имаше навика да оставя по една тясна лентичка прозрачно тиксо от двете страни на подвижната кора на дъното. И двете бяха разлепени. Не си направи труда да повдигне кората. Макар и хората на Филип да бяха успели да проникнат в колата, без да задействат алармата, тайните отделения под кората на багажника бяха старателно скрити, а за отварянето им беше нужен електронен код. Съдържанието им беше в безопасност, но той все пак се подразни.

Паркър се приближи.

- Всичко наред ли е?

- Съвсем.

Луис премери с поглед четиримата мъже, които ги наблюдаваха зад гърба на Филип.

- Поне не сте срали вътре - отбеляза той.

Никой не отговори. Не му пукаше. Просто не искаше да си мислят, че не е забелязал. Освен това беше сигурен, че са сложили проследяващо устройство някъде в колата, защото и той би направил същото в подобна ситуация. Ейнджъл лесно щеше да го намери. Тогава Луис може би щеше да го сложи в някой боклукчийски камион или куриерски бус, за да се повъртят малко по улиците.

- Разбира се, вие ще ни известите, ако решите да се върнете отново в Провидънс - каза Филип.

- Мама те вика - отвърна Луис. - Бягай, за да не те напляска.

Някой зад гърба на Филип се изкиска, но той не погледна, за да види кой е.

- Тя е стара - рече той. - Сама го каза. Нещата тук скоро ще се променят.

- Не ми изглеждаше така - възрази Паркър. - Бих те посъветвал да започнеш да спестяваш джобните си, че идат черни дни. Колкото и да ти е оставил тате, няма да ти стигне.

Този път Филип дори не се опита да скрие реакцията си. Той отвори уста, разкривайки дребните си, бели равни зъби - като на дете, - и щракна срещу нощния въздух. Отстрани изглеждаше като деформирана восьъчна глава. После се изплю върху колата. Луис направи крачка напред, но Паркър сложи ръка върху дясното му рамо.

- Не.

Луис вдиша дълбоко и се отпусна.

- Ще запомня какво направи, момченце.

- Не ми викай „момченце“, шибана...

Думата беше на върха на езика му. Паркър виждаше как се е вдигнал към небцето, за да каже „ч“.

- Хайде - подкани го Луис, - кажи го.

Филип обаче се овладя. Някаква сянка от здрав разум надделя и Паркър беше признателен за това. Двамата с Луис все още бяха невъоръжени. Само Ейнджъл, който вече седеше в колата, имаше оръжие под ръка. Ако някой извадеше пистолет, нещата нямаше да свършат добре.

- Махайте се от града ми - процеди Филип.

Паркър седна на пътническото място, а Луис - зад волана. Нито един от двамата не си направи труда да напомни на Филип, че това не е неговият град и никога

няма да бъде. Въпросът беше колко бели може да направи Филип, преди да осъзнае реалността.

Много, помисли си Паркър. Адски много.

41.

Колекционера проследи с поглед отдалечаващия се лексус. Не знаеше дали му се иска повече да беше чул репликите, които си размениха синът на Майка и тримата посетители, или разговора, състоял се вътре в сградата. Струваше си да се чуят думите, които бяха докарали Филип до невъздържана емоционална реакция, въпреки че ако имаше някой, способен да накара другото да покаже истинската си същност, то бяха точно тези тримата. Ейнджъл и Луис можеха да накарат човек в кома да си върне съзнанието.

Той знаеше къде отиват Паркър и двамата му партньори: колата на Паркър още чакаше пред мотела, а имаха и стаи, въпреки че беше малко вероятно да прекарат там нощта след случилото се в Провидънс. Вече познаваха непредсказуемостта на Филип - ако можеше да нарече по този дипломатичен начин очевидната му лудост - и със сигурност щяха да спят по-спокойно, ако увеличиаха разстоянието с още 160 мили.

Разбира се, Колекционера можеше да ги проследи още веднъж до мотела и да поговори с Паркър, но все още предпочиташе да избягва, доколкото е възможно, Ейнджъл и Луис. За добро или лошо, Паркър беше готов да работи с Колекционера на основите на взаимната изгода, макар понякога да му беше трудно да прикрие отвращението си от това споразумение, но Ейнджъл и Луис с радост щяха да прережат гърлото му, стига да им се удадеше възможност за това. Не вярваше, че ще успеят, но не виждаше смисъл да им дава шансове, а и нямаше никакво желание да прекарва времето си с хора, които бяха така открито враждебни към него. Щеше да помисли как да се свърже с Паркър през следващите дни. Щеше или да си уговори среща, или да му се яви лично в подходящ момент. Не че беше длъжен да го прави, въпреки заплахите на Паркър. Паркър вярваше, че е подчинил Колекционера, и това предположение съдържаеше достатъчна доза истина, за да го подразни. Колекционера си помисли, че би

било забавно да проследи нишките, свързващи Еклънд с Дон Раут, и пътем да ги унищожи, за да може Паркър да вкуси от провала.

Засега обаче той само чакаше в сенките и наблюдаваше „Агаве Асошийетс“. Филип взе цигара от един от лакеите си и се дръпна да пуши настрани, докато се успокои. Една от щорите на третия етаж лекичко се повдигна и Колекционера зърна Майка, която се взираше в мрака и търсеше сина си.

„Тя му обръща твърде много внимание - помисли си Колекционера, - Каспар Уеб - никакво.“

Кофти комбинация, която беше допринесла за създаването на един *lusus naturae*⁸. „Нечисти жени ще раждат чудовища“⁹, пишеше в книгата на Ездра. Колекционера обичаше апокрифите - нали така беше получил името си¹⁰.

Паркър си беше създал лош враг в лицето на Филип. Щеше да се наложи да го следи и рано или късно да се разправи с него. Това обаче значеше да си навлече гнева на Майка, а Колекционера не беше сигурен, че е готов да оправдае убийството ѝ само защото не желае или не може да овладее изблиците на сина си.

Колекционера се обърна. Едва когато се отдалечи на безопасно разстояние, той също запали цигара и потъна в нощния мрак. Остана да се вижда само светещото ѝ въгленче.

Нощта скоро погълна и него.

42.

Паркър изпита облекчение, когато Провидънс се смали в огледалото. След срещата с Майка и Филип се чувстваше така, сякаш неволно се беше натъкнал на вулгарно представление на селски панаир.

⁸ Шега на природата (пат.) - Бел. прев.

⁹ 3 Ездра 5:8. Библия, издание на БПЦ, 1991 г. - Бел. прев.

¹⁰ А именно, Кушиел (надзирателят в Ада според някои апокрифни текстове), както става ясно в предходната книга от поредицата, „Време на мъчения“. - Бел. прев.

- Ето това - обади се Ейнджъл от задната седалка - е преживяване, което не искам да се повтаря.

- На мен Филип ми хареса - възрази Луис. - Имаше характер.

Той вдигна десния си показалец и почукна по ухото си, после го завъртя във въздуха с жест, обхващащ цялата вътрешност на автомобила и всички подслушвателни устройства, които можеха да се крият вътре.

- Пък и беше красив - добави Ейнджъл.

Паркър пусна радиото и тримата продължиха да пътуват, без да говорят чак до мотела. По време на отсъствието им и двете стаи бяха претърсени - явно Филип или Майка се бяха обадили на някого - но като че ли нищо не липсваше. Не че имаше какво да се вземе: пътуваха с малко багаж, а всичко важно беше скрито в тайните отделения в колата на Луис. Мустангът на Паркър също беше отключен и претърсен, но и там нямаше какво да намерят.

Преместиха колите в по-спокойна част на паркинга под една лампа. Ейнджъл първо претърси лексуса, после и мустанга. Скоро намери проследяващите устройства: и двете бяха скрити в джантите на задните десни колела.

- Аматори - изсумтя той и ги връчи на Луис, който поради липсата на боклукчийски камион или подходящ гризач закачи едното на някакъв кемпер, а другото - на кола под наем с канадски номера. Щеше да се наложи да почакаат, докато се върнат в Мейн, преди Ейнджъл да намери и бръмбарите. Аналоговите устройства се откриваха лесно със спектрален анализатор, улавящ радиочестотни сигнали, и насочена антена за стесняване на периметъра, но цифровите бяха по-проблемни, защото използваха същите честоти като мобилните телефони и безжичните връзки. Трябваше чисто пространство, незамърсено от други сигнали, за да се разбере дали има бръмбари в автомобилите. Засега просто щяха да пазят мнението си за Филип и Майка за себе си, докато шофират.

Пренесоха материалите от дома на Еклънд в багажника на Паркър, върнаха ключовете от стаите си и поеха към Портланд. Паркър през цялото време мислеше за Уеб, Майка и Филип и връзката им с Джейкъб Еклънд. Определено трябваше да се обади на Рос. Чудеше се дали агентът щеше да остане изненадан от новината за задгробната сянка, която Каспар Уеб хвърляше върху случая. Не беше изключено Рос вече да знае за връзката на Уеб с Еклънд, но изглеждаше малко вероятно. Дори той не би пратил Паркър в това гнездо на пепелянки, без поне да го предупреди.

Чувстваше, че най-после започва да придобива по-ясна представа за Екълнд. След тази нощ вече имаше две обещаващи линии на разследване: изчезването на Клаудия Сансъм и последващото откриване на тялото ѝ, и дантелата от връзки, която Екълнд беше изплел от серията призрачни видения, която го беше отвела при Каспар Уеб. На другия ден трябваше да научи колкото може повече за изчезването на Майкъл Маккинън и двойното убийство на жена му и сина му, но две неща вече го притесняваха.

Въпреки че още не знаеше дали изчезването на Екълнд е свързано със случая Сансъм или странните му интереси, той разбираше, че и двете биха могли да накарат някого да поиска да сложи край на търсенията му. Възможно бе обаче манията на Екълнд да го е отвела при Мей Маккинън, а Паркър още не го познаваше достатъчно, за да го изключи от списъка на заподозрените в убийство.

43.

През по-голямата част от пътя до Мейн Паркър караше зад Луис и Ейнджъл и се отдели от тях едва когато стигна до отбивката за Скарбъро. Присветна с фарове за довиждане, след което не срещна друг автомобил чак до дома си. В стаята на долния етаж, която ползваше като кабинет, светеше лампа. Държеше я включена заради Дженифър, изгубената си дъщеря, така че тя да я вижда от мрака и да знае, че той мисли за нея, а ако пожелае, да я ползва като маяк, за да се върне при него.

Преди да свие по алеята към къщата, той спря, за да провери алармата с телефона си. Това беше една от модификациите на системата, които беше направил след онова нападение, в което едва не загина. Сега тя записваше всички движения в имота на обекти, по-големи от средно голям бозайник, а камерите веднага правеха запис, който можеше да бъде прегледан от мобилния телефон. Този път единственият посетител беше куриер на „Ю Пи Ес“, който беше донесъл някаква пратка малко преди обяд и я беше оставил на входната врата, вместо в пощенската кутия край пътя. Беше малък плик, от който Паркър почувства необяснимо безпокойство.

Той паркира, разтовари багажника на колата си и занесе всичко в кабинета си, след което отвори плика. Вътре имаше набор от документи, които го информираха, че Рейчъл е завела дело за формалното уточняване на посещенията и попечителството над Сам. Паркър ги прочете, осъзнавайки, че при последната им среща процедурата вече е била задействана. Седна до прозореца в кабинета си и се загледа навън в луната и мочурищата. Седеше неподвижно и след време заспа с лице към тъмнината. Дрямката му беше неспокойна, но въпреки това не видя как Дженифър приближава между дърветата, нито как стои пред прозореца и го гледа с очи, твърде стари за детското ѝ лице. После седна на верандата с гръб към стената на къщата и остана там да бди над баща си, додето се съмна.

44.

Паркър се събуди схванат и вкочанен от студ на стола. Чувстваше се по-зле, отколкото ако въобще не беше заспивал. Часовникът показваше 7:00. Изкушаваше се просто да си легне в леглото и да се завие през глава, но се притесняваше, че може никога да не стане повече. Документите, които беше получил от адвоката на Рейчъл, не бяха съвсем неочаквани; те повече го натъжиха, отколкото разгневиха, и го разочароваха от лицемерното ѝ в неговите очи поведение.

„Не биваше да се стига дотук - мислеше си той, - но вината за това е моя.“

Той се качи горе, съблече се и си взе душ, после облече чисти дрехи и си направи кафе и препечени филийки. По-късно щеше да се види с Мокси Кастин, за да обсъди проблема и да реши какво да прави по-нататък. При всички положения искаше да причини колкото може по-малко страдание на Сам. Знаеше, че и Рейчъл би искала същото.

Паркър захапа една препечена филийка, взе чашата си с кафе и се върна в кабинета си, за да фокусира цялото си внимание върху документите на Екълнд. Макар навън да беше студено, той откряна прозореца, защото стаята миришеше на сън, и без да иска бутна нещо червено-черно, което падна на верандата отвън. Излезе да го вземе.

Когато се върна, носеше наниз от зимни шушулки и стъбла - от онези, които дете би направило, докато си почива.

От онези, които Дженифър обичаше да ниже и подарява на майка си и баща си.

Паркър внимателно закачи наниза на лампата, за да виси до него, докато работи. Светлината се променяше, сенките нарастваха, а той четеше за Мъчениците от Капстед и техния край. Това беше името, което им бяха дали другите.

А те самите се наричаха Братята.

45.

Тоби Тейър познаваше само още един човек, който знаеше за разследванията на Джейкъб Еклънд, или поне само един, с когото можеше да сподели тревогите си. Благодарение на Еклънд знаеше за семейните връзки на Майкъл Маккинън с покойния Каспар Уеб. Преди това името му не значеше нищо за него, но детективът му беше разказал достатъчно, за да го накара да се радва, че никога не са се срещали. Нямахше никакво желание да се среща с хората, които Уеб беше оставил след себе си, а именно, тъй наречените Майка и Филип. Нито можеше, нито искаше да се обръща за съвет към тях.

Сега обаче съпругата и синът на Маккинън бяха мъртви, а местонахождението на Еклънд - неизвестно. Тейър можеше да отиде в полицията и да им разкаже, каквото знаеше, но в най-добрия случай щяха да го сметнат за луд, а в най-лошия - за заподозрян.

За това вдигна телефона и позвъни на Мишел Сулиер. Разговорът го накара да се почувства малко по-добре. Сулиер не беше вярваща като Еклънд или като самия Тейър, но се съгласи, че и двамата трябва да внимават. За разлика от Тейър тя продължаваше да се надява, че той ще се върне жив и здрав.

Тейър затвори с чувството, че Сулиер не е осъзнала докрай степента на заплахата, пред която са изправени. Тя все още вярваше, че Братята, ако въобще съществуваха, са обикновени смъртни. Той обаче не смяташе така.

Често беше спорил с Екълнд за Братята. Той вярваше, че те са били безнадеждно покварени още преди да се заселят по тези брегове, и Новият свят просто им е дал по-голяма територия за действие от Стария. Тейър не беше толкова сигурен. Той се чудеше дали няма нещо в земята на Америките, някаква стихия, която привличаше същества като Братята и подхранваше най-долните им апетити. Представяше си я като скрит огън, като пламтящи въглени, които горят невидими в същия този щат под град Централия, проявявайки се само като облаци от серен газ и пукнатини в асфалта, докато някъде дълбоко в недрата на земята горят ли, горят.

Тейър се облегна на любимия си фотьойл. Можеше отново да открие мъртвите Братя. Знаеше къде се крият; мислеше, че знае и защо. Трябваше само да затвори очи и да заспи.

Ала не можеше.

46.

На север от него Паркър още четеше.

Братята били лешояди или поне започнали като такива: шепа брутални мъже и подчинените им жени, които открили, че обещанието на Америка не е толкова златно, колкото се надявали, или пък, очаквайки точно това, вече си представяли как ще се нахранят с по-слабите, още докато корабите им се подмятали във вълните на толкова мрачни морета, че се отличавали от нощта само в едва зърнати пролуки в пяната.

Екълнд се бе постарал, доколкото бе възможно, да проследи произхода им, но те идвали от най-различни страни и променяли имената си веднага щом стъпели на сушата, защото мнозина от тях бягали от наказания за престъпленията си в Европа и се бояли, че възмездието може да ги застигне и на новия континент. Наречете го съдба или лош късмет, но малко по малко тези разнородни индивиди се събрали под покровителството на един мъж. А ако бяхте Джейкъб Екълнд или човек, който споделя увлечението му, щяхте да го наречете и нещо повече.

Дело на стари богове.

Воля на ангелите.

Водачът на Братята се казвал Питър Маг. Паркър си спомняше това име от бележките в мазето на Екълънд. Според информацията, събрана от детектива, Питър Маг почти със сигурност идвал от областта по англо-уелската граница, известна като Уелски Марч. Притежавал известни умения за обработване на метали, така че може да е бил чирак или дори да е работил сам като ковач. По метода на изключването истинската му самоличност се свеждаше до един от трима мъже, най-вероятният от които беше Ритърх ап Рис. Ритърх означаваше „червеникавокафяв“ на уелски, а разказите на съвременниците му сочеха, че такъв е бил цветът на косата му. Ап Рис означаваше „синът на Рис“, а единственият син на ковач на име Рис ап Мадок изчезнал от църковния регистър на енорията в град Монмут пет години преди Питър Маг да се появи в Съединените щати през първата половина на деветнайсети век. Не беше ясно какво е правил междуременно Ритърх. Единствената догадка идваше от една оцеляла жена от неговия клан на име Неса Пери, вероятно негова любовница, по-късно обесена заради престъпленията си. Според Пери Маг ѝ казал, че е посветил много години на „изучаване на руните“ и „четене на талантите“, което според Екълънд означаваше окултна литература. Маг, изглежда, нямал религиозна принадлежност или поне не такава, която някоя църква би признала. Говорел за знание за ангелите, познавал добре апокрифните писания и твърдял, че нощем общува с духове. „Не се моля - казал веднъж на Неса Пери, - а говоря с ангела като с равен.“

Ексклузивните връзки между последователите му не се насърчавали. Мъжете и жените сменяли партньорите си най-редовно, въпреки че някои връзки изтрайвали по-дълго от други. Ревността не била позволена. Ако надигнела глава, тя била съсичана също като змия.

Всичко това не притеснявало особено хората, привлечени от него, тъй като стабилният семеен живот бил приоритет за малцина. Важното било, че Маг - благодарение на харизмата и гостоприемството си, както и умелото използване на жените, а по-късно и на децата, създаващи илюзията за богобоязлив семеен човек, водач на голям клан, търсещ нов дом в непозната земя - успявал да накара злощастните пътници да свалят гарда и да се превърнат в лесна плячка. В лапите им попадали самотни ездаци, файтонджии, а към края и цял керван от дилижанси. Фактът, че толкова дълго никой не забелязал какво вършат, се дължал като че ли на доброто планиране и жестокостта им. Никой не бивал пощаден, никой не успявал да се измъкне. Телата били заравяни, опознавателните знаци на дилижансите - отстранявани, конете -

жигосвани повторно. Имуществото било старателно прибирано и ценните вещи - продавани надалеч, за да не бъдат разпознати.

Това, което отличавало Братята от другите разбойници, ако оставим настрана липсата на всяка човечност, била склонността им да заличават цели родове. Пътуващите сами не умирали, без да разкрият подробности за семействата и домовете си, и Братята рано или късно стигали до тях. Къщите, оставени без възрастен мъж, били лесна плячка, и колкото по-отдалечени - толкова по-добре. В тези случаи любимата им практика била просто да ги оберат и да направят така, щото цялото семейство да изчезне. В идеалния случай създавали впечатлението, че заселниците просто са се отказали и са се преместили някъде другаде, но нямали нищо против и да оставят случилото се да тъне в мистерия. Бебетата често оставяли живи, за да ги дадат на безплодните си жени или онези, които били изгубили собствените си деца, или просто да укрепят фасадата на нормалност. С разрастването си Братята се разделили на по-малки групи, за да не привличат вниманието. Някои от тях се превърнали в истински заселници, прикрепени към различни общности, и наблюдавали преминаващите, за да ги хвърлят, когато е възможно, в ноктите на онези, които запазили номадския си начин на живот.

Това, разбира се, не можело да продължи вечно. Въпреки всичките си усилия Братята започнали да оставят следи подире си. Станали по-нехайни. Появили се оцелели свидетели. Мрежата започнала да се стяга. Дотогава Маг бил създал свое собствено поселище в Капстед, близо до вливането на Мисисипи и Мисури. Окопал се там, а последователите му заживели в домове, които приличали повече на укрепления, отколкото на къщи, с тесни прорези в стените вместо прозорци, и пръстени подове, вкопани в земята. В началото на шейсетте години на деветнайсети век, сред снегове и ледове, те отблъснали първата от две хайки, една от които била подкрепена и от отряд войници. Станало ясно, че краят приближава. По реката бил изпратен военен кораб, „Пайъниър“, който бомбардирал Капстед, за да осигури прикритие за финалната атака, но преди тя да започне, селището било обвито в дим, а после и в пламъци. Така и не станало ясно дали пожарът е бил предизвикан от обстрела или от самите Братя, но резултатът бил изпепеляване на всичко и всички само с шепа изключения. Всички оцелели, с изключение на най-малките деца, били разстреляни или обесени, много дори без намек за съдебен процес, тъй като армията нямала или желание, или сили да ги спаси от жаждата за мъст на гражданите.

Поведението на армията обаче, в съчетание с липсата на справедлив съд за Братята, независимо от вината или невинността им, предизвикали недоволство. Подозрението за престъпление не било достатъчна причина да се изгарят живи жени и деца, а и някои се питали, съвсем логично, дали участта, сполетяла Братята, някой ден няма да сполети и тях самите, ако по някаква причина не сведат глава пред властта. Така се появили „Мъчениците от Капстед“. Изглежда, това бил тогавашният Уейко.

Паркър стана и се протегна. В папките имаше още материали за този период, но той усещаше, че не му е времето сега да ги чете. Интересно му бе заключението, до което беше стигнал Екълнд заедно с редица любители историци, с които се бе консултирал или които бе чел: Капстед може да бележеше края на зверствата на Братята, но не ги беше изтрил от лицето на земята. Някои бяха оцелели и се бяха слели с цивилизованото общество. Въпросът беше какво е станало с тях.

Това беше точката, в която теориите на Екълнд започваха да навлизат в света на странното. Паркър беше копирал на компютъра си снимките, които беше направил в мазето на детектива, и ги сглоби, за да пресъздаде картата от стената.

Докато преглеждаше и сравняваше бележките му, стана ясно, че според Екълнд предполагаемите свръхестествени събития около всички убийства и изчезвания бяха ехо от някогашните Братя, включително Питър Маг. Как бе стигнал до този извод, не беше съвсем ясно и като че ли до голяма степен почиваше на свидетелствата на очевидци: предимно показания на оцелели приятели и роднини, които искаха да споделят привидно невъзможното, ако ще и само заради това, което се бе случило с близките им. Екълнд записваше преживяванията им ако не със скептицизъм, то с известна обективност, и дори Паркър трябваше да признае, че се откриват поразителни сходства между разказите на хората. Възможно беше обаче Екълнд да е манипулирал данните или да е записвал форма на всеобща истерия, при която различни заинтересовани страни да са обменяли информация, с което нарочно или неволно да са замърсили собствените си спомени, подпомогнати и от интернет.

Паркър забеляза и някои липси в папките. Имаше непълни данни и справки. Това означаваше, че Екълнд държи по-новите материали и сведения някъде другаде, може би на лаптопа си. Освен това нищо от прочетеното до момента не показваше защо тези сравнително нови убийства и изчезвания трябва да имат връзка с група хора, която до голяма степен е била заличена още през деветнайсети век.

Освен ако, разбира се, някои наследници на Братята не продължаваха да се занимават с престъпна дейност, защото старите навици трудно се изкореняват, но това

не бяха същият тип престъпления. Някогашните Братя бяха крадци: коварни, но въпреки всичко крадци, а убийствата бяха страничен ефект. Ако се изключеха необяснените изчезвания, престъпленията, описани от Еклънд, като че ли имаха за цел самото убийство.

Паркър не за първи път изпита чувството, че се е озовал във фантастична история с духове. Но дори да беше така, в тази история страдаха и умираха истински хора.

47.

Ейнджъл и Луис пристигнаха малко преди обед, като първият носеше кутията си с инструменти.

- Имаше бръмбар в лексуса - потвърди той, - макар да се обзалагам, че Филип е съжалил, задето го е сложил там.

- Защо?

- Защото ей този Чарли Прайд¹¹ ми надува главата с тъпни чак до гаража. Примирих се само защото сметнах, че на Филип ще му дойде още по-нанагорно да я слуша. Вече съм почти оглушал.

- Какъв беше диапазонът на бръмбара?

Паркър попита, защото при по-малък обсег на подслушвателното устройство Филип би пратил някой да ги следи. В такъв случай опашката можеше още да е наблизо, а идеята човек на Филип и Майка да се навърта по-близо до Портланд, отколкото до Провидънс, никак не му харесваше.

- Общо взето, неограничен - отвърна Ейнджъл. - Беше свързан към електрическата система, така че да не се тревожат за батерията, и трябваше да се задейства при запалване на колата. Сигналът се предава по 3G мрежа, така че Филип е можел да слуша от леглото на майка си.

Паркър нямаше желание да си представя точно тази гледка, така че се постара бързо да я изтрие от съзнанието си. Междувременно Ейнджъл се зае с мустанга. Вече

¹¹ Чарли Прайд (р. 1934 г.) - популярен чернокож кьнтри музикант. - Бел. прев.

знаеше какво точно търси и не му отне много време да намери втория преподавател. Беше малка черна кутийка със сив микрофон.

- Какво да правя с това? - попита Ейнджъл, след като излязоха от колата.

- С твоя какво направи?

- Оставих го, където си беше, докато не говорим с теб. Не обсъждаме важни въпроси на път. Никога не знаеш кой може да слуша.

Паркър съобрази, че Филип бързо ще разбере, че са намерили и изхвърлили проследяващите устройства, но може да е предположил, че не са се сетили и за подслушвателни. Ако отстраняха и тях, Филип можеше просто да пробва отново, а на Паркър никак не му се щеше всяка сутрин да претърсва колата си за бръмбари. Наличието на пряк канал за информация - или по-скоро за дезинформация - можеше да се окаже полезно.

- Да ги оставим засега на място - каза той. - Влезте в къщата. Трябва да поговорим.

Паркър направи прясно кафе и намери кутия бисквити със смокинов пълнеж, чийто срок на годност не беше изтекъл много отдавна. Луис, който имаше нюх за тези неща, им хвърли един поглед и отказа, но Ейнджъл нямаше нищо против. Той посегна към кутията, но Паркър я дръпна.

- Записа ли си час за изследвания?

Раменете на Ейнджъл увиснаха.

- Да, записах.

- За кога?

- За другата седмица. Става ли, мамо?

- Добре. Може да си вземеш бисквитка.

- Божичко - измърмори Ейнджъл и продължи да яде и да се муси едновременно, докато Паркър им разказваше какво е научил от материалите на Екълнд до момента.

- Не е много - отбеляза Луис.

- Открил е някаква закономерност. Само не е успял да намери причината или тази част е на лаптопа му. Изглежда обаче е бил сигурен, че всичко по някакъв начин е свързано с Братята.

Луис изглеждаше скептичен.

- Е, какво - показал е снимки от деветнайсети век на хора, които мислят, че са видели духове, и те са казали: „Да, същите са“. Не мисля, че това може да мине за сериозно разследване.

- Не е точно така - възрази Паркър. - Всички, които са твърдели, че са имали видение, вече са били мъртви. Разчитал е на спомените на близките и приятелите им.

- Още по-зле.

- Може всички те да са имали връзка помежду си или да са разменяли информация по интернет - предположи Паркър.

- Да, хрумна ми и това, но Екълнд не е мислел така. Някои от хората, с които е говорил, са били толкова стари, че компютрите са им се стрували магия.

- Значи случайни индивиди, всички от които след това са загинали от насилствена смърт, са твърдели, че са видели сходни призраци, разпознати от Екълнд като членове на голям род, избит по време на обсада през деветнайсети век. Правилно ли съм разбрал? - попита Ейнджъл.

- Колкото и мен.

- Добре тогава, значи решението е да открием потомците и да ги питаме какво, по дяволите, става според тях.

- Екълнд те е изпреварил. Само че не ги е намерил. Ако ги има, добре са се скрили. Пък и това не е от онези семейни истории, с които хората биха се хвалили.

- И няма никаква друга връзка между жертвите? - попита Луис.

- Не и преди брата на Каспар Уеб и неговото семейство.

- Може да е съвпадение.

- Така е, но това е първата допирна точка, която откривам между случаите, и тя съответства на нещо, което намирам в записките на Екълнд: Братята при всяка възможност издирвали семействата на жертвите си, защото знаели, че ще бъдат уязвими.

- Умно - рече Луис. - Не възвишено, но умно.

- Затова ми се струва подходяща отправна точка. В началото на разследването си за Маккинън Екълнд е разговарял с човек на име Тоби Тейър, собственик на фирма за търговия с преоценени мебели. Освен това според бележките на Екълнд е медиум.

Ейнджъл спря наред залька от втората си бисквита.

- Търговец на мебели? Майтапиш се. Медиумите не са ли едни дребнички старици?

- Добра идея - обади се Луис. - Може да дава под наем масички за сеанси.

- Много смешно - отвърна Паркър. - Може да му го предложиш, когато се срещнете.

- Не искам да се срещаме.

- Сам ли да го направя?

- Ти реши да вземеш мангизите от Рос.

- А не мислиш ли, че с тях и на вас ще ви стане по-широко около врата? Все едно, трябва да помислим също за Филип и Майка. Майка особено ми прави впечатление на човек, мислещ за целите си.

- А Филип?

- Той мисли предимно за себе си. А може и да има проблеми с баща си.

- Доколкото знам - каза Луис, - Уеб никога не е признавал никакви деца.

- Ти щеше ли, ако Филип беше твое дете?

- Вероятно не. Но и не съм сигурен, че въобще бих се приближил толкова до Майка, че да свършим тази работа.

- Може да е била по-хубава като млада.

- Може. Но това не е сигурно.

Паркър мислеше за Филип.

- Ето какво бих предположил аз. Уеб има връзка с Майка, която на даден етап става сексуална, макар да не е ясно за колко време. Във всеки случай достатъчно дълго, за да се появи Филип. Уеб обаче не признава момчето, въпреки че се грижи за издръжката и на двамата. Майка междувременно прераства в нещо повече от любовница или пък спира изобщо да бъде любовница и се превръща в част от организацията. Постепенно става незаменима за Уеб и той ѝ поверява работата след смъртта си. Тя вероятно се радва за това, защото не иска да бъде Ма Баркър¹². Заделила е нещичко за старини, а и Уеб ѝ е оставил още в завещанието си, та да може да се грижи за себе си и за сина си. Само че Филип не иска бизнесът на баща му да бъде ликвидиран. Предпочита да вземе юздите, ако ще и само за да се изпикае на гроба на стареца си. Предлага го на Майка, но тя не захапва - или защото е умна, или защото се страхува, въпреки че двете вървят ръка за ръка. Би било умно от нейна страна да се страхува. Много хора, някои от които съвсем близо, например в Бостън, биха я сметнали за лесна мишена. Колкото по-скоро се отърве от интересите на Уеб и парите

12 Кейт Баркър (1873 -1935), известна повече като Ма Баркър - майка на водачите на престъпната Банда Баркър. - Бел. прев.

потекат в други джобове, толкова по-вероятно е да оцелее достатъчно дълго, за да си купи къща в Маями или Тъсън, а не да свърши, захвърлена в залива Нарагансет като храна за раците.

- Синът ѝ обаче не е толкова умен - вметна Ейнджъл.

- Мисля, вече установихме, че синът ѝ е луд, а луд и умен са винаги несъвместими.

- Дали Майка знае?

- Че е амбициозен ли? О, да. Че е луд? Това е съвсем друго нещо. Може би подозира, но не познавам майка, която би признала, че детето ѝ го пере сачмата. Не и доброволно.

- Тя обаче е подписала непредвидения полет на Винсънт Гарон - отбеляза Луис.

- Може би Гарон е искал същото като сина ѝ, само че по-очевидно.

- А Майка пази гърба си.

- И този на сина си.

- От трън та на глог - рече Луис. - Гарон го няма, но синът ѝ е там и може би разглежда липсата на Гарон като вакуум във властта. Ако се намеси, Майка може би няма да иска да хвърли и него отвисоко.

- А дали той изпитва същите скрупули спрямо нея? - попита Паркър.

- Мисля, че Филип може цял ден да хвърля малки кученца от „Емпайър Стейт Билдинг“ и да спре чак когато ръката му се измори.

- Не е същото като да убиеш майка си. За това трябва да си доста хладнокръвен.

- Не бих се обзалагал, преди да видим анализ на неговата ДНК от херпетолог.

- Но ако Филип мрази баща си и не се свени да убие майка си, защо ще си прави труда да ни подслушва? - попита Ейнджъл.

- Защото Майка му е наредила? - предположи Паркър.

- Възможно е, но това не значи, че е бил длъжен да го направи.

- Да приемем, че подслушвателите и проследяващите устройства са били негова идея - каза Паркър, защото тази възможност му се стори интересна. - Защо му е да разбира кой е убил леля му и братовчед му или е предизвикал изчезването на чичо му?

- Защото ако има лична връзка с Уеб, може той да е следващият - отвърна Луис.

- Само че фактът, че Филип е син на Уеб, не е широко известен, защото Уеб е бил толкова дискретен, че само шепа хора знаят даже как е изглеждал. Искам да кажа,

че ние за първи път чухме за това от Филип, после видяхме портрета и навързахме нещата. Така че, ако има нещо лично, не той е следващият по ред. А Майка.

- Значи Филип, като добър син, иска да се погрижи нищо лошо да не сполети мама - рече Луис.

- Или напротив.

- Семейство - каза прочувствено Ейнджъл. - Не можеш да живееш с него, не можеш и да го ликвидираш без усложнения.

- Значи ще избягваме Филип, ще държим Майка на безопасно разстояние и ще се срещнем с Тейър - медиумът с мебелите? - попита Луис.

- Медиумът с преоценените мебели - уточни Ейнджъл.

- Такъв е планът, ако нямате по-добри предложения.

- Ами Рос? - напомни Ейнджъл. - Какво ще му кажеш?

- Всичко. Той плаща.

- Дори за Майка и Филип?

- Най-вече за Майка и Филип.

- Ще им стовариш неприятности - предупреди Луис.

- Какво, жал ли ти е?

- Само защото няма да гледам.

- Може да ни прати снимки.

- Да се надяваме.

48.

Кърк и Сали Бъкнър не само не насърчаваха другите енориаши да престъпват прага им, но и рядко канеха когото и да било друг на гости. Най-близките им съседни, семейство Фериър, можеха да преброят на пръстите на едната си ръка случаите, в които са видели непознат да тропа на вратата на Бъкнърови и да влиза вътре, макар и за кратко.

Семейство Фериър не бяха особено религиозни. Полагаха известни усилия само на Коледа, защото обичаха коледните песни и украсата на католическата църква „Свети Йосиф“. Двете им деца вече имаха собствени семейства и не бяха по-строги в съблюдаването на религията от родителите си. Ако Фериъррови - родители и деца - вярваха в нещо, то бе, че хората трябва да се стремят да не се държат като задници през повечето време. Край на урока.

Въпреки този принцип на Дейвид Фериър му беше трудно да изпитва топли чувства към семейство Бъкнър. Да, те бяха дружелюбни и не правеха нищо, което да даде повод за оплакване. Не вдигаха шумни празненства, грижеха се добре за къщата и двора си. Кърк правеше и поддържаше уебсайтове, а Сали приготвяше луксозни торти и сладкиши, които продаваше на някои от магазините, кафенетата и ресторантите в града, както и по специална поръчка за рождени дни и други тържества. Фериър се беше научил да ги разпознава от пръв поглед, за да не рискува случайно да хапне от тях.

Съпругата му, Ета, смяташе, че е луд. Според нея той имаше прекалено много свободно време и не е трябвало да се пенсионира толкова рано. Освен това мислеше, че живее твърде затворено и ако се среща по-често с хора, ако участва в делата на общността, може да спре да си намира лесни поводи да критикува наред. Вярно, Фериър обичаше да бъде насаме със себе си, може би прекалено много, но много можеше да се каже за способността на човек да се чувства добре сам, а той никога не беше отегчен или самотен. Имаше книги за четене, филми за гледане, стихове - добре де, скапани стихове - за писане, куче за разхождане. Времето едва му стигаше за всички тези важни неща и без да се разсейва с разни срещи и комитети. Имаше достатъчно приятели според собствените си разбирания - четирима, двама от които близки - и нямаше намерения да организира прослушване за нови. Малцина предизвикваха откровената му антипатия и повечето от тях бяха адвокати, политици, голф играчи и проповедници.

Единствените хора в околността, които му опъваха нервите, бяха семейство Бъкнър, макар да не би могъл да обясни защо, ако ще допрат зареден пистолет до челото му. Жена му може да го мислеше за дърт темерут и нямаше да е единствената, но Дейвид Фериър беше добър наблюдател и нещо като изследовател на човешката природа, макар и от разстояние. Той беше опитен счетоводител и имаше набито око за детайлите. Човек можеше да научи много за хората по начина, по който разполагаха с

парите си, а Фериър бе посветил повече от четирийсет години на работата с финансовите подробности от живота им.

Много му се искаше да зърне сметките на Бъкнърови, защото беше сигурен, че ще бъдат чисти и подредени, без нито един пропуск, който би привлякъл вниманието на данъчните. Това напълно би съответствало на образа им, защото според него те бяха точно това: образи и фасади. Играеха роли. Усмивките никога не докосваха очите им; вечно изглеждаха нащрек. Освен това долавяше известен дисонанс във взаимоотношенията им - емоционална и физическа дистанция, която пораждаше някои въпроси за състоянието на брака им. Не се съмняваше, че са умни. Градчето беше достатъчно малко, за да научи, че без никакви видими усилия са успели да си извоюват авторитет и влияние в църквата си, което въобще не беше лесна задача.

Умен обаче не значеше честен.

Фериър се беше опитал да потърси информация за тях в интернет, но не беше открил кой знае какво: няколко линка към сайта на Кърк, още няколко - към този на Сали. Не можа да разбере кога и къде са се събрали, нито къде са живели, преди да се установят в Търнинг Лийф. Веднъж се беше опитал мимоходом да повдигне въпроса пред Кърк, малко след като се нанесоха в квартала. Беше топъл ден и двамата работеха в дворовете си. Фериър реши да предложи студено безалкохолно за начален гамбит. Разговорът не продължи дълго - само колкото Кърк да пресуши напитката и да разменят няколко реплики за времето. Единствената информация, която Фериър успя да изкопчи по темата, бе, че Кърк и жена му често се местят.

- Нали знаете - рече Кърк с широка усмивка на лицето и мъртви очи, - свободни духове.

- Хипита - предположи Фериър.

- Не, това не е за нас. Не обичаме трева и никога не сме можели да слушаме дълго „Грейтфул Дед“.

Кърк смачка празната кутийка и я метна до портата, за да я изхвърли по-късно.

- Благодаря - каза той. - Трябва да се залавям за работа. Моравата няма да се окоси сама.

Той включи косачката и тя заръмжа. Фериър продължи да пие содата си, без да помръдне.

- Съпругата ми ще се радва някой път двамата със Сали да дойдете на гости за вечеря - подхвърли той.

- Така ли?

- Отдавна сте тук, а още не се познаваме като хората.
- О, ние сме спокойни хора. Нищо интересно около нас.

Той постепенно се отдалечаваше с косачката, но Фериър спокойно го следваше, макар че така настъпваше не само в личното му пространство, но и в частния му имот.

- Всички интересни хора казват така.
- Само че в нашия случай е вярно.
- Ние дори не знаем от колко години сте женени.
- Така ли?
- Никога не сте ни казвали.
- От прекалено много - опита се да се пошегува Кърк, но не се получи.

Изглеждаше така, сякаш полага повече усилия да се усмихне от обикновено.

- Аха - отвърна Фериър. - С Ета се оженихме в тукашната „Свети Йосиф“. Можеше да го направим и в големия град, но вече бяхме хвърлили око на къщата и решихме, че трябва да положим обета си на същото място, където смятаме да живеем. Да си го заплъзем, така да се каже. Ами вие?

- В кметството в града. Скромно.
- Но вие нали сте баптисти? Мислех, че сте много строги в това отношение.
- По-късно сключихме и църковен брак.
- Така ли? Хм. И къде?

Кърк изключи косачката. Въздухът миришеше на прясно окосена трева с нотка на бензин. Беше един от онези тежки, задушни дни, когато и птиците нямат желание да летят, но Кърк като че ли не се потеше особено.

Той погледна Фериър. Вече не се усмихваше.

- Ние наистина сме затворени хора, господин Фериър. Не искам да звуча невъзпитано, но държим на личния си живот. Рядко общуваме с други хора извън църквата. Достатъчни сме си и сами.

- Аха - отвърна бавно Фериър, като че ли Кърк Бъкнър току-що беше насочил оръжие срещу него. - Е, тогава ще се махам от вашия двор.

- Благодаря за безалкохолното.
- Няма за какво.

Фериър пресече улицата и тръгна към дома си. Не беше ядосан или обиден. Напротив, чувстваше се доволен от себе си. Смяташе, че подозренията му са се потвърдили, и това му стигаше.

Семейство Бъкнър криеше нещо.

По-късно вечерта, когато жена му се върна от една лекция за бежанците и интеграцията в общинския център, той ѝ разказа за срещата си с Кърк Бъкнър.

- Поканих ги на вечеря - каза той.

Макар да не се гътна от шок, жена му спря да налива гореща вода в чашата си с чай, за да не се изгори, и го погледна смаяно.

- Моля?

- Поканих двамата с жена му на вечеря.

- Да не би извънземни да са отвлекли мъжа ми, докато ме е нямало? - Ета размаха юмрук към тавана. - Мътните ви взели, космически чудовища, веднага да ми го върнете!

- Много смешно.

- А той какво каза?

- Направи се, че не ме е чул.

- Да не си бил груб?

- Колко груб мога да бъда, докато каня някого на вечеря?

- Не знам, но ако някой може да го направи, това си ти.

- Не бях груб. Той ми обясни, че са затворени хора и държат на личния си живот. Не ме изхвърли от имота си, но беше на косъм.

- А ти защо ги покани на вечеря? Аз не мога да те накарам да изведеш мен на вечеря.

- Просто от любопитство, предполагам.

- О, Дейвид!

- Какво?

- Искал си да си пъхнеш носа в техните работи. Какво друго го пита? За размера на обувките? Колко често ходи до тоалетна? Бива си те, да знаеш!

- Искях само да разбера къде са се оженили. Е, и кога.

- Господи. Следващия път, когато ги видя, ще се наложи да се извиня и на двамата.

- За какво?

- Задето съм се омъжила за теб!

Тя взе чашата си с чай и излезе гневно навън.

- Аз само ги поканих на вечеря - продума Фериър, но нямаше кой да го чуе, освен Слипър, техният басет.

Кучето го погледна. И Фериър погледна него.

- Опитвах се да бъда учтив.

Слипър затвори очи.

От другата страна на улицата Кърк стоеше до леглото на Сали и ѝ разказваше за срещата си с Фериър.

- Нормално е да прояви любопитство - каза тя. - Съседи сме.

- Не ми харесва.

- Не си длъжен да ти харесва. Трябва само да го търпиш.

- Мисля, че се опитва да научи нещо повече за нас.

- Нека.

- Ще има бели петна, за които ще трябва да излъжем.

- Тогава ще излъжем.

- Не разбираш. Сега е по-трудно заради интернет.

- Не ми говори така, сякаш съм малоумна.

Тя обърна поглед отново към книгата, която четеше - един от онези романи в стил Опра Уинфри, които той старателно избягваше.

- Извинявай. Не исках да прозвучи така. Но Фериър наистина любопитстваше.

- Ще поговоря с жена му. Изглежда сваятна.

- Добре.

Той се поспря на вратата.

- Искаш ли да остана?

Тя дори не вдигна очи.

- Мисля, че само ще почета още малко и ще заспивам. Имам голяма поръчка за сутринта.

Кърк се обърна, затвори вратата след себе си и се прибра в стаята си.

„Ние не съществуваме - помисли си той. - Кърк и Сали Бъкнър не съществуват.

Ние вече сме призраци.“

49.

Колекционерата не тръгна на север след Паркър, а на юг към бърлогата си в Делауеър. Вече беше компрометирано това убежище. Паркър го беше проследил до него, но все пак беше сам и не даде знак, че ще сподели местонахождението му с другите. Това поне беше добре. Колекционерата нямаше желание да продава къщата и пак да се мести. Рано му беше.

Баща му, адвокатът Елдрич, все повече изнемощяваше. Известно време след нападението в старата му кантора в Масачузетс изглеждаше по-добре, но после започна бавно да се влошава. Сега спеше през по-голямата част от деня и често се затрудняваше да си спомни имена и подробности от стари дела. Постепенно се отказа от опитите да сглоби унищожената информация по памет. Останал без работата си, която го движеше, Елдрич сякаш се беше предал. Очите му, някога жизнени и ясни, сега бяха жълтеникави и постоянно сълзящи. Вече не се бръснеше всяка сутрин и беше зарязал вратовръзките, които някога завършваха грижливо подбрания му гардероб. Дори да обмисляше преместване, Колекционерата не би се побоял да го направи заради ефекта, който промяната би могла да има върху баща му.

В миговете на прояснение обаче се разкриваше някогашната сила на Елдрич, въпреки че повредената папка за Раут само загатваше за особеностите на покойника. Колкото повече откриваше баща му за Раут, толкова по-непознаваем изглеждаше той. Той беше неуловим и непроницаем. Не беше така лесно да го разгадаеш, както много от другите, наказани от Колекционерата. Може би вината не беше на Елдрич. Може би не беше на никого. Раут просто беше необикновен, а ако му беше нужно допълнително потвърждение, то се видя по реакцията на Опустелите. Те не искаха да го докоснат. Нямаха желание да го приемат в редиците си. Раут носеше по-дълбок порок, което правеше миналото му достойно за разследване.

В тишината на кабинета си, докато баща му дремеше на фотьойла в съседната стая пред телевизора, излъчващ безсмислени звукове, Колекционерата прегледа всички материали за Раут, детайл по детайл, но те в крайна сметка само потвърдиха подозренията му: Дон Раут от десетилетия насам бе успявал да скрие вродената си

странност, а в смъртта си не бе оставил нито една следа, по която Колекционера би могъл да тръгне.

Следобедната светлина избледняваше и мракът се надигаше от дрямка. Чу звук зад гърба си. Елдрич сложи ръка на рамото му, лека като малка птичка.

- Какво правиш?

- Мисля за този човек.

Колекционера посочи папката и баща му се наведе, за да види снимката, защото не носеше очилата си.

- Раут.

- Да.

- Къде е сега?

- Мъртъв.

- Ти ли го направи?

- Да.

- Защо тогава папката му е на бюрото ти, а съдбата му в ума ти? Вече го няма, свършено е с него.

- Той беше различен.

- В какъв смисъл? Не ми казвай, че жалиш за смъртта му.

- Само за това, че не успях да го разпитам, преди да умре, но не вярвам, че той щеше да ми каже нещо, дори под ножа. Той криеше тайна. Мисля, че я е крил през целия си живот.

- И каква е била тя?

- Още не съм открил. Може би фактът, че е бил по-лош, отколкото сме предполагали.

Пръстите на Елдрич стиснаха рамото му като нокти на птица, която се готви да отлети.

- Да върви по дяволите тогава.

Двамата се гледаха един друг в прозореца. Моравата беше покрита с тежък сняг, а тук-там стърчаха голите клони на храстите като покафенелите пръсти на погребани мъртъвци.

- Аз умирам - каза Елдрич.

- Знам.

Гласът му не издаваше никакви чувства.

- Никога не си ми казвал.

- Какво?

- Какво има отвъд. Какво ме чака.

- Няма страшно. Ще заспиш, а когато се събудиш, ще бъдеш преобразен.

- Ще си спомням ли?

- Само ако желаяш.

- Не мисля, че желая, поне не това. - Колекционера знаеше, че има предвид всичко, което са сторили тук, и отнемането на животи, в което бе съучастник. - Но не искам да забравя майка ти. Не искам да забравя всичко.

- А мен?

Настъпилата тишина се нарушаваше само от хриповете и свистенето на дробовете му.

- Гледах те като свой син.

- А не съм ли?

- Моят син умря. Ти зае неговото място. Носеше неговата кожа, говореше с неговия глас, гледаше ме с неговите очи, но никога не си бил моето момче. Ти беше подхвърлен при нас вместо него.

- Ти ме отгледа. Наричах те „татко“. Ако не съм бил синът, когото си можел да имаш, поне бях син.

- Сигурно си прав. Така или иначе, сега няма смисъл да спорим. Гладен съм. В хладилника има пушено месо. Ще си направя сандвич. Ти искаш ли?

Колекционера не искаше, но се чу как отвърща утвърдително. Знаеше, че Елдрич ще хапне само троха от хляба и почти всичко ще иде на боклука. Той ядеше само за да накара и сина си да се нахрани, а синът ядеше, за да хапне нещичко и бащата. Лудост, но мила.

- Добре - каза баща му и се отдалечи.

Отражението му избледня, но той се спря, преди да изчезне напълно.

- Ти беше добър син. Не бих могъл да искам по-добър.

Колекционера не отговори. Гледаше някъде отвъд себе си, в сгъстяващите се сенки, и си мислеше, че скръбта, която толкова дълго му беше чужда, може скоро да го споходи.

Мокси Кастин работеше в малка кантора от офиси на „Марджинал Уей“ в Портланд. Три пъти се беше женил и развеждал, но по някакво чудо продължаваше да поддържа добри отношения и с трите си бивши съпруги, макар да не проявяваше склонност да се пробва четвърти път за късмет. Дамска компания никога не му липсваше въпреки неугледната външност. Беше възпълен - или възнисък; както обичаше да казва на Паркър: „Теглото ми си е наред, проблемът е в ръста“. Носеше скъпи костюми, които никога не му стояха добре, и черни или кафяви спортни обувки, които никога не бяха съобразени с цвета на дрехите. Пушеше достатъчно, за да си заслужи коледна картичка от „Филип Морис“ всяка година, а прякорът му идваше от газиранията безалкохолна напитка, която консумираше в същите количества като кислорода. Макар рожденото му име да беше Олег, никой в Портланд не го наричаше така. Дори вестниците бяха спрели да слагат прякора му в кавички. Той си беше Мокси Кастин и това име щеше да стои някой ден на надгробния му камък.

Паркър се обади предварително, за да е сигурен, че Мокси ще бъде там. Намери го да прави сметки със секретарката си по едно дело за трудова злополука, при която клиентът му изгубил дясната си ръка. Доколкото схвана Паркър, когато Мокси му махна да влиза, застрахователната компания искаше да плати само една трета от исканото обезщетение, защото човекът бил левичар.

- Вампири - взмути се отдън душа Мокси. - Кръвопийци. Усойници.

Секретарката му кимна за поздрав на Паркър. Не беше от разговорливите или просто се беше предала след дългогодишни опити да вметне някоя и друга дума в присъствието на Мокси и мълчанието се беше пренесло във всичките ѝ взаимоотношения със света.

- Какво ще правиш? - поинтересува се Паркър.

- Ще им кажа, че е бил амбидекстър¹³. Да видим как ще докажат обратното.

Той надраска още няколко бележки, връчи ги на секретарката си и я помоли да ги напечата. Мокси ръководеше малък бутиков бизнес. Имаше няколко души, към които можеше да се обърне за съдействие при нужда, но се гордееше, че се грижи добре за клиентите си. Паркър също вършеше някои неща за него, основно процесуални и предсъдебни разследвания. Мокси плащаше добре и навреме. Когато умреше, хората в

13 Човек, който си служи еднакво добре с двете ръце. - Бел. прев.

Мейн трябваше да се съберат и да му вдигнат статуя, ако и само за да напомнят на себе си и на другите представители на тази професия, че не е задължително адвокатите да са кретени. От друга страна, мислеше си Паркър, впечатленията зависеха от това, от коя страна си застанал. Някъде някой застрахователен агент скоро щеше да проклина Мокси и да се чуди и мае как да докаже, че еднорък човек доскоро не е бил амбидекстър.

Мокси го покани да седне, отвори си кутийка безалкохолно и го попита какво може да направи за него. В отговор Паркър му връчи документите от адвоката на Рейчъл. Мокси бавно ги прочете. Паркър не го безпокоеше. Щом свърши, Мокси ги остави на бюрото си и се навъси.

- Доста стандартно на този етап. Как се разбирате с Рейчъл?

- Можеше да е по-добре. Иначе нямаше да съм тук.

- Да, това се подразбира. Имам предвид - нали не се замеряте с вази и обстрелвате с оръжия?

- Не.

- Това последният ѝ шанс ли е?

- Предполагам.

- Предчувстваше ли го?

- Донякъде. След случилото се със Сам нямаше как да не се влошат нещата.

- Да. Все пак изглежда, че играе честно. Когато си прецакан, си прецакан. Но ако някой те прецаква и ти се усмихва, тогава си наистина прецакан.

- Това ще ми стане девиз.

- Радвам се за което. Ще се обадя и ще задействаме нещата с адвоката ѝ. Не я познавам, но ако живее във Върмонт, вероятно носи мъниста и ходи да ѝ чистят аурата. В такива случаи най-добре е да разберем какво иска тя и с какво ще се задоволи, после ти ще ми кажеш какво искаш и с какво ще се задоволиш, и когато всички станат еднакво нещастни, ще представим споразумението пред съда.

- Искам само най-доброто за Сам.

- Естествено, но няма нужда да те водят за носа. Може би си мислиш, че Рейчъл не би го направила, но ако се стигне дотам, ще го направи и още как. Нямате брак, живеете в различни щати, а по един от двама ви, и по-точно по теб, редовно се стреля. С риск да прозвучи пораженчески, не започваш добре. Приемам, че участваш в издръжката на детето?

- Да.

- Има ли официално споразумение?
- Не. Дватама с Рейчъл се разбрахме помежду си.
- Водиш ли отчет?
- Не.
- По дяволите.
- Тя няма да излъже.
- Сигурен ли си?
- Да.
- Имаш ли някакви разписки, копия от касови бележки... все нещо?
- Казах ти, Рейчъл няма да излъже.
- Чух те, но просто намери, каквото можеш, и ми го дай, става ли?
- Става.
- Междувременно дай си няколко дни. Помисли какво искаш наистина, освен щастието на дъщеря си.

Паркър понечи да каже нещо, но Мокси вдигна ръка.

- Знам, знам: искаш най-доброто за нея, но ако държиш да бъдеш разпнат, намери си друг адвокат да забие пироните. Нямам обичай да улеснявам мъченици. Затова ти казвам да си дадеш няколко дни да помислиш какво би приел и какво - не. Опитай се да не стреляш по никого, а ако някой иска да стреля по теб, помоли го да изчака, докато минем през съда. В града ли ще бъдеш?

- Може да се наложи да замина за няколко дни.

Паркър му разказа за срещата си с Рос и изчезналия Екълнд. Благодарение на работата си по договора Мокси беше един от малкото хора, които знаеха за споразумението между Паркър и Рос, и никак не го одобряваше.

- Казах ли ти, че не ми харесва?

- Около милион пъти.

- Тогава ще ти го кажа пак. Тази работа няма да свърши добре. Ти си мислиш, че използваш Рос, той си мисли, че използва теб. Иска се крехко равновесие, за да останете доволни и двамата, а то не може да изтрае дълго. Нещо като брака.

- Сега разбирам защо имаш три развода.

- Много смешно. Все едно; адвокатът, който ти е позволил да подпишеш този договор, трябва да се засрами.

- Не съм сигурен, че е способен на това.

- Сериозно? Започва да ми става симпатичен.

Паркър стана да си върви. Двамата си стиснаха ръцете.

- Ще оправим тази работа със Сам - каза Мокси. - Обещавам ти.

- Вярвам ти.

- Знам колко е гадно. Никой не иска да стигне до съда в спор за дете. Ако намерим начин да го избегнем, и двамата ще сме свършили добра работа.

- Доскоро, Мокси.

Паркър излезе и затвори вратата след себе си. Вече беше стигнал почти до фойайето, когато Мокси я отвори отново:

- Ей, а казах ли ти, че не трябваше да сключваш тази сделка с Рос?

Паркър стигна до улица „Мидъл“ и паркира близо до „Бул Мус“. Магазинът се беше разширил и сега като че ли имаше повече място за дивидита и блу рей дискове. Щандовете с музика изглеждаха горе-долу както преди, но имаше повече плочи. Независимо от пропорциите, Паркър се радваше, че бизнесът се държи над водата въпреки повсеместната смърт на тези магазини, и при това се справя добре. Харесваше му даже миризмата на това място - на хартия и пластмаса. Остави достатъчно пари, за да се почувства, че подкрепя каузата, след което отиде в „Арабика“, взе си едно кафе и седна в дъното на кафенето. Беше сам.

Гледаше колите по улица „Спринг“ и мислеше за Сам. Спомни си вечерта, когато Рейчъл му каза, че е бременна, и как я държи в прегръдките си, докато тя заспа, изпълнен с почти непоносими благодарност и страх. Беше изгубил една дъщеря и не си беше мечтал дори да стане баща на друга. Животът му сега се въртеше около Сам, колкото и трудно да бе да го обясни на другите.

Радваше се, че заминава. Работата щеше да го разсее от личните му проблеми. Все още не беше ядосан. Това поне му носеше известно удовлетворение. Гневът нямаше да помогне.

Той допи кафето си и стана да си върви. Подът му се струваше тънък и кух под нозете, сякаш щеше да се разпадне, ако натежи отгоре му. А отдолу - отдолу, под всичко - имаше само мрак.

Мрак и същества, които се движеха из килийките на пчелната пита, наречена свят.

Филип наблюдаваше майка си, която си наливаше още една чаша чай. Сигурен бе, че когато умре и плътта ѝ изгние, костите ѝ ще се окажат целите в кафяви петна.

Той обичаше майка си.

Той мразеше майка си.

Макар и не толкова, колкото мразеше баща си.

- Имам работа за теб - каза Майка.

Филип не се наежи, въпреки че му говореше като на момче за всичко. Беше положил много усилия да си изгради външност, която не показва емоции. Случеше ли се тя да се пропука, както когато Паркър му се подигра за бащиното наследство, той изпиташе дълбоко разочарование от себе си. Предната нощ не беше спал добре, а съзнанието му го измъчваше с разнообразни вариации на сблъсък с детектива и неговите приятели, всички от които завършваха с просването им върху земята или направо под нея. Всяка проява на слабост утежняваше положението му. Ако искаше да бъде лидер, трябваше да се научи да се държи като такъв.

- Разбира се, Майко - каза той. - Какво искаш да направя?

- Да напуснеш.

Тя преглеждаше купчина документи: отбелязваше някои, на други залепяше малки цветни листчета, трети отделяше за унищожаване. Той съдържа импулса си да изтръгне книгата от ръцете ѝ. Тя разделяше и изхвърляше бъдещето му пред очите му и даже не си правеше труда от благоприличие да го попита за мнението му. Като че ли дори изпитваше удоволствие от начина, по който демонстративно го изключваше от тези решения, като едновременно работеше и разговаряше с него, вместо да се погрижи за бизнес делата в собствения си кабинет.

Думите ѝ обаче го объркаха.

- Как така да напусна?

- Безпокоя се, че последното разпореждане на...

Паузата беше съвсем кратка, но Филип бе прекарал твърде много време в компанията на майка си, за да не я забележи.

„Хайде - помисли си той, - кажи го поне веднъж: на баща ми.“

Ала Майка, както винаги, отказваше да признае произхода на сина си. Странна игра беше това. Още от малък Филип подозираше, че Каспар Уеб е негов баща, въпреки че той не показваше никаква привързаност към него и не проявяваше интерес към

настоящите или бъдещите му занимания. През голяма част от живота му двамата с Майка обитаваха едно крило на къщата на остров Блок, но едва в тийнейджърските си години Филип започна да разбира, че Каспар Уеб, за когото Майка работеше като секретарка, е нещо повече от богат самотник.

Филип подозираше, че зачеването му е било плод на кратка афера, на моментна слабост и сладострастие от страна на Майка и Уеб. Не смяташе, че е продукт на изнасилване, защото предаността на майка му към Уеб в такъв случай би била необяснима, но не си спомняше да е виждал и един топъл жест помежду им.

Докато размишляваше, Филип се улови, че върти деформираните си пръсти, сякаш се опитва да ги скрие. За него те бяха свидетелство за порочното му родословие, физически символ на провала му. Понякога забелязваше отвращението, с което ги гледаше Уеб, а може би това беше само хитър номер на ума му, за да оправдае последвалите му действия.

Уеб остана далечна, недостижима фигура в живота на Филип чак до края, когато болестта ограничи движенията му и той реши да се премести от остров Блок в апартаментите в Бижутерския квартал, където скоро се оказа прикован към леглото и вцепенен от медикаменти. Въпреки почти денонощното бдение на цяла свита от медицински сестри и посещенията на лекари, по-голямата част от грижите остана в ръцете на майката на Филип, а от време на време и в неговите собствени, и тогава той заемаше мястото си до леглото на стареца. Към края Уеб дишаше с кислородна маска и оставаше в съзнание само за няколко минути на ден. Смъртта щеше да бъде една последна малка крачка, елементарен преход от битието към нищото.

Затова Филип му помогна да я направи. Просто стисване на тръбичката с кислород. Сподавен опит за глътка въздух. Спазъм.

Край.

Когато алармата се задейства, Филип вече сам викаше за помощ. Сестрата, която си почиваше в съседната стая, се опита да реанимира Уеб, но сърцето му най-после се беше предало. Не че беше неочаквано, но усилията на сестрата се сториха на Филип доста повърхностни. Майка не беше там. Почиваше си в малкото си жилище в съседната сграда. Когато дойде, тя хвана ръката на мъртвеца. Не заплака. Но и не погледна и не продума на сина си.

През следващите месеци тя с нищо не намекна, че подозира връзка между Филип и смъртта на Уеб. И защо да го прави? Уеб беше стар и болен. Дори лекарите се учудваха, че е издържал толкова дълго.

Филип обаче си мислеше, че Майка знае.

Защото Майка знаеше всичко.

И всичко това се криеше в една кратка пауза.

- ... на мистър Уеб ти причинява ненужен стрес - довърши тя.

- Казах ти какво мисля, но вече съм се примирил с неизбежното.

- Наистина ли си?

Тъмните ѝ очи го гледаха безстрастно. Майка я биваше за това. Способна бе да включва и изключва емоциите си за миг, дори със сина си. Това ѝ позволяваше да анализира хладнокръвие всеки възникнал проблем.

- Да, Майко. Наистина. Така че няма защо да ме отпращаш.

- Когато всичко това приключи, ще живееш спокойно до края на живота си.

Спокойно: каква противно невзрачна дума. Спокойствието беше за старите, за умиращите.

- Знам. Вече сме водили този разговор.

- Продължаваме да го водим, защото не мисля, че наистина слушаш.

- Трудно ми е. Трудно е да знаеш, че ти нямат доверие.

- За тези неща?

- За всичко. Дори моят дял от наследството е обвързан с условия и издръжки.

Ще ми дават на час по лъжичка и ще трябва да се моля за още.

- Все пак това са много пари.

- Не става дума само за парите.

- Разбирам.

- Ако разбираше, щеше да промениш нещо.

- Ръцете ми са вързани. Колко пъти да ти го повтарям? Има си закон. Господин Уеб беше пределно ясен в последната си воля.

- Това не е съвсем вярно, Майко, и ти го знаеш. В някои бизнес интереси, за които говорим, няма нищо законно.

Това се повтаряше отново и отново. Междувременно цялата империя отиваше на вятъра, а заедно с нея и мечтите на Филип да стане император.

- Филип, обичам те, но ти не си Каспар Уеб.

- Нося неговата кръв.

Майка потръпна.

- Носиш амбиции.

- Виждала си на какво съм способен.

Да, виждала беше. Още помнеше как я повикаха в склада и намери Филип да стои пред полюшващото се тяло на Тери Нейкъм, дясната ръка на Винсънт Гарон. Майка беше разпоредила смъртта на Гарон, защото той кроеше планове срещу нея. Нейкъм трябваше да избяга и тя нямаше да го преследва. Той обаче остана, което означаваше, че може би има намерение да ѝ създаде неприятности. Майка инструктира Филип да го открие, не да го одира. Гледката на сина ѝ, гол до кръста и оплескан с кръв, с нож за филетиране в дясната ръка, до червеното пулсиращо тяло на Нейкъм, едва не я накара да изгуби разсъдък си.

Това, което се запечата завинаги в съзнанието ѝ и я връхлиташе в тъмните доби на нощта, беше изражението на сина ѝ в този момент. Той изглеждаше като дете, което очаква да го похвалят за някоя беля.

„Виж, мамо! Виж какво направих!“

Въпреки това тя остана, докато Филип не довърши започнатото.

- Да - каза Майка, - виждала съм на какво си способен.

- По-корав съм, отколкото мислиш. Мога да бъда безпощаден.

- Безпощаден и жесток са различни неща.

- Мога да науча много. Мога...

- Стига, Филип. Вече е решено. Имаш избор: да останеш и да си мълчиш, или да напуснеш, докато приключим тук. Можеш да отидеш, където желаш по света. Ще пътуваш добре - аз ще се погрижа за това. Вземи Ерик със себе си.

От хората, които бяха останали, Ерик Ластрейд беше най-лоялен към Филип. Двамата бяха на сходна възраст и темперамент. В разстроения ум на Филип, бъкщ от имперски видения, Ерик беше това, което е бил Хефестион за Александър Македонски.

- Ако за теб е без значение, бих бил по-щастлив да остана, Майко.

- Добре, но нека това да е за последно.

Тя се върна към документите. Филип изчака няколко минути, за да овладее емоциите си. Очите му пареха и знаеше, че ако се опита да каже нещо в този момент, гласът му ще звучи пресипнало. Само Майка можеше да стори това с него: да го накара да се чувства като малко дете. Накрая възвърна самообладание и попита:

- Ами Паркър?

- Какво за Паркър? Направих му предложение, той отказа. Ще направи, каквото трябва. Ако послужи на нашите цели, толкова по-добре.

- Не ми харесва. Нито пък приятелите му.

Майка не вдигна очи, но Филип можеше да отгатне изражението ѝ и без да го вижда. Подигравателната нотка в гласа ѝ говореше достатъчно.

- На твое място бих запазила мнението си за себе си. Прагът на търпимост на тези хора към онези, които не са съгласни с тях, е по-нисък и от моя. А сега, ако обичаш, ме остави да работя.

Филип стана, приближи се до бюрото и я целуна по главата.

Тя вдигна свободната си ръка и го погали по бузата.

- Така е най-добре - рече тя.

- Казах ти, Майко. Примирих се с неизбежното.

- Добре.

Той не лъжеше. Майка трябваше да си отиде.

52.

Паркър отлагаше разговора с Рос най-вече защото още се опитваше да асимилира наученото за Екълънд и неговия кръстоносен поход, въпреки че ако някой можеше да слуша истории за духове с овладян скептицизъм, то беше именно агентът от ФБР. Паркър позвъни на номера, който му беше дал Рос, но след първите две позвънявания беше прехвърлен към гласова поща. Не си направи труда да остави съобщения. Предполагаше, че този номер се използва само с една цел. Две минути по-късно Рос върна обаждането.

- Извинявай, бях в конферентен разговор.

Във фона се чуваха автомобили и викове - нищо тревожно, обичайните звуци за града.

- Сметнах, че искаш да чуеш как вървят нещата.

- Искам, но не по телефона. В Бостън съм. Можем ли да се срещнем?

Паркър не го попита защо е отишъл толкова на север от своята си територия в Ню Йорк. Каквато и да беше причината, новината със сигурност не беше добра за някого. Все пак Паркър нямаше намерение да се завлачи чак до Бостън само за удоволствието да побъбри с Рос. Ако искаше да го псуват и да надуват клаксони по

него, можеше просто да спре по средата на улица „Конгрес“ в това, което минаваше за час пик в Портланд. Поне тогава хората щяха да имат причина да му се дразнят. Нямаше нужда да ходи до Бостън, за да го правят без причина.

- Бостън е много... хм, бостънски по това време на годината - каза той.

- Той си е бостънски по всяко време на годината - възрази не без основание

Рос.

- Да, това е проблемът.

- Ще предложиш ли компромис?

- Какво ще кажеш за Портсмут?

- Нямах ли нещо против и гражданите на Ню Хемпшир?

- Не колкото на Масачузетс. В Ню Хемпшир са нестабилни, но не се ядосват от това.

- Доста тънка разлика. Довечера трябва да взема последния влак за Ню Йорк.

Мога да бъда в Портсмут след... два часа. Къде ще се срещнем?

- Има една книжарница, в която продават и пиене.

- Не се и съмнявам. Как се казва?

- „Портсмут Бук енд Бар“.

- Хубаво, ще го намеря.

Той затвори.

„Да, лек път и на теб.“

„Рос май трябваше да се пенсионира в Масачузетс“, помисли си Паркър.

Рос закъсня с близо час, така че Паркър имаше доста време да се поразходи, да изпие едно следобедно кафе и да помисли за Сам и Рейчъл. Когато се умори да се самобичува, той си купи екземпляр от биографията на Пол Маккартни, „Бягачият човек“, която започваше не от „Бийтълс“, а от раздялата им. Паркър винаги бе предпочитал творчеството на Маккартни пред това на Джон Ленън, независимо как се отразяваше това на имиджа му сред готините хлапета. Ленън пишеше само за себе си; липсваше му емпатия. Маккартни, от своя страна, беше способен да мисли и чувства, поставяйки се на мястото на другите. Това беше разликата между „Ягодови полета завинаги“ и „Пени Лейн“: въпреки че Паркър обичаше и двете песни, втората беше пълна с характери и образи, а в първата имаше само един и той се казваше Джон Ленън. Паркър дори би казал, че Ленън е трябвало да излиза по-често от къщи, но

когато го бе направил, един луд го беше застрелял. Вероятно бе постъпил добре, прекарвайки половин десетилетие затворен вътре.

Рос се появи точно когато Маккартни си пускаше брада и свикваше с провинцията. Не изглеждаше особено щастлив, въпреки че при него винаги беше трудно да се каже. Освен това не беше сам. Паркър забеляза сянката му - млада жена с яке, с което със сигурност ѝ беше горещо вътре, но тя не го свали. Седна на един стол с лице към вратата, а Рос отиде до бара и поръча две кафета, едно от които изпрати на нейната маса, преди да отиде при Паркър.

- Извинявай, че закъснях. Щях да дойда навреме, ако се бяхме срещнали в Бостън.

Паркър затвори книгата. Рос я посочи с пръст.

- Винаги съм харесвал повече Джон Ленън.

- Не се учудвам - отвърна Паркър.

Рос не попита защо, което Паркър отдаде на вродения му солипсизъм.

- Защо е този ескорт? - поинтересува се той.

- Глезотия за успокоение на някои хора. В колата чака още един.

- Издигаш се... или пак разритваш пчелни кошери.

Кафето на Рос пристигна, но той го отказа.

- Размислих. Донесете ми чаша вино. Червено. Силно. Ти искаш ли?

- Разбира се - отвърна Паркър. - От същото.

Взел решението да си поръча вино, Рос като че ли се поотпусна. Той свали якето си и се облегна назад. В ъгълчетата на очите му се виждаха фини бръчици. Паркър не ги беше забелязвал досега. Помисли си, че може да са нови: резултат от съчетанието на стрес и държавна заплата.

- Говорихме с човек, когото познаваш - каза Рос. - Гарисън Прайър.

Гарисън Прайър беше шефът на „Прайър Инвестмънтс“, която беше обект на разследване от Отдела за финансови престъпления на ФБР, и по-точно клона, специализиран в измами, свързани със сигурността и услугите. Интересното бе, че и Рос, и Паркър го смятаха за пласъор и посредник на група индивиди, известни като Бакерите, предвождащи издирването на Погребания бог. Разбира се, Паркър предполагаше, че Рос си е спестил по-екзотичните и мистичните си подозрения с Отдела, а вместо това беше намерил достатъчно други основания да привлече вниманието им към Гарисън Прайър.

По идея на Рос действията на ОФП бяха започнали като опит да увеличат натиска върху Прайър с надеждата да го привлекат за информатор. Поне това знаеше Паркър, но си даваше сметка, че Рос нарочно възбужда интереса му. Рос никога не разкриваше нищо просто така.

- И как мина?

- От днес следобед е обвиняем.

- За какво?

- Част от транзакциите на компанията не минаха проверката на Отдела за финансови престъпления.

Това не изненада Паркър. Неговият дядо, вече покойник, беше най-честният човек, когото познаваше, личност с изключителен морал и неподкупност, но ОФП със сигурност биха намерили начини да го изкарат изпечен мошеник.

- Той как реагира?

- Адвокатите му пледират друго. Оспорват обвинението.

- Като гледам, ще се проточи.

- Разследването не спира.

- Убеден съм.

- Започна като опипване на почвата, при това не съвсем без връзка с теб, но изглежда, нещо се хвана на въдицата.

Рос беше използвал въоръженото нападение, след което Паркър трябваше да се бори за живота си, за да увеличи натиска върху онези, които имаха причина да искат смъртта му. Паркър щеше да се радва повече, ако беше израз на искрена загриженост, а не повод да размърда федералните.

- И какво по-точно?

- Предстои да разберем. Да кажем, че Прайър се улови на въдицата и вече се гърчи. Каквото и да приказват адвокатите му, той е уязвим.

Виното пристигна - качествено „Каберне совиньон“. Рос не си направи труда да каже „наздраве“ с дума или поне жест, а направо я надигна. На Паркър му се стори, че телохранителката му го гледа завистливо над капучиното си.

- Прайър в списъка ли е? - попита Рос, след като изплува от чашата си.

- Не - отвърна Паркър, - Прайър не е в списъка.

- Сериозно трябва да помислиш дали да не ми го дадеш вече.

- Мислил съм. И реших да не го правя.

- Още ли вярваш, че ще откриеш нещо, което ние не можем?

- Да кажем, че просто ми харесва да те дразня.

- Тази вероятност става все по-голяма с всеки изминал ден. Ако намериш името, което търсиш, непременно го драсни на листче и го залепи на гърба на хладилника си, та и ние да го узнаем, когато те пречукат.

- Задължително. Заради тази работа с Прайър ли се движиш с въоръжена компания?

- Както вече ти казах, беше по настояване на други.

- Наистина ли мислиш, че Бакерите могат да те подгонят заради Прайър? Това би било голяма стъпка - да убият федерален агент.

- Хората, които търсим, не са типичните.

- Значи рискувам живота си, като се навъртам около теб?

- Сега знаеш как се чувства останалата част от човечеството в твое присъствие.

- Много смешно. Колкото и да ми е неприятно да отпиша убийството ти като решение на който и да било проблем, по-лесно ще им бъде просто да се отърват от Прайър.

- Мина ми през ума.

- И на Прайър също, бас лоя.

- Подхвърлихме го по време на разговорите си с него. Жабешката му усмивка дори не трепна.

- Като го спомена, наистина има жабешка усмивка. Мислиш ли, че знае нещо, което ти не знаеш?

- Да, предполагам, и то доста, но е готов да чака, докато ни писне. Такъв случай може да се проточи с години, преди да стигне до съда. Кой знае какво ще се промени за толкова време?

- Допускам, че имаш идеи.

Рос отпи от виното си. В заведението свиреше тиха музика. Паркър гледеше през прозореца как вятърът отвява снега от покривите и го посипва по главите на нищо неподозиращите минавачи долу.

- Ако Прайър не се пречупи, вероятно ще заплаша, че ще го пусна. Всички обвинения ще бъдат свалени.

- И?

- И ще разпространя по неофициални канали, че ни е сътрудничил и възнамерява да продължи да го прави. Може да те убедя да ни дадеш някои имена, най-

добре такива, които имат, макар и бегла, връзка с работата му. Ще започнем да ги притискаме.

- И така ще притиснете Прайър.

- Именно.

- Това може да го убие.

- Това е риск, който и той, и ние ще трябва да поемем.

- Мисля, че просто обичаш да водиш маймуни за носа.

- Само ми кажи, когато халката започне да ръждясва.

- Адвокатът ми смята, че въобще не е трябвало да сключвам споразумение с теб.

- Господин Кастин ли? Говорих с някои от юристите ни, които бяха принудени да се разправят с него. Надяват се скоро да се възстановят от преживяното.

- Той ще се радва да го чуе.

- Предполагам, че те е предупредил за крайните последствия, ако не предадеш списъка. Бакерите и техните съюзници рано или късно ще разберат, че е у теб. Ще се очертае закономерност в случаите и те ще я забележат. Не са глупави. И когато това стане, ще стигнат до теб. Ако имаш късмет, просто ще те убият.

- Не съм забравил. Листче. На гърба на хладилника.

Паркър вкуси виното си. Беше добро, но не възнамеряваше да го допие. Една глътка стигаше. Искеше да има бистра глава.

- Въпреки това няма да получиш списъка - каза той.

- Все някога ще го получи. Може и през трупа ти, но ще го получи.

Паркър надигна чаша.

- За дългия живот тогава.

Рос демонстративно не отвърна на тоста. Вместо това каза:

- Кажи ми за Еклънд.

Паркър му разказа каквото знаеше. Първо за предполагаемите видения на образи, които биха могли да са свързани с група, известна като Братята, и убеждението на Еклънд, че тези видения от своя страна са свързани с убийства, някои от които датират още от деветнайсети век; и второ, за откриването на тялото на Клаудия Сансъм три години след изчезването ѝ и три години по-стара оттогава, и за загадката, какво е правила междувременно.

- Останалото е горе-долу каквото очакваш - каза Паркър, - което не означава, че някои неща не биха могли да предизвикат нечие негодувание. Занимавал се е с разводи,

измами, злоупотреби, издирвания. Звучи стандартно, но всяко от тези неща може да е потенциален източник на конфликт. Няма дребни случаи, не и за хората, замесени в тях. Еклънд обаче е бил фиксиран върху Братята, а когато претърсихме дома му, папката на Сансъм беше на бюрото му, така че явно наскоро се е върнал към нея.

Рос не си водеше бележки. Нямаше нужда. Паркър от опит знаеше, че агентът има добра памет за лоши новини.

- Възможно ли е да има връзка между двата случая?

- Нищо не подсказва, че Еклънд е мислел така, а той е бил много старателен в работата си.

- Как смяташ да продължиш?

- Бих искал да поговоря с Оскар Сансъм, ако ще и само защото е на няколко часа път оттук. Няма смисъл да гоня стари призраци някъде далеч, преди да се опитам да разбера дали изчезването на Еклънд има нещо общо със случая Сансъм.

- Съгласен. Нещо друго?

- Има още един детайл, свързан с Братята - каза Паркър. - Макар че надали си струва да го споменавам.

- Защо ли си мисля, че нарочно го запази за края? Давай.

- Познай чий брат се оказа сред папките на Еклънд?

- Вече си ме хванал на въдицата.

- Този на Каспар Уеб.

Очите на Рос за миг се разшириха достатъчно, за да намери Паркър ефекта за удовлетворителен.

- Предлагам ти да си вземеш още една чаша вино, докато ти разказвам за Майка...

53.

Сам търсеше телбод. Довършваше един училищен проект за планините, в който трябваше да сглоби снимки, карти и собственоръчни рисунки заедно с фактите и

цифрите, които заедно с дядо ѝ бяха извадили от различни книги и интернет. Дядо ѝ работи с по-голямо удоволствие от самата нея; тя лично намираше проекта за глупав. Поначало трябваше да работи със Стейси Мейър, само че двете се скараха коя ще пише за Еверест. Учителката им, мис Хауърд, прецени - със солмоновска мъдрост, както се изрази дядо ѝ, щом разбра причината за сдърпването, - че вероятно ще им се отрази по-добре, ако работят самостоятелно, така че и двете да включат върха в проектите си. Сам смяташе, че на Стейси Мейър въобще не бива да се позволява да се докосва до Еверест, защото е тъпа кифла, и реши, че последната дума ще бъде нейна. Резултатът бяха десет страници за Еверест и само няколко абзаца за недотам значимите върхове по света.

Знаеше, че не бива да влиза в кабинета на майка си без позволение, но майка ѝ беше излязла с баба ѝ, а дядо ѝ си подремваше, а Сам много, ама много искаше да приключи с този проект, за да си играе на айпода. Така или иначе, знаеше къде стои телбодът, така че нямаше за какво да се тревожи.

Стиснала проекта си под мишница, тя отвори чекмеджето, намери телбода и тъкмо се канеше да го използва, когато погледът ѝ попадна на собственото ѝ име върху писмо, подаващо се от една папка на бюрото. Сам остави телбода и инстинктивно се огледа да не би майка ѝ или някой друг мистериозно да се е материализирал в стаята, без да забележи, след което извади листа.

Писмото беше изпратено от адвокатска фирма. Много от думите ѝ бяха непознати, но това не беше важно. Знаеше какво значи „попечителство“, „ограничени“ и „достъп“. Погледа още малко листа, преди да го върне в папката. После тихо и спокойно довърши проекта си, прибра телбода и излезе от кабинета, като затвори вратата след себе си.

Върна се в стаята, седна на ръба на леглото си и се обърна към по-малкия от двата прозореца, подпряла брадичка на ръцете си. Баба ѝ и дядо ѝ бяха направили този прозорец специално за нея. По средата беше прозрачен, но отстрани имаше разноцветни квадрати, които през деня хвърляха шарени мъниста от светлина.

Сам се втренчи в прозореца и стъклата започнаха едно по едно да се пропукват.

Първите автомобили започнаха да пристигат пред къщата на семейство Бъкнър малко след четири следобед. Денят беше мразовит и навън почти нямаше жива душа. Ако някой фотограф беше снимал небето и къщите под него, без храстите и дърветата, зрителят трудно би могъл да познае дали гледа зимна или лятна картина заради безупречното синьо на хоризонта. Всеки, който излезеше на улицата обаче, веднага разбираше отговора: въздухът беше болезнено студен, а вятърът, който сякаш нарочно брулеше най-свирепо носа, ушите и пръстите на ръцете и извикваше сълзи на очите като от непосилна скръб, правеше усещането още по-мъчително.

Дейвид Фериър, като всеки разумен човек, не стоеше навън. Той седеше на бюрото си и се опитваше да си припомни коя сонетна схема беше на Петрарка и коя на Шекспир. Можеше да погледне в интернет, но това би означавало да признае неуспеха си. Освен това подобно на много хора, които се смятат за хора на ума, той живееше в непрестанен страх да не изгуби паметта си, макар лекарят да го бе уверил, че няма основание да се тревожи твърде много от това, че забравя факти и имена, а само ако спре да го забелязва - тоест, ако започне да забравя, че забравя. Фериър сметна за излишно да му посочва логическата грешка в този съвет, защото беше сигурен, че д-р Сир отдавна я е забелязал, а ако ли не, въобще не биваше да съветва никого за нищо.

Фериър разрови тавана на паметта си, за да си спомни някой стих на Шекспир. В главата му изникна нещо за „търговец тлъст“, римувано с „ще станат пръст“¹⁴, което означаваше, че Шекспировият сонет е във форма АВ-АВ-СД-СД-ЕФ-ЕФ-ГГ. Почука победоносно с химикалката върху тетрадката си и тъкмо се канеше да започне ново стихотворение, която никой друг нямаше да прочете, когато видя един бус да спира на алеята пред Бъкнърови. Не беше кемпер за отдиш, а именно бус, приспособен за живеене, с перденца на прозорците. Беше боядисан в зелено, но работата очевидно беше свършена със спрей, и то по дилетантски начин, тъй че изглеждаше по-зле и от ръждивите и китосаните петна. Не приличаше на нещо, в което Фериър би искал да прекара нощта, но от друга страна, той беше единственият от приятелите си, който никога не бе водил семейството си на палатка, твърдейки, че никога не би накарал жена си и децата си да направят нещо, което той самият няма желание да прави. А когато самите му деца започнаха да го молят да помисли за почивка в къмпинг или поне един уикенд под звездите, той реши, че са стояли твърде дълго на слънце и не им обърна

14 Шекспир, У. Цимбелин, IV.2. Прев. В. Петров. 3. Стоянов, 2010. - Бел. прев.

никакво внимание, докато не отраснаха и поривът им да го накажат по този начин не отмина.

От буса слязоха петдесетинагодишни мъж и жена. И двамата изглеждаха така, сякаш ядат кофти храна, за да съответства на лошия им вкус по отношение на дрехите и автомобилите. Косата на жената беше боядисана в неестествен червен цвят, а мъжът можеше да боядиса своята във всички цветове на дъгата и пак нямаше да му излезе скъпо, предвид количеството ѝ. И двамата носеха широки сини дънки, суичъри в същия цвят и бели маратонки.

„Селяндури“, помисли си Фериър.

Сали Бъкнър излезе да ги посрещне, а след секунди на вратата се появи и мъжът ѝ. Сали прегърна първо мъжа, после жената, но в жеста имаше нещо утешително, като че бяха на погребение. Сали ги въведе вътре, сложила ръка на кръста на жената, или поне на онази част от него, която можеше да обгърне - към петдесет процента по преценка на Фериър. Кърк стисна ръката на мъжа, целуна жената по бузата и затвори вратата след себе си, но не и преди Фериър да зърне как поглежда към него, въпреки че мрежестите пердета скриваха почти всичко в дома му.

Поетичните мисли се изместиха на заден план не само защото това бе един от редките случаи, когато Фериър виждаше някой да влиза в дома на Бъкнърови, като изключим самите тях, но и защото винаги бе смятал, че Сали е студена като риба. Трудно можеше да си представи, че допуска Кърк близо до тялото си, дори с всички дрехи по себе си, да не говорим за когото и да било друго, но ето че сега прегръщаше и докосваше някого и... дявол да го вземе, държеше се почти като нормално човешко същество.

През следващия час пред дома им спряха още три автомобила. С два от тях пристигнаха още две двойки, около четирийсет и пет годишни. От последния слязоха две девойки и един младеж; възможно бе да бяха брат и сестри. Още прегръдки, още ръкостискания: стандартен изблик на емоции.

Тъкмо когато младежите се канеха да влязат вътре с Кърк и Сали, жената на Фериър сви по улицата със своето субару. Тя спря, свали прозореца си и двете със Сали поговориха може би минута, преди Ета да продължи нататък и да паркира на алеята пред дома си.

Когато влезе, мъжът ѝ я чакаше.

- Какво става там? - попита той.

- Къде?

- У Бъкнърови. Да не организират парти?

Тя настръхна. Нямахше други думи, с които да се опише реакцията ѝ. Ако беше животно, цялата ѝ козина щеше да е шръкнала.

- Не, не организират. Пралеля им е починала - последната от своето поколение в рода им. Сали сподели, че сякаш част от историята им си е отишла. Жената е живеела сама и сега имало много неща, за които по-младите трябвало да се погрижат. Сали се обадила на роднини, поне на тези, които живеят по-близо, за да решат откъде да започнат. Парти! Божичко, надявам се поне малко да се засрамиш.

Това нямаше да стане, но Фериър успя да овладее изражението си, така че да наподобява известно разкаяние, ако ще и само в името на домашния мир, и каза, че съжالياва. В отговор жена му каза само „Хм“, което беше повече от красноречиво, и отиде да събира курабийки, вино, бонбони и каквото друго намери, за да занесе на Бъкнърови. Фериър наблюдаваше суетнята ѝ.

- Защо им носиш курабийки? Тази жена е проклета сладкарка.

- Тихо!

- Освен това са баптисти. Те пият ли вино? Почти сигурен съм, че не употребяват.

- Предупреждавам те.

Фериър се върна на бюрото си и се загледа в автомобилите, паркирани отсреща. Той не беше нито неразумен, нито напълно безчувствен човек, но не можеше да изпита никакво състрадание към Бъкнърови и недодяланите им роднини въпреки загубата им.

Той все още стоеше до прозореца, когато жена му се появи с кошница провизии и я тупна върху тетрадката му със стихове.

- Ей! Гледай какво правиш!

- Не, ти гледай! Писна ми от това. Семейство Бъкнър не са направили нищо, с което да те засегнат, освен че гледат само в собствената си паница. Ти си любопитен, коравосърдечен човек, но аз ще ти дам шанс да се изкупиш поне в моите очи и да докажеш на Бъкнърови, че не си пълен изрод. Занеси им тази кошница и им изкажи съболезнования като нормален човек.

Фериър знаеше, че е безсмислено да спори с жена си, когато е в такова настроение. Слипър застана на вратата и залая. Бездруго трябваше да я разходи.

Фериър можеше да я ползва за оправдание, та да не изглежда като побъркана скаутка¹⁵ с проблеми с половата идентичност.

- Добре - съгласи се той, - ще го направя.

Жена му се завъртя на пети и си излезе.

Кърк Бъкнър изглеждаше учуден да види Фериър на прага си и Фериър не можеше да го вини за това. След онзи инцидент с безалкохолното на моравата преди години, двамата съумяваха да се държат учтиво един с друг, но нищо повече. Фериър непохватно му връчи кошницата, като се мъчеше да не вдигне Слипър за нашийника. Зърна Сали, която стоеше на кухненската врата с купа с чипс в ръка, а в дневната отляво видя едната половина на дебелия двойка с бира в ръка. Може би не са толкова строги баптисти, помисли си той, или роднините им не се интересуват от обичаите им.

- Ета ми каза за загубата ви. Много съжалявам. Решихме, че това може да ви бъде от полза - за гостите.

Кърк се поколеба за миг, после взе кошницата.

- Много мило от ваша страна. Ценим жеста ви.

Сали се приближи и Кърк се отдръпна, за да ѝ направи място. Фериър отново се почуди кой от двамата носи панталони в този брак и това определено не беше Кърк.

- Моля ви, предайте благодарности на Ета - каза тя.

Нещо в гласа ѝ убоде Фериър като игла в окото. Сякаш Сали добре знаеше, че той няма нищо общо с проклетата кошница.

- Непременно - отвърна той.

„Мътните ви взели и вас, и противните ви роднини.“

Той се обърна толкова рязко, че Слипър не успя да се завърти навреме и изквича. Вратата се затвори зад гърба им, но Фериър не погледна повече назад. Разходи Слипър чак до голф игрището, на което беше забранено за кучета, и от яд я пусна да се промуши през една дупка в оградата и да се изходи до дупка номер осемнайсет. Вече се беше стъмнило, така че скоро тръгна към дома си, но по пътя спря пред къщата на Бъкнърови. Завесите в дневната не бяха плътно затворени и през пролуката се процеждаше светлина.

15 В САЩ има обичай момичетата от скаутските организации да продават бисквити по домовете с благотворителна цел. - Бел. прев.

Фериър имаше химикалка в джоба на якето си. Винаги носеше химикалка и бележник, в случай че му хрумне някоя идея или, което по-често ставаше, че се наложеше да си запише задачите, възложени от жена му. Под прикритието на мрака и буса той бързо записа марките и номерата на всички автомобили, паркирани на и около алеята на съседите. Един от тях, бежов „Шевролет Блейзър“, имаше стикер с надпис „Подкрепете учителите в общността си“, което изглеждаше като покана за някой недоволен ученик да го надере с ключ или залее с киселина.

- Хайде, Слипър - каза той, когато приключи, - време е да се прибираме.

Той пресече улицата, като си подсвиркваше.

От прозореца на спалнята си Сали Бъкнър го наблюдаваше как се отдалечава.

55.

Рос познаваше Каспар Уеб само като име, но според информацията, с която разполагаха федералните служби, бизнесът му вървеше към закриване, а последвалата фрагментация на престъпните му начинания вероятно беше добре дошла за всички. Той звънна няколко телефона от относителната дискретност на секцията за изпълнителски изкуства, за да потвърди някои детайли, след което се върна на масата.

Както се оказа, федералните гледаха на Филип като на едно от множеството болтчета в машината на Уеб, а на Майка - като на издигнала се секретарка. Името ѝ всъщност беше Лидия Орзел, въпреки че хората на Рос не бяха сигурни дали е истинското. Лидия Орзел беше изникнала преди няколко десетилетия напълно оформена и лишена от минало.

- Какво повече да кажем за проникателните познания на ФБР за подземния свят - отбеляза саркастично Паркър. - Вие наистина ставате все по-зле, откакто умря Хувър.

- Въобще нямахме доказателства, че Уеб е престъпник, само подозрения и догадки. Той изникна от сенките с известно богатство и управляваше дейността си с помощта на клетки - имаше мъже и жени, които работеха за него, без да имат никаква представа кой е крайният им работодател, така че и дума не можеше да става за

инфилтрация. Вероятно имаше само трима-четирима приближени, като можем само да гадаем за степента на доверие, което е имал на всеки от тях.

- С изключение на Майка.

- Ако може да ѝ се вярва.

- Не видях друг кандидат за мястото, а Винсънт Гарон е мъртъв.

- Това го знаехме. Помощникът му, Тери Нейкъм, също изчезна от полезрението.

- Майка спомена, че е гледала как дерат някого жив, но не каза кой е бил и кога.

- Независимо дали Нейкъм се е озовал под земята с кожа или без, почти сигурно е, че е там. И двамата бяха хвърлили око на трона на Уеб. Ако не стоят на пътя ѝ, Майка е свободна да действа, както намери за добре.

- Забравяш за Филип.

- Сигурен ли си, че е син на Уеб?

- Има характерната красота на баща си - прилича на зле направен манекен за катастрофи. Освен това мирише на погребална агенция, но това може да е случайно.

- Той е проблем на Майка, не наш. Очакват ли да им докладваш по случая с брата на Уеб и неговото семейство?

- Останах с чувството, че придържането към последната воля на Уеб, включително въпроса с брат му, е по-важно за Майка, но не чак толкова за Филип.

Рос допи виното си. Чашата на Паркър беше почти пълна. Доволен беше от самодисциплината си.

- Ако мога да изразя предпочитание, бих казал да оставим канала за комуникация отворен - каза агентът. - Ние обичаме предвидимостта. По времето на Уеб и италианците, ограничени в Бостън, Североизтокът беше, общо взето, балансиран. Разпадането на интересите на Уеб би означавало преразпределение, но по вече съществуващи линии. Освен това ще даде възможност на щатските и федералните власти да пробият и да осуетят много намерения. Интересът на Майка към твоето разследване може да се окаже полезен за това.

- Ще получа ли значка „Млад агент“?

- Не, само моята вечна благодарност и съответните преводи по сметката си.

Има моменти, в които човек трябва да изиграе добре картите си. Това беше един от тях и Паркър чакаше именно него.

- Няма да се опитвам да измъкна информация от Майка, само и само да подплатиш доклада си накрая. Ти не си виждал нито нея, нито сина ѝ. Не са от хората, с

които имам желание да се срещам. Освен това, ако не пропускам нещо, ти използваш държавни средства, за да разследваш изчезване, за което не искаш приятелчетата ти в агенцията въобще да знаят. Ясно ми е, че вероятно криеш важна информация за Еклънд от мен по причини, които дори няма да си дам вид, че разбирам.

Изречението на Рос, бездруго далеч не топло, съвсем охладня.

- Какво искаш?

Паркър бръкна в чантата си и извади няколко листа: последният принос на Ейми Прайс към неговите дела.

- Ти не използваш само мен, но и приятелите ми.

- И?

- Един жест на благодарност няма да остане незабелязан.

- Още пари ли? Не мисля, че ще стане.

- Не им трябва пари, но може да им окажеш практическо съдействие, което ще помогне и на теб самия. Луис няма досие. Ейнджъл обаче има.

- За което, нека ти напомня, се наложи да разчистя не една каша и да успокоя не един разбунен дух в местната и щатската полиция. Що се отнася до Луис, фактът, че никога не е бил осъждан, не означава, че се е изплъзнал от радара.

- Проблемът не е Луис, а Ейнджъл. Цената за издирването на Еклънд току-що се покачи.

Той връчи документите на Рос, който ги прегледа набързо.

- Постъпки за запечатване на досието му в щата Ню Йорк - каза той, когато приключи. - Добре сте поработили двамата с госпожица Прайс.

- Досието на Ейнджъл усложнява някои сфери на живота му, включително притежанието на оръжие. Бихме предпочели закриване, но в Ню Йорк няма такава опция. Доста услуги ползвахме, за да се справим бързичко с това. Както виждаш, налице е известно объркване за възрастта на Ейнджъл към момента на престъплението, заради което се е озовал на Райкърс¹⁶ - и то за обир, при който никой не е пострадал.

- Много трогателно, но не виждам как засяга мен.

- Бих искал да подкрепиш молбата.

- Официално или неофициално?

- Ще се задоволим и с второто, стига да постигнем желания резултат. Освен това знаем, че информацията за Ейнджъл е в базата с данни на ФБР, а Бюрото, бидейки

16 Остров, на който е разположен главният затворнически комплекс на щата Ню Йорк. - Бел. прев.

федерална агенция, не е длъжно да следва заповеди, издадени от щатски съдилища. Трябва да се уверим, че решението на щата ще бъде приложено от всички засегнати институции.

- Така че още един твой приятел може да продължи безнаказано да стреля по хората?

- Не - отвърна Паркър, - за да може да стреля безнаказано по когото трябва.

Едно можеше да се каже за специален агент Едгар Рос: не си падаше по увъртанията и хъмканията.

- Ще трябва да поговоря с шефовете. Ще видя какво мога да направя. А ти може да добавиш няколко страници от онзи твой списък. Вероятно ще помогне сделката да мине по-гладко.

- Сигурен съм, че мога да намеря две.

- Сигурен съм, че можеш да намериш пет.

- Три да са.

Добре се получи. Паркър беше готов да предложи доста повече.

Рос облече якето си и двамата си стиснаха ръцете.

- Тази работа с Уеб е интересна, но главното остава Екълнд - напомни той.

- По този повод - подзе Паркър, тъкмо когато Рос се обръщаше да си ходи.

- Да?

- Каза, че разследването за Екълнд не трябва да стига до ФБР, а ми се явяваш с двама федерални агенти. Не виждам логиката.

Рос се намръщи.

- Кой каза, че са федерални агенти?

Паркър потегли обратно към Портланд. Малко преди „Кененбънк Сървис Сентър“ движението беше забавено заради камион с ремарке, който беше поднесъл и сега лежеше обърнат на пътя. Паркър реши да спре и да си вземе кафе, най-вече за да има какво да прави, докато разчистят шосето. Когато се върна в колата си, светна лампата вътре и намери подслушвателя. Щеше да играе играта на Майка, но не и тази на сина ѝ.

- Майната ти, Филип.

Той изтръгна бръмбара и го смачка с подметката си на асфалта.

56.

На вечеря Сам беше особено притихнала. Рейчъл не обърна внимание: беше заета с подготовката за съвещанието на другия ден, на което щеше да се вземе решение за финансирането на нейното бихейвиористично изследване, и дори не гледаше какво яде: цялото ѝ внимание беше погълнато от екран пред нея.

Седяха на масата в кухнята на преустроените конюшни, които служеха за техен дом. Обикновено вечеряха с родителите на Рейчъл само два-три пъти през седмицата и в почивните дни. Въпреки че живееха стена до стена, не искаха да се чувстват като в дядовата ръкавичка.

Сам буташе зеленчуците из чинията си. Беше изяла по-голямата част от пилето и малко от ориза, но не беше гладна.

- Може ли да стана, мамо?

Рейчъл вдигна поглед.

- Не си си изяла вечерята.

- Не искам повече.

- Лошо ли ти е?

- Не, просто не ми се яде повече.

- Добре, щом си сигурна. Какво ще правиш сега?

- Ще отида в стаята си.

- Сигурна ли си, че си добре?

- Да.

- Тогава ела тук и ме прегърни.

Сам се подчини, но се притисна съвсем за кратко в майка си, а очите ѝ останаха отворени. После отиде в стаята си, погледна напуканите стъкла. Беше спуснала завесите, майка ѝ или баща ѝ щяха да открият счупения прозорец още на другия ден, когато донесат изпраните ѝ дрехи. Дори да оставеше завесите спуснати, те просто щяха да ги дръпнат.

Сам се съблече и си легна. Когато майка ѝ дойде да я нагледа, се престори на заспала и само се размърда, когато почувства целувката на бузата си. Още беше гневна, още беше тъжна, но след малко наистина заспа и сънува огньовете.

57.

Мадлин пристигна последна в дома на семейство Бъкнър. Минаваше седем вечерта. Докара я синът ѝ, Стивън Лий, но Дейвид Фериър не беше наблизо да ги види. Жена му вече беше заявила, че ѝ е писнало от глупостите му тази вечер - и всички вечери в близко бъдеще, - и го беше принудила да отиде при нея в кухнята, за да изиграят няколко ожесточени рунда на джин руми¹⁷, смекчени само от двете чаши истински джин. Затворената врата и прозорците, гледащи към задния двор, не даваха никакъв шанс на Фериър да следи случващото се в дома на Бъкнърови.

Мадлин беше на практика матриархът на Братята. В рода имаше и по-възрастни от нея, но те можеха само да ядат, да спят и от време на време, но невинаги, да стигат навреме до тоалетната. Мадлин беше на седемдесет и шест, но изглеждаше с десет години по-млада. Беше слаба и висока и харесваше някакъв загадъчен френски парфюм, който напомняше на Кърк на умрели кабаретни артистки.

Мадлин още виждаше духовете, но откакто Сали излезе на преден план, вече не ѝ се случваше толкова често. Стивън Лий, единственото ѝ дете, дебел и лъскав като статуетка на Буда, така и не се беше оженил, оставайки изцяло предан на майка си. Повечето хора смятаха, че когато Мадлин се спомине, заедно с нея ще трябва да погребат и него, жив или мъртъв.

Когато пристигнаха, Кърк беше в мазето и се фукаше с мазилката си на Самнър, който работеше в строителството. Самнър си помисли, че е цяло чудо, че цялата къща не се е стоварила върху главите им, ако това беше върхът на майсторските му умения, но се постара да запази мнението си за себе си. Реши обаче да каже нещо по въпроса на Сали на тръгване, ако ще и само да намекне, че би било добре всички инструменти на Кърк загадъчно да изчезнат и повече да не се намерят.

¹⁷ Вид игра на карти. - Бел. прев.

Самнър пиеше бира, Кърк караше на безалкохолни. Беше прихванал някои баптистки идиотии, помисли си Самнър. Всички си имаха начини да се сливат с общността - доброволен труд, участие в патрули, Ротари клуб и прочее, - а Кърк и Сали от самото начало предпочитаха църквите. Едно беше да ги използват като прикритие, но съвсем друго да приемат сериозно думите им. Това нямаше да им помогне. Нямаше да им донесе спасение.

Двамата мъже се качиха горе, за да поздравят Мадлин и Стивън Лий и цялата група се намъкна в дневната. Някои трябваше да седнат на пода, други на подлакътниците на диваните и дръжките на столовете. Отдавна не се бяха събирали в такъв пълен състав, освен за погребение или сватба, като последните минаваха много бегло за щастливи събития, особено ако в семейството влизаше външен човек. Затова Братята, като цяло се женеха за далечни братовчеди, така че да няма тайни помежду им. Когато все пак се женеха за някой извън рода - а това все пак беше добро за гените, - полагаха старание да крият истината от партньорите си. Безброй поколения на хора, влезли в тази фамилия отвън, прекарваха целия си живот в неведение какво ги очаква в момента на смъртта им, без да знаят, че са обрекли себе си, децата си и децата на децата си на проклятие от мига на консумацията на брака.

Хората, събрани в дома на Бъкнърови, бяха все кръвни роднини, въпреки че Кърк и Сали бяха единствените брат и сестра, които поддържаха интимни отношения помежду си. Подобни връзки не бяха непознати сред Братята, а и в този случай според всички така беше най-добре. Не се налагаше Сали да носи бремето сама.

Всички знаеха защо са тук. Братовчедът, Дон Раут, беше мъртъв, а тялото му още липсваше. Жените бяха усетили момента на смъртта му, а Сали и Мадлин даже бяха изпитали част от болката. Сега се бяха събрали, за да разберат какво се е случило и как трябва да процедират оттук насетне.

Сали не беше казала на никого, но Мадлин знаеше за частния детектив Екълнд. Кърк очевидно също знаеше, защото си беше вкъщи, когато Екълнд се появи на вратата, но Сали не беше длъжна да се консултира с другите, преди да действа. Тя веднага схвана заплахата, която той представляваше, а единственото хубаво в цялата работа бе, че Дейвид Фериър и неговата кучка бяха заминали за уикенда, така че никой не забеляза, когато той влезе в къщата, нито когато Кърк откара колата му по малките пътища до автоморгата на Стивън Лий, където тя стана на скрап, преди да я огрее слънцето.

Братята слушаха, докато Сали им разказваше всичко, което се бе случило, чак до момента, когато изпрати Раут да разчисти дома на Еклънд от уличаващи материали. Пропусна думите, които Елинър беше написала на прозореца в банята. Не знаеше какво означават; знаеше само, че Елинър ги беше написала с гняв и страх. Сметна, че е най-добре да не всява тревога, докато не научи нещо повече. И сега си имаха достатъчно тревоги на главата. Мадлин беше изключение; с нея щеше да сподели всичко по-късно.

- Е, какво ще правим? - попита Джийнет.

Тя беше пристигнала с по-малката си сестра, Брайъни, и по-големия си брат, Арт. Родителите им бяха загинали в автомобилна катастрофа, когато двете сестри бяха в средата на пубертета, а Арт едва беше навършил дваисет и една. Момчето се грижеше за сестрите си с помощта на останалите Братя, но Джийнет беше тази, която винаги демонстрираше най-голяма зрялост. Сали си мислеше, че двамата с Арт скоро може да започнат да спят заедно, ако вече не го правеха. Личеше си по начина, по който се гледаха един друг; по ръката на Арт, отпусната върху бедрото на сестра му. Щеше да я попита, преди да си тръгнат. Може би най-после се явяваше следващият лидер и скоро Сали щеше да може да предаде юздите на Джийнет и брат ѝ. Имаше приятна симетрия в хода на събитията.

- Еклънд е разговарял с много хора по време на разследването - отвърна Сали, макар да не отговори точно на въпроса. Трябваше да бъде предпазлива. Да ги отведе до точката, от която нямаше връщане назад. - Той ни е търсил с години, макар доскоро да не е знаел, че истинската му цел сме ние, живите.

- Ако е бил толкова решен да ни намери - отбеляза Самнър, - как така не сме разбрали за него, преди да се появи на вратата ви?

Сали забеляза обвинителна нотка в гласа му, която не ѝ допадна. Въпросът предизвика одобрителен шепот от страна на две от по-възрастните двойки в стаята - Естър и Алън, които бяха пристигнали първи, и София, и Ричард. Ричард и Алън бяха братя, женени за две сестри от западащ клон на фамилията в Айова. Понякога дори на Сали ѝ се завиваше свят от брачните решения на Братята. Естър и Алън бяха последователи, не водачи. Каквото и да решеше мнозинството тази вечер, те щяха да го подкрепят. Ако по някаква случайност покажеха признаци на индивидуално мислене, Сали знаеше как да ги върне обратно в правия път. Ричард и София бяха по-умни, но въпреки това лесно се манипулираха. Самнър обаче беше отворко, въпреки че жена му, Джеси, беше сваяна.

- Не мога да отговоря на това - каза Сали. - Мисля, че просто е извадил късмет, но ние винаги сме прикривали добре следите си.

- Какво се е променило?

- Получил е допълнително финансиране, което му е дало възможност да се концентрира изцяло върху манията си. Започнал е да разговаря с подходящите хора. Коего ни наведе на идеята да се съберем днес. Трябва да се разправим с онези, които са помогнали на Екълънд да стигне до нас.

Тази новина не бе посрещната с всеобщо одобрение. С едно изключение Братята, присъстващи на срещата, не бяха убийци, макар да го носеха в гените си. Те бяха обикновени хора с обикновени професии и обикновен живот. Естър страдаше от артрит. Алън имаше рак на стомаха; през април щяха да станат три години. Ричард и София бяха учители, а двете им деца имаха гениални умове. Преди година-две Ричард беше изневерил на София и тя беше разбрала, но двамата го бяха преодолели и сега се стараеха да се разбират по-добре. Това, което ги свързваше, беше сделка, сключена на тяхно име преди повече от сто и петдесет години, и то само защото Маг се бе боял от възмездието, което той и неговите сродници можеше да срещнат в отвъдното. И оттогава насам потомците му плащаха цената за тази сделка.

Досега Дон Раут вършеше всичката мръсна работа, но той беше мъртъв. Стивън Лий имаше някои полезни страни, но той не беше инициативен и не обичаше да оставя майка си. Освен това предпочиташе да убива жени, което безпокоеше Сали.

- Имаш ли имена? - попита Алън.

- Да.

- Откъде знаеш, че Екълънд не те е излъгал или не е скрил нещо? - попита Самнър.

„Майната ти, Самнър.“

- Това вече мога да ви докажа - отвърна Сали.

Стаята се намиреше до мазето. Самнър предполагаше, че заема не повече от три на три и половина метра, но изглеждаше достатъчно здрав строеж, за да не е участвал Кърк в изграждането ѝ. Сали поясни, че предишните собственици са я облицовали с плочки и са я свързали с канализацията, за да поставят душ и тоалетна, но са продали къщата, преди да я завършат. Подът беше бетонен, а плочките по стените - кремави. Всичко беше щедро опръскано с кръв.

Не всички виждаха мъжа, който лежеше прикован за една тръба в ъгъла, така че след като приключиха със зяпането, тези, които стояха най-отпред, трябваше да се отдръпнат и да направят място на другите. Помещението не беше много студено, защото от другата страна на стената се намираше котелът, но мъжът въпреки това зъзнеше. Беше чисто гол с изключение на изцапаните боксерки, а върховете на оцелелите пръсти на ръцете и краката му бяха посинели. Остатъците от другите бяха грубо обгорени. Очите му бяха покрити с марля и увити с бинт, а устата му беше залепена. Той се обърна към новодошлите и се опита да каже нещо, но то не се чу.

- Господи, каква миризма - продума Естър.

Дори Самнър, който познаваше отблизо тръбите и канализацията, трябваше да признае, че е доста противна.

- Мием го с маркуча веднъж дневно - обясни Кърк. - Това донякъде помага.

- Кой е отрязал пръстите му? - попита София.

- Аз - отвърна Сали.

- Трудно ли беше?

- Само с палците.

Тя се обърна към Самнър.

- Разбра ли защо му вярвам?

- И още как.

Човек би признал какво ли не, само и само да избегне още ампутации.

- В колата му имаше лаптоп. Той ни даде паролата. С нея проверих всичко, което ни каза.

- Защо го държите жив? - попита някой. Беше Алън. - Защо не... нали се сещате?

- Защо не сме го убили ли?

Алън кимна. Изглеждаше погнусен от гледката. Този човек нямаше да им бъде от никаква полза при това, което предстоеше. Не че Сали беше очаквала нещо различно.

- Исках да изчакам Дон да довърши работата си, в случай че възникнат още въпроси.

- А сега?

- Предполагам, че най-добре би било да се отървем от него.

- Защо Кърк не го направи? - попита Естър.

- Кърк не е убиец. А и не мислите ли, че вече сме сторили достатъчно? Време е и другите да направят нещо.

Самнър пръв разбра за какво иде реч.

- Това някакво изпитание ли е?

- Може и така да го наречеш.

Екълнд стенеше и клатеше глава. Може да не виждаше и да не говореше, но със сигурност чуваше. Другите го гледаха мълчаливо.

- Добре, аз ще го направя - обади се Ричард накрая. - Имам пистолет в колата.

- Ти имаш пистолет?

Самнър беше поразен. Той винаги бе смятал Ричард за един от онези смахнати либерали, които прегръщат дърветата. За бога, та той беше плакал при избирането на Обама и още повече при преизбирането му.

- Да - отвърна Ричард, - и освен това знам как да го използвам.

- Много добър стрелец е - потвърди София. - Все му повтарям, че трябва да участва в състезания.

Сали беше изненадана. След толкова години Ричард най-после показваше характер.

- Не може с пистолет - спря го тя. - Някой може да ни чуе, дори и тук.

- Тогава как?

Сали носеше дълъг пуловер над дънките. Тя го вдигна и извади нож от джоба си. Ричард го взе и докосна острието. Не беше дълго - едва десет сантиметра, но беше остро.

Той облиза устните си и премигна силно зад черните рамки на очилата си.

- Може би някой трябва да го държи - каза той.

- Аз ще го хвана - отвърна Самнър.

Естър заяви, че не желае да гледа. Ричард бездруго не искаше публика. Кърк изведе всички с изключение на Сали и Мадлин, които отказаха да излязат.

Екълнд плачеше със силен, пронизителен звук, като измъчена жена. Чу как двамата мъже се приближават към него, и се опита да ги изрита с обезобразените си крака, но те се оказаха прекалено бързи. Самнър седна върху краката му, но Ричард искаше Екълнд да се обърне с лицето надолу.

- Не искам да се изцапам с кръв.

Самнър успя да обърне Еклънд и Ричард го хвана за косата, за да дръпне главата му назад и да открие врата му. После стисна зъби и допря ножа отляво на долната му челюст.

- Дръж го здраво, по дяволите.

- Просто свършвай.

За миг на Самнър му се стори, че Ричард няма да може да го направи. Ръката му трепереше, лицето му беше цялото сгърчено. После си пое дълбоко въздух, заби острието и направи само един дълбок разрез.

Самнър никога не беше виждал толкова много кръв в живота си. Той извърна очи, но остана на място, докато Еклънд не спря да се мята и замря неподвижно.

Ричард се изправи и побутна очилата си нагоре. На ръката му имаше малко кръв и с това движение изцапа носа и лявата си буза. Погледна тялото на Еклънд, после хвърли ножа, притисна устата си с ръка и се запрепъва нагоре по стълбата към банята за гости. След секунди се чу как повръща.

Самнър също се олюляваше. Миризмата на кръв беше силна и тежка. Усети как някой го улавя. Сали му помогна да стане.

- Е - каза той, - мисля, че умря.

58.

Братята започнаха да се разотиват. Чакаха ги бавачки, на които трябваше да се плати, задачи, които трябваше да се свършат на сутринта. Всекидневието вървеше успоредно с изключителното и понякога минаваха дни и дори седмици, без повечето от тях да забележат и намек за странните елементи в живота си. За тези като Сали и Мадлин беше различно; духовете бяха непрестанно с тях, а случеше ли се някой друг да се огъне, или да се наложи да му се припомни какво означава да се родиш или венчаеш в това семейство, двете с радост им помагаха да усетят реално онези, които си бяха отишли преди тях. Достатъчно бе кратко призоваване и докосване; след това никой никога не бързаше преживяването да се повтори.

Ричард и София останаха у Бъкнърови заедно със Самнър и неговата съпруга, Джеси, Мадлин и Стивън Лий. Ричард се беше възстановил от първоначалната си реакция след убийството на Екълнд и сега изглеждаше въодушевен. На Сали ѝ се струваше, че стореното му е харесало или е опиянен от факта, че е успял да го направи, което може би щеше да бъде полезно при предстоящите събития, макар и да повдигаше сериозни въпроси за психиката му. На нея не ѝ беше особено приятно да нарани Екълнд и беше спряла веднага щом ѝ каза каквото искаше да знае. Ако никой друг не беше пожелал да го довърши, тя щеше да бъде принудена да го направи сама - или да го възложи на Стивън Лий, в зависимост от настроението му, - но се радваше, че Ричард се погрижи за това.

Докато пиеха кафе и билков чай, Сали извади списък с три имена: Тоби Тейър, търговец на мебели, Лидия Орзел, известна повече като Майка, финансирала разследването на Екълнд по молба на някой си Каспар Уеб, и Мишел Сулиер, историк от Уотърбъри, Кънектикът, и гост-лектор в Нюйоркския университет и колежа „Бодън“ в Мейн. Сулиер се занимаваше с психология и най-вече история на извънрелигиозните вярвания в Съединените щати. Беше специалист по развенчаване на медиуми и други мошеници и беше издала няколко книги, една от които представляваше уважавана феминистична история на вещерството. Не беше обвързана, а според бележките на Екълнд имаше котка. Самнър прие това като доказателство, че е лесбийка, защото това би потвърдило всичките му подозрения за феминистките. Нищо не можеше да разклати убежденията му в това отношение.

Тейър, първата личност в списъка, имаше жена и деца и участваше в свои собствени реклами по телевизията и в пресата. Сали намери няколко в интернет и ги показа на другите.

- Прилича на клоун - отбеляза София.

Основателна преценка. Тейър обичаше карираните костюми и крещящи вратовръзки и всеки път завършваше с поканата: „Елате да си поприказвате с Тоби!“. Сресваше косата си настрани заради оплешивялото си теме, а продукцията на рекламните за екрана беше толкова нискокачествена, че изглеждаше като желан ефект. Ричард подхвърли, че ако такъв човек му каже „добър ден“, ще погледне дали не е изгряла луната, и София се съгласи с него. Ричард ѝ се ухили, като че ли изненадан от това, а тя му отвърна с по-предпазлива усмивка. Раните от изневяратата още бяха пресни и Сали предположи, че Ричард се чувства признателен за всяка трошица прошка, която София благоволи да му подхвърли.

- И Екълнд твърди, че този човек е медиум? - учуди се Джеси.

- Пише го в бележките му - потвърди Сали, - въпреки че в медиите никъде не се споменава нещо подобно.

- Възможно ли е Екълнд да е излъгал? - попита Самнър.

- Не и ако не е фалшифицирал цялата информация в лаптопа си, но защо би правил подобно нещо? Не, мисля, че Тейър наистина има някаква дарба. Елинър също смята така. Братята са усетили, че ги търси.

- Чрез нас ли? - уточни Мадлин.

- Не, самите тях.

Това беше необичайно и смущаващо. Дори Мадлин не можеше да броди по пътищата на мъртвите.

- Изглежда, той е правел собствени проучвания още преди Екълнд да се свърже с него - продължи Сали. - Подходили са към един и същ проблем - нас - от различни посоки. Вероятно е било неизбежно рано или късно да се срещнат.

- А историкът?

- Според записките на Екълнд тя може би работи върху статия или дори глава от книга, посветена на Мъчениците от Капстед. Не приела всичко, което ѝ казал Екълнд, но била готова да помисли върху основната му теза.

- Която е?

- Че е възможно, ако оставим настрана предположенията за паранормални явления, поне част от убийствата, посочени от Екълнд, да са извършени от потомците на някогашните Братя или индивиди, повлияни от култ към Питър Маг.

- Да го еба - изруга Мадлин.

Кърк потръпна. Мадлин може да приличаше на брамин от Източния бряг, но имаше уста на каруцар.

- И така стигаме до Лидия Орзел - каза Сали. - Според Екълнд Каспар Уеб бил престъпник, при това богат. Каспар Уеб дори не било истинското му име, въпреки че Екълнд не знаеше какво е то, освен че вероятно е източноевропеец по рождение. Не бил близък с по-малкия си брат, който се подвизавал под името Майкъл Маккинън.

- Два пъти да го еба - отвърна Мадлин, разпознала името.

- Стига, Мадлин - помоли я Кърк, - наистина ли трябва да го правиш?

Тя го изгледа с нещо като съжаление.

- Има труп в мазето ви, в момента обсъждаме убийството на още трима души, а ти се оплакваш от начина ми на изразяване? Голямо мамино синче си, Кърк. Ако нямаш разумно предложение, дръж си шибания език зад зъбите.

Кърк обърна внимание, че Сали не скочи да го защити. Не можеше да я вини, защото това беше Мадлин, но въпреки това го заболя.

- Убийството на Маккинън от Братовчеда беше грешка - каза Сали.

Това беше много меко казано. По време на командировка пътищата на Маккинън и Дон се пресекли и някакъв елементарен спор за място за паркиране прераснал в свиреп скандал. Понякога на Раут и това му стигаше. Вътрешно кипял няколко месеца, а нарастващият му гняв привлякъл най-злите сред Братята като труп - лешояди, а после, докато те нашепвали в ухото му, тръгнал да търси обекта на яростта си. Ако беше знаел кой е Маккинън, щеше да стои далеч от него, но, за съжаление, никой освен най-близките му не знаел, че е роднина на Уеб. Когато изчезнал и полицията не намерила и следа от него, съпругата му се обърнала за помощ към девера си, който обаче бил на смъртно легло. Ала вместо смъртта му да сложи край на всичко, отговорността за издирването на изчезналия била прехвърлена върху Лидия Орзел, която с насърчението на вдовицата на Маккинън намерила Еклънд. Затова Братовчеда убил също съпругата и детето на Маккинън, също както, ако се наложеше, щеше да се погрижи и за Орзел, Тейър и Сулиер.

- Може би не е трябвало да убива Маккинънови - обади се Джеси. - Не е ли имало риск да привлече повече внимание? - Сали хвърли бегъл поглед към Мадлин, която едва забележимо кимна. Изпита странно чувство на облекчение. Досега само двете знаеха това, което сега щяха да споделят с останалите.

- Ако не бяха те, щеше да бъде някой друг - каза Сали. - Затварянето на устата на госпожа Маккинън беше, макар и временно, решение не на един, а на два проблема.

- Какъв е бил другият? - попита София.

Този път отговори Мадлин, която следеше баланса на дълговете между живите и мъртвите - цената на сделката, сключена от Питър Маг сред пламъците в Капстед. Тогава той се бе спазарил с едно същество, което наричаше себе си ангел. Проклятието щеше да тегне върху всички идни поколения. Братята щяха да получат пощада за греховете си. Ангелът щеше да скрие тях и техните потомци от божествената правда. Единственото, което искаше в замяна, беше кръв. Убежището в отвъдното трябваше да бъде изкупено с убийствата на невинни в настоящето. Братята щяха да сеят страдание, за да не понесат самите те такава.

- Все по-трудно става да правим, каквото е нужно, за да подхранваме пламъците. Технологиите, камерите, ДНК изследванията правят убийствата много по-рисковани, отколкото в миналото. Всяка смърт ни дава малко време, но родът ни се разраства, раждат се нови поколения, а усилията ни не нарастват пропорционално. Дон действаше от наше име, а Стивън Лий помагаше, където можеше, но това не беше достатъчно. Ако ставаше дума за банка, може да се каже, че средствата ни са почти изчерпани. Отишлите си стават все по-неспокойни. Излишно е да ви казвам какви ще бъдат последствията за всички ни, ако не успеем да удържим на своята част от сделката. Така че ако убием тези тримата плюс Екълнд и Маккинънови, ще решим проблема, поне засега.

- Но за колко време? - попита Самнър.

- За десетина години. Или повече.

Тя не знаеше със сигурност, но ѝ се струваше, че е така. Пък и дотогава Джийнет щеше да бъде достатъчно голяма, за да се включи в решенията, и достатъчно зряла, за да действа. Сали и Мадлин бяха поговорили с нея, преди да си тръгне, и тя беше потвърдила, че с брат ѝ са се „сближили“, както се изрази тя. Освен това им бе казала, че вижда момиче. То още стояло на разстояние от нея, но бавно се приближавало. Сали се зарадва на новината, потвърждаваща всичко, на което се бе надявала за Джийнет.

Присъстващите двойки се спогледаха - мъжете с жените си и всички помежду си. Самнър сви рамене.

- Значи май е решено.

- С кого ще започнем? - попита Ричард.

- Сулиер би трябвало да е най-лесна - каза Сали. - Но ми се струва, че едновременно трябва да се разправим и с Тейър. Екълнд му е вярвал, а фактът, че не намираме информация за способностите му, означава, че е внимавал да ги държи в тайна. Само измамниците се хвалят.

- Ами Орзел?

- Тя ще бъде най-трудната. Казала е на Екълнд, че след смъртта на Уеб почти не излиза навън.

- Дали се страхува? - попита Ричард.

- Не, мисля, че е в траур.

- Сама ли живее?

- Някои от хората на Уеб се навъртат наоколо.

- Хората на престъпника? Те ще бъдат въоръжени.

- Най-вероятно. Но тя има и син - усмихна се Сали. - И според Екълнд той май има доста смесени чувства към майка си.

И така, беше решено. Сали, подпомогната, доколкото е възможно, от Кърк, щеше да поеме Сулиер, защото предполагаша, че жена по-лесно ще спечели доверието ѝ от мъж, а Ричард, с помощта на Самнър, щеше да убие Тейър. Самнър работеше за себе си, а училището на Ричард беше в кратка ваканция. Сали и Кърк бяха гъвкави; трябваше само Сали да прехвърли на някого заявките за печива. Една жена на Пати Бест ѝ помагаше с по-големите поръчки и я покриваше, когато искаше да си вземе отпуск. Тя щеше да се зарадва на допълнителния приход.

Благодарение на Екълнд разполагаша с адресите и на трите мишени. Нужна бе известна координация, но нямаше да е трудно да се отърват от Сулиер и Тейър в рамките на един ден. След това можеха да насочат вниманието си към Лидия Орзел.

Взеха си довиждане. Сали погледна към къщата на Фериър. Минаваше полунощ и всички стаи бяха тъмни. Стивън Лий завъртя колата си назад към вратата на гаража, за да могат Кърк и Ричард да изнесат тялото на Екълнд, прибрано в черни чували за боклук, и да го хвърлят в багажника. Трупът на детектива щеше да последва съдбата на автомобила му, смачкан и изгубен сред останалите отпадъци в моргата на Стивън Лий в Уест Абът, на петдесетина километра от Търнинг Лийф.

Самнър и Джеси си заминаха, последвани от Ричард и София. Мадлин остана да поговори със Сали, докато Стивън Лий я чакаше зад волана, мълчалив и неумолим, както винаги. Сали подозираше, че той е най-лудият от всички.

- Елинър написа нещо на стената в банята - каза Сали.

На изпитото лице на Мадлин с опънатата като барабан кожа някак си успя да се изпише изненада.

- Елинър е писала?

- Да. Две думи. Опустели хора. Кои са те?

- Нямам представа.

- Мисля, че каквото и да са, те я плашат.

- Може да има някаква връзка със сделката. И да отшуми след убийствата.

- Може.

Мадлин сложи ръка върху нейната.

- Ти се справи чудесно - каза тя. - Гордея се с теб.

- Благодаря ти.

Двете жени се прегърнаха и Мадлин се качи в колата при сина си, докато Кърк ѝ държеше вратата. Двамата със Сали им помахаха за довиждане, а когато автомобилът се скри от погледа им, влязоха вътре, надянаха ръкавиците и се заеха да чистят следите от Джейкъб Екълнд от стените и пода.

59.

Луис се събуди и установи, че другата половина на леглото е празна. Часовникът на нощното шкафче показваше 3:30. Той почака, но в апартамента не се чуваше и звук. Той стана, облече халата си и отиде в дневната. Едната ѝ стена беше на практика стъклена и гледаше към залива Каско, а благодарение на ориентацията на апартамента съседните постройките не се виждаха. Тяхната сграда беше последната в района, а апартаментът им - на последния етаж в нея, така че когато човек застанеше на прозореца, имаше чувството, че стои на носа на голям кораб, а нощем можеше спокойно да си представи, че се носи между звездите.

Ейнджъл се беше свил в един фотьойл, увит в одеяло, и гледаше в мрака. На Луис му трябваша няколко секунди да го забележи.

- Добре ли си?

- Не можах да заспя?

- От болка?

- Не бих го нарекъл болка. По-скоро дискомфорт.

- Влошава ли се?

- Не. Обикновено се въртя малко в леглото и пак заспивам. Не знам защо сега стана така.

- Защото се влошава.

- Всички станахте доктори.

Луис се приближи до прозореца, но не седна. Виждаше светлините на един танкер, закотвен в морето, който чакаше утринната светлина, за да влезе в

пристанището. В далечината като светулки блещукаха светлините на най-близките острови. Той пхна ръка под одеялото и я сложи върху голото рамо на Ейнджъл. Кожата му пареше като инфектирана рана.

Това не бяха мекушави мъже. И двамата бяха понесли страдания, и двамата бяха причинили страдания на други. Затова чувствата им един към друг бяха безусловни и несмутени от притворство и илюзии. Корава любов, но въпреки всичко любов.

- Страх ме е - каза Ейнджъл.

- Знам.

- Дори не мога да кажа от какво. От всичко. От знанието, от неведението, от бъдещето. Не толкова от болката - с нея ще се справя, но от това, да съм болен. Не искам да стана един от онези хора, посивели и съсипани от отрови.

- Не се увличай. Може да е херния.

- Не е.

- Е, какво, ще умираш ли? Само преди два дни, докато седяхме в бара, се опитваше да ни убедиш, че нищо ти няма.

- В тъмното е различно.

- Да, предполагам.

Ейнджъл се помести и Луис видя как лицето му се изкривява от болка.

- Искаш ли да остана при теб?

- Нямах ли си по-добра работа?

- Само да спя.

- Е, ще го приема за „не“.

- Сигурно.

Луис дръпна още един фотьойл до неговия. Двата седяха като пръдливи старци в очакване на утрото, само дето не бяха стари, а ако това беше смъртта, тя не трябваше да приема такава форма. И двамата се бяха изправяли срещу оръжия; бяха преживели рани от ножове и куршуми. Краят, когато дойдеше, трябваше да бъде причинен от сила, не от зловеща нечистотия в тялото.

Луис не беше религиозен човек. Той нямаше богове. Но благодарение на Паркър съзнаваше, че това, което ги чака след края на този живот, не е пустота и нищо, макар да беше напълно възможно пустотата и нищото да се окажеха за предпочитане. Сега той безмълвно призова всичко онова, което ги чакаше отвъд, и изрази почитта си. „Нека да му няма нищо - помоли се той. - Нека това да не е краят.“

Когато приключи, каза на глас:

- Ако умреш, лично ще те убия втори път.

Ейнджъл, успокоен, че не е сам, вече беше заспал.

Да се пренесем на юг, към друго едно бдение. Колекционера седеше до леглото на баща си, а старецът полусънно рецитираше имена, само част от които бяха познати на сина му: клиенти, приятели, роднини; молебен за всички, които бяха пресекли пътя му. Сред тях имаше и такива, които бе предал на сина си, за да въздаде справедливост. Добре че баща му беше тук, помисли си Колекционера, а не в старчески дом. Не се знаеше кой би могъл да чуе бълнуването му тогава.

Беше повикал медицинска сестра и тя щеше да пристигне на сутринта, за да остане да живее при тях. Баща му се беше противопоставил, но Колекционера вече не можеше да се грижи сам за него, а го чакаше много работа. Беше решил, че няма да повери самоличността на човека, когото беше убил, на Чарли Паркър. Наречете го, както щете: малък акт на непокорство, гордостта на ловеца или отказ да приема само огризките от масата на Паркър.

Много искаше да види какво са взели от къщата на Екълнд. Може да не са изнесли всичко интересно, така че едната възможност бе да претърси основно жилището във Фокс Пойнт. Докато Паркър и Ейнджъл бяха вътре, не се беше включила аларма, което означаваше, че я бяха обезвредили на влизане. След това Филип бе успял бързо да ги проследи до хотела им, така че явно имаше и някаква форма на наблюдение - може би камери. Колекционера можеше да се справи с повечето системи за сигурност, но не искаше да издава присъствието си пред Филип или Майка. Ако се наложеше, щеше да се справи с тях, но искаше първо да реши по-належащите въпроси.

Другият вариант беше да проникне в дома на Паркър и да види какво ще намери там, но бързо отхвърли тази идея като крайно глупава. След нападението, което едва не струва живота му, домът на Паркър несъмнено беше защитен по всевъзможни начини. Колекционера се съмняваше, че въобще може да стъпи в имота, без да активира някоя аларма, която да привлече Паркър, полицията или най-лошото - Ейнджъл и Луис. Не, по-добре беше да се пробва с къщата на Екълнд и да види какво ще намери там.

Баща му беше замлъкнал и го гледаше втренчено.

- Чух гласове - каза Елдрич.

- Сторило ти се е. Тук няма никого, освен нас.

Елдрич се огледа, търсейки сенки в мрака, като че ли се съмняваше в думите на сина си.

- Не тръгвай.

- Няма. Ще остана тук, докато заспиш.

- Искам да кажа, въобще не тръгвай. Остави тази работа с Раут. Не разбулвай онова, което е криел.

Колекционера отметна един кичур коса от челото на баща си.

- Няма защо да се притесняваш. Сестрата ще се грижи за всичко, а в Риобот има и лекар, когото можем да повикаме. Плаща му се добре. Ако се наложи, ще дойде за минути. Ще бъдеш в добри ръце, докато ме няма.

Елдрич отблъсна подразнено ръката му, а искрата разпали нещо от някогашния му плам. Колекционера го виждаше в очите му.

- Не се притеснявам за себе си. За теб се страхувам.

- За мен ли?

Колекционера едва не избухна в смях. Другите трябваше да се страхуват от него.

Пламъкът угасна тъй лесно, както се беше запалил. Елдрич се навъси и допря пръстите на лявата си ръка до сухите си устни, като че ли го беше обзело съмнение.

- Чуваш ли ги? - попита той. - Шепнат.

- Кой? Кой шепне?

- Опустелите.

Колекционера се наведе напред. Елдрич знаеше за тях - синът му беше разказал, но той никога не ги беше виждал и нямаше да ги види. Дори да беше извършил най-тежки грехове, Колекционера никога не би го предал на тези лешояди. Освен това те бяха неми: смъртта беше отнела езиците им. Колекционера беше сигурен в това.

Нали?

- Какво казват? - попита той.

- Шепнат името ти. И този звук...

- Какъв е той? Каж ми!

- Мисля, че... мисля, че е смях.

60.

Паркър се събуди малко след седем и половина сутринта. Багажът му беше приготвен, а пътят до Натик беше само два часа. Беше се обадил на Оскар Сансъм, за да го уведоми за пристигането си. Сансъм звучеше уморен, но се съгласи да се срещнат в дома му. Умората му не беше учудваща. Паркър знаеше, че след откриването на тялото на жена му той непрекъснато се разправя с полицията, медиите и адвокати. Въпреки че сега поне знаеше, че е мъртва, което може би му носеше малък, условен покой, загадката на изминалите три години, травмата от прибирането на останките и траурът можеха да изцедят енергията и на най-силния мъж.

Паркър направи малка каничка с кафе, сложи няколко филийки в тостера и отиде да вземе вестниците от кутията навън. Прочете ги на кухненската маса, после провери имейла си и написа няколко чека, които да пусне по пътя. Накрая се обади в полицейското управление в Натик, представи се и поиска да го свържат с Дона Хол, която работеше по случая Сансъм от самото начало. Каза ѝ, че разследва евентуалното изчезване на Джейкъб Екълънд и че по-късно същия ден ще разговаря с Оскар Сансъм. Направи го колкото за да демонстрира професионална учтивост, толкова и да провери какво ще се хване на въдицата: искаше да разбере колкото можеше повече за напредъка на разследването. Хол му обеща, че ще му върне обаждането, и той почака, докато тя пусне проверка за него. След половин час му позвъни. Не можа да му каже кой знае колко, освен да потвърди, че където и да е била Клаудия Сансъм през тези три години, не е живяла без покрив над главата. Аутопсията не бе установила следи от недोхранване или страдания, характерни за живота на улицата. Само зъбите ѝ били в лошо състояние.

- Зъбите ѝ ли?

- Нелекувани кариеси, следи от абсцес. Трябва да е имала значителни болки към края на живота си.

- Значи или не е можела да си позволи зъболечение, или...

- Да. Или.

Нямаше нужда да казват нищо повече. Жена, държана някъде против волята ѝ, не би имала право да отиде на лекар или стоматолог.

- Нещо друго? - попита Паркър.

- Тялото ѝ е било почистено, преди да бъде заровено в земята. И под „почистено“ разбирам потопено в белина. След смъртта и стомахът ѝ е бил промит с белина, вероятно за да се разтворят или замърсят евентуални остатъци от храна, в случай че я намерят, преди да започне разложението. Официално следваме няколко линии на разследване. Неофициално си блъскаме главите в стена. В крайна сметка само ще наблюдаваме погребалната церемония с надеждата някой да не устои на изкушението да присъства на самия край.

- Ами Оскар Сансъм?

- В началото мненията се различаваха - според мен не беше виновен, според други беше, - но вече и най-упоритите сред тях признават, че е невъзможно да е имал каквато и да било връзка със случилото се с жена му.

Паркър ѝ благодари за отделеното време и ѝ обеща да я информира, ако открие нещо полезно.

Разследването на Мей Маккинън и сина ѝ трябваше да бъде по-дискретно, но тук му помогна Рос, който му предостави всички материали, набавени със средства на данъкоплатците. Ако разследването на Сансъм беше зациклило, то това на Маккинън беше отдавна умряло. Единствената ДНК, открита в стаята, беше на жертвите. Пред къщата бяха открити стъпки, но те не съответстваха на никоя марка обувки и дори отпечатък, който да бъде анализиран. Върху един камък намериха парченце син найлон, което подсказваше, че убиецът може да е носил калцуни или гащеризон, а следите по една от ключалките издаваха, че е влязъл през задната врата, но засега това бе всичко.

Паркър беше готов да потегли за Натик. Същия следобед Ейнджъл и Луис щяха да отидат направо в Гринсбърг, където тримата щяха да се срещнат с Тоби Тейър. Можеше просто да му се обади по телефона, но Паркър предпочиташе личните разговори при всяка възможност. Съдейки по бележките му, Екълнд имаше много високо мнение за Тейър и двамата бяха поддържали редовни контакти. От всички имена в записките на детектива този изглеждаше най-интересен.

Паркър обаче беше любопитен и за историчката от Уотърбъри, Мишел Сулиер. Предишната вечер беше разговарял за нея с Йън Уилямсън, който преподаваше в „Бодън“ и я познаваше като колега. Уилямсън каза, че я харесва, но имали фундаментални различия в подхода.

- Аз вярвам в много неща - беше казал Уилямсън по телефона, - а в още повече ми се иска да вярвам. Но Мишел не вярва на практика в нищо, освен във феминизма. Ако перифразирам Айнщайн, дори самата тя да беше призрак, пак нямаше да повярва.

- Ще ѝ предам много поздравии от теб.

- Може да я пощипнеш по бузката.

- Сериозно?

- Защо не? Поне ще имаш интересна история как си изгубил ръката си.

Паркър тъкмо прибираше сака си в багажника, когато мобилният му телефон иззвъня. Беше Мокси Кастин.

- Говорих с адвоката на Рейчъл Улф - каза той.

- И?

- Не се занимава с йога и се съмнявам, че носи мъниста. Виж, не ми е никак приятно да нося лоши новини, но ще поискат забрана да виждаш Сам, докато съдията не постанови режим на посещения. След това ще настояват за срещи само в присъствието на трето лице. Ако постигнат своето, няма да можеш да прекарваш никакво време насаме с дъщеря си.

Паркър се свлече върху колата си, напълно онемял. Температурата сякаш падна и студът пропълзя в костите му.

- Ще се чуя с Рейчъл - каза той накрая. - Ще се опитам да разбера какво става.

- Не, не го прави. С адвоката ѝ още разговаряме. Надявам се да успеем да отблъснем забраната и да постигнем компромис за посещенията преди изслушването. Ако ѝ се обадиш сега, може да усложниш нещата. Тази седмица ще отскоча до Бърлингтън и ще се опитам да се видя с адвоката на по едно питие. Може да разбера откъде идва всичко това.

- Не е от Рейчъл - каза Паркър. - Тя не би го направила.

Ала още докато изричаше думите, си спомни гнева ѝ след похищението на Сам. Когато пристигна в болницата в Ню Хемпшир, където я преглеждаше педиатър, Рейчъл го удари. Зашлеви го два пъти по лицето, преди да я улови за китките. Беше обзета от такава ярост, страх и облекчение, че не можеше дори да заплаче. Просто го гледаше, докато я държеше, а после, когато я пусна, се извърна. По-късно му се извини, а той ѝ каза, че я разбира и не я вини, но вече нищо не беше същото помежду им.

- Остави на мен - повтори Мокси. - Сега ти се струва, че това е краят на света, но не е. Гарантирам ти. Върви да си вършиш работата, но помни какво ти казах: не стреляй и не позволявай да стрелят по теб. Аз ще се оправя с другото.

После си казаха довиждане. Паркър прибра телефона си.
Драйфаше му се.

V

*„Човекът е малка твар, а нощта е огромна
и пълна с чудеса.“*

Лорд Дънсейни

61.

Сам лежеше в леглото, дръпнала одеялото до брадичката си. Беше казала на майка си, че не се чувства добре, а Рейчъл бързаше твърде много за срещата, на която щеше да се разглежда бюджетът ѝ, за да задълбава. Родителите ѝ я увериха, че ще я наглеждат, но когато я поканиха да отиде на гости в тяхната къща и да си полегне на дивана, Сам отказа. Затова сега дядо ѝ седеше в дневната на конюшнията, четеше вестник и слушаше радио.

Сам не излъга, като каза, че ѝ е лошо. Коремът я болеше, откакто бе намерила писмото от адвоката. И преди това бе имала чувството, че майка ѝ е намислила нещо, но никой не казваше нищо на глас и Сам го отдаваше на работата и постоянните тревоги, и страхове след случилото се миналата година. Откакто лошият човек отвлеche Сам от градината до дома им, майка ѝ не искаше да я изпуска от поглед. Не ѝ позволяваше дори да играе навън, освен ако не стои съвсем близо до къщата, където някой от тримата възрастни можеше да я наглежда. Каквото и да говореше Сам, не можеше да я накара да облекчи режима. А никой нямаше да я отвлеche отново...

Никой не разбираше защо Сам не е травмирана от похищението. Не сънуваше кошмари нощем. Не се вкопчваше в майка си, баба си или дядо си, не отказваше да излиза сама, не се държеше странно в училище. Изглеждаше почти недокосната от преживяното.

Сам можеше да им обясни. Тя знаеше, че този мъж ще дойде. Чакаше го - и него, и онова, което той носеше в себе си - и беше готова. Малко се уплаши, когато я натика в багажника на колата си, и после, докато я носеше към стаята си в мотела, защото не изглеждаше да отслабва, но когато от него започна да шурти кръв, тя разбра, че е спасена. Всъщност имаше някои страшни сънища през първите дни и седмици след това - сънища, в които той оставаше достатъчно силен и я нараняваше, но след време отминаха.

Другата причина беше счупеният прозорец. Не биваше да си позволява да се ядоса така. Това вече щеше да ѝ бъде по-трудно да обясни. Можеше да каже на всички, че го е счутила с играчка или с ръба на някоя голяма книга с твърди корици, но трябваше да посочи причина. Каквото и да измислеше, беше сигурна в две неща: първо, щеше да си навлече неприятности, и второ, много скоро щеше да се върне в кабинета на мис Фъргюсън, да седи на големия фотьойл и да я разпитват за чувствата ѝ.

Не искаше да го прави, но не можеше да се сети за друг изход. Тя отметна завивките, приближи се до прозореца и дръпна завесите настрана. Между дърветата в края на задния двор прелитаха птички. Баба ѝ редовно пълнеше със семена и ядки хранилките, които висяха от голите клони. Сам зачака. Един гълъб долетя да похапне. Беше едър и закръглен; въобще нямаше вид на гладуващ. Захвана се с нокти за по-голямата хранилка и започна да кълве фъстъците.

Сам се съсредоточи върху гълъба, перата и топлината му. Птицата спря да кълве. Размаха криле и се вдигна във въздуха. Описа кръг, набирайки скорост.

- Извинявай - прошепна Сам.

Гълъбът полетя право към прозореца.

Дядо ѝ стоеше до нея и оглеждаше щетите. Птицата не беше строшила нито едно цяло стъкло, но всичките бяха напукани, а мястото на удара беше белязано от кърваво петно. Гълъбът лежеше мъртъв на пода с прекършен врат. Сам го виждаше през стъклените отломки, въпреки че дядо ѝ каза да стои назад, за да не се пореже. Поне не беше страдал. Сам се беше погрижила за това.

- Случва се - каза дядо ѝ. - Объркват се или взимат отражението си за друга птица.

- Може ли да го погребем? - попита Сам.

Поне това можеха да направят. Не искаше да го изхвърлят в боклука.

- Разбира се, ако така ще ти бъде по-малко мъчно.

Дядо ѝ оглеждаше цветните стъкла, без да ги докосва.

Сам притаи дъх.

- Адски странно - отбеляза той. - На всеки квадрат има отделна пукнатина.

Може би е свързано със сглобката.

Той хвана Сам за ръката.

- Ще отидем вкъщи и ще се обадя на стъklar. Ще се наложи да поставим обикновено стъкло, докато пак поръчаме от специалното.

- Няма нужда - каза Сам.

Чувстваше се виновна. Не беше помислила колко ще струва да сменят цял прозорец.

- Разбира се, че има. Това е Прозорецът на Сам.

Двамата заедно тръгнаха към къщата. Сам не беше закусвала и баба ѝ, и дядо ѝ се тревожеха още повече за нея. Тя не искаше да повикат лекар, затова хапна едно рохко яйце с препечена филийка. Докато дояждаше хляба, заплака. Не искаше и се опита да го скрие, но сълзите рукоаха твърде бързо и я погълнаха като порой.

Баба ѝ изтича при нея от мивката и я прегърна.

- Какво има, миличка? Какво стана?

На вратата на кухнята се появи дядо ѝ.

- Заради мъртвата птичка е - успокои я той, - а и бездруго беше унила.

- Не - каза Сам, - не, не.

- Шшшт...

- Искам татко - изхлипа тя сподавено. - Искам татко и вие не можете да ми попречите да го виждам. Искам татко - повтори тя по-силно и ясно. - Искам татко, искам татко, искам татко, искам татко...

Сам вече пишеше и цялата болка, която си бе внушила, че не изпитва, всичият страх и загуба най-сетне бликнаха навън. Това дете беше много неща и щеше да бъде още много, но преди всичко беше едно малко момиченце, чиято майка искаше да го отдели от баща му.

А това не можеше да се случи. Тя нямаше да го допусне.

- *Искам татко!*

62.

Дженифър, мъртвата дъщеря, седеше на камъка си и гледаше невиждащо мъртвите, които се носеха покрай нея като безкрайна река от души, вливаща се в очакващото я море.

Към нея се приближи едно малко момченце. Беше около петгодишно и изглеждаше уплашено. Най-малките винаги се страхуваха най-много; те още бяха деца по душа и ум, не се бяха трансформирали. Бяха объркани и търсеха родителите си, поради което някои се отклоняваха и се губеха. Най-нещастните от тях оставаха затворени между световите като малки мехури от ярост и страх, които се лутаха из вече неузнаваеми стаи, твърде отчаяни, за да си идат.

Момченцето отвори уста да каже нещо, да попита за пътя, но вниманието на Дженифър беше насочено другаде. Тя слушаше писъците на сестра си.

После изчезна.

Момченцето остана да стои в подножието на скалата, почти докосвайки с нозе водата. То гледаше мъртвите и търсеше познати лица, но не намираше такива. Една жена, усетила смущението му, протегна ръка към него, но беше отнесена, преди детето да реагира.

Момченцето се отдалечи от брега и тръгна към подножието на хълмовете. Известно време се виждаше като малко бяло присъствие в мрака, после сенките го погълнаха и то се изгуби.

Сам лежеше на една страна под завивките в леглото на баба си. Завесите бяха спуснати, а на нощното шкафче стоеше недокоснатата чаша с топло мляко. Майка ѝ беше на път към дома. Беше получила съобщението за Сам веднага щом излезе от срещата.

Баба ѝ надникна в стаята, но нито влезе, нито каза нещо. Видя как се движат устните на момичето, без да изговаря думи на глас. Откакто я бяха сложили в леглото, Сам не допускаше никого до себе си. Ако някой се опиташе да приближи, пищеше.

Можеха само да наблюдават отстрани зарежания ѝ поглед, докато разговаряше с някакво незримо присъствие.

Баба ѝ затвори вратата и се отдалечи.

Дженифър седеше облежната на стената в стаята и говореше със сестра си.

трябва да внимаваши

- Знам. Съжалявам.

не бива да чуши неща и не бива да нараняваши нещата

- Бях ядосана. Тя иска да ме отнеме от него.

уплашена е от онова, което се случи заради Мъртвия крал

- Аз съм в безопасност. Винаги съм била в безопасност.

не не беше

- Няма значение. Вече свърши.

тя те обича

и двамата те обичат

тя просто иска да бъдеш в безопасност

- С него съм в по-голяма безопасност и той с мен - също.

тя не го знае

- Мога да я накарам да направи, каквото искам.

Дженифър не отговори веднага. Понякога беше лесно да забрави колко опасна можеше да бъде Сам.

не бива

- Защо?

защото ще бъде лошо, а ти не трябва да бъдеш лоша

Сам не отговори, само затвори очи и захлупи лице.

Паркър не успя да се успокои чак до Натик. Вътрешно кипеше по целия път и трябваше да вложи цялата си воля да се удържи да не звънне на Рейчъл. Чувстваше се безсилен. Съдбата на връзката с дъщеря му беше в чужди ръце. Още по-лошото бе, че за първи път, откакто се помнеше, беше наистина бесен на Рейчъл, но и на себе си. Ярост, мъка, загуба: твърде дълго бе позволявал на тези емоции да направляват съществуването му. Те бяха водещите сили в живота му още от смъртта на баща му, а когато Сюзан и Дженифър му бяха отнети, той развърза юздите им. Сега вярваше, че ги е овладял, но те още го викаха и в отговор той ги подхранваше.

Срещата с Рейчъл и раждането на Сам беше нов път, възможност за втори шанс. Можеше да избере друг начин на живот. Можеше да продължи да работи като частен детектив, но в области, които не биха изложили на опасност него или семейството му. Ако го беше направил, може би още щеше да бъде с Рейчъл. Можеше да имат още едно дете. Представяше си внуци. Представяше си как остарява в мир и спокойствие заедно с жена, която го обича. Представяше си...

Фантазии. Остави ги да избледнеят. Той не беше такъв човек, а и някои от решенията не бяха взети от него. Ами Сам? Можеше да се престори, че вярва, че тя е обикновено дете - може би твърде зряло за възрастта си, но нищо повече, - но знаеше, че не е така, също както знаеше, че той не е луд и че нещата, които е видял през годините и в които бе участвал, не са измишльотини на разстроен ум.

Ала тази цена - загубата на Сам - беше твърде висока.

Какво можеше да направи, за да я промени?

Отговорът беше: нищо. Нищо не можеше да направи.

Оскар Сансъм беше брокер на недвижими имоти. Живееше в Натик в къща, голяма почти колкото тази на Паркър - иначе казано, твърде голяма за сам човек. Той отвори вратата, още докато Паркър вървеше по пътеката, и детективът се почуди откога ли го чака. Загърби всички мисли за Сам и Рейчъл. Гневът му можеше да бъде правилно насочен. Щеше да го използва, за да черпи енергия в издирването на Екълнд, и да се надява, че ще изразходи по-голямата част от него.

Сансъм беше дребен мъж, поради което къщата изглеждаше още по-голяма. Дори вратата го караше да изглежда като джудже. Стоеше леко прегърбен - като уморен човек, копнеещ за сън. Паркър и преди беше виждал мъже и жени, физически смалени под тежестта на страданието. Скръбта има своя собствена гравитация.

Двамата мъже си стиснаха ръцете и Сансъм покани Паркър в кухнята. Вратите, покрай които минаха, от двете страни на коридора бяха затворени, така че Паркър не видя какво има в стаите, но и не му беше нужно. Знаеше какво ще намери: вариации на тема отсъствие. Тази къща беше купена с идеята да бъде напълнена с деца. Беше строена за семейство, а ето че Сансъм беше останал между стените ѝ сам с надеждата, че този живот под някаква форма все още е възможен. Да я продаде, би означавало да признае, че вече няма никаква надежда и жена му няма да се върне. Затова се беше вкопчил в нея, сновеше в празните ѝ пространства, използваше само няколко стаи, а другите държеше заключени и чисти, в случай че тя се върне. Един дребен мъж, свиващ се още повече с годините, сред постоянно нарастващо пространство около себе си. Всичко това Паркър прозря за секунди. Загубата има фин усет за загубата.

Кухнята беше част от отворен дневен тракт. В единия край стояха масата и столовете, в другия - печката и шкафовете, а помежду им, няколко стъпала по-надолу, имаше диван и големи фотьойли, гледащи към градината, скрита от външни очи с плетове и вечнозелени дъбове. На едната стена беше закачен плоскоекранен телевизор, а на масичката под него имаше книги, вестници и списания заедно с празна чаша от кафе. Единият край на масичката беше затрупан с документи, а до стола с протрити възглавнички на седалката и гърба имаше чифт чехли. Беше разхвърляно, но уютно, и Паркър предположи, че Сансъм прекарва по-голямата част от времето си именно тук.

Стените бяха освежени с няколко плаката от шейсетте и седемдесетте години на Хендрикс, Нийл Йънг и „Ролинг Стоунс“. Изключение правеше голяма черно-бяла фотография в професионално направена рамка, на която се виждаха фигури, разхождащи се в парк през късна есен, съдейки по листата на земята. Имаше жени, деца и кучета, но не и мъже. Най-обикновена, макар и майсторски уловена сцена, с изключение на един детайл: всички лица бяха размити, така че не можеха да се видят чертите им. Всички хора, уловени от обектива, бяха сведени до призраци.

Сансъм, който правеше кафе с някаква луксозна италианска машина, забеляза, че гостът му гледа снимката, но не каза нищо.

- Кой я е правил? - попита Паркър.

Сансъм не отговори веднага, а продължи да се суети с чашите и зърната.

- Аз - каза той накрая.

- Много е добра.

Зловеща, помисли си наум Паркър, но наистина красива. Колкото повече я гледаше, толкова повече го привличаше. Имаше чувството, че може да се движи сред тези замръзнали фигури, да се вглежда в размитите им лица, докато...

Докато и той не стане един от тях.

- Помислих си, че ми трябва хоби - обясни Сансъм. - Отидох на курс, прочетох няколко книги. Не използвам цифров фотоапарат. По-щастлив съм, когато работя с филм. Имам си и тъмна стаичка в мазето.

- Това не е ли цифрово изображение? - изненада се Паркър предвид манипулацията на лицата.

- Не, направена е по старомодния начин. Трябваше само да се погрижа за лицата да има по-малко светлина, отколкото в останалата част на снимката. Не беше толкова трудно, но бяха нужни доста опити. Проба и грешка. Може да изглежда така, сякаш нарочно е направена, за да бъде поставена в рамка и закачена на стената, но всъщност не я виждат много хора. Рядко имам гости.

Въпросът, защо е избрал точно тази снимка, беше излишен. Тя казваше всичко, което някой трябваше да знае за този човек и болката му.

Двамата седнаха на кухненската маса и Паркър го попита за Еклънд.

- Кога го потърсихте за първи път?

- Всъщност той се свърза с мен. Клаудия беше изчезнала вече от две години. Не съм му плащал нищо. Той просто предложи да помогне с каквото може. Отначало бях подозрителен, разбира се. Имах горчив опит, особено в началото след изчезването на Клаудия, когато полицията мислеше, че аз съм ѝ направил нещо. Хората, някои от които мислех за приятели, започнаха да продават всякакви истории на вестниците. Появиха се мнозина, които твърдяха, че знаят нещо по случая или искаха пари срещу информация. Получавах писма, имейли, обаждания в офиса, някои от които заплашителни. Оказа се, че хората могат да бъдат големи лайна.

- Но не и Еклънд.

- Не, той се оказа много читав. Когато му се отвореше малко свободно време, душеше наоколо или се свързваше с източниците си в полицията. Струва ми се, че най-вече ги ръчкаше, за да не зарежат случая. Накрая обаче и това се случи. Еклънд не можеше да направи нищо, но ако някой от двамата чуеше нещо, се срещаме или говорехме по телефона. Накрая го убедих да ми позволи да платя поне разходите му, но ставаше дума за съвсем дребни суми. Когато намериха Клаудия, той беше един от първите, които дойдоха тук. Помогна ми да се справя. Знаеше как да се оправи с

полицията и медиите. Стоеше на заден план, но винаги беше насреща да ми даде добър съвет. Според него беше добре, че са намерили тялото. Това щяло да даде нов тласък на разследването. Трудно се разследва престъпление без тяло. Само дето...

- Само дето сега има тяло, но никой не е сигурен за престъплението - довърши Паркър.

Сансър кимна.

- По останките на Клаудия нямаше следи от занемареност. Починала от естествени причини: сепсис заради травма на крака - дълбока порезна рана, стигаща чак до костта. Аутопсията показва, че с правилно лечение е можела да бъде спасена, но очевидно не е имало такова. Полицията имаше какви ли не теории. Предполагаха, че може да е получила някаква криза и да е избягала от всичко. Случва се по-често, отколкото си мислим. Онези хора, които живеят по улиците и спят под мостовете, не всичките са забравени. Някои ги търсят приятели, семейства, но те са прекалено отнесени, за да го разберат. Когато умрат, телата им си остават така, докато някой не ги намери, или ги погребват тези, които са били с тях в самия край. Ала Клаудия не беше такава. Тя беше най-уравновесеният човек, когото познавам. Не беше скучна или безлична - поне за мен. Но ако беше усетила, че нещо не е наред, че има някакъв физически или психичен проблем, щеше да спомене за него или да потърси помощ. Знаем, че тези неща стават без предупреждение и може би се заблуждавам, като си мисля, че тя е различна, защото е моя, но тази теория никога не ми е звучала достоверно.

Паркър си спомни какво му бе разказала Майка за Майк Маккинън и неговото изчезване. Характерът му изглеждаше поразително сходен с този на Клаудия Сансър.

- А какво мислеше Екленд?

- Той също не вярваше в тази хипотеза.

- А имаше ли друга?

- Да. Той винаги е бил откровен с мен. Смяташе, че Клаудия е била отвлечена. Някои от следователите бяха съгласни с него. Сега, когато намериха тялото, изглежда, са били прави.

В гласа му нямаше емоция. Вероятно това беше единственият начин да говори по темата. Паркър не му каза, че вече се е свързал с Дона Хол. Искаше да чуе неговата версия за събитията.

- Клаудия беше увита в найлон, но иначе беше гола - продължи Сансър. - Не откриха друга ДНК, освен нейната собствена. Нищичко. Ако е била заровена от

бездомници, нямаше да са толкова предпазливи. Щяха да оставят следи. Така каза Еклънд.

- А каза ли, че ще продължи да разследва случая?

- Обеща да го държи под око, но обясни, че сега, когато полицията разполага с тяло, тя има най-голям потенциал да го разнищи.

- Дали ли са знак, че ще ви върнат тленните останки?

Сансъм отклони поглед.

- След един-два дни. Ще я кремирам. Не искам да се вдига шум.

Той вдигна очи към Паркър. Погледът му беше мек.

- Знаете ли, някои хора още си мислят, че аз съм го сторил. Че някак си съм направил така, щото жена ми да изчезне, а после съм я изровил отново. Затова работя за себе си. Никоя агенция за имоти няма да ме наеме. Дори правя много сделки в щата. Обикновено работя за богати купувачи, търсещи имоти в Европа. Те не знаят кой съм или не им пука, стига да получат имота, който искат, на добра цена. Някои от съседите ми даже ясно показаха, че биха предпочели да продам къщата и да напусна града, но аз не можех да си тръгна. Щеше да изглежда така, сякаш се признавам за виновен, а аз знаех, че не съм сторил нищо лошо. А и ако бях напуснал къщата, как щеше да ме намери Клаудия, ако ме потърсеше?

Той погледна часовника си.

- Извинявам се, но имам среща с клиент в Бостън след около час, а човек никога не знае колко задръствания го чакат. По телефона споменахте, че никой не е виждал господин Еклънд от известно време.

- Точно така. Чудех се кога за последно сте се чували с него.

- Преди около две седмици, мисля. Видяхме се за по едно питие във Феърмонт.

- Може ли да попитам за какво разговаряхте?

- За същото, както винаги. Предимно за Клаудия. Беше нещо като среща за сбогуване.

- Защо?

- Клаудия беше намерена и отношенията ни отиваха към приключване. Както ви казах, разследването отново беше в ръцете на полицията и господин Еклънд не смяташе, че оттук нататък може да има съществен принос към него, макар да каза да му се обадя, ако изникне възможност да помогне с нещо.

- Споменава ли е за други случаи, по които работи?

- Не, рядко говореше за такива неща - може би от съображения за поверителност, също както аз му вярвах, че няма да разпространи нищо лично, което съм споделил за нас с Клаудия.

- А говорил ли е за личните си интереси?

Последва много кратка пауза и леко поместване, но то стигаше.

- Зависи какво имате предвид.

Сансъм не издигаше стена, но беше ясно, че няма да предаде доверието на детектива. Той изчака Паркър да продължи.

- Имам предвид дали е говорил за духове.

Сансъм не помръдна.

- Да.

- А за Мъчениците от Капстед и свързани с тях смъртни случаи?

- Да.

- Вие как реагирахте?

- В началото си мислех, че се шегува. После обаче разбрах, че говори напълно сериозно, и реших, че е луд. Но всъщност не беше и луд.

- Вярвахте ли му?

Сансъм сви рамене.

- Не знам как да се изразя. Вярвах му, че вярва. Той не развяваше всякакви откачени теории и не ходеше с дъска уиджа под ръка. Винаги говореше разумно и обективно. Това беше загадка, която се опитваше да разгадае: откъде са се взели виденията при серия от убийства и изчезвания?

- Имахте ли чувството, че се е доближил до отговора?

- Може би. Мисля, че това донякъде беше причината с радост да остави моя случай в ръцете на полицията и да ограничи участието си в него. Но това е всичко, което мога да ви кажа. Той не споделяше много с мен. Просто усетих някакво... вълнение у него, когато се срещнахме във Феърмонт. Някакво очакване.

- Намеквал ли е някога, че изчезването на Клаудия може да е свързано с търсенията му за Мъчениците от Капстед?

- Не.

- А да е споменавал за планове за пътувания или имена на хора, с които е възнамерявал да се срещне?

- Не директно.

- Не разбирам.

- Попита ме дали познавам брокери на имоти в Западна Вирджиния. Поинтересувах се дали иска да продаде къщата си в Провидънс и да се премести, защото брокерите в Масачузетс имат пълни права в Западна Вирджиния и аз с удоволствие щях да му помогна да купи или продаде. Исках и аз да направя нещо за него след всичко, което той бе сторил за мен. Екльнд обаче каза, че иска само да намери човек, който може да провери местните архиви за покупко-продажби в района на Търнинг Лийф. Звъннах тук-там и му дадох няколко имена.

Търнинг Лийф, Западна Вирджиния... Паркър се опита да си спомни дали го бе срещнал в записките на Екльнд, но беше почти сигурен, че не е. Но и това беше нещо. Записа си имената на брокерите, към които Сансъм беше насочил Екльнд.

Сансъм се изправи, давайки знак, че е време да приключват. Паркър му даде визитката си и го помоли да се обади, ако се сети още нещо. Почуди се колко ли пъти е казвал това на хората (много) и колко пъти някой наистина се обаждаше с нещо полезно (много малко). Сансъм взе палтото и куфарчето си и се отправи към вратата. Паркър го изчака да заключи. Сансъм натисна копчето за отваряне на гаража. Вътре чакаше нова червена „Киа Форте“, а до нея, подпрени на стената, стояха няколко табели „Продава се“.

- Скоро и тук ще цъфне такъв - каза Сансъм.

- Продавате ли?

- Къщата е твърде голяма за мен. Винаги е била, но не можех да я пусна за продажба, докато не се уверях, че Клаудия няма да се върне.

- Къде ще отидете?

- Мисля си за Европа - Франция или Италия. Години наред купувах и продавах хубави имоти там за други хора. Време е да намеря някой и за себе си. Искам да отида някъде, където никой не ме познава. След като се установя, ще погребя праха на Клаудия някъде наблизо.

- Ами разследването?

- Какво за него? Ще продължи и без мен. Няма какво повече да направя или да кажа, за да помогна. Дълбоко в себе си обаче не вярвам, че ще разберат какво всъщност се е случило с жена ми. Щом по тялото не намериха улики, откъде ще ги вземат? А и това няма да я върне. Надявам се, който ми я отне, да умре в кански мъки и викове, и да гори в отвъдното, но няма да позволя това да ме съсипе. Единственото, което ми остана от Клаудия, са спомените от живота ми с нея, а с всеки изминал ден като че и забравям

по малко. Затова ще отида на ново място, където няма да работя толкова много, и ще чакам момента, в който пак ще се съберем.

Двамата си стиснаха ръцете още веднъж.

- Надявам се да намерите господин Еклънд жив и здрав - каза Сансъм. - Той беше добър човек.

- Да - отвърна Паркър, - така изглежда.

64.

Ако е вярно, че природата не търпи вакуум, то за престъпния свят той е бизнес възможност. Смъртта на Каспар Уеб беше оставила празнина, която при други обстоятелства би била безскрупулно експлоатирана както от съперниците му, така и от елементи в собствената му мрежа.

Ала Уеб не беше обикновен престъпник. Неговите връзки с незаконните дейности бяха сложни и мъгляви, поради което и никога не бе разпитван официално от властите, камо ли да му бъдат предявени обвинения. Само неколцина от най-приближените му имаха някаква представа за машината, стояща зад неговите операции, и повечето от тях, с изключение на Майка и Филип, вече бяха мъртви. Дискретността на бизнеса му беше първата бариера, с което се сблъскваха всички желаещи да се сборят за богатството му.

Втората бариера беше липсата на каквото и да било подобие на организирани престъпни фамилии като в миналото, с традиционна структура, способна да погълне или подели по-голямата част от бизнеса на Уеб без ненужни кръвопролития. Смъртта на Франк Анджиуло, счетоводителят на мафиотския клан, предвождан от брат му Джери, през 2015 година бе провокирала носталгични вълни в Североизтока, каквито обикновено се свързваха с кончината на любима звезда от шоубизнеса. Франк беше последният от братята Анджиуло, които бяха управлявали от Норт Енд в продължение на повече от две десетилетия, докато Уайти Бълджър и една групичка от невъздържани федерални агенти успяха величествено да прецакат нишата за достойни престъпни заговори в Нова Англия. Братя Анджиуло бяха легендарни гангстери, които се поздравяваха един друг с целувки и се наслаждаваха на еспресото в кафенетата на улица „Хановер“.

Оставяха трупове по тротоарите и в багажниците на автомобили пред летище „Лоуган“, но се свеняха да убиват жени, мирни граждани и ченгета. Те пазеха Норт Енд от престъпността - с изключение на своята собствена, очевидно - също както страхът от Уайти Бълджър беше достатъчен улиците на Южен Бостън, а после и в целия град, да са спокойни и безопасни за всеки, който не беше дръзнал да го ядоса. Ала всичко това беше в миналото. Франк Анджиуло беше отишъл при братята си под земята, царството на Уайти Бълджър беше приключило. Организираната престъпност беше заменена от дезорганизирана, която говореше на стотици езици, а останките от старата можеха само да се надяват да оцелеят и с нея да си спомнят отминалите времена.

Първата крачка направи Ерик Ластрейд, потвърждавайки пред Филип, че каналът за комуникация е отворен. Двамата мъже се отправиха към Бостън в автомобил, взет под наем на името на едно от гаджетата на Ерик, но се наложи да пообиколят наоколо, докато намерят място за паркиране близо до „Комънуелт Авеню“. Филип не искаше да оставят автомобила в подземен паркинг. И най-хубавите такива бяха тъмни, а ако нещо се объркаше, не искаше да се озове на място, където лесно могат да бъдат притиснати. Ластрейд се опита да го успокои, че няма защо да се тревожи, че това е само възможност да поговорят, но като всички двулични, безпринципни хора Филип виждаше собствените си морални недостатъци, отразени във всяко лице пред себе си.

Срещата трябваше да се състои в един шикозен бар-ресторант на улица „Нюбъри“, далеч от Норт Енд, и обичайните страхове на мъжете, с които трябваше да се срещнат, живеещи в постоянно състояние на зле овладяна параноя относно разузнавателния капацитет на полицията. Напоследък според Ластрейд бяха обсебени от дроновете до такава степен, че бяха простреляли един с пистолет някъде край Ревийър Бийч. Наложиха се да компенсират собственика, след като откриха адреса му и го предупредиха, че не е препоръчително да съобщава за инцидента на униформени лица.

Когато Филип и Ластрейд пристигнаха, тримата мъже седяха на една маса в дъното. Двама от тях бяха на трийсет и нещо, с ризи и пуловери. „Не си падат по гвинеиски¹⁸ шик“, помисли си Филип. Третият беше почти седемдесетгодишен и като

18 Силно обиден епитет за италианоамериканците, намекващ за неясен чернокож произход. - Бел.

че ли не се чувстваше толкова добре в тази обстановка. Носеше жилетка и вълнено сако, а червената му вратовръзка беше толкова смачкана, че никоя ютия не би могла да помогне. Почти плешивата му глава беше на петна от псориазис. На стола до него седеше старо кепе. Филип подозираше, че с радост би останал с кепето, но не е искал да изглежда като... като това, което беше: какъвто трябва, но не където трябва.

Ластрейд познаваше един от по-младите мъже, Стефано, или Стиви. Чрез него бяха уговорили срещата. Стефано представи Антъни - вторият член на младежкото крило, и Бернардо, по-възрастният мъж. Не си направи труда да спомене фамилията им. Петимата размениха няколко незначителни реплики за времето, докато хвърляха по един поглед на менюто. Ресторантът беше нов, с леко средиземноморски акцент, така че си поръчаха общи плата с ордъври, а Бернардо помоли и за една супа, защото му беше студено. Никой не пожела вино, така си останаха на вода и безалкохолни.

Сериозните разговори започнаха едва след като им сервираха храната. През по-голямата част от времето говори Стиви, а Антъни кимаше. Бернардо сърбаше съсредоточено супата си и почти не вдигна от поглед от нея. Това не можеше да заблуди Филип, но му се искаше старецът просто да зареже този театър или поне да яде шибаната си супа по-безшумно.

- Доколкото разбираме - каза Стиви, - дейностите на Каспар Уеб са в процес на закриване. С оглед на това сме начертали алтернативни варианти, въпреки че някои полезни контакти ни бяха предоставени от официалните представители на господин Уеб като жест на добра воля и в знак на благодарност за бизнеса ни през годините.

Това беше новост за Филип, но той не се издаде; само стисна юмрук под масата. Сигурно Майка го бе разпоредила.

Господи, тя раздаваше контакти, струващи цяло състояние, за благодарност?!

- Малко трохички от масата - подхвърли той.

- Доста прилични трохички - отбеляза Стиви. - И вероятно много доходоносни.

- Аз ви предлагам нещо по-ценно.

- Целите сме в слух.

Филип даде всичко от себе си. Предлагаше жени от Източна Европа и Африка за проститутки, достъп до отчаяни бежанци от достатъчно държави, за да запълни половината атлас, защото по негови впечатления всички навсякъде искаха да бъдат някъде другаде и бяха готови да си платят за това. Добави всякакви ментета - дрехи, парфюми, алкохол, и всичко друго, което му хрумна, за да предизвика интереса на тримата мъже.

- Имаме си всичко това - отвърна Стиви.
- Аз ви предлагам повече и на по-ниска цена.

Стиви го погледна скептично. Видно бе, че не е заинтригуван или поне не достатъчно.

- Сам го казахте. Това са само трохи, а ние вече сме преяли с тях.
- Ами дрога? Или и с това сте преяли?

Това вече прикова вниманието им. Трябваше само да го задържи.

- Ето как виждам нещата аз. Имате кокаин, имате марихуана, и двете - от Синалоа, но са преобани с онази плодова гадост.

Мексиканците бяха иззели операциите в Североизтока от доминиканците, които отдавна контролираха пазара. „Плодовата гадост“ се отнасяше до един сложен замисъл на ФБР от 2012 година, при който федералните, в ролята на италиански гангстери, предложиха да използват мними компании за търговия с плодове, уж за да превозват синалоански кокаин от Североизтока към Испания срещу двайсет процента от стоката. Операцията доведе до множество арести в Испания и Масачузетс и конфискуване на 345 килограма кокаин. Синалоа се опари лошо и отношенията ѝ с италианците пострадаха само заради шепа федерални с евтини кожени якета.

Междувременно Ндрангета в Калабрия беше надделяла над другите престъпни организации, включително Коза Ностра, и се бе превърнала във водеща сила в трафика на кокаин, разширявайки обсега си върху Австралия и Съединените щати. Нейните *locali* в различните страни отговаряха пред съответните *locali* у дома, създавайки глобална мрежа за сътрудничество. Носеха се слухове, че Ндрангета вече има толкова пари, че не знае какво да ги прави. Мъжете, седнали на една маса с Филип и Ластрейд, не бяха от Калабрия. И това беше един от най-големите им проблеми.

- Какво предлагате вместо това? - попита Стиви.
- Хероин.

Бернардо продължи да сърба супата си, но погледът му се стрелна към Стиви. Кимването бе едва забележимо.

- Каспар Уеб не се занимаваше с хероин - каза Стиви.

- Защото в началото нямаше мрежа, а когато такава се появи, вече беше твърде болен, за да се възползва. Ние обаче разполагаме с транспорт и доставчици.

- Кого имате предвид, като казвате „ние“? - поинтересува се Антъни, като се отказа само да кима. - Винсънт Гарон е мъртъв, никой не е виждал Тери Нейкън от месеци. Никой и не очаква да го види повече. - Той почака, но тъй като никой не захапа

въдицата, продължи: - Остават само няколко адвокати, една възрастна дама в Провидънс, която подписва чекове, и вие двамата. Не се обиждайте, но по мои спомени бяхте само оръженосци.

Филип изчака една-две секунди.

- Аз съм синът на Каспар Уеб.

Стиви се изсмя.

- Как ли пък не. Той нямаше синове.

- Нямаше признати.

- И ние трябва да повярваме на това?

- В Европа има хора с кръвна връзка с Каспар Уеб и те няма да работят с никого извън кръга, защото това е техният закон. Думите ми ще бъдат потвърдени от факта, че ще успея да ви доставя стоката.

Бернардо остави лъжицата си и избърса устата си със салфетка.

- И откъде ще дойде тя? - попита той със смесица от бостънски и стар провинциален диалект, заваляйки леко думите, като че ли е преживял инсулт.

- От Афганистан - отвърна Филип.

Откъде според този се взимаше опиумът - от Филадельфия? Маршрутът беше ясен: Бадакшан - Допи - Бамиян - Херат, а оттам към Иран и Турция.

- А после се пречиства в турски лаборатории?

Филип кимна.

- Ако минава през Турция, значи го доставят онези копелета от ИДИЛ.

- Това проблем ли е?

- Ще стане, когато разбият някой самолет в сграда тук или открият огън в някое училище.

- Само че те не са тук - напомни му Филип, - а там.

Бернардо се вгледа внимателно в него.

- Ако сте син на Каспар Уеб, как така сте толкова глупав?

- Ей, ей! - възпря го Ластрейд. - По-полека!

Бернардо вдигна пръст, Стиви поклати предупредително глава към Ластрейд и на масата се възцари мълчание.

- Съгласих се да разговаряме, защото племенникът ми гарантира за приятеля ви, а приятелят ви гарантира за вас, но вече приключихме - заяви Бернардо. - Не знам какъв номер се опитвате да извъртите, но за ваше добро е да ме чуете, защото ще ви дам безплатен съвет. Не ми пука чий син сте, но ако се пробвате да внесете хероин от

Турция, ще пукнете във федералния пандиз. Няма да ви обвинят само в трафик на наркотици, но и в подкрепа за терористи. Къса памет имате, ако не си спомняте какво стана тук през 2013 година. В случай че сте забравили, ислямисти взривиха Бостънския маратон. А сега вие искате да сложите нашите пари в техните джобове, само и само да изживеете мечтата си да стане могъщ наркопласъор? Разкарайте се оттук. Връщайте се в Провидънс и може да забравя, че някога съм ви виждал.

Бернардо се изправи, взе шапката си, нахлупи я на белязаната си глава и тръгна към изхода. Антъни се присъедини към него, а Стиви погледна разочаровано Ластрейд.

- За бога, Ерик.

- Ей - намеси се Филип, - не гледай него, а мен.

- Аз не...

Филип не го остави да продължи.

- Ще говорим отново, каквото и да мисли старецът. Няма да се откажа.

- Внимавай повече, когато някой ти дава съвет - отвърна Стиви. - Особено ако е някой като чичо ми.

Той последва другите навън. Филип изчака, докато всички излязат, и хвърли няколко банкноти на масата. Лицето му пламтеше от унижението, но той не беше излъгал. Нямаше да се махне, но и нямаше да забрави случилото се и казаното тук.

- Ами сега? - попита Ластрейд.

Филип го потупа по гърба, за да му покаже, че не е ядосан на него.

- Сега ще се обадим на някои хора.

65.

Рейчъл седна на ръба на леглото. Единственото, което се виждаше от дъщеря ѝ, беше тилът ѝ. Сам беше заровила лице във възглавницата, както правеше, когато се нацупеше на шега или искаше да скрие смеха си, но случаят въобще не беше такъв.

Рейчъл беше на ръба на силите си. От похищението насам постоянно се чувстваше уморена, а с всеки изминал ден изтощението ставаше все по-дълбоко и пропиваше като влага в костите ѝ. Беше говорила за това с терапевта си и той ѝ беше

предложил някакви лекарства, които тя отказа. Бездруго ѝ се струваше, че наблюдава живота си отстрани, откъсната от родителите си, от дъщеря си и дори от собственото си предишно аз. Антидепресантите нямаше да я сближат с тях и нямаше да решат по-дълбоките проблеми, а именно яростта ѝ към Чарли Паркър и това, което той бе причинил на нейния свят със събитията от миналата година. Та дъщеря ѝ едва не беше загинала! Мъжът, който я беше отвлякъл, може би е бил на косяк да я убие, когато...

Когато какво? Това беше въпросът. Формално погледнато, той беше претърпял серия от масивни кръвоизливи, възникнали едновременно, но независимо един от друг, като че ли множество невидими експлозиви се бяха взривили в един и същ момент в тялото му, пръскайки кръвоносните съдове в ръцете, краката, гърдите, лицето, а накрая и в мозъка му. Нямаше обяснение; най-доброто предположение, което някой можеше да даде, беше някаква форма на системен колапс, но Рейчъл разбираше достатъчно от медицинска терминология, за да знае, че това е равнозначно на свиване на рамене - по-редното голямо неизвестно в уравнението.

Не че имаше голямо значение за нея. Съжаляваше единствено, че мъжът, който беше отвлякъл Сам, като че ли не чувстваше никаква болка и вероятно щеше да вегетира, докато не умре. Важното бе, че бившият ѝ любовник, Чарли Паркър, беше предизвикал този кошмар с участието си в нещо като паравоенна акция срещу общността на този човек, макар и въпросната общност да заслужаваше напълно сполетялата я участ, че и повече. При това го беше направил броеци месеци след като дъщеря им бе станала свидетел на престрелка, при която една полицайка беше тежко ранена, а виновникът за това умря миг преди да насочи същото оръжие срещу баща ѝ. Действията му вече два пъти бяха изложили дъщеря им на риск. Нямаше да допусне да има трети път.

Но как да обясни правните последствия от това решение на детето си? А и как то бе разбрало за тях, за да изпадне в тази истерия? Рейчъл не смяташе, че Сам може да е дочула някой телефонен разговор, но не можеше да бъде сигурна. Дъщеря им беше твърде умна за годините си, а когато поискаше, можеше да бъде невероятно тиха и спокойна. Рейчъл не познаваше друго дете, което може да изчезне в малка стая, но въпреки всичко Сам беше едно малко момиченце, което не можеше само да се пази. Колкото и трудно да беше, тя трябваше да разбере, че майка ѝ само се опитва да направи най-доброто за нея. Ако нещо се случеше със Сам, Рейчъл нямаше да го преживее.

- Ще ми проговориш ли? - попита тя, но не получи отговор. - Ако не искаш да поговорим, как да разбера какво е станало?

Тя едва не каза „какво съм сгрешила“, но в последния момент се спря. Нямахме да рискува.

Най-после се чу глас, приглушен от възглавницата.

- Защо ми пречиш да се виждам с татко?

Значи това беше. Господи.

- Защо го казваш?

- Защото е вярно.

- Не, не е.

- Видях писмото в кабинета ти.

Рейчъл се въздържа да попита какво е правила там и защо е ровила в нещата ѝ. Щяха да се върнат на този въпрос по-късно. Освен това, въпреки всичките си странности, Сам имаше силно развит усет към границите - както към своите, така и към тези на другите хора. Вероятно се беше натъкнала на писмото случайно, докато е търсела нещо съвсем невинно. Но доколко беше разбрала правните термини? Както изглеждаше, достатъчно.

- Разбра ли всичко, което пише в писмото?

- Не. Обаче разбрах много неща, а някои от думите проверих в интернет.

Въпреки тежестта на ситуацията Рейчъл едва не се засмя. Господи, какво дете! Тя посегна да погали Сам по главата и в този момент една необичайна подробност си проправи път в паметта ѝ.

Птицата.

Когато полицаите пристигнали в стаята в мотела, намерили там похитителя на Сам, проснат на пода в банята, а в мивката - изгорени останки от птица. Сам каза, че мъжът го е направил, и следователите приписаха някакъв ритуален елемент на действието, особено след като научиха повече за общността му. По-късно обаче, когато Рейчъл взе Сам от болницата, намери в джоба на якето ѝ кутийка кибрит и няколко малки кафяви перца.

„Не е важно - каза си Рейчъл, - няма значение.“

„О, напротив, има“, възрази друг глас, почти като нейния.

- Искан ми се да можеш да се виждаш с баща си - каза тя, - но трябва да вземем предпазни мерки. Има хора, чиято цел е да го наранят, и ако им се удаде възможност, ще се опитат да го направят чрез теб. Това искаше онзи мъж, който те отвлеche. Ти пак

ще се срещаш с татко. Той може да идва тук и да се виждате у дома, както някога, а ние можем да му ходим на гости в Портланд. Просто няма да може да се виждате и да прекарвате повече време заедно, както преди. Няма как, не и след това, което едва не се случи. Знаеш го, Сам. И баща ти го знае.

- Искаш да кажеш, че татко няма нищо против?

Сам не можа да се сдържи и вдигна поглед към майка си. Очите ѝ бяха зачервени от плач, а лицето ѝ изглеждаше безутешно.

Рейчъл можеше да каже просто „да“, но се беше заклела никога да не лъже дъщеря си.

- Още не съм говорила с него за това, но той ще се съгласи. Ще направи, каквото е нужно, за да те предпази.

- Защо тогава ти е адвокат?

Рейчъл се чувстваше като на боксов мач. Въобще не можеше да отгатне откъде ще дойде следващият удар.

- Защото трябва да бъде официално. Така се правят тези неща.

- Татко няма да позволи.

- Сам...

- Няма! Не искам да живея вече с теб! Мразя те. Искам да живея с него. Искам да бъда с татко!

От тия думи стената, която Рейчъл беше издигнала около тъгата и мъката си, за да продължи да живее, се проби. Звукът, който чу себе си да издава, приличаше на вик на ранено животно с премазана в капан лапа. Опита се да стане, но краката ѝ не помръдваха. Коремът ѝ се повдигна, усети вкуса на старо кафе. Искаше ѝ се да изкрещи, но гърлото ѝ бе стиснато. Нещо малко и крехко в нея се счупи и тя знаеше, че вече не може да бъде поправено.

Сам видя как майка ѝ побледня и се олюля, като че ли ще припадне. От очите ѝ се стичаха сълзи, но лицето ѝ беше каменно, а устните леко разтворени от шока. Изглеждаше като плачеща кукла. Сам знаеше, че тя го направи с няколкото думи, които излязоха от устата ѝ, преди да осъзнае какво казва. Искаше ѝ се да си ги вземе обратно, да ги глътне като горчиво лекарство, да върне времето назад. Беше се опитала да нарани майка си, но след като успя, нямаше друго на света, което да иска повече от това, да заличи раната, да отмени думите си.

- Съжалявам, мамо. Не исках да кажа това. Не плачи. Моля те, не плачи.

Тя се завъртя в леглото и обви ръце около майка си, шепнейки името ѝ и повтаряйки „съжалявам“, но ръцете на Рейчъл останаха отпуснати до тялото, а в каквото и да бяха втренчени очите ѝ, то не беше в тази стая при тях. Сам чу отварянето на вратата и баба ѝ влезе в стаята точно когато започна да изпуска майка си. Опита се да я задържи, но Рейчъл беше твърде тежка. Тя се изплъзна от обятията на дъщеря си и се свлече на пода.

66.

Паркър не научи кой знае какво от разговора си с Оскар Сансъм, макар да се зарадва, че поне засега може да отхвърли връзката между интереса на Екълнд към загадката на Клаудия Сансъм и собственото му изчезване. Изглеждаше, че детективът е бил на път да се откаже от разследването, а и преди това участието му е било доста бегло и като цяло неефективно.

Междувременно той желаше най-доброто за Оскар Сансъм. Мъжът излъчваше особено съчетание на примирение и оптимизъм: примирение, че вероятно никога няма да разбере какво се е случило с жена му между изчезването и смъртта ѝ, и оптимизъм, че може да започне отначало или поне да изживее остатъка от дните си, знаейки, че жена му вече не е изгубена в този свят.

Време беше Паркър да забрави за Сансъм и да продължи нататък с Мишел Сулиер и Тоби Тейър. Ала докато се отдалечаваше от Натик, продължаваше да го гризе особено чувство на безпокойство. Защо точно Клаудия Сансъм? Защо именно този случай бе привлякъл интереса на Екълнд?

Помисли си, че ако му остане време, може отново да се върне на този въпрос.

Почти всичко, което Паркър знаеше за Уотърбъри, Кънектикът, можеше да се обобщи с две думи: месинг и часовници. През деветнайсети и двайсети век градът бе забогатял благодарение на производството на месинг, но това приключило през 60-те години, когато „Дейз Брас“ се премества в Охайо. Успоредно с тази индустрия се развивало и часовникарството. В края на деветнайсети век тук се произвеждал прочутият джобен часовник за един долар „Янки“ на Робърт Ингерсол, а по-късно и

часовникът „Мики Маус“. Сега марката „Ингерсол“ беше собственост на азиатска компания, което в определен смисъл описваше накратко проблемите на съвременна Америка.

Паркър се беше обадил предварително и на Мишел Сулиер, за да се увери, че тя няма нищо против да се срещнат, като спомена и името на Йън Уилямсън, ако тя пожелаеше да научи нещо повече за него. Сулиер звучеше заинтригувана, но го помоли да ѝ се обади отново, когато стигне на час от града. Обясни, че е доста заета през следващите дни и не иска да го кара да чака, нито тя самата да чака. Паркър позвъни, когато сметна, че му остават петдесетина минути до Уотърбъри, но на мобилния телефон на Сулиер се включи гласова поща. Той остави съобщение и се опита да се свърже отново, когато влезе в града, но без полза.

Небето притъмняваше и не само защото следобедът беше към края си. От запад прииждаха сиви облаци, предвещаващи нов сняг. Нямахте да бъде много, но щеше да затрудни движението. Дори да успееш да открие Сулиер през следващия един час, нямаше да има смисъл после да пълзи по шосетата в лошото време, само и само да преспи в някой крайпътен хотел. Реши да си намери хотел в града, където да прекара нощта и да изчака бурята да отминне.

Сулиер живееше в Саут Енд - голям квартал, основан някога от френско-канадски емигранти, чиито потомци днес делеяха мястото с голяма латиноамериканска общност, съдейки по табелите и витрините на магазините. Паркър забеляза доста пусти фабрики и празни паркинги, говорещи за миналата слава на градчето.

Сулиер живееше недалеч от църквата „Света Анна“ в двуетажна дървена къща, която не беше нито най-добре, нито най-зле поддържаната на улицата. Боята беше достатъчно свежа, за да не изглежда западнала, но не толкова, че да привлича вниманието на човек, търсещ признаци на очебиен просперитет в прелюдия към обир. Верандата беше спретната и подредена, а градината беше заобиколена с бяла ограда. В къщата не светеше, на алеята нямаше автомобил. Той паркира отвън и пробва за трети път телефона на Сулиер, но още щом чу гласовата поща, затвори. Подкара към центъра на града и си взе стая в хотел „Мариот“. Чу се с Ейнджъл и Луис, които вече бяха изменили по-голямата част от път до Грийнсбърг, Пенсилвания, където живееше Тоби Тейър. Подобно на Паркър и те бяха решили, че е по-целесъобразно да изчакат лошото време да отминне и да продължат на сутринта. Бяха отседнали в някакъв мотел на име „Прескът Ин“ на границата между Ню Йорк и Пенсилвания, в тъй наречения

апартамент на Емили Дикинсън, или както се изрази Ейнджъл, в „крилото на депресираните поети“.

- Всичко е в сатен - каза той. - Скъп, но сатен.

- Колко скъп?

- Четиристотин кинта на нощ, въпреки че предпочетохме по-люксовия вариант с шампанско.

- Как иначе.

- Това саркастично ли беше?

- Може би.

- Преценихме, че Рос би се радвал да се чувстваме добре. Ти къде си?

- В Уотърбъри. В „Мариот“.

- Поискай луксозна стая.

- Това е „Мариот“. Вече ми дадоха безплатна вода.

- Е, значи няма от какво да се оплакваш.

Паркър се съгласи.

- Как се чувстваш? - поинтересува се той.

- Тревожа се накъде върви страната и се надявам рехабилитацията да се отрази добре на Сабатия, иначе „Янките“ ще потънат с още двама и пет милиона.

- Много смешно. Питам за здравето ти, идиот такъв.

- Добре съм. Малко ме боли.

- Може би трябваше да си останеш в Мейн.

- И какво да правя, да чакам лятото? Трябва да се разсея с нещо. Научи ли нещо ново за Сам?

Паркър му разказа последните новини. Ейнджъл изрази съчувствие.

- Мокси е прав - каза той. - Трябва да се държиш на разстояние и да ги оставиш те да разиграят ръката.

- Мисля, че и аз трябва да се поразсея - отвърна Паркър. - Голяма каша е.

- Погледни го от тази страна: ако е нужна охрана при срещите със Сам, може ние да се заемем. Кажете на адвоката си да скрие тази карта в ръкава си. Може да се окаже печеливша.

Паркър се опита да си представи изражението на Рейчъл, ако ѝ отправеше това предложение. Това поуталожи гнева му и донякъде притъпи тъгата.

- Утре вечер трябва да съм при вас - каза той. - Когато стигнете до Грийнсбърг, вижте дали можете да откриете Тейър и се залепете за него като сянка.

- Притесняваш ли се за него?

Паркър беше включил високоговорителя на телефона си и сега погледна екрана, но нямаше никакъв отговор от Сулиер.

- Засега не, но ситуацията може скоро да се промени.

67.

Колекционера стоеше в мазето на Джейкъб Екълнд и гледаше картата и бележките на стената.

Беше проникнал вътре по най-простия начин: като многократно активира алармата. Първия път разтреса един прозорец от задната страна на къщата. Само след десет минути пристигна един мъж със сиво бееемве, когато Колекционера си спомняше от ескорта на Паркър и приятелите му за срещата с Майка. Огледа къщата отвън, след което влезе и рестартира алармата. Колекционера почака да си тръгне, преброи до двайсет и отново задейства алармата от същото място. Върна се същият мъж, обиколи още веднъж и се качи в колата си, но не потегли веднага, а се обади по телефона.

Когато Колекционера разтреса отново прозореца, алармата не се включи.

Вече в мазето той се чудеше какво ли друго е намерил и взел Паркър оттук. Стори му се малко странно, че Филип и Майка не са поискали да им предаде материалите. Вероятно бяха стигнали до споразумение с Паркър, осъзнавайки, че неговите цели биха могли да обслужат и техните интереси, и просто продължаваха да охраняват къщата на Екълнд. Колекционера огледа внимателно отбелязаните места на картата и прочете ръчно написаните и напечатаните бележки до тях. Като цяло те представляваха резюме на по-подробна информация, съдържаща се може би в папките, които Паркър бе взел. Въпреки това имената и датите на стената говореха достатъчно, за да му помогнат да добие представа за посоката на мислене на Екълнд и да подскажат отговори на някои от терзаещите го въпроси, основният от които беше защо Дон Раут се отнасяше толкова внимателно към предпазните мерки и защо смъртта му беше накарала Опустелите да потръпнат.

Колекционерът не познаваше Братята и името Питър Маг не му говореше нищо. Възнамеряваше да попълни и двата пропуска преди съмване. Огледа набързо останалата част от дома на детектива, но нищо друго не привлече вниманието му. Дори не си направи труда да прикрие следите си. Изсипа чекмеджетата на пода и разпиля документите по бюрата и столовете. Все едно: Екълнд нямаше да се върне повече тук, защото почти със сигурност бе мъртъв.

Паркър вечеря в „Диорио“ - италиански ресторант на улица „Банк“, който под една или друга форма бе просъществувал повече от век. Опитва се още два пъти да се свърже с Мишел Сулиер, но все безуспешно. Не познаваше жената, така че засега нямаше основание да вдига тревога. Можеше да има най-различни причини да изключи телефона си, а и уговорката им за среща беше относително неформална. Паркър се зачете отново в биографията на Маккартни, която си беше взел в Портсмут. Маккартни лежеше в японски затвор и горчиво съжаляваше за опита си да внесе двеста грама марихуана в страната. Като изключим тази очебийна проява на глупост, Паркър реши, че книгата не е променила мнението му за Маккартни. Продължаваше да го харесва.

След вечерята се върна пеша в хотела си. Боеше се, че няма да може да заспи, но се отнесе в мига, в който главата му докосна възглавницата - не толкова от физическа умора, колкото от емоционално изтощение. И не сънува.

Рейчъл Улф лежеше на болничното си легло в Медицинския център към Университета на Върмонт и се чувстваше като пълен идиот. Беше се опитала да каже на родителите си, а по-късно и на лекаря в спешното отделение, че просто е припаднала и има нужда от почивка, но той настоя да я задържи поне една нощ за наблюдение. Истерията на Сам допълнително утежняваше ситуацията. Детето едва се поуспокои, когато стана ясно, че майка ѝ няма да умре. Рейчъл се опита да я убеди, че не е виновна, но не мислеше, че е успяла. Накрая се съгласи педиатърът да даде нещо на Сам, за да ѝ помогне да заспи. Беше ѝ крайно неприятно, но искрено се тревожеше за дъщеря си. Сам не искаше или не можеше да спре да плаче.

Телевизорът в стаята не беше включен. Не ѝ се гледаше нищо. На шкафчето ѝ имаше книга и няколко списания, но ѝ се повдигаше, само като ги погледне. Лекуващият лекар я бе попитал дали преживява някакъв по-голям стрес и тя не може да сдържи смеха си. Предупреди родителите си да не споменават на Паркър за инцидента, ако случайно се обади, макар да се съмняваше, че ще го направи. Освен това им нареди

да държат Сам далеч от всички телефони, за да не би сама да реши да уведоми баща си, въпреки че и в това се съмняваше. Сам се срамуваше от онова, което бе казала, и не би искала да сподели срама си с него.

„За бога - помисли си Сам, - сигурно всяко дете рано или късно казва, че мрази родителите си. Просто си мислех, че може да се случи чак през пубертета.“

Изпитваше необяснимо желание да поговори с Паркър. Това беше точно от онези неща, които би споделила с него, ако бяха в по-добри отношения. Но сега мъжът, с когото инстинктивно ѝ се искаше да поговори за детето, което бяха създали заедно; мъжът, с когото винаги бе обсъждала подобни въпроси дори след раздялата, беше последният човек, към когото можеше да се обърне.

Нямаше да заплаче отново. Достатъчно бе плакала този ден.

Тъкмо се канеше да поспи, когато чу стъпки в коридора. Бяха леки и бързи. Тя вдигна очи и видя русо момиченце, на пет-шест годинки, което премина пред стаята ѝ по боси крака. Беше късно. Ако беше пациентка, какво правеше извън леглото?

- Ей - подвикна Рейчъл, - всичко наред ли е?

Стъпките спряха, но момиченцето не се върна. Рейчъл предпазливо стана от леглото и отиде до вратата.

- Миличка, аз...

Коридорът беше пуст, с изключение на една сестра, която четеше някаква папка.

- Мис Улф, мога ли да ви помогна с нещо?

- Видях едно малко момиченце да минава пред вратата ми. Помислих, че е пациентка.

Сестрата поклати глава.

- Сигурно сте сънували. В това крило няма деца.

- Сигурна съм, че го видях - настоя Рейчъл.

- Аз бях тук и не съм видяла никого, освен вас - увери я сестрата, но въпреки това се съгласи да огледат съседните стаи.

- Казах ви, тук няма деца. Вървете сега да поспите.

След известно време и това стана.

Филип пиеше сам в един бар на улица „Вашингтон“ в Провидънс. Заведението беше старомодно, музиката не беше силна, а телевизорът над бара работеше без звук.

Филип почеса мястото на лявата си ръка, откъдето Ластрейд му беше взел кръв, за да я изпратят в Ню Йорк - последната стъпка, с която щеше да потвърди, че е син на Каспар Уеб. Ластрейд твърдеше, че знае какво прави, но шибаната игла болеше отвратително, а кожата около дупката остана посиняла и чувствителна.

В ъгъла седяха неколцина студенти и пиеха вносна бира с име, което Филип дори не можеше да произнесе. Откакто беше тук, телефонът му бе звънял вече три пъти, но той не му обръщаше внимание. Не му се говореше с Майка.

Излъга Ластрейд, като му каза, че ще се обади тук-там след срещата с италианците. Всъщност нямаше на кого да се обади. Колкото и да омаловажаваше властта и позициите им, Бернардо и неговите хора бяха влиятелни мъже. Никой друг не би могъл да му предложи нужното поле за изява. Филип се беше въртял в периферията на други сделки през годините и знаеше имената на половин дузина хора, които биха работили с Уеб, но това бяха все дребни риби. Само Майка имаше достъп до важните имена, но нямаше да ги сподели със сина си. Без връзките на Ластрейд Филип нямаше да стигне дори до Бернардо и неговите хора, а ето как добре се развиха нещата.

По средата на третото питие започна да размишлява дали да не приеме предложението на Майка. Можеше да замине за известно време, да си поживее някъде. Когато се върнеше, щеше да се радва на всички удобства в живота. Нямаше да се налага да работи, ако не желае. Можеше да постъпи в колеж, да учи нещо. Умееше да рисува. Учителят му по изобразително изкуство в гимназията беше убеден в потенциала му. Можеше да кандидатства в Училището по дизайн в Роуд Айлънд. Ако не го приемеха, можеше да убеди Майка да направи дарение, та да променят решението си.

- Майната му - каза той на глас и една от студентките в ъгъла се обърна да го погледне.

- Какво зяпаш, кучко?

Тя се обърна отново към приятелите си. Филип успя да съсипе разговора им, в това нямаше никакво съмнение. След няколко минути цялата групичка си тръгна.

Не, нямаше да вземе жълтите стотинки на Майка. Със същата сила можеше да отреже собствените си топки и да ги хвърли в реката. Светът щеше да гледа на него като на мамино синче, а той беше нещо повече, много повече. Тери Нейкъм го беше научил в последния момент, Винсънт Гарон също. Двамата бяха умрели от неговата ръка в рамките на няколко дни. Беше показал на Майка, че е способен и на други неща,

освен да избавя дърти старци от мъките им. Но дали това имаше някакво значение за нея?

Не, затова все нещо щеше да застигне и нея.

Телефонът му завибрира отново. Този път не беше Майка, а Ластрейд. Реши да вдигне. Можеше да си намерят някой клуб, да си поговорят с момичета - почтени местни момичета, а не тези накупрени курви от университета. Филип не изпитваше особен интерес към жените, но знаеше, че може да вбеси Майка, ако заведе момиче в апартамента.

- Да.

- Къде си?

Филип каза името на бара.

- Идвам да те взема.

- Защо?

- Стиви се свърза с мен. Ще стане. Чуваш ли? Ще стане.

68.

На пръв поглед изглеждаше странно, че Мишел Сулиер се е посветила на развенчаването на медиуми, ловци на духове и теоретици на апокалиптични конспирации. Тя обичаше фантастиката и ужасите и беше член на Асоциацията на авторите на книги на ужасите, както и на Историческото дружество „Х. Ф. Лъвкрафт“. Фактът, че членуваше още в Американската хуманистична асоциация и Дружеството на скептиците, не ѝ причиняваше никакви затруднения, защото умееше добре да различава фантастиката от реалността. Само защото нещо беше забавно, не значеше, че трябва да вярва в него. Напротив, ако не вярваше, беше още по-забавно.

Тя беше мургава, красива жена и въпреки подозренията на Самнър, напълно хетеросексуална. Наслаждаваше се на интересна ексцентрична връзка с дизайнер на игри, който не можеше да повярва на късмета си да свали такава мацка, но не беше толкова глупав, че да застраши независимостта и личното ѝ пространство. Мишел Сулиер се гордеше, че домът ѝ е обзаведен с добре запазени, употребявани вещи, кое-

то включваше и голяма част от огромната ѝ сбирка от книги. Редовна компания ѝ правеше котарак на име Кресуел.

Мобилният ѝ телефон стоеше на масата пред нея. Този ден срещите, лични и професионални, се бяха проточили. Последната приключи чак след девет вечерта. Когато включи телефона си, видя съобщенията от частния детектив на име Чарли Паркър. Реши да му върне обаждането, след като се прибере вкъщи, а може би дори на другата сутрин, най-вече защото се боеше да не се наложи да се срещне с него тази вечер. Беше уморена и беше изкарала цял ден на минерална вода, гадно кафе и още по-гадни бисквити. Мечтаеше си за вана, чаша вино и топла храна. Паркър можеше да почака.

Странно, но по подобен начин се бе отложила и първата ѝ среща с Джейкъб Екълънд, въпреки че тогава беше виновен той. Въпреки това им беше писано да се срещнат - не в романтичен смисъл и не дори за да изградят сериозно приятелство, понеже така и не се сблизиха, но защото и тя, също като него, години наред тихо и дискретно беше събирала информация за Мъчениците от Капстед и техния водач, който наричаше себе си Питър Маг.

Първоначалните причини за предпазливостта на двамата бяха различни. Екълънд беше убеден, че Мъчениците от Капстед - или Братята, както обикновено ги наричаше - все още съществуват както физически под формата на потомци, така и в по-ефирен вид. Поради това и не смееше да привлича внимание към диренията си.

Тя, от своя страна, виждаше в историята за Мъчениците потенциал за обединение на множество теми, които я интересуваха, включително американска история на пограничните райони от деветнайсети век, убийства, измамни проповедници и езотерични системи от вярвания. В случая с Мъчениците последното представляваше мощно съчетание от алхимия, есхатология, апокрифни писания, ангелско познание и демонология, което, доколкото ѝ бе известно, бе творение на самия Питър Маг.

Към всичко това теориите на Екълънд добавиха още повече кръвопролитие към бездруго смразяващата история, а Сулиер беше достатъчно проникателна, за да знае, че кръвта продава книги. Ясно показва, че не е готова да приеме виждането му, според което редица изчезвания и убийства са свързани с Мъчениците, но поне половин дузина от случаите представляваха интерес в този аспект. Що се отнася до виденията, тя бе срещала достатъчно примери на съзаклятничество, истерии и недоразумения, за да отхвърли тази част от разказа на Екълънд, без повече да му мисли, въпреки че

последователността в разказите на очевидците си струваше да бъде разгледана, може би в отделна глава, посветена на контаминантния потенциал на митологиите.

Образът на Питър Маг обаче беше интригуващ. Той би бил достоен за изследване дори само като пример за преобразяващата сила на имигрантската мечта и възможностите за себеоткриване в пионерските времена в Съединените щати.

Съществуваха много малко снимки на Маг. Като се имаха предвид заниманията му и тези на последователите му, той разбираемо не бе имал желание да се фотографира, въпреки характерната си външност. Ала може би в миг на суета, подтикнат от съзнанието, че враговете затягат обръча, малко преди да се оттегли в Капстед, беше решил да си направи дагеротипия. И Сулиер, и Екълнд притежаваха копия от нея. На снимката се виждаше висок, слаб мъж, облечен в черен проповеднически костюм, със свободно отпуснати ръце. Косата му беше червеникава и неравна, а черепът му - безформен и нацърбен от насилието, с което беше изпълнен животът му. Гледаше към камерата, отличителната му брада прикриваше слабата брадичка, а ъгълът скриваше приплеснатия профил, споменаван от съвременниците му.

Лявото око на Маг беше изпъкнало, което според Сулиер можеше да е признак на болестта на Ерейвс или даже форма на рак. Твърдеше се, че през последните месеци от живота си Маг страдал от диария и треска, което подобно на изпъкналото ляво око беше симптом за невробластома. ДНК анализ на останките му можеше да даде категоричен отговор на въпроса, но тялото му беше тежко обгоряло по време на обсадата на Капстед и хвърлено в Мисисипи. Отказът от погребение беше последното наказание за греховете му. Дясната половина на лицето му беше покрита почти изцяло с фиброзна тъкан - спомен от набега на Братята срещу имението на Келсон край Мариета, Охайо. Патриархът на фамилията, Бьорн Келсон, се оказал не толкова мъртъв, колкото смятали, и успял да произведе пушечен изстрел, от който Магът едва не ослепял с едното си око. Сестрата на Келсон, която живеела в Чиликоти, се казвала Агата и се омъжила за мъж на име Кристер Екълнд - пра-пра-прадядо на Джейкъб Екълнд. Ето защо за Джейкъб Мъчениците от Капстеб бяха въпрос на личен интерес, малко или много свързан със семейното му минало.

Сулиер премигна и на кухненската маса капна капка кръв. Тя се закашля и капката изчезна сред ален фонтан, но тя почти не забеляза. Вече беше забравила за двамата души зад гърба си, въпреки че единият от тях - жената - беше забила ножа си в нея. Сулиер беше оказала значителна съпротива към края и беше успяла да нанесе един

особено силен удар в скулата на кучката. Можеше и да я убие, ако копелето с нея не я беше фраснало по тила, така че да я зашемети и да я накара за миг да се открие за ножа.

Всичко това вече нямаше значение. Тя умираше, а вниманието ѝ бе фокусирано върху мъжа пред нея. Маг не беше същият като на дагеротипията: ранен и уморен, съсипан от дългите години на хищнически грабежи. Сега той сияеше. Белега на лицето го нямаше, а главата му беше съвършено гладка. Само очите му бяха замъглени, с млечносив цвят като вода, смесена с белина. Видя и други фигури зад него, предимно на жени. Ако имаше време, сигурно щеше да определи имената им.

Ножът, който я прониза, беше много студен и това я учуди. Докато студът се разпространяваше във вътрешността ѝ, тялото ѝ остана топло. Не знаеше как е възможно това. Маг сигурно можеше да ѝ каже, но тя нямаше желание да го пита. Не ѝ беше приятно, че го вижда в кухнята си. Караше я да се чувства омърсена.

Чу мяукане от задната врата: Кресуел се връщаше от вечерното си скитосване. Котешката вратичка беше счупена и тя я беше залепила, за да не влиза студ. Дано да се махнеше оттам. Не искаше да убиват и него.

Маг я наблюдаваше съвсем неподвижен. Стори ѝ се, че вижда сянка от тъмни зеници в белите кухни на очите му. Напомняха ѝ на корали.

Закашля се отново. Болеше, но не колкото преди. Съжали, че не е отговорила на детектива. Може би той щеше да я спаси.

Котаракът спря да мяука.

Маг и хората му изчезнаха.

Студът - също.

Всичко свърши.

69.

Паркър се събуди малко преди осем сутринта. Тревогата му за Сам скоро натежа като облак на хоризонта, но той направи всичко по силите си да не мисли за това. Чакаше го работа, а личните проблеми нямаше да му помогнат да я свърши по-добре.

Той посегна към телефона си. Винаги го оставяше включен, защото като всеки родител живееше в непрестанен страх, че може някой да се опита да се свърже заради проблем с детето му. Все още нямаше и знак от Мишел Сулиер. Набра я отново - вече знаеше номера наизуст, въпреки бутона за повторно избиране - и с изненада чу сигнал „свободно“. Изчака, но никой не вдигна и в крайна сметка отново се включи гласовата поща с познатото му съобщение.

Паркър си взе едно кафе, върна ключовете на рецепцията и се отправи към Саут Енд. На алеята пред дома на Сулиер беше паркиран прекрасен стар син фолксваген брѳмбар, който, съдейки по вида и състоянието му, беше гордост и радост за собственика си. Паркър спря до бордюра, отвори портата и се приближи до къщата. Натисна звънеца и почака, но никой не отговори. Опита отново, като този път задържа звънеца натиснат достатъчно дълго, за да го сметнат за невъзпитан, но въпреки това Сулиер не се появи.

Паркър набра телефона ѝ и чу двоен звън: в ухото си и някъде в къщата. После звънът в къщата спря, а в слушалката се чу познатият глас: „Здравейте, свързахте се с Мишел. Съжалявам, че не мога да отговоря, но...“

Той затвори и думите секнаха. Надникна през прозореца и видя малка стая, обзаведена с два фотьойла и множество лавици с книги. Вратите към съседната стая бяха затворени. Паркър заобиколи къщата отляво и стигна до малко задно дворче. Откъм кухненската врата се чу мяукане. Пред нея стоеше бял котарак и драскаше по пластмасовата котешка вратичка. Паркър се приближи, но котаракът не се уплаши. Само измяука отново и го погледна обнадеждено. Той почука силно на вратата и повика Сулиер по име. Завесите на единствения прозорец бяха спуснати и вътре не се виждаше нищо.

- Мога ли да ви помогна?

Това беше съседът. Беше едър и широкоплещест, с жълтеникав тен и дълги мустаци, с които приличаше на мексикански революционер. От отворената кухненска врата зад гърба му надничаха две малки деца.

- Търся Мишел Сулиер.

- Е, това е нейната къща, но хората обикновено чакат на предната врата.

Думата „почтени“ пред „хора“ остана неизказана, но Паркър все пак я чу. Той показа картата си на частен детектив, а съседът се представи като Сезар Валенцуела.

- Имах уговорка за среща с госпожица Сулиер вчера - обясни Паркър, - но така и не успях да се свържа с нея. Предполагам, че това е нейната кола.

- Да, нейната е.

- Чухте ли я да се прибира снощи?

- Не, работя до късно. Мисля, че колата си беше тук, когато се прибрах, но не мога да кажа със сигурност.

- По кое време беше това?

- След единайсет.

Валенцуела пристъпваше нервно от крак на крак и гледаше към къщата на Сулиер над рамото на Паркър.

- Мислите ли, че всичко е наред?

- Надявам се. Не искам да викам ченгетата само за да установят, че е била в банята или е заспала дълбоко, защото е взела приспивателно.

Децата продължаваха да надничат от отворената кухненска врата. Валенцуела им нареди на английски да влизат вътре, а после добави:

- *Hace frio*¹⁹.

Паркър почака.

- Имам ключ - каза Валенцуела. - Искала ми го е сигурно два пъти за пет години, когато се е заключила отвън.

- Донесете го, моля, и аз ще почакам да отворите. Ще я повикаме и ако отговори - чудесно. Ако ли не... е, да се надяваме, че ще отговори.

Валенцуела влезе вътре да потърси ключа. Междувременно Паркър набра Рос. Агентът отговори на второто позвъняване.

- Имаме проблем - каза на Рос и му разказа накратко за провалената уговорка и невъзможността да се свърже със Сулиер, докато ходеше напред-назад по двора. - В момента съм пред дома ѝ. Телефонът ѝ звъни вътре, но никой не отговаря. Съседът ѝ отиде да вземе резервния ключ, но ако се окаже, че се е случило нещо, ще се наложи да повикаме полиция.

В другия край на линията настъпи тежко мълчание, което продължи малко по-дълго, отколкото Паркър би искал.

- Ако се наложи да повикаме полиция - настоя той, - те ще ме питат каква работа съм имал със Сулиер. Ще трябва да им кажа за Екълънд, което ще повдигне въпроса, кой ме е наел да го търся.

19 Студено е (исп.). - Бел. прев.

- Бих предпочел, пък и за теб може да се окаже полезно, да не споменавах за изчезването на Екълнд - каза Рос накрая. - Същото важи за моето участие.

- Моите уважения, но твоите предпочитания могат да ме вкарат в затвора.

Валенцуела размаха някакъв ключодържател от кухненския прозорец и даде знак, че ще заобиколи през предната порта, защото задните дворове бяха разделени с ограда. Намръщи се, като видя Паркър да говори по телефона. Нямаше време.

- Дай им Екълнд, но само ако нямаш друг избор.

- А като ме питат кой ме е наел? Ако си забравил, тук нямам никаква защита.

Отношенията между частните детективи и техните клиенти не бяха поверителни. Ако нещо се бе случило със Сулиер и полицаите се поинтересуваха защо е държал толкова да се свърже с нея, той нямаше да има друг избор, освен да им отговори.

- Прехвърляй всички въпроси, на които не искаш да отговаряш, към Мокси Кастин - посъветва го Рос.

- Не съм нает от Мокси.

- Аз ще се погрижа за това.

Паркър не се зарадва особено. Дори когато частният детектив работеше за адвокат, тайната важеше само за съвети и стратегии относно съдебни дела, а в случая нямаше нищо подобно, на което Мокси можеше да се позове. Ала тактиката на Рос беше ясна: отлагане, отлагане и пак отлагане.

- Мокси няма да остане доволен - каза той.

- Тогава да не е започвал да работи с теб. От опит знам, че в това няма много за харесване.

- Чувствата са взаимни.

- Така си и мислех. Разбери едно: като казвам, че предпочитам неизясненият статус на Екълнд към момента да остане незасегнат, думата „предпочитам“ следва да се разбира като заповед.

Рос затвори, без да каже нищо повече. Валенцуела се появи. Ключодържателят в ръката му имаше форма на бяла котка - миниатюрно пластмасово копие на онази, която мяукаше до вратата. Видно бе, че е любопитен с кого е разговарял Паркър, но не искаше да пита. Паркър дискретно изтри номера на Рос, превключи на списъка с контакти и набра Мокси Кастин. След второто позвъняване затвори и прибра телефона в джоба си. Ако извикаха полиция и Валенцуела споменеше, че е видял Паркър да говори по телефона, списъкът с набраните номера щеше да покаже само тези на Сулиер

и Кастин. За по-сериозно разследване щеше да им е нужна съдебна заповед. Не беше идеалното решение, но и светът ставаше все по-неидеален.

Паркър и Валенцуела отидоха заедно до задната врата. Паркър взе котарака на ръце и почука силно няколко пъти, като в същото време викаше Сулиер по име, но без полза. Под якето си носеше пуловер, така че дръпна надолу ръкава си, докато покрие дланта му, и натисна дръжката на вратата. Беше заключена.

- Отключете - каза той на Валенцуела, - но не пипайте нищо друго, ясно?

Мъжът кимна. Вкара ключа в ключалката и го завъртя. Тя щракна и Паркър отвори.

Мишел Сулиер седеше на един стол, главата ѝ беше подпряна на кухненската маса, а ръцете ѝ висяха отпуснати почти до пода. Паркър я позна от снимките в интернет. Лицето ѝ беше обърнато към вратата, а очите - затворени. Масата и подът наоколо бяха лепкави от кръв.

- *Hijole*²⁰ - прошепна Валенцуела, като затисна устата си с ръка и направи крачка назад.

В далечината се чуха приближаващи сирени и Паркър се сети, че той вероятно е звъннал в полицията, докато е търсел резервния ключ.

Котаракът се гърчеше в ръцете на Паркър, а воят му се сливаше с този на сирените.

„Просто е гладен - помисли си Паркър, като гледаше тялото на Сулиер. - Не може да разбира.“

После котаракът замря, но продължи горко да плаче.

70.

Нямаше време за губене. Паркър връчи животното на Валенцуела, който стоеше подпрян на оградата и дишаше дълбоко, и се дръпна настрана, за да проведе още един разговор.

²⁰ Олеле (исп.) - Бел. прев.

Внимаваше Валенцуела да го вижда през цялото време, за да няма проблеми с полицията. Не искаше да възбужда съмнения за неприкосновеността на местопрестъплението.

Обади се на Ейнджъл.

- Къде сте?

- На половин час от Грийнсбърг.

Пред къщата на Сулиер спря полицейска кола. Имаше броени секунди на разположение.

- Мишел Сулиер е мъртва. Намерете Тейър и го опазете жив. Ще се забавя с полицията. Свържете се с Мокси Кастин, когато стигнете до Тейър.

Той затвори, изтри номера и прибра телефона си. Полицаят се приближи с дясната ръка върху оръжието си, така че Паркър се постара да стои с ясно видими ръце. Понечи да предупреди и Валенцуела да направи същото, но той дори го беше изпреварил.

За втори път тази сутрин Паркър извади картата си на частен детектив, а после посочи отворената задна врата.

- Имате тяло. Името ѝ е Мишел Сулиер. Беше Мишел Сулиер - поправи се той.

Вече всичко, свързано с нея, щеше да бъде в минало време.

*

Семейство Бъкнър се бяха регистрирали в мотел от голяма верига на няколко километра от магистралата. Обсъдиха възможността да потеглят направо за Търнинг Лийф, но и двамата не бяха убивали досега и Сали беше учудена от изтощението, което изпитваше. Благодарение на телевизията и интернет бяха добре запознати с похватите на съдебната медицина и ДНК анализа. След като Сулиер издъхна, измиха старателно ръцете ѝ и провериха пода за случайно паднали косми по време на схватката. Намериха няколко, улеснени от червения цвят на косата на Сали. Бяха сигурни, че не са оставили почти никакви следи от присъствието си в дома на Мишел Сулиер - очевидно с изключение на трупа ѝ, както отбеляза Кърк, докато перяха дрехите си. Накиснаха ги във вода с белина във ваната, а после ги прибраха в отделни торби. Кърк направи няколко кръгчета наоколо, преди да ги изхвърли в контейнери за боклук. Когато се върна, поспаха няколко часа.

Сали беше впечатлена от Кърк. Винаги го беше смятала за лигльо, въпреки че компютърните му умения компенсираха това, но беше показал завиден дух, докато Сулиер се съпротивляваше. Въпреки това кучката му с кучка успя да фрасне здраво Сали в лицето и сега тя имаше отвратителна синина, която трябваше да скрие с грим.

Бяха взели лаптопа на Сулиер и една кутия с проучвания за Мъчениците. Кърк излезе за кафе и сандвичи със салам и яйце за закуска, а после двамата заедно седнаха да разгледат лаптопа и документите на Сулиер. Сали остана поразена от това, колко много неща е открила Сулиер за миналото на Мъчениците, в това число цели аспекти на историята, за която дори тя не подозираше. Най-притеснителното бе, че Сулиер беше успяла да проследи редица родословни връзки между Братята, невъзпрепятствана от смяната на имена, подпомогната от клюките и хорските приказки. Очевидно нейната информация, заедно с тази на Екълнд, беше довела детектива при тях, въпреки че той твърде късно беше разбрал колко близо е стигнал до Братята.

Кърк преписа от компютъра всичко, което би могло да им бъде полезно, след което извади харддиска и го намущка няколко пъти с отвертка. Щом се приберяха у дома, щеше да го хвърли в камината заедно с документите на Сулиер. Самият лаптоп щеше да иде на бунището на Стивън Лий.

Лаптопа на Екълнд обаче бяха запазили; просто нямаха друг избор. Детективът беше събрал толкова много данни, че Сали още работеше върху тях, но за да ги защити, тъй като беше по-умен, отколкото изглеждаше, беше поръчал да му направят специална операционна система и да му я инсталират върху франкенщайновски компютър, сглобен от всевъзможни части. Системата беше несъвместима с всички драйвери, които Кърк намираше, и дори с кодовете, изтръгнати с мъчения от Екълнд, опитът да копират файловете беше свързан с риск от тотален срив. Кърк се боеше, че ако си играе твърде много с компютъра, може да изгубят всичко на него. Накрая, за да е сигурен, че поне харддискът не може да се извади, той счупи главичките на няколкото винтчета, които го държаха. Това беше идеална защита и сега Кърк мъкнеше проклетото нещо със себе си, в случай че от Сулиер или Тейър има някаква информация, която трябваше да бъде проверена.

Докато бяха в дома на Сулиер, Сали се възползва от възможността да прегледа айфона ѝ. Не го взеха - знаеха колко лесно се проследяват тези устройства, поради което самите те носеха най-примитивни, стари апарати. Не искаха да рискуват дори да го изнесат от къщата и да го изхвърлят някъде по пътя, но за всеки случай тя изтри всички съобщения, след като ги прослушаха. Кърк се опита да ѝ каже колко лесно

могат да бъдат възстановени, но тя му изръмжа да си затваря устата. Повечето съобщения бяха свързани с работата ѝ в колежа, а едно - с книгата за Мъчениците от Капстед, предложена от Сулиер.

Книга! Шибана книга!

Няколко от съобщенията обаче, заедно с множество неприети обаждания, идваха от мъж на име Чарли Паркър, който трябвало да се срещне със Сулиер същата вечер. Сали се притесни, че той може да се появи в къщата, поради което побърза да довърши работата с ножа, след като Сулиер издаде паролата на лаптопа и телефона си.

Името Паркър звучеше познато на Сали, но не се сещаше откъде. Трябваше да почака да се приберат в мотела и Кърк да приключи с копирането на материалите от компютъра на Сулиер, за да влезе в интернет. Разсеяно пусна името му в „Гугъл“ заедно с мобилния номер, който беше оставил в съобщението. Всъщност си мислеше как ще заведе Кърк в леглото. Това щеше да бъде награда и за двамата.

Излезе страница с резултати. Веднага щом ги погледна, всяко желание за секс се изпари и тя си спомни къде е виждала името на Паркър.

В лаптопа на Джейкб Екълнд.

- Мамка му - изруга тя. - Мамка му, мамка му, мамка му.

71.

Ричард взе Самнър малко след пет сутринта. Отначало се чудеха дали да не използват друг автомобил, а не този на Ричард - например някоя таратайка от моргата на Стивън Лий, но се оказа, че той няма нищо надеждно под ръка, а последното, което искаха, бе колата им да се развали на път към Тейър или още по-зле, на тръгване оттам, така че оставаше шевролетът.

Ричард беше взел две кафета от „Дънкин Донътс“ заедно с няколко понички, които ги заситиха за няколко часа. Ричард каза, че обикновено слуша политически предавания, докато шофира, но Самнър отвърна, че няма време за подобни дивотии, били те либерални или консервативни. Ако искаше да слуша как някой настоява на своето часове наред, щял просто да си седи вкъщи при жена си. Спряха се на

класически рок през първата половина от пътя, а след като закусиха в едно крайпътно заведение на магистралата, превключиха на малко по-съвременен рок от 70-те и 80-те. Единодушно решиха, че музиката след 1983 година не става за нищо, ако ще и някой да ги сметнеше за дъртаци.

Ричард винаги бе смятал Самнър за шумен дърдорко. Освен това тайно се ужасяваше от хора, които можеха да сглобяват и поправят разни неща, защото го караха да се чувства по-малко мъжествен. Самнър обаче се оказа голям умник, а ако говореше гръмогласно, то беше заради щедрия, великодушен характер. Ричард научи, че в края на есента Самнър планира да замине за Южна Африка, където да строи къщи с благотворителна цел. Джеси щяла да отиде с него, въпреки че според Самнър малко се притеснявала, което той напълно разбираше. Ричард не беше много сигурен какво ще прави Джеси там, която не беше толкова сръчна с чука и пироните. Самнър призна, че и той не знае, но не искала да остане сама у дома.

Самнър, който също не беше прекарвал достатъчно време в компанията на Ричард, постепенно откри, че това, което погрешно е тълкувал като високомерие, даже надменност, всъщност е по-скоро стеснителност. Ричард не приличаше на човек, който би изневерил на жена си, но пък и кой изглеждаше така? Всъщност Ричард сам повдигна въпроса за аферата, докато приближаваха границата между Охайо и Пенсилвания. Тъкмо подминаваха един от онези големи сватбени магазини, които винаги напомняха на Самнър на ирландска сватба: много гости, лоша храна и угризения на сутринта. Гледката като че ли провокира множество асоциации у Ричард.

- Кофти година беше - каза той. - Много кофти.

- Така ли? - отвърна Самнър. Как иначе се отговаря на подобна реплика? -
Работата или...

Въпросът остана недоизказан.

- Или - потвърди Ричард.

Изневярата не беше тайна сред Братята. Предвид близките отношения между тях трудно можеше да има тайни. Извънбрачните връзки се смятаха за неразумни и гледани с мълчаливо неодобрение. Всяко нещастие трябваше да бъде овладяно - не можеха да рискуват някой да изпита порив за изповед в резултат от много размишления или разговори с пастори и свещеници, но проблемите в брака бяха особено опасни. Никоя извънбрачна връзка не минаваше без малко или много разговори в леглото, а кой можеше да каже какви неща могат да се споделят в такива моменти?

Когато София научи за изневярата на мъжа си, тя се обърна към Сали и върху Ричард веднага беше упражнен натиск да сложи край на връзката. Освен това момичето беше доста младо. Не беше от ученичките на Ричард, но само преди няколко години беше завършила същата гимназия, в която той преподаваше. Бяха се сдушили след някакво събитие на „Лайънс К्लъб“ за деца в неравностойно положение, на което тя беше дошла с по-малката си сестра. Животът им у дома беше пълна каша и Самнър подозираше, че Ричард се е съжалил над нея, а после нещата бяха взели друга посока.

- Според Джеси вече се разбирате по-добре със София.

- Да, всичко е наред - съгласи се Ричард, но в начина, по който изрече думата „наред“, се четеше само тъга и разкаяние. - Но ние не... нали се сещаш. Имаме отделни стаи.

- Съжалявам да го чуя. Ще ѝ мине. Просто е ядосана и обидена.

- От шест месеца не сме спали заедно.

- Откога сте женени?

- Април ще станат петнайсет години.

- Тогова шест месеца не са толкова много.

- Сигурно си прав.

Ричард гледаше през прозореца полята, дърветата и живота, които прелитаха покрай него.

- Тя ми липсва.

- София ли?

- Не, Луси. Момичето. Липсва ми.

Самнър едва се сдържа да не го плесне по врата. Не беше много умен като за учител.

- Искан да ѝ се обадя - продължи Ричард. - Тъпо е, знам. Просто трябваше да ѝ кажа, че съжалявам, задето всичко свърши така, и да разбере как е.

„И да я изчукаш за последно“, искаше да добави Самнър, но не го каза. Вместо това попита:

- И направи ли го?

- Между нас ли ще остане?

Самнър кимна и беше искрен, поне засега. Бяха на път да убият човек, а в такива ситуации доверието е задължително.

- Опитан се - каза Ричард, - но тя се беше преместила. Баща ѝ беше задник, майка ѝ и тя не беше по-добра от него, така че Луси постоянно говореше, че ще се

махне оттам. Жал ми е за сестра ѝ, Вики, но мисля, че ще се оправя. Тя е по-силна от Луси.

- Имаш ли идея къде е отишла?

- Говорих с Вики, но тя не знаеше. Луси само я зарекла да завърши гимназия. Обещала ѝ, че щом се установи някъде, Вики може да отиде при нея. Вики ми каза, че много би искала това да стане.

„Съмнявам се - помисли си Самнър, - освен ако не иска да бъде смачкана и заровена някъде в моргата на Стивън Лий. Ти я уби, Ричард. Може Дон Раут да я удушил с ръце, след като я откри в онази дупка в Джърси, но всъщност умря, защото ти не можеше да държиш оная си работа в гащите. Нямах значение какво си ѝ казал или не си: тя беше твоята слабост и някой трябваше да сложи край.“

- Сестра ѝ знаеше ли за вас двамата?

- Не.

- Сигурен ли си?

- Луси беше наясно, че никой не бива да знае. Обясних ѝ го още в самото начало. Казах ѝ, че може би ще успее да се погрижа за двете със сестра ѝ, но ако някой разбере за нас, няма да мога. Нужно ми беше време да съставя план и да оправя финансите.

- Искаш да кажеш, че си щял да напуснеш София заради нея?

- Да.

- Сериозно ли го мислеше?

- Да.

Гласът му беше пресипнал.

„Какъв идиот.“

- За бога, Ричард, ако сестра ѝ е подозирала, че има нещо между вас, това може да докара големи неприятности.

- Имаш предвид, ако полицията дойде да търси Луси?

Самнър се обърна към него. Погледите им се срещнаха и в този миг Самнър разбра, че Ричард знае истината или най-малкото я подозира. Може би София се беше изтървала в някой скандал или просто беше достатъчно умен, за да се досети, че момиче, което обича сестра си и иска да я закриля, не би изчезнало току-така, без повече да се обади.

- Защо го направиха? - попита той, но това беше въпрос, на който нито единият от двамата не очакваше да получи отговор. Продължиха да пътуват в мълчание чак до Грийнсбърг.

72.

Филип и Ластрейд се срещнаха със Стиви в Нюбърипорт. Наложиха се да пропътуват почти два часа от Провидънс, но това не ги притесняваше, а и беше по-разумно да не се срещат в Бостън. През февруари в Нюбърипорт беше спокойно и вероятността да бъдат забелязани от някоя от засегнатите страни беше почти нулева.

Стиви ги чакаше в „Анджи“ на улица „Плезънт“. С черно-белите си плочки и чистите меламинови плотове заведението смътно напомняше на Филип на закусвалните от неговото детство, когато още гледаше Майка с възхитени очи. Тази сутрин се бе постарал да я избегне, за да не го заразителства за планове му за деня.

Помисли си, че Стиви е заприличал още повече на италиански гущер и от предишния път: кожено яке, провиснали дънки и дебел кариран пуловер. Освен това изглеждаше много по-спокоен, с което, макар и нелогично, предизвика още по-голямо доверие у Филип. Взеха си кафе и яйца и Стиви обясни, че много уважава чичо си Бернардо, но понякога той е прекалено предпазлив, а вече е време за нов начин на мислене, ако искат да съхранят нещо повече от няколко хлебарници в Норт Енд от славното наследство на един славен гангстер.

Откровено казано, Филип не даваше пет пари за тези приказки за наследство и традиции, защото в крайна сметка ставаше дума за схватка за територия между италианци, латиноамериканци, африканци и руснаци и който друг има интерес от това. Важното за него бе, че целите на Стиви не бяха безкрайно различни от неговите, а на алчността винаги можеше да се разчита. Ясно бе обаче, че старият чичо Бернардо, този покровителствен, сърбащ шибаняк, не обичаше някой да ходи зад гърба му и да сключва сделки, след като той вече е издал указ. Всичко трябваше да си остане между тях тримата. Освен това Стиви не разполагаше със същите финансови ресурси като чичо си, така че щеше да участва на по-ниско ниво, но Филип беше достатъчно

далновиден, за да знае, че приходите от първата сделка ще се вляят във втората. Самият той чертаеше дългосрочни планове, а същото като че ли важеше и за Стиви. Пък и подобно на Майка чичо Бернардо нямаше да живее вечно.

Стиви плати сметката в знак на добра воля и ги съпроводи до колата си - червено-черен „Додж Чалънджър“, който не би могъл да предизвика по-голямо внимание у полицията, ако ще да плюеше крек вместо изгорели газове. Филип обаче реши, че ще му прости тази ексцентрична волност, когато Стиви извади дебела пачка, увита в найлон: сто хиляди долара, включително дела на Антъни, който също не виждаше причина да подминат шанса само защото чичо им не можеше да различи добрите мюсюлмани, продаващи наркотици, от лошите, разбиващи самолети в сградите. Филип, който се интересуваше от неща извън Нова Англия, не намери смисъл да му обяснява, че те са едни и същи, защото италианецът нямаше да стане по-щастлив от това, а само щеше да се обърка.

- Колко време? - попита Стиви, след като парите бяха прибрани на сигурно място в последната кола, взета под наем от Ластрейд.

- Стоката идва с кораб - отвърна Филип. - Три седмици, плюс-минус.

- Три седмици е добре.

Двама си стиснаха ръцете. Сделката беше сключена. Филип намери за излишно да пояснява, че е казал „три седмици“ просто така. Сигурен бе, че хероинът вече е в страната, което означаваше, че могат да го доставят не за седмици, а за дни. Искаше да го накара да чака поне седмица. Стиви щеше да бъде доволен, когато стоката дойде по-рано, отколкото е очаквал, но не биваше да остава с впечатлението, че бизнесът е твърде лесен за партньорите му. Филип не се тревожеше, че Стиви може да открие кой е доставчикът с надеждата да сключи още по-добра сделка зад гърба му. Тези хора не мелеха брашно нито с италианци, нито с латиноси, нито с когото и да било. Работеха само със своите, а Филип беше един от тях. Беше го доказал с кръв. Така работеха тези хора.

Не, не тези хора.

Неговите хора.

Самнър и Ричард бяха проучили добре Тоби Тейър. Знаеха, че офиса му се намира в централния магазин и склад в западната част на Грийнсбърг, така че паркираха от другата страна на улицата и позвъниха оттам. Отговори женски глас, който им съобщи, че господин Тейър не е там. Самнър наговори разни глупости за това, как искал да закупи голямо количество мебели с дефекти, за да замени своите, които били изгорели в пожар. Накрая бе осведомен, че господин Тейър може и да дойде по-късно в офиса, но по-скоро утре.

След като Самнър пусна целия си чар в действие, жената разкри, че този ден Тейър работи в дома си, макар да не можеше да даде нито стационарния, нито мобилния му номер. Увери го, че ако остави своя, тя ще го предаде. Самнър, който не виждаше защо да не даде номера на предплатената си карта, го направи. Сметна, че ако Тейър наистина му върне обаяването, ще могат да получат повече информация и да разберат със сигурност дали е у дома, както твърдеше служителката. От друга страна, защо ѝ беше да лъже за подобно нещо? И така, Самнър и Ричард вече знаеха къде да намерят Тейър: благодарение на покойния вече Джейкъб Екълънд разполагаха и с домашния му адрес.

- Какво мислиш? - попита Самнър.

Ричард, който беше изчел достатъчно за бизнеса и личния живот на Тоби Тейър, за да напише мемоарите му вместо него, се загледа в едно преминаващо момиче с вързана на хлабав кок коса и големи слушалки на ушите. Носеше бяло яке с подплата, което стигаше едва до средата на бедрата ѝ, малко над ръба на синята ѝ пола. Краката ѝ бяха обути в бял клин и неудобни боти до глезените. Хубаво момиче. Деветнайсет, най-много двайсетгодишно.

„Сигурно замръзва от студ“, помисли си Самнър.

Ричард проследи момичето с поглед, а в изражението му се четяха разкаяние и похот в равни пропорции. Този човек имаше сериозни проблеми. Самнър реши, че трябва непременно да поговори с Джеси за това, а вероятно също със Сали и Мадлин. Отношението му към Ричард може да се беше смекчило, но не толкова, че да му липсва, ако изчезне. Не беше сигурен дали ще липсва дори на София. Ако възнамеряваше пак да я зарече, по-добре...

По-добре какво? Раут беше мъртъв. Нямаше никакво значение, че тялото му още не беше открито. Сали го бе казала. На нея пък ѝ го бе казала Елинър, а по-

надежден източник не можеше да има. Заради смъртта на Братовчеда се налагаше да убият Тоби Тейър, но Самнър нямаше никакво намерение да започва редовно да върши мръсната работа на Братята. Стивън Лий винаги беше насреща, но него не го биваше в планирането. Междувременно Ричард се беше проявил добре с Екълнд, но все пак онзи беше вързан, а и благодарение на Сали вече нямаше нищо против да срещне смъртта. Все пак поведението му през следващите часове щеше да покаже дали може да се разчита на него в бъдеще - стига да успееше да задържи ципа си затворен за пет минути поне - въпреки че Сали бе обещала, че тези убийства, макар и предизвикани от необходимост, ще им осигурят мир за години напред.

Момичето сви зад ъгъла и се изгуби от погледа им. Магията беше развалена.

- Ъ?

- Попитах какво мислиш.

- Мисля, че трябва да го направим. Нали за това сме дошли?

- Добре тогава. Колкото по-рано свърши, толкова по-скоро ще се приберем у дома.

С малко късмет двамата щяха да си бъдат вкъщи до мръкване.

74.

Домът на Мишел Сулиер бѳкаше от полиция. На тротоара се беше събрала тълпа от любопитни зяпачи, а съседите висяха по портите си и наблюдаваха суетнята.

Следователите от полицейския участък в Уогърбъри бързо схрускаха Валенцуела и преминаха към по-апетитния залък, а именно Чарли Паркър. Първият полицай, отзовал се на сигнала, го предаде на втория, който пък го прехвърли на екипа от следователи. След краткия разговор с детектив Алиша Конър и партньора ѝ, Емил Ролди, Паркър не се учуди, когато се озова на задната седалка на цивилен автомобил, пътуващ към участъка, а оттам - в стая с маса, два стола и чаша хладно кафе. Не му сложиха белезници и ясно дадоха да разбере, че не е арестуван, но въпреки това седеше зад заключена врата и чакаше да даде вероятно незадоволителни отговори на някои доста директни въпроси. Много време бе прекарал в такива стаи и от двете страни на

масата. По-приятно беше да разпитва, отколкото да го разпитват, но и двете позиции не му бяха любимите.

Взеха му телефона. Радваше се, че е изтрил номера на Ейнджъл от регистъра с обаждания. Чудеше се дали двамата му партньори са успели да стигнат до Тоби Тейър и да го информират за опасността. Щеше да разбере, когато му се удадеше възможност да говори с Мокси Кастин.

Мисълта за Мокси го върна към Рос и упоритото му нежелание да включи полицията в издирването на Джейкъб Екълнд. Паркър знаеше, че Рос пази собствения си гръб, но въпреки последния им разговор ситуацията се бе променила значително с откриването на тялото на Мишел Сулиер. Напълно възможно бе Екълнд да я е убил. А дори да не беше, името му щеше да влезе в списъка със заподозрени веднага щом Паркър го споменеше.

На всичко отгоре Рос беше намекнал, че за самия Паркър би било по-добре полицията да не прояви интерес към Екълнд. Паркър обаче никога не бе срещал изчезналия си колега. Единственият му извод бе, че вероятно е бил здраво прецакан от Рос, а последният в момента можеше да се смята за подривен елемент във ФБР. Паркър се почуди какво ли е наказанието за подпомагане и подстрекаване на подривна дейност във федерална институция: вероятно тежко и без гледка от прозореца.

Вратата се отвори и Конър, и Ролди влязоха в стаята за разпити. („Хайде да я наричаме с истинското ѝ име“, помисли си Паркър.) И двамата носеха химикалки и папки, но в помещението със сигурност имаше записващо устройство, така че всички бележки бяха или за тяхна собствена информация, или просто за показ. Не му бяха прочели правата, защото не беше арестуван, но все пак искаше да говори с Мокси Кастин. Конър му напомни, че не е арестуван и няма нужда от адвокат. Паркър на свой ред изтъкна - както вече бе обяснил, преди да го качат в колата и да го докарат тук, - че е бил професионално ангажиран чрез адвокат и е длъжен да изясни с господин Кастин какво има право да разкрие относно клиента. Последва кратък дебат относно поверителността на информацията, но Паркър не отстъпи. Накрая го заведоха до телефона и му позволиха да се обади на Мокси. Секретарката веднага го свърза, което беше или много добър, или много лош знак.

- Ти - подзе Мокси без никакви предисловия, - си човек с много проблеми и създаващ много проблеми, а работата ти те свързва с индивиди със съмнителни принципи и низък морал. Мисля, че знаеш за кого говоря.

- Получи ли документите?

- Получих много документи и все още не знам какво означават. Знам обаче, че никой от тях няма да ни защити в съда, но съдържат достатъчно шмекерии и увъртания, за да накарат най-изпечените юристи да се вържат на възел за седмици, ако не и месеци. Така или иначе, докато някой не започне да тегли конците, ти си нает като трета страна от тази фирма, за да разследваш изчезването на Клаудия Сансъм и последващото откриване на останките ѝ. Впоследствие фирмата е била наета от ФБР, за да проследи, цитирам, „по ваша преценка“, край на цитата, всички улики и контакти, свързани със случая Сансъм.

- А как Сансъм е попаднала под юрисдикцията на ФБР?

- Изчезнала е в Масачузетс, намерена е в Ню Хемпшир. Географията е наш приятел.

Паркър трябваше да се съгласи, че това беше умен ход от страна на Рос. Той щеше да му позволи при нужда да обясни как се е озовал на вратата на Сулиер, както и да спомене името на Екълънд, без да дава да се разбере, че самият Екълънд също е обект на издирване. Екълънд беше оказал професионална помощ на Оскар Сансъм. Освен това беше разговарял със Сулиер. Паркър просто се бе опитал да разбере дали Сулиер знае нещо по случая Сансъм. Правеше само това, което би направил всеки истински професионалист, бил той полицейски следовател или частен детектив: следваше всички възможни нишки и разпитваше всички свидетели, ако ще и само за да отхвърли сведенията им като несъществени.

- А Ейнджъл и Луис? Свързаха ли се с теб?

- Смахнатите ти приятели ли? Не. Трябваше ли?

Конър се появи в коридора и почукна по часовника си.

Времето изтичаше.

- Мисля, че трябва да се погрижим за сигурността на мъж на име Тоби Тейър.

Помолих ги да се заемат.

- Можеш да предадеш тази информация на полицията.

- Възможно е да греша.

- Въпреки това.

- Сложно е.

- По Росовски сложно?

- Именно.

- Аз ще се обадя на Ейнджъл и Луис. Щом науча нещо, ще се свържа с теб.

Предполагам, че телефонът ти е в полицията?

Паркър му даде имената на двама детективи, така че Мокси да знае кого да търси.

- Обади ми се - каза Паркър.

- Непременно - обеща Мокси. - И да не се окажеш в затвора там. Имам допълнителна такса за разстояние.

Доляха му ново кафе. Паркър си наложи да не мисли за Ейнджъл, Луис и Тоби Тейър и да се фокусира върху въпросите, които му задаваха. Конър говореше повече, Ролди се намесваше, когато трябва. Освен чисти и спретнати, се оказаха умни. Личеше си, че надувват нещо във версията му за Екълнд, но не могат да определят какво точно. За щастие, не се налагаше да лъже, а само да премълчава. Щом почувстваше, че стъпва на опасна земя - например, когато Ролди взе да се чуди защо му е било да идва чак до Кънектикът, за да разпитва жена, която видимо нямаше пряка връзка със случая, вместо просто да ѝ се обади по телефона, той ги насочваше към Мокси Кастин.

- Значи вие през цялото време вършите това, което господин Кастин е поискал от вас? - попита Конър.

- Точно така.

- Следват заповеди - допълни Ролди.

- Но не като нацист.

- Може ли да се каже, че това е един от принципите ви?

- Ако да, не е голяма хвалба.

- Господин Паркър, ние добре знаем кой сте и какво правите. Известно ни е, че никога не сте отговаряли директно на полицейски въпрос. Изглежда, имате алергия към прозрачността.

- Може би обръщам нова страница с вас. Трябва да вярвате в човешката способност за промяна и личностно развитие.

Конър изсумтя. Прозвуча сладко, по отблъскващ начин.

- Разкажете ни за Джейкъб Екълнд - каза Ролди.

Пак Екълнд. В очите на Паркър Ролди беше преминал от категория „умен“ в категория „прекалено умен за негово собствено добро“. Единственото успокоение бе, че системата ще му го избие от главата.

- Не знам много за Екълнд, освен това, което откривам, докато вървя по стъпките му.

- Знаехте ли, че той се смята за изчезнал?

- Никога не съм говорил с него.

- Не отговорихте на въпроса.

- Знам само, че от известно време го няма.

- Не са го виждали в дома и офиса му повече от седмица. Не отговаря на обаждания. Пощенската му кутия е препълнена. Рецепционистката му обаче си спомня как той ѝ се е обадил и е поискал да пусне двама мъже в офиса му. Странното в случая е, че Екълнд, изглежда, въобще не е бил в сградата по това време. Какво мислите за това, господин Паркър?

- Мисля, че доста сте поработили, докато аз съм си седял сам-самичък тук.

- Както вече намекнахме, ние не мислим, че сте напълно откровен с нас. Господин Джейкъб Екълнд ли издирвате?

- Разследвам изчезването и смъртта на Клаудия Сансъм. Екълнд е бил близък със съпруга ѝ. Поради това бих искал да говоря и с него, но до момента не съм имал късмета.

- Влизали ли сте в офис сградата на Екълнд напоследък?

- Разпитвах за него, също като вас.

- Проникнахте ли в офиса му под фалшив претекст?

- Не - излъга Паркър.

Да се пробват да проследят обаждането от името на Екълнд. Освен това не беше нарушил никой закон, влизайки в сградата, или поне не беше доказуемо. Проблемите започваха чак пред офиса на Екълнд.

- Сигурен ли сте в това?

- Да.

Офис сградата на Екълнд се управляваше по най-евтиния начин с минимално покритие от камери и той беше готов да заложи солидна сума пари, че младата дама на регистратурата не би могла да го разпознае категорично, ако полицаите ѝ покажеха снимка. Не му беше приятно да ги лъже, но това беше първата истинска лъжа, която бе принуден да изрече, и съставляваше премерен риск. Ако признаеше нарушението си, рискуваше да бъде въввлечен в друг неприятен разговор в друга подобна стая, само че в Провидънс.

- Възможно ли е Екълнд да е убил Мишел Сулиер? - попита Конър.

- Не виждам причина да го прави - отвърна Паркър, което беше напълно вярно, но все пак не означаваше, че Екълнд не е заподозрян.

Виждаше, че Конър и Ролди започват да се изнервят. Но пък поне не беше излъгал очакванията им.

- Знам, че не изглежда така, но ние сме на една и съща страна. Аз не прикривам Екълнд. Не знам къде е. Ако го намеря, ще уведомя господин Кастин, а той от своя страна ще предаде информацията на полицията. Никой от нас няма интерес да възпрепятства прилагането на закона.

Конър отново изсумтя. Този път не беше толкова сладко. Погледна партньора си. Той сви рамене. Паркър не беше извършил никакво престъпление в Уотърбъри или Кънектикът, ако си затворят очите за дребните лъжи пред полицията и премълчаването на някои истини. Не можеха да го задържат и добре го знаеха, но това не значеше, че им е приятно.

- В такъв случай можете да си вървите - каза Конър.

Тя отиде до вратата, отвори я и я задържа. Ролди остана вътре, докато Конър изпрати Паркър. По пътя тя меко попита:

- Сериозно и само между нас: какво, по дяволите, правите тук?

Паркър дори не трепна, но си помисли, че си струва да остави някои неизгорени мостове в Уотърбъри.

- Търся Екълнд.

- Заподозрян ли е в нещо?

- Не беше, докато не намерих тялото на Мишел Сулиер.

- Кастин ще бъде ли откровен с нас?

- Той е адвокат; не може да бъде откровен и на маса за мъчения. Но е от добрите. Ще ви каже, каквото може.

- А вие? Вие ще бъдете ли откровен?

Паркър се спря. Бяха стигнали до последната врата преди главното фоайе.

- Не искам случилото се със Сулиер да остане ненаказано - каза той.

- Тогава явно ще се наложи.

- Така изглежда.

Върнаха му телефона и пистолета. Кънектикът нямаше взаимно споразумение с Мейн за признаване на разрешителните за оръжие, но Паркър имаше разрешително за повечето щати. Оръжието не беше проблем, но Конър го предупреди, че са го проверили. Това не го накара да се чувства по-обичан в Уотърбъри.

Освен това никой не му предложи да го закара обратно до колата му, която беше останала пред къщата на Мишел Сулиер. Не че беше кой знае колко далеч: участъкът се намираше на „Ийст Мейн“ и оттам се виждаше църквата „Света Анна“ на „Саут Мейн“, от другата страна на „Янки Експресуей“. Можеше да отиде пеша, но нищо нямаше да им стане, ако му бяха спестили разходката.

Държеше телефона си в ръка, готов да се обади на Ейнджъл и Луис, когато видя колата. Беше черен „Крайслер Империял“ от 1966 година в безупречно състояние. За миг си помисли, че някой го е ударил по главата и халюцинира. После затъмненото стъкло на пътническото място се смъкна надолу и той осъзна - чак сега?! - че това ще бъде един от онези дни, в които няма да има шанс да поседне и да си поеме дъх.

Отзад седеше Майка.

Паркър гледаше телефона си. Много искаше да поговори с Ейнджъл и Луис, но му се струваше неблагоприятно да кара Майка да чака, въпреки че тя дори не беше погледнала към него, а ако студеният вятър, който нахлуваше през отворения прозорец, я притесняваше, с нищо не го показваше. Въпреки това намекът беше ясен: трябваше да влезе вътре. Е, помисли си той, сега поне имаше кой да го закара.

Шофьорът слезе от автомобила. Паркър не го познаваше, защото не беше от кортежа на Филип в Провидънс. Беше петдесетинагодишен и набит. Изглеждаше здравеняк от старата школа, който беше раздал толкова заплахи и бой в живота си, че вече не можеше и да коленичи пред свещеник, без да всява страх. Протегна ръка като лопата и зачака. Паркър бавно извади пистолета си, свали пълнителя, прибра мунициите в джоба си и върна оръжието в кобура.

- Повече няма да получиш - каза той. „Бездруго е повече, отколкото исках да ти дам“, добави той наум.

Шофьорът погледна към Майка за потвърждение и го получи под формата на едва доловимо кимване. Той отвори вратата на Паркър, после я затвори и седна на мястото си. Прозорецът се вдигна и автомобилът потегли. Вътре се усещаше лекият мирис на стара кожа и характерната миризма на Майка.

- Сметнах, че ще ви бъде приятно да ви закараме до вашия автомобил - каза Майка.

- Стига триста и седемдесет километра да не са голямо отклонение.

Шофьорът погледна Паркър в огледалото, като че ли искаше да го предупреди за неуместните прояви на хумор в присъствието на Майка.

- Чух за Сулиер - продължи Майка. - Успяхте ли да говорите с нея, преди да умре?

- Не.

- Няма значение. Не съм сигурна, че щяхте да научите нещо повече от Екълънд.

Това потвърждаваше, че Майка или някой от приближените ѝ беше прегледал материалите в дома на Екълънд преди или скоро след него самия. По-скоро „преди“, защото Майка не даваше вид на човек, който обича да догонва другите. Съмняваше се, че е поверила тази задача на Филип. Той би оставил хаос подире си.

Паркър гледаше града, който преминаваше край тях. Имаше нужда от душ. Престоят в стаята за разпити, независимо от коя страна на масата, винаги го караше да се чувства мръсен: може би заради нещо, което се излъчваше от порите на хората при стрес, или заради събирането на трима души в тясно пространство, където са се потили мнозина преди тях.

- Само между другото, все още не знам как да ви наричам - подхвърли той.

- Моля?

- Както вече споменах, не мога да ви наричам „Майко“.

Благодарение на Рос знаеше името ѝ, но не искаше да се издава, че я е проучвал, въпреки че тя сигурно се досещаше.

- Няма нужда да ме наричате по какъвто и да било начин - каза тя. - Няма да се сближаваме.

Паркър се постара да изглежда обиден. Оказа се по-лесно, отколкото очакваше, а той очакваше да бъде много лесно.

- Е, докъде стигнахте в разследванията си? - попита Майка.

- Те продължават.

- Не се шегувайте, господин Паркър. Нямам търпение за такива неща.

- Доколкото си спомням, не работя за вас.

- При последната ни среща отказахте предложението ми за работа, а аз ви предупредих, че ще продължа да се интересувам от дейността ви. Все още имам дълг към господин Уеб, а това засяга и вас.

Паркър се предаде.

- Вярвам, че някъде има индивиди, свързани с Мъчениците от Капстед, или Братята. По някаква причина те не искат хората да се ровят в историята им, затова Сулиер е била убита. Ако Екълнд е мъртъв, то е по същата причина. Ако ли не, възможно е той да е убил Сулиер. Докато не го намерим, той ще остане заподозрян, ако не за мен, то за полицията.

- Вие не мислите, че той я е убил?

- Не виждам причина да го прави.

- А братът на господин Уеб и неговото семейство? Какво ги свързва с Братята?

- Ако приемем, че Майкъл Маккинън е мъртъв, неговата смърт може да е била предизвикана само от лош късмет, но тази на жена му и сина му е била за наказание. Тя е продължавала да търси съпруга си и те са искали да я спрат. Все още не разбирам обаче, защо са се насочили срещу човек, който не представлява заплаха за тях. Ако са убили Маккинън, смъртта му е предизвикала повече проблеми, отколкото си е заслужавало. Освен това има много изчезнали хора. Маккинън, Екълнд, дори Клаудия Сансъм, преди да се намерят останките ѝ. Освен това Екълнд е отбелязал много други случаи. Дори една четвърт от тях да се окажат свързани с Братята, това са страшно много хора и явно става дума за целенасочени действия. Трудно е да се прави разследване без тялото, въпреки че са оставили и немалко трупове след себе си.

Нарочно спомена и Клаудия Сансъм, за да чуе какво ще каже Майка.

- Смятате, че има връзка между Клаудия Сансъм и другите?

Значи Майка знаеше за Сансъм, което потвърждаваше, че е ровила в книгата на Екълнд.

- Връзката е Екълнд.

- Само че в нейния случай няма видения. Не са замесени никакви духове и призраци.

Паркър се изкушаваше да я поправи. Опитът му показваше, че винаги и при всеки са намесени духове, макар и рядко от свръхестествен характер. Вместо това се задоволи да каже:

- Била е важна за Екълнд, следователно е важна и за мен.

Отдавна бяха подминали къщата на Сулиер и сега се движеха на юг покрай река Наугатук. Паркър се надяваше, че шофьорът ще свие отново на север, преди да излязат от щата; в противен случай недоволството му пред полицейския участък от

предстоящата разходка щеше да изглежда смехотворно в сравнение с дългия поход, който щеше да го чака сега.

Въпреки мрачното време навън той се опита да отвори прозореца си, но без успех. Вече му се гадеше от миризмата на Майка. В тясното затворено пространство тя се усещаше все по-силно, а заедно с нея и смрадта, която се опитваше да прикрие. Майка вонеше на пот и болести, но не беше сигурно дали е от нея самата или от дрехите ѝ. Паркър имаше ужасното подозрение, че може да е второто. Отблизо по роклята ѝ се виждаха петна - следи от храна, мазнина и други течности, които не можеха да бъдат идентифицирани с просто око без микроскоп или лабораторни изследвания, но почти със сигурност имаха телесен произход. Ако не бяха нейни собствени, значи идваха от Каспар Уеб. Откога ли носеше тази рокля? От смъртта му? А може би я пазеше само за специални случаи? Паркър с мъка овладя импулса си да се отдръпне от нея или да счупи прозореца. Опита се да диша през устата и да не мисли за произхода на миризмите.

- Все още не сте ми казали кой ви е наел да търсите Екълънд.

- Не мога да разкрия имена.

- Джулиан може да ви накара.

Тя посочи към шофьора, който изгледа строго Паркър в огледалото.

- Джулиан? Сериозно? Нищо чудно, че изглежда толкова разстроен.

Джулиан се усмихна. Не беше мила усмивка. Ако Майка го пуснеше от каишката, сигурно щеше да свърши големи поразии, но тя се отказа. Джулиан - или Джули, както реши да го нарича Паркър, макар и само наум, вътрешно кипеше, но нищо не можеше да стори.

- Имам обаче един въпрос, на който настоявам за честен отговор - каза тя.

- Ще се постарая.

- Какво разказахте на полицията относно господин Уеб, мен или сина ми?

- Нищо. Въобще не стана дума за вас. Дано не сте убили вие Мишел Сулиер, защото тогава ще се окаже грешка.

- Радвам се да го чуя.

Паркър не ѝ каза, че вече е обсъдил всичко за нея с Рос, защото тя не питаше за това. Обърна внимание обаче, че не отговори на втората част от репликата му.

- Ами Мишел Сулиер? - настоя той.

- Мисля, знаете, че нямам нищо общо с това.

- А синът ви?

Сякаш видя как айсберг се разтриса от невидим сблъсък в дълбините на океана.

- Тези неща не интересуват толкова сина ми, че да се замеси.

- А какво го интересува?

- Репутацията му.

Майка говореше с леко извърнато лице, но отражението му се виждаше в прозореца. На него беше изписано изражение, което бе срещал и преди: любов, отровена от разочарование.

- Не знаех, че има репутация.

- Това всъщност е част от проблема.

- А вие интересувате ли го?

- Той ме обича.

- Което сигурно е друга част от проблема.

- Любовта покрива множество грехове.

Джулиан сви в един паркинг, гледащ към реката, и спря. Това не се понрави на Паркър. Достатъчно бе Джулиан да се обърне назад с пистолет в ръка и всичките му тревоги щяха да свършат. Крайслерът щеше да заглуши по-голямата част от звука. Ако куршумите бяха с ниска скорост или кух връх, дори нямаше да остави следи по тапицерията. Ръцете на Джулиан обаче останаха на волана, а очите му - вперени в реката.

- Тревожа се за Филип - каза Майка.

- Дано да не ме разберете погрешно, тоест да не си помислите, че не се отнасям сериозно към проблема, но ако беше мой син, и аз щях да се тревожа.

- Имаме проблеми, които трябва да решим. Важно е да разполагаме с нужното време и пространство за това.

- Имате предвид, без полицията да ви притеснява с неудобни въпроси.

- Без никой да ни притеснява с неудобни въпроси.

- Каспар Уеб беше престъпник, а вие се занимавате с разпиляването на престъпна империя. Нито една ваша крачка няма да остане незабелязана. Много хора искат да видят какво ще се случи.

- Включително вашият работодател?

Тя се обърна към него и той я погледна в очите. Стигаше му толкова. Леко се помести. Така, ако Джулиан направеше движение, което не му се понравеше, можеше

да стовари едно кроше в слепоочието му, което да го зашемети достатъчно, за да даде време за още по-сериозна рана впоследствие.

- Моят работодател се интересува единствено от Джейкъб Екълнд. Може да се каже, че вижда цялостната картина на нещата и Екълнд е част от нея. Вие и синът ви не сте. Каспар Уеб - също. И вие като него ще умрете, и синът ви ще умре, и всички ще бъдете забравени. Изворът ви пресъхва, но синът ви не е достатъчно умен да го разбере. Ще го схване едва когато започне да бълбука в калта, но аз няма да съм там, за да го видя. Ако имате късмет, и вие няма да бъдете. В крайна сметка обаче всичко това няма значение.

Той млъкна, но остана напрегнат, въпреки че ръцете на Джулиан дори не бяха помръднали от волана.

Отговорът на Майка, когато най-сетне дойде, въобще не беше такъв, какъвто очакваше.

- Добре - каза тя.

После потупа гърба на шофьорската седалка. Джулиан обърна крайслера и потегли обратно към Саут Енд. Спря в края на улицата на Сулиер. Колата на Паркър беше останала непосредствено извън полицейския кордон, заобиколена от телевизионни екипи и зяпачи. Детективът беше сигурен, че никой от местните медии не знае кой е, но въпреки това щеше да ходи с наведена глава. За всеки случай.

Джулиан слезе и отвори вратата му.

- Когато разберете какво е станало с брата на господин Уеб и семейството му - каза Майка, - ще ви бъда признателна да ми се обадите и да ме информирате.

- Ако разбере.

- Аз вярвам във вас, господин Паркър. Вие се стремите към пълнота.

Вратата се затвори. Джулиан го удостои с последно смръщване за сбогом, качи се в колата и потегли. Паркър върна пълнителя в пистолета си, прибра го в кобура и най-после се обади на Ейнджъл и Луис.

Вдигна Ейнджъл.

- Аз съм. Какво става?

В слушалката се чуваха сирени и женски писъци.

- Хм - отговори Ейнджъл, - имам една добра и една лоша новина...

76.

Самнър винаги се бе имал за рационален, организиран човек; в противен случай мъчно би преуспял в строителния бизнес. От друга страна, понякога му бе трудно да балансира физическия свят на дървото и цимента, метрите, сантиметрите и ъглите с особеното състояние на съществуване, изпълнено с духове. Никога досега не беше отнемал живота на човек, но по силата на кръвното наследство бе участвал в смъртта на повече хора, отколкото смееше да си помисли, а скоро щеше да бъде съвсем пряко въввлечен в най-малко още едно убийство. „Странно - помисли си той, - с какви неща може да свикне човешкото съзнание, когато се наложи.“

Сега той седеше зад волана на блейзъра, а Ричард си тананикаше и подскачаше от вълнение на пътническото място. „Много ярост беше събрал този човек“, помисли си Самнър. Колкото и хубаво да бе, че е намерил отдушник, очевидният ентузиазъм, с който го изпълваше перспективата за второ убийство, означаваше, че просто е заменил старите проблеми с нови.

Тейър живееше далеч от града в голям изолиран комплекс от къщи встрани от пътя, заобиколен от дървета и храсти за още по-голямо уединение. Двойните порти от изцяло ковано желязо се отвориха пред тях и пред погледа им се откри къса алея, водеща към самата къща. Самнър, чиято къща едва побираше четиричленното му семейство, си помисли, че точно такова имение е очаквал от човек, който прави евтини реклами на преоценени мебели: най-малко шест спални и достатъчно бани с тоалетни, за да може човек всеки ден от седмицата да сере в различна. Отпред бяха паркирани два автомобила, а отдясно имаше гараж за две коли със затворени врати.

От вестниците знаеха, че Тейър и жена му живеят сами. Търговецът бе споделил в интервю, че децата му са напуснали семейния дом и двамата със съпругата му обмислят преместване в по-малък имот. Споменаваха се мъгляви планове за екскурзия в Европа и може би дори Азия, които никога нямаше да се случат - не и ако зависеше от Ричард и Самнър. Никъде обаче нямаше и намек за способностите му, които сега водеха смъртта на прага му. По всичко личеше, че той е най-обикновен бизнесмен с жена, принудена да избира между спасението на лицето и тялото от белезите на старостта, и съдейки по снимките към статията, беше избрала второто.

Изглеждаше добре от шията надолу - малко кльощава за вкуса на Самнър, и с изпъкнали вени на ръцете, от които го побиваха тръпки - но изпитото ѝ лице имаше ненаситното изражение на човек, който от дълги години копнее да хапва повече.

Тейър беше върнал обаждането на Самнър само преди петнайсет минути. По звученето на гласа му изглеждаше, че има настинка, макар самият той да я описа като грип. Самнър, макар и да не беше лекар, веднага можеше да му каже, че греша. Самият той се бе разболял от истински грип преди няколко години и изкара цяла седмица в леглото, докато събере сили да стане, какво остава да звъни на непознат, само и само да продаде няколко очукани мебели. Поне бяха установили със сигурност, че Тейър си е вкъщи. В един идеален свят жена му в този момент щеше да бъде някъде другаде, но колите навън - един „Лексус“ и едно дамско „БМВ Z4 Роудстър“ - подсказваха, че и тя е у дома със съпруга си.

Ричард не се смути от присъствието ѝ. Заяви, че няма нищо против да убие и двамата, макар това да не успокои притесненията на Самнър относно психиката му. Самнър предложи да изчакат да се стъмни, но Ричард изтъкна, че сега са ги намерили в дома им, а дърветата и храстите достатъчно ги скриват от пътя. Допълни, че колкото по-дълго се въртят наоколо, толкова по-голяма е вероятността някой да ги забележи и по-късно да си ги спомни, което звучеше разумно. Ричард може би не беше толкова смахнат все пак.

И така, беше решено: щяха да убият семейство Тейър и да приключат рано-рано.

Тоби Тейър затвори телефона, след като изказа съчувствие на мъжа отсреща за пожара и го увери, че до ден-два ще бъде тип-топ и готов да задоволи всичките му потребности от преоценени мебели. Беше облечен и седеше в дневната, където гледаше филм и пълнеше кошчето в краката си с подгизнали кърпички за нос.

Усещаше как започва да го боли главата, и то не само заради запушените синуси. Пръстите на ръцете и краката му бяха изтръпнали, усещаше метален вкус в устата си. Стаята се въртеше. Телефонът извън отново, но не с познатия електронен звук, а по начина, който си спомняше от детството си: с двойния звън на стария черен апарат с шайба в дома на родителите си, онзи с ръчката отстрани за свързване с централата.

Вдигна слушалката. Чу морски прибой, а някъде в далечината - женски глас, който пееше песен. Мигом се пренесе в Рибния квартал на Филадельфия, където семейството на баща му бе живяло поколения наред. Най-старите му предци бяха сред германоамериканците, откупили правата за риболов на река Делауеър в края на осемнайсети век. Майка му обаче имаше английско потекло, което я отличаваше в квартала, населен предимно с ирландски католици. Тя продължаваше да му пее приспивни песнички дълго след като стана твърде голям за това, и нейния глас чуваше сега отвъд пространството и смъртта:

*Не бой се от шума на вятъра, дете,
що мята листи пред вратата.
Не се плаши от страшното море
и плисъка самотен на вълната.*

Господи, той помнеше тази песен: казваше се „Спи, мой малък“. Майка му често го приспиваше с нея като дете, изпълвайки го с тъжно чувство на загуба и копнеж. Улови се, че вика майка си по име, но му отвърна само морето. Гласът глъхнеше в далечината и той вече не знаеше дали още чува него или собствените си спомени:

*Спи, малък мой, та няма нищо тук,
в скута ми очички затвори.
Усмихнати, без глас и звук,
теб пазят ангели добри.*

Майка му избледня и си отиде. Шумът на вълните се превърна в стържещ електронен звук. Самотата бе изместена от ужас, защото смисълът на песента се криеше не в утешителните думи, а в начина, по който гласът бе подчертал думите „бой се“ и „страшното“.

Нещо щеше да се случи и нямаше да има ангели, които да го пазят.

На вратата се позвъни.

77.

Самнър и Ричард намериха страничен малък път близо до дома на Тейър. В далечината имаше друга къща, напомняща повече на фермерска, макар Самнър да не виждаше следи от добитък. Може би животните бяха прибрани заради лошото време, въпреки че познанията му за селското стопанство бяха повече от оскъдни. Така или иначе, имотът изглеждаше пустеещ, което ги устройваше чудесно.

Щом се увериха, че не са привлекли дори бегло внимание, двамата се върнаха на пътя, завиха надясно и свърнаха по алеята на Тейър. Ричард вече държеше пистолета в ръка: „Глок 19“ с някакви допълнителни приспособления, които в очите на Самнър, който знаеше за оръжията дори по-малко, отколкото за фермерството, изглеждаха прекалени и не позволяваха да бъде прибран в нещо друго, освен в специалното си куфарче. Ричард му обясни, че пистолетът му е снабден с тактически плъзгач „АТОМ“, оптичен мерник „TrijiconRMR“ и подсветка „SureFire H300 Ultra Weapon Light“. Самнър, макар и напушен от смях, успя да го убеди, че поне последното няма да му е нужно, защото ще стреля през деня. Оръжието бе заредено с медни куршуми с полимерен връх, които по думите на Ричард „разкъсват меките тъкани, но не проникват прекалено дълбоко“.

Господи.

- Добре, прибери го, докато влезем в къщата - нареди му Самнър.

Ако някой зърнеше това нещо в ръцете на Ричард, сто процента би барикадирал всички врати и повикал ченгета или просто би открил изпреварващ огън.

Ричард беше облякъл палто и някак си успя да напъха по-голямата част от пистолета в един от страничните му джобове. После се обърна към Самнър и се усмихна.

- Донесъл съм и за теб.

Той бръкна в другия джоб на палтото и извади малък револвер без петле. Приличаше на дамски пистолет, особено в сравнение с глока на Ричард.

- Не го искам.

- Не можеш да влезеш с празни ръце.

- Не знам как се стреля.

- С този само се прицелваш и стреляш.
- Ти не разбираш. Не искам да знам как се стреля.
- Виж сега, важно е шоуто. Ако и двамата сме въоръжени, много вероятно е

Тейър и жена му да седят мирно и да правят каквото им кажем.

Самнър неохотно взе револвера. Беше лъскав и въобще не тежеше.

- Какъв е? - попита той.
- „Смит и Уесън“, модел 642. Пет патрона.
- Ами предпазител?
- Няма.
- Това не е ли опасно?
- Сега ли държиш да го обсъждаме?

Самнър помисли и поклати глава.

- Трябва ли да си държа пръста на спусъка?
- Аз не бих го направил. Дръж го далеч дори от скобата на спусъка. Помни, че няма нужда да го използваш. Аз ще свърша цялата работа. - Ричард се ухили. - Всичко ще бъде наред.

Сърцето на Самнър биеше лудо. Беше уплашен, но в същото време и развълнуван.

Спряха пред къщата и Самнър завъртя така колата, че да гледа към външната порта. Каквото и да се случеше, трябваше да си тръгнат бързо отгук и той не искаше да рискува в паниката си да удари някоя от колите на семейство Тейър. Това в най-добрия случай щеше да остави улики, а в най-лошия можеше да доведе до фатална повреда в собствения им автомобил. Бяха обсъдили варианта Самнър да чака зад волана, но стигнаха до заключението, че би било по-добре да влязат заедно в къщата, за да сплашат повече собствениците. За всеки случай обаче оставиха двигателя да работи.

Слязоха от колата.

Приблжиха се до вратата.

Натиснаха звънеца.

Тейър чу, че жена му слиза по стълбите, за да отвори вратата. Той имаше само един пистолет - револвер „Таурус Пъблик Дифендър“, който му бе препоръчан от шурей му, пенсиониран съдия. Никога не бе стрелял, освен на стрелбище, и спря да го носи още преди години, след като нае охранителна компания да се грижи за оборота му. Оръжието обикновено седеше на сигурно място на дъното на гардероба му, защото жена му мразеше да го вижда.

Тейър се опита да извика на Лори, но проклетото му гърло беше задръстено от хрочки и се чу само пресипнало грачене. Пък и бездруго не знаеше какво да ѝ каже, освен да не отваря вратата. Тя знаеше за дарбата му. Не обичаше да говори за нея, също както не обичаше да мисли за пистолета в гардероба му, но съзнаваше, че е нещо реално. Ако я предупредеше за нещо, щеше да му обърне внимание.

Той се затътри към коридора, като удари болезнено пищяла си в ъгъла на масичката, и излезе от дневната тъкмо когато жена му стигна до входната вратата. Имаха камера, но тя не записваше; спря да го прави преди няколко седмици, когато смениха интернет доставчика, и Тейър още не беше намерил време да се обади на техника, за да я настрои. Имаше екран в кухнята и още един на горния етаж, но не и наблизо. Надяваше се само жена му да ги е погледнала, преди да реши, че е безопасно да отвори.

Само че не беше. Той го усещаше.

Вратата беше от масивно дърво, с тънки стъклени ивици от двете страни. Навън не се виждаше никой.

Той отново се опита да каже нещо.

Жена му посегна към вратата.

Светът притъмня и Тоби Тейър се свлече на пода.

79.

Самнър и Ричард натиснаха звънеца втори път. Минаха трийсет секунди, но никой не отваряше. Самнър започна да се безпокои. Тейър трябваше да е вътре. А може

би двамата с жена му бяха излезли на двора и не чуваха звънеца. Но какво ли можеше да правят там? Надали работеха в градината.

Той се обърна към Ричард.

- Предлагам да заобиколим отзад.

80.

Тейър отвори очи. Седеше облегат на стената с протегнати напред крака. Жена му беше коленичила до него и бършеше лицето му с влажна кърпа. Той позна Лори, но не и двамата мъже, които стояха зад нея. Единият беше висок, чернокож, облечен с такава комбинация от костюм и яке, каквато рядко огряваше магазина му или който и да било магазин за преоценени стоки. Другият беше по-дребен, с неопределено расово потекло и излъчване, което веднага би го накарало да предупреди охраната си да го държи под око, ако влезе в магазина. Приличаше на човек, който би изнесъл диван под ризата си, докато не гледаш.

- Кой сте вие? - попита Тейър.

- Казвам се Ейнджъл²¹ - отговори по-дребният мъж.

Тейър премигна.

- Мисля, че съм ударил главата си - каза той на жена си.

Ричард и Самър бяха в градината зад къщата. Целият първи етаж отзад представляваше дневен тракт с кухня и трапезария и остъклена част, обзаведена със столове и дивани, която излизаше на двора. Самият двор беше почти изцяло затревен и ограден със зрели дървета, които да пазят завет от вятъра.

Самър беше неспокоен. Не бяха дали никакъв повод за тревога на Тейър, поне не и преди да започнат да душат в задния им двор, така че не виждаше причина да се крият във вътрешността на къщата и да не отварят вратата. Ако нещо бе събудило подозренията им, полицията вероятно вече беше на път и беше повече от

21 Ангел (англ.) - Бел. прев.

препоръчително двамата с Ричард бързо да увеличат дистанцията между себе си и Пенсилвания. Но защо Тейър би се обезпокоил от появата на непозната кола на алеята си? Ако бяха толкова параноични, портата нямаше да бъде широко отворена.

Може би семейство Тейър все пак не беше у дома и разполагаше с повече автомобили. Ако беше така, с Ричард щяха да скрият собствената си кола и да изчакат завръщането им. Това можеше да е единственият им шанс да се разправят с Тейър. Сали им беше пуснала привидно невинно съобщение, за да ги уведоми, че Мишел Сулиер е мъртва. Ако Тейър още не знаеше за убийството, то скоро щеше да научи и можеше да направи връзка между случилото се със Сулиер и заплахата за самия себе си. Не, трябваше да го отстранят възможно най-скоро. Самнър категорично не искаше да се изправи пред Сали и да ѝ каже, че са се провалили, особено след като тя и Кърк се бяха справили със Сулиер.

Ричард забеляза движение в къщата: един мъж премина от стълбите към стаята вляво и повече не излезе оттам.

- Вътре има някого - прошепна той.

Самнър усети как го свива коремът. Никога не бе изпитвал толкова силна нужда да отиде до тоалетна. Сега разбираше защо някои крадци серат на пода в къщите, които обират. Не бяха задължително простаци, макар някои от тях несъмнено да бяха такива, просто зовът на природата беше прекалено силен.

Ричард посочи стъклената врата и Самнър натисна дръжката. Вратата се отвори. Той отстъпи настрана, за да пропусне Ричард пред себе си. Ричард стисна пистолета в двете си ръце. Изглеждаше така, сякаш знаеше какво прави, което беше добре, защото Самнър съзнаваше, че не би могъл да убие друго човешко същество. Той не беше като Ричард. Револверът вече тежеше в ръката му. Искаше да се отърве от него.

В един кратък проблясък на здравия разум той осъзна, че мястото му изобщо не беше тук.

Ричард беше стигнал до средата на кухнята.

Самнър го последва, макар вече да беше свършено с него.

VI

„ Смразяващо движение на сенки, само на сенки.

*Призраци и зли духове, хвърлящи пелената
на съня върху цели градове. “*

Максим Горки, „В царството на сенките“ (1896)

81.

Ейнджъл обясни на Тоби Тейър причината за присъствието си. Тейър не се бе срещал на живо с Мишел Сулиер, но двамата бяха разговаряли по телефона и той дори си бе помислил, че ще му бъде приятно да се видят, ако ще и само да ѝ обясни колко греша за този и за другия свят. Сега това не можеше да се случи.

Двамата с жена му седяха в дневната с Ейнджъл и Луис. Лори беше направила кафе. Ситуацията изглеждаше почти нормална.

- Аз виждам неща - каза Тейър. - Това може би е най-точният начин да се изразя, въпреки че не е достатъчно описателен. Получавам кратки видения, образи. Понякога виждам цветове или чувам звуци и трябва сам да разгадая смисъла им.

- А числа от лотарията? - полюбопитства Ейнджъл.

- Не.

- Кофти.

- Да. Предсказах обаче резултата от Суперкупата през 1993 година. Далас срещу Бъфало, 52:17.

- И аз можех да го предскажа, въпреки че не съм медиум - отбеляза Ейнджъл.

- Сигурно - съгласи се Тейър. - Жалко, че не залагам.

- Откога знаете за Братята? - попита Луис.

- Имам чувството, че винаги съм знаел. Когато бях момче, ги виждах насън, но едва по-късно забелязах някаква закономерност. Виждах отраженията им в прозорците или във вода. Случваше се да пиша нещо на лист хартия, а като погледна, да видя, че съм нарисувал лице или къща. Започнах да си записвам датите и часовете и постепенно

да свързвам виденията - или пристъпите, както ги нарича жена ми - с различни инциденти. Не е лесно обаче. Никога не е било. В тази страна всеки ден стават около четирийсет убийства. Трудно е да получи видение, без да съвпадне с някакво убийство. А ако включим и изчезванията, става съвсем невъзможно. Няма как да отида с това в полицията, нито да говоря с някого за дарбата си. Ако можех да се отърва от нея, щях да го направя. Тя ми носи единствено болка.

- Междувременно ви е намерил Екълнд.

- Всъщност аз го намерих. Прочетох едно негово съобщение, което беше публикувал преди година, и го потърсих. Отначало бях доста предпазлив, той също. Звучи като среща, нали?

Луис повдигна вежди.

- Само че не беше - побърза да добави Тейър, за да не би някой да остане с погрешно впечатление. Двамата заедно отбелязахме известен напредък. Установихме почти категорични съответствия и аз...

Той замълча, а по начина, по който погледна жена си, стана ясно, че не е споделял това с нея.

- Продължавайте - насърчи го Луис.

Тейър отпи глътка кафе.

- Откак се помня, се опитвах да задуша дарбата си или поне да не ѝ обръщам внимание. Когато получех пристъп, просто лягах или си пусках телевизора, за да се разсея, докато отmine. Дарбата е като мускул. Ако я използваш, се развива и става по-силна. Аз не исках това. Екълнд обаче ме убеди да не правя повече така. Той искаше да навлезе по-дълбоко, да открия знаци за хората, които вършеха тези неща. И аз го послушах.

- О, не - промълви жена му.

Тейър не ѝ обърна внимание. Може би за първи път свалише бремето на тайната от плещите си. Вече не гледаше към хората край себе си. Каквото и да виждаше, то беше някъде дълбоко и далеч.

- Започнах да ги търся. Изчаквах Лори да излезе, сядах на някое тъмно и тихо място, затварях очи и се опитвах да се отпусна. Сякаш се опитвах да предизвикам сън. И понякога, ако направех всичко както трябва, се озовавах в някакъв град на сенките и ходех по сумрачните му улици. Там трябва да бъдеш внимателен, защото гласовете им те зоват. Те са много, а не бива да те хванат, защото ще полудееш. Трябва да се движиш,

без да им обръщаш внимание, но е трудно, защото те изпитват неистови болки. Повечето са просто изгубени, но някои...

Тейър целият трепереше. Жена му сложи ръце върху неговите и го успокои.

- Някои от тях се крият. Това правят Братята: крият се.

- От какво? - попита Ейнджъл.

- От съд и възмездие.

Луис знаеше, че е време да изкарат двамата Тейър от дома им. Тук те бяха в опасност; по-сигурно щеше да бъде да ги настанят в мотел. В същото време съзнаваше, че това, което Тейър говори, е важно. Паркър щеше да иска да го чуе, а ако го прекъсна сега, можеше да се успокои и никога вече да не проговори толкова открито.

- Това място те разболява - продължи Тейър. - То не е за живите. Не е дори за мъртвите. Напомня повече на чистилище, на пролука между световите. Пълно е с пукнатини и пропасти, и мрачни ъгли - всякакви места, в които можеш да се скриеш и да бъдеш скрит. Там са се приютили Братята. Направили са си бърлога далеч от онези, които просто са се заблудили. Това е крепост и е тяхна. Излизат само ако се налага, когато някой трябва да бъде убит. Тогава ги зървам и аз от тази страна. Те нямаха никаква представа, че ги виждам, поне в началото. В нашия свят те са почти слепи, но не и в техния. Това беше моята грешка. Не биваше да ги търся. И Екълънд не биваше да ме моли за това. Защото те ме усетиха и вече знаят.

Приличало на град от дим: така Тейър описа мястото, на което се криеха Братята. Имало къщи, улици и високи сгради, но всички те напомняли на отражения в мъгла. Трепетели и нямали ясни очертания и измерения. Небето било червено, а далечните хълмове приличали просто на тъмни кръпки в небосвода. Някои от сградите му били познати, особено на хоризонта, който съчетавал елементи от множество големи градове в Америка. Тейър интуитивно разбрал, че пейзажът е резултат от колективните спомени на всички, които преминавали през него. Затова големите небостъргачи не били толкова детайлни, колкото по-малките къщи: вторите били важни и интимни, а първите само фон на всекидневието.

Градът бил пълен с привидения - смътни фигури като всичко останало, през което се движели. Някои скитали безцелно и зовели имената на близките си, други

седяли по прозорците и вратите на домовете, съградени от спомени, с погледи, зареяни във вечността. Най-зле били децата: Тейър долавял отчаянието им и не могъл да се съдържи да не откликне. Тогава те се обърнали към него, протягайки ръце да го докоснат, а той усещал как собствената му жизнена сила се оттича и осъзнавал, че може да умре на това място, а в този свят да намерят търговеца на мебели безжизнен в собствената му дневна и да припишат смъртта му на инфаркт или инсулт, въпреки че истината била съвсем друга. Опитал се да се отскубне от малките ръчички и да принуди другото си аз - онзи във фотьойла - да се събуди. Това се случвало винаги внезапно, като че някой го е напръскал със студена вода, за да го свести. Били минали само минута или две, но му били нужни часове, за да превъзмогне страха си.

Това било първия път.

- Но се върнахте отново? - попита Ейнджъл.

- Екълнд ми каза, че трябва да научим повече. Сигурно е бил прав, но той не знаеше или не искаше да знае какво е там, от другата страна. Неговата цел беше да проследи Братята. Успя да ме придума по телефона. Но вината не беше само негова; аз също бях любопитен. Втория път стигнах по-далеч и се приближих до мястото, на което усещах, че се намират те, а когато се опитах да се върна, не можах. Бях влязъл твърде дълбоко или бях останал прекалено дълго. Така или иначе, не можех да се събудя. Тогава децата се върнаха, но този път с тях имаше и други - възрастни, които искаха същото като тях. Може би съм им се сторил като маяк, който трябва да следват, за да се измъкнат оттам. Макар да не можех да им помогна да избягат, аз носех светлина и топлина. Аз бях живот. Обзе ме паника и това ме спаси. Когато се опомних, помислих, че съм получил гърч. Гърдите ме боляха, лицето ми беше мораво. Едва намерих сили да се замъкна до леглото си. Когато Лори се прибра, казах ѝ, че не ми е добре. Помниш ли, мила? Това беше през декември.

- Помня.

Лори изглеждаше така, сякаш ѝ се искаше да зашлеви мъжа си по врата заради тази глупост и само присъствието на двамата непознати я спираше.

- Съжалявам - каза Тейър.

- Има за какво - отвърна тя, но Ейнджъл забеляза, че не отдръпна ръцете си, а само още по-здраво стисна тези на мъжа си. Тоби може да беше глупак, но си беше нейният глупак.

- Разказахте ли това на Екълнд? - попита Ейнджъл.

- Да. Постигнахме споразумение: щях да търся Братята само когато и той е с мен, и щяхме да поставим ограничение на времето, прекарано от другата страна. Той дойде малко след Нова година, когато Лори замина на гости на дъщеря ни в Бостън, и направихме проба. Седнах на същия този стол, с Екълнд до себе си, и преминах отвъд. Екълнд каза, че веднага си проличало: очите ми се отворили. Било отвратително преживяване: да те гледа човек, който не те вижда. Преброил до десет и ме върнал обратно.

- Как?

- Както се буди сомнамбул. Разтърсил ме здраво, аз съм затворил очи, а когато ги отворих, отново бях тук. Чувствах се като Дороти във „Вълшебникът от Оз“, само че без вълшебните пантофки. Както и да е, с Екълнд всичко изглеждаше по-безопасно. Имаше кой да се грижи за мен. Разбрахме се за двайсет минути, което беше два пъти повече, отколкото бях прекарвал отвъд досега, но знаех къде трябва да отида. Вече усещах това място и познавах пътя, който щеше да ме отведе при тях.

- Имахте ли доверие на Екълнд?

- Нямах причина да се съмнявам в него и той не ме подведе. Удържа на думата си.

Луис и Ейнджъл забелязаха, че Тейър отново трепери: съвсем слаб тремор в дланите, ръцете и челюстта, като при човек в начален стадий на Паркинсон, но достатъчен, за да накара жена му да вдигне ръце към лицето му, за да го успокои. Очите на Тейър се разшириха и изпълниха с отчаяние, като че ли гледаше яма, пълна с останки от невинни хора.

- Екълнд не беше виновен за това, което се случи. Той не можеше да знае. Никой от нас не можеше.

- Какво? - прошепна Ейнджъл.

- Колко са зли.

Точно тогава на вратата се позвъни за втори път този следобед.

Самнър притаи дъх в мига, в който видя мъжа, и минаха няколко секунди, докато отново задиша, след като онзи се скри в стаята. Гърдите му изпуснаха задържания въздух със свистене, напомнящо на разбиваща се в скалите вълна, и Ричард го погледна предупредително. Самнър вдигна ръка в знак на извинение, но нещо определено не беше наред. Звънецът работеше. Бяха го чули. Но никой не им беше отворил.

Трябваше да си тръгнат.

Веднага.

Ричард обаче продължи напред.

В кухнята.

Покрай масата.

През вратата.

В коридора.

Тейър и Луис наблюдаваха двамата мъже иззад завесите в спалнята на втория етаж. Непознатите се отдалечиха от предната врата и заобиколиха къщата. Междувременно Ейнджъл се опитваше да успокои Лори, за да не изпадне в паника. Тейър ясно виждаше оръжието в ръцете на мъжете отвън, но реши да не го споменава пред жена си, също както намери за неуместно да ѝ каже, че току-що го е връхлетяло ново главоболие, все едно някой бе стоварил тухла отгоре му. Тя бездруго беше ядосана от факта, че той отвори сейфа и извади пистолета, особено след като усети миризмата на грес и се досети, че той през цялото време го е поддържал - за всеки случай.

- Познавате ли ги? - попита Луис.

- Не, но са от Братята. Можете да ми вярвате за това.

Луис не виждаше причина да не му повярва. Може би дори бяха същите хора, които бяха убили Мишел Сулиер. В такъв случай явно бяха подели сериозна чистка. Наруга се, че не е извел Тейър и жена му по-рано от къщата. Макар и неохотно, беше позволил на Лори да извика полиция. Полицията задаваше въпроси, а Луис не обичаше да отговаря на въпроси, особено зададени от полицията. Вече беше взел оръжието на Ейнджъл. Изслушването в Ню Йорк беше след седмица и не биваше да усложняват нещата. Той от своя страна не беше осъждан, макар да бе извършил достатъчно престъпления за десет доживотни присъди. Оръжието в ръката му беше регистрирано и

с изрядни документи. Това обаче не правеше перспективата за въвличане на полицията по-привлекателна.

- Не ме разбирайте погрешно - каза Тейър, - но вие на коя страна на закона сте?

- Зависи, но обикновено на другата.

- Така си и помислих, като поискахте пистолета на приятеля си.

- Не се притеснявайте - успокои го Луис. - Това ни е работата.

- Не и в дома ми.

- Не мисля, че онези двамата ще ни дадат голям избор.

- Грешите. Аз имам избор. Вие стойте тук при жена ми. Пазете я.

- Господин Тейър...

- Сър, тук няма място за спорове.

Луис погледна пистолета в дясната ръка на Тейър. Треперенето беше изчезнало.

- Ще направим компромис - предложи Луис. - Аз ще ви пазя гърба, но вие ще водите.

Тейър прие, но Луис знаеше, че тази работа може да свърши само по два начина: със залавянето или смъртта на двамата мъже отвън. Важното бе Тейър да излезе невредим.

Защото Паркър щеше да иска да говори с него.

- Ей - каза Самнър.

- Какво?

- Стори ми се, че онзи беше черен.

Ричард спря. Той не беше успял да види добре мъжа, който премина през коридора; само регистрира присъствието му в последния момент. Беше забелязал, че е висок, но това важеше и за Тейър.

- Сигурен ли си?

Самнър започна да се съмнява.

- Не съвсем, но...

Някъде над главите им се разнесе женски глас.

- Напуснете веднага. Повикали сме полиция.

- Мамка му - изруга Самнър, но Ричард само се забърза.

Ако полицията беше вече на път, имаха още повече основание да убият семейство Тейър. Оставени живи, двамата съпрузи щяха да разпознаят нападателите си и да дадат информация за автомобила им, ако вече не го бяха сторили.

Ричард беше стигнал до средата на коридора, когато се чу мъжки глас:

- Майната му.

Отекна изстрел и Ричард политна към стената отляво. Ушите на Самнър още звънтяха, когато Ричард вдигна пистолета си и натисна спусъка, а в следващия миг цялата къща се разтресе от изстрели и счупени стъкла. Всичко свърши, когато едно парче от черепа на Ричард се откъсна и падна до кошчето за боклук в кухнята.

Ала Самнър вече си беше плюл на петите.

*

Луис гледаше изумено Тейър, който стоеше на вратата на трапезарията с димящия „Таурус“ в ръка. Планът, доколкото имаше такъв и най-вече по настояване на Лори, беше първо да се опитат да пропъдят накрапниците с предупреждение. Ако не успееша, Луис се беше показал точно толкова, колкото да ги примамва към дневната, така че да попаднат под неговия прицел и този на Тейър. Тейър обаче бе решил да вземе нещата в свои ръце, а резултатът беше един труп в коридора и един избягал.

- Стой тук! - заповяда му Луис, въпреки че Тейър бездруго не помръдваше, напълно вцепенен от гледката.

Лицето му беше пепелявосиво и Луис беше сигурен, че много скоро ще се свлече на пода. Той повика Ейнджъл да слезе и се насочи към вратата, за да пресрещне беглеца. Тя се оказа двойно заключена и минаха ценни секунди, докато я отвори. Когато излезе навън, блейзърът вече ускоряваше по алеята и реши да не стреля. В далечината се чуваха сирени. Той се върна в коридора, където Тейър, точно според очакванията, седеше на пода, а Ейнджъл стоеше до него. За да избегнат неудобни въпроси, Луис прибра оръжията в тайното отделение на лексуса. Сирените се чуваха все по-силно. Полицията щеше да бъде тук всеки момент. Луис се върна в къщата точно когато телефонът на Ейнджъл иззвъня, а Лори Тейър започна да пици.

Паркър научи по-голямата част от историята от Ейнджъл, но разказът внезапно бе прекъснат от откритието, че Тейър не просто се е свлякъл на пода от шока, а може би е получил инфаркт. Паркър успя само да предупреди Ейнджъл да отговарят на всички неудобни въпроси с обяснението, че работят за Мокси Кастин. За щастие, този ден като че ли Ейнджъл и Луис не бяха нарушили нито един закон, което само по себе си беше чудесна рядкост, така че не се очакваха кой знае какви неприятности. С малко късмет, помисли си той, полицията щеше да залови втория мъж, което щеше да помогне на всички да разберат какво става.

Ейнджъл затвори и веднага набра 911, за да съобщи, че освен полицейската кола трябва незабавно да изпратят и линейка, както и че автомобилът на двамата нападатели отново е на път заедно с петдесет процента от тях. Лори Тейър беше спряла да пици - Ейнджъл така и не разбра дали беше започнала заради трупа, който кървеше върху килима ѝ, или заради съпруга си, отпуснат почти безжизнено на пода – и сега се опитваше с всички сили да успокои Тейър. През отворената врата се видя първият полицейски автомобил, който спря пред къщата.

Ейнджъл се огледа. Подът беше целият посипан с натрошени стъкла, порцелан, парчета гипс и дървени отломки. Таванът беше надупчен от куршуми, а един мъртвец лежеше по средата на разширяваща се локва от кръв.

- Виждаш ли? - обърна се той към Луис. - Затова не можем да си имаме хубави неща.

Благодарение на късмета Самнър подкара в обратна посока на приближаващите се полицейски автомобили. Той се бореше с инстинкта да натисне газта до ламарината и да се измъкне колкото може по-бързо, ако по някакво чудо полицията още не разполагаше с марката и регистрационния номер на колата му. Това беше единствената надежда, което го крепеше. Имаше чувството, че още чува ехото от изстрелите, и виждаше дупката в главата на Ричард. Чудеше се какво ще каже на София. Ричард му беше споменал, че от аферата му насам тя е на „Валиум“. Самнър се надяваше, че ще има достатъчно под ръка.

Наложи си да диша дълбоко и да обмисли ситуацията. Шофираше блейзъра на Ричард, но се надяваше, че никой в дома на Тейър не е успял да го види добре, така че нищо, освен автомобила, не го свързваше със случилото се там. По тази причина рискът да го открият, ако остане зад волана, беше по-голям. Трябваше само да наближи следващия град, да зареже колата и да продължи пеша или да хване автобус или такси. Оставаше проблемът с ДНК и отпечатъците по блейзъра. Можеше да се опита да го почисти, въпреки че сигурно беше по-добре да го запали, само дето пламъците и димът щяха да...

Пътят започна леко да се изкачва нагоре. На върха се появиха два полицейски автомобили. Не можеше да продължи напред, не можеше да се върне и назад. Отляво имаше гъста гора, но по средата между него и ченгетата зърна черен път. Той ускори, сви рязко по него и продължи напред, докато не стигна до телена ограда. Изскочи от колата и хукна да бяга.

Чу сирените и глас от рупор, който му заповядваше да спре, но не му обърна внимание. Мислеше за жена си и децата си. Искаше да се прибере у дома. Нищо лошо не беше сторил, а Ричард беше мъртъв. Не можеше ли да пишат, че са квит, и да го пуснат да си върви?

Зърна нещо да се движи между дърветата отдясно: човек в униформа. Рисува да погледне назад и видя още полицаи, които тичаха подире му. Усещаше боджежи в тялото си. Не беше във форма. Нямахте да стигне до следващия град. По всичко личеше, че няма да стигне и до следващото дърво. Майната му. Може би щеше да успее да хвърли цялата вина върху Ричард; да скалъпи някаква измислена история за раз-правия заради повреден диван или калпава трапезария; да каже, че не е знаел какво става, докато Ричард не е извадил оръжието. Нямахте сили да тича повече. Щеше да припадне.

Самнър спря. Кръвта бучеше в ушите му. Полицаяте отново извикаха нещо по него, но той дори не ги чуваше. Всичко бе свършило. Понечи да вдигне ръце и в този момент осъзна, че още държи револвера, който му бе дал Ричард. Стискаше го през цялото време: докато шофираше, докато отваряше вратата на колата, докато тичаше през гората.

Сега щеше да го държи, докато умира.

Отекна канонада от изстрели, но Самнър чу само първия.

84.

Дейвид Фериър се върна от разходката с кучето и забеляза, че Бъкнърови още не са се прибрали. Рядко ношуваха извън къщи. По дяволите, ако се забавеа още малко, щяха да пропуснат неделната служба и цялата им проклета църква да се разпадне. Или по-зле, поне за тях самите, - да не се разпадне и те да осъзнаят действителното си място в йерархията на вселената. Фериър си даде сметка, че антипатията и недоверието му към това семейство го бяха обсебили напълно. Ако изведнъж си вдигнеха чукалата, с него беше свършено. Нямахше да има за кого да мрази на удобно разстояние от дома си.

Той окачи палтото си и кучешкия повод и реши да си вземе една бира и да погледа телевизия. Жена му не одобряваше пиенето преди залез-слънце, но щеше да се прибере чак след шест часа, така че нямаше да разбере. Въпреки това той си помисли, че може да скрие празната бутилка под другите стъкларии в кофата за рециклиране, в случай че тя реши да брои, защото по принцип не одобряваше пиенето заради някакви глупави идеи на лекаря. Но пък ако броеше, лесно щеше да види, че бирите в хладилника са намалели с една, така че усилията му щяха да бъдат напразни.

След толкова много размишления цялото удоволствие от бирата се изпари и той си взе безалкохолно. После почти цял час прескача по каналите, докато не попадна на репортаж за нападението над дома на Тоби Тейър, царят на мебелите. Кадрите се пренесоха в гората и един бежов „Шевролет Блейзър“ с отворена врата. Регистрационната табела беше скрита, но стикерът на багажника се виждаше съвсем ясно.

„Подкрепете учителите в общността си.“

- Мътните го взели! - ахна Фериър.

Паркър беше почти на границата с Пенсилвания, когато се обади Мокси Кастин.

- Е, твоите момчета отърваха решетките, макар че трудно удържах прилива на любопитство от страна на полицията към тях - осведоми го той. - Тоби Тейър е получил

инфаркт и сега е под наблюдение. Преди да изгуби съзнание, двамата с жена му са потвърдили версията на Ейнджъл и Луис, а Тейър е признал, че лично е убил единия от мъжете, нахлули в дома му. Полицаяте разполагат с име, но не го съобщават. Искаш ли да го разбереш?

- Не каза ли, че не го съобщават?

- Да, но това не е попречило на Ейнджъл да хвърли око на портфейла му, преди ченгетата да стигнат до него. Казва се Ричард Франклин. Имам адрес в Лима, Охайо, но сега там вероятно има повече полицаи, отколкото покрай Белия дом.

- Ами другият?

- За него трябваше да поискам услуга. Името му е Самнър Чейз. Притежава строителна компания във Финдли. Ако се чудиш, Мейсвил и Ашланд са на стотина километра едно от друго. И двамата не са имали никакви провинения, дори глоба за паркиране, преди да решат да убият Тейър, ако приемем, че това са искали да направят. Доколкото чувам, според ченгетата те са пристигнали в Грийнсбърг от запад, не от североизток. Засечени са на някои пътни камери. Който и да е убил Мишел Сулиер, не са били тези двамата, освен ако не са избрали доста ексцентричен маршрут.

- Нещо друго, което трябва да знам?

- Само това, че Рос иска да знае дали ти и твоите, цитирам, бандити, разбирате смисъла на думата „дискретно“.

- Така ли? Следващия път, когато се чуете, го питай дали той разбира смисъла на почтеността. Какъвто и да е проблемът с Екълнд, явно не ми го е казал.

- Е, сигурен съм, че сам ще се чуеш с него. А и няма да остане никак доволен, когато му изпратя сметката си.

- Добави още една нула отзад. Кажу ми, че аз съм одобрил.

- Смяташ ли?

- И още как. Това са федералните. Няма дори да забележат. Освен това ти удържат данъци. Брой го за компенсация.

- Ще си помисля. Междувременно още работя по другия въпрос.

Паркър изпита силно чувство на вина, че за кратко беше забравил за Рейчъл и Сам.

- Благодаря ти.

- Надявам се, не си забравил колко важно е да не стреляш и да не...

Паркър затвори.

85.

Кърк и Сали Бъкнър бяха на няколко километра от Търнинг Лийф и Сали ставаше все по-непокойна. Искаше да се увери, че Ричард и Самнър са свършили, каквото трябва, но не смееше да рискува да им се обади. Уговорката беше единият от двамата да ѝ пусне съобщение „ОК“, когато всичко приключи, след което всички да изхвърлят телефоните си, но до момента нямаше такава.

Кърк дремеше на пътническото място. Искаше ѝ се да го сграбчи за косата и да размаже физиономията му в стъклото, защото беше немислимо да спи на фона на всичко това. Една патрулка беше спряла някакъв пикап на пътя и Сали погледна в огледалото, преди да мине в съседната лента.

От задната седалка я гледаше Елинър. Устните ѝ се движеха бързо, но Сали не можеше да разбере какво се опитва да каже. После Елинър заклати предупредително глава, без да спира да мълви беззвучни думи. Сали слезе от магистралата на следващата отбивка и спря на една бензиностанция с кафене. Кърк се събуди.

- Бензинът ли свърши?

Сали се обърна към него.

- Елинър е в колата. Уплашена е. Включи компютъра. Провери новините. Разбери какво става.

Кърк се подчини, макар да не можа да се сдържи да не погледне назад. Усещаше присъствието на Елинър като хлад в горната част на гръбнака си. Неволно си спомни вкуса ѝ.

Как само я мразеше.

Той се включи към безжичната мрежа на кафенето, написа името на Тейър в „Гугъл“ и набързо прегледа резултатите, преди да ги покаже на Сали. Тя се зачете, без да коментира. Веднага разбра какво се е опитвала да ѝ каже Елинър.

- Трябва да бягаме - каза тя.

- Откъде знаеш? Може би трябва да почакаме и...

Тя го зашлеви силно през лицето.

- Да не си посмял да спориш с мен, безполезен шибаняк! Ричард и Самнър са мъртви, а полицията сигурно вече е на път за насам, иначе Елинър нямаше да дойде да ни предупреди. Разбираш ли?

- Да - отговори Кърк след секунда, но не я погледна.

Той потриваше бузата си с лявата си ръка, а дясната беше свита в юмрук. Сали си помисли, че е на косъм да отвърне на удара. Разбра го по блясъка в очите му. Може би в него все пак беше останал някакъв дух. Това беше хубаво; щеше да му е нужен.

- Съжалявам, че те ударих - каза тя, макар да не беше вярно. Просто трябваше да го омилостиви.

- Повечето от нещата, които са ни нужни, са в къщата.

- Не можем да се върнем там. Нещо ни е свързало с инцидента.

Макар и след толкова години, двамата винаги бяха готови да се преместят в най-кратки срокове. Затова живееха под наем и даже нямаха вноски за колата. Ако Сали беше права, последното можеше да се промени.

- Тогава ще се наложи да рискуваме да отидем при Дон.

Кърк предполагаше, че в случай на беда ще имат поне малко време да съберат багажа си. За всеки случай обаче беше оставил някои важни неща, скрити в мазето на Раут: пари в брой, шофьорски книжки и актове за раждане с нови имена (Господи, колко пари и усилия струваха!), резервни телефони, няколко комплекта дрехи. Имаше и перука за Сали. Тя ходеше винаги с къса коса - може би точно поради тази причина, въпреки че никога не я беше питал. Той можеше да се подстриже и да обръсне брадата си. Нямаше да им отнеме много време. Разбира се, трябваше да се разделят - полицията щеше да очаква да пътуват заедно, но имаха имейл адреси, чрез които да поддържат връзка, а и телефоните в дома на Раут не бяха активирани до момента.

От друга страна, никой не бе влизал в къщата на Братовчеда, откакто той пое на последния си път към Провидънс. Самнър беше минал няколко пъти оттам и не беше забелязал следи от проникване или наблюдение, но беше възможно убиецът му да държи под око къщата. Налагаше се обаче да поемат този риск. Можеше да оставят колата в хамбара му и да вземат очуканата „Тойота Камри“ - най-новото попълнение сред автомобилите, които Раут държеше, за да може да използва при нужда. С нея щяха да стигнат, докдето решат, преди да се разделят. Щяха да спорят кой да задържи колата, след като се доберат до нея.

Кърк обаче още не искаше да повярва, че Сали е права и че досегашният им дом вече не е безопасен. Беше свикнал с него, а и му харесваше да се чувства част от

общността. За Сали всичко това беше преструвка, която с лекота беше поддържала. Не изпитваше никаква привързаност към хората в църквата, нито към онези, които подкрепяха бизнеса ѝ и си купуваха сладкиши от нея. Кърк не би се учудил, ако тя се изпикаеше в глазурата за тортата само за да им направи кофти номер.

Ала Кърк не беше като сестра си. Нима това беше учудващо, след като не той виждаше Елинър и другите? Поне за това беше благодарен. То му позволяваше да запази известна обективност и здрав разум. Понякога, когато останеше насаме със себе си, особено в случаите, когато Сали се държеше враждебно, Кърк се забавляваше с фантазии, как се откъсва от роднините си и ги оставя сами да се оправят с вековната си сделка. Знаеше, че лесно може да се скрие. Все пак именно той създаваше фалшивите самоличности. През последните години даже бе стигнал дотам, да положи основите на нов, самостоятелен живот, макар да внимаваше да се занимава с това само когато Сали е заета с Братята, защото когато Сали беше разсеяна, това значеше, че Елинър и другите също са разсеяни. Това беше проблемът с духовете: човек никога не можеше да бъде сигурен дали някой невидим не наднича през рамото му, а Кърк не искаше и да помисля какво ще се случи, ако подмолните му намерения бъдат разкрити. Вярваше, че Сали ще поръча убийството му. Тъй като Раут вече го нямаше, нищо чудно и сама да се погрижи за това или да го предаде на спокойния, вечно ухилен Стивън Лий, който да го смаже и натика в кубче метал само от топли чувства към семейството.

И така, Кърк беше открил две нови банкови сметки - една на свое име и една на името на Едуард Демпси - новото прозвище, което си беше избрал. Вече разполагаше с осем хиляди долара в първата сметка и почти двацет хиляди във втората, благодарение на фалшифицирани фактури и вършене на различни неща срещу пари в брой, включително няколко крайно незаконни, но определено доходоносни занятия. Все си повтаряше, че ако нещо се обърка, ще сподели всичко със Сали, защото всъщност нямаше намерение да я напуска. Но ако наистина беше така, отдавна щеше да ѝ е казал за парите и Едуард Демпси. Вместо това си мълчеше и чакаше.

Знаеше, че друг такъв шанс няма да му се удаде: да бъде принуден от обстоятелствата да се раздели със сестра си за значителен период от време. Това щеше да му позволи да се скрие, а когато изплуваше отново, щеше да бъде далеч отук, с ново име и ново минало. Не смяташе, че Братята ще го открият. От това, което Сали бе споделяла с него през годините, изглеждаше, че те поддържат връзка само с неколцина членове на семейството. Сали не би могла да се скрие от тях, но той вероятно да.

Ами отвъдният свят? Той съществуваше и Кърк не се съмняваше в това, но където и да скитаха Братята, той не искаше да бъде при тях - нито в следващия си живот, нито в който и да е. Отдавна се чудеше дали потушаването на разногласията между Братята се дължеше единствено на страха от разкриване или прикриваше отвращението към покаянието.

А и кой можеше да каже със сигурност дали всички са обречени на една участ? Дали пактът не можеше да бъде развален? Кърк беше заразен от баптистката вяра, която в началото двамата със Сали бяха възприели само за прикритие, и дори беше чел голяма част от трудовете на Албърт Молер, президентът на Южната баптистка семинария. Подобно на други евангелисти и Молер вярваше в реалността на дявола и демоните. За него злото не беше абстракция. На конвенцията през 2010 година беше изнесъл лекция за екзорсизма и екзорсистите, на която Кърк бе имал честта да присъства. „Онова, от което най-много се боят силите на мрака - бе казал Молер, - са името Господне, авторитетът на Библията и могъществото на Евангелието“. Ако Кърк успееше да се добере до Молер или до някого друго като него и да го убеди, че това, което иска да му разкаже, е чистата истина...

Кърк осъзна, че Сали му говори нещо, и си наложи да я слуша по-внимателно.

- Попитах дали знаеш къде държи оръжията си?

Кърк кимна.

- Има сейф под пода в хамбара.

- Ключове?

- Катинар с комбинация.

- Сигурно не я помниш?

- Напротив.

Запаметяването на числа и пароли беше един от талантите на Кърк. Вървеше ръка за ръка с работата му, въпреки че Сали не я ценеше особено.

Кърк погледна през прозореца на колата. Навън беше студено и мъгливо.

Където и да идеше по-нататък, щеше да бъде на топло. Писнало му беше от сурови зими.

- Как мислиш, че са ни намерили? - попита той.

Представи си полицейски автомобили, обградили дома им, и детективи, ровещи из нещата им. Стигнаха ли до подробностите от най-новия им измислен живот, всичко щеше да излезе наяве.

- Мислех си за това - отвърна Сали. - Обзалагам се, че е бил онзи проклет кучи син Фериър, който все се навърташе наоколо, все задаваше въпроси. Обещавам ти, че когато всичко отшуми, ще се върнем и ще му дадем да разбере.

Кърк я погледна, но тя гледаше право към себе си и гризеше вътрешността на бузата си, както правеше винаги когато бе притеснена. Той знаеше как да се скрие и преобрази, но тя - не. Без него щяха да я открият. И дали тогава щеше да си мълчи? Може би да. От друга страна, ако той избягаше и прекъснеше всяка връзка с нея, тя нямаше да има причина за лоялност. Можеше да хвърли цялата вина върху него: за Сулиер, за Еклънд, за всичко.

Кърк отново обърна поглед към пейзажа навън. Не му беше приятно, че се наложи да удари Сулиер, когато тя посегна към Сали, но не беше и толкова трудно, колкото очакваше. Ако се бе наложило, вероятно можеше да я удари отново. Въпросът бе само кръвта ти да кипне. Той докосна зашлебената си от Сали буза. Още го болеше. Сигурно имаше следа от пръстите ѝ.

А навън студената земя ги чакаше.

86.

Адвокат Елдрич беше към края на дните си. Дори самият той да не чувстваше как го предават тялото и умът му, щеше да го разбере по държанието на сестрата, която се грижеше за него. Тя добре го прикриваше, но Елдрич беше посветил десетилетия от живота си на усъвършенстването на уменията да разчита истината по лицата на хората и се бе убедил, че никой не може да я крие дълго.

Елдрич беше готов да напусне този живот и не се тревожеше за себе си, а за сина си - който или каквото да бе той. Безпокоеше го всичко, свързано с този човек Раут и Братята. Внимателно бе изслушал разказа на сина си за мазето на Еклънд и бе използвал информацията като трамплин за свои собствени проучвания. Оказа се бавна и трудна работа. Зрението му беше толкова отслабнало, че се налагаше да увеличава думите на компютърния екран. Успяваше да се концентрира само за кратко върху това, което четеше или слушаше, след което се налагаше да си почива. По-голямата част от нещата, които откриваше, бяха слухове и спекулации, но въпреки това успя да разбере

следното: Питър Маг някак си съумял да сключи сделка с достатъчно голяма сила (или поне вярвал, че е такава), която би могла да спаси него и потомците му от божествено възмездие.

Малкото, което се знаеше за Братята, идваше от оцелелите след обсадата на Капстед и последвалия линч. Всички те бяха млади жени и деца и думите им не бяха напълно надеждни, но формираха част от историческите свидетелства и се съхраняваха в архивите на Университета на Мисури. Текстовете бяха дигитализирани, но макар и непубликувани в интернет, Елдрич някак си успя да си осигури достъп до тях за броени минути.

Според свидетелствата на очевидци Питър Маг твърдял, че има връзка със стихийна сила, ангел. Елдрич нямаше време за глупостите и сантименталностите, свързани с „ангелското познание“, което бе родило цяла доходоносна индустрия, изпъстрена с образи, които дължеше повече на приказките и прерафаелитите, отколкото на Библията. Ангел убивал първородните момчета в Египет, ангел трябвало да накаже Израел за преброяването на Давид, ангел - „ангелски дух“, за да го различим от демон - бил пратен срещу Саул заради изстребването на народа на Амалик, и един-единствен ангел се смятал за отговорен за погубването на 185 000 души в лагера на асирийците. Имаше един стих от Псалмите, който открай време интригуваше Елдрич с различните си преводи: веднъж беше „Изля върху тях пламенния Си гняв, негодуване - ярост и неволя - нашествие на ангелите на нещастieto“, а друг път ангелите ставаха зли: „Напрати върху тях пламъка на Своя гняв, и негодувание, и ярост, и нещастия - напрати зли ангели“²². Беше питал Колекционера за това, но така и не получи задоволителен отговор; синът му рядко намекуваше за собствената си същност.

- И какво, ако бях ангел? - попита веднъж Колекционера.

- Това ли си?

- В интерес на истината, вече не мога да кажа. Може би съм само това, което другите искат да бъда.

Мина много време, докато Елдрич разбере какво трябва да значи това, а откровението дойде от най-неочаквано място: един равин на име Епщайн, който посети Елдрич, докато се възстановяваше от раните си, преди синът му да го отведе на сигурно място. В хода на разговора, който сякаш трая само няколко минути, а всъщност

22 В превода са използвани съответно изданията на Библията на Българско библейското дружество от 2014 г. (Пс. 78:49) и БПЦот 1991 г. (Пс. 77:49). - Бел. прев.

продължи почти два часа, Елдрич забрави за болката си, увлечен от сагата за Погребания бог, ангелските Стражи, прегрешили срещу Божествената сила, взимайки си жени на Земята, и размиването на границите между ангели и демони по времето на Втория храм, когато божествените пратеници се превърнали в изкусители, мъчители и палачи. Епщайн се опита донякъде да му разясни кабалисткото учение за ангелите, които не били физически същества, а по-сродни с емоционалните състояния, контролирани и персонифицирани от Божествената сила, така че онези, които навещават, да виждат онова, което искат или трябва да видят. По този начин сходни същества биха могли да носят видения на утеха, откровение или възмездие, или поне така го разбра Елдрич, макар да трябваше да признае, че се намира под въздействието на обезболяващи и успокоителни лекарства и не можеше да се закълне, че помни всички подробности.

Едно обаче знаеше: онези, които се бяха разбунтували, падналите ангели, се намираха отвъд обсега на Божественото...

Сестрата продължаваше да чете. Казваше се Елизабет. Колекционера го бе уверил в дискретността ѝ, а адвокатът нямаше причина да се съмнява в преценката му. Беше висока и мургава. Въпреки че, взети сами по себе си, чертите ѝ изглеждаха безупречни, те някак си се бяха събрали в непривлекателно цяло, като че ли сглобено от разпилените парчета на различни образи.

Елдрич почувства как се унася, но се опита да запази съзнание. Знаеше, че скоро ще се унесе за последен път.

Елизабет му четеше документите, препратени по имейла от Историческото дружество на окръг Бун. Защо ли ги беше поискал? Не си спомняше. Май имаше нещо общо с един от мъжете, въввлечени в последния конфликт с Питър Маг? Да, това трябва да беше. Семейството му пазеше записки за предсмъртния шепот на един от Братята.

Очите му се затвориха. Една жена протегна ръка към него от мрака, но той не виждаше лицето ѝ. Говореше, но той не разбираше думите ѝ. Знаеше само, че ако вземе ръката ѝ, ще умре. Тя щеше да го дръпне към небитието и животът му щеше да свърши.

Сестрата замълча за миг, за да се прозине. Елдрич я чу, но не отвори очи. Тя продължи да чете описанията на труповете и миризмата на изгоряло дърво и плът, и за малкото момиче, още неузряло, което лежало обгорено в развалините и бълнувало в предсмъртна агония. Една дума обаче го изтръгна от унеса с такава сила, че той стисна сестрата за китката и тя изтръпна от болка.

- Какво беше това? - попита той.

- Кое имате предвид?

- Името, изречено от момичето. Прочетете го отново. Тя плъзна пръст по екрана.

- Белиал.

Белиал.

- Доведете сина ми - каза Елдрич.

87.

Дженифър, мъртвата дъщеря, стоеше в сянката на едно скалисто възвишение и само блясъкът на очите ѝ издаваше присъствието ѝ.

Под нея се разстиляше градът. Тя знаеше за него отдавна - още откакто бе решила да последва мъжа и жената, които се бяха отделили от реката от мъртви и изчезнали сред хълмовете. Дженифър не знаеше какво ги е накарало да се отвърнат от дълбокия океан, който ги очакваше. Може би се бояха от онова, което се криеше зад него; може би не искаха да се потопят в цялото, защото така всеки от тях щеше да изгуби и себе си, и другия. Каквато и да беше причината, те бяха стигнали до града, където можеха да се скрият от това, което беше, и онова, което предстоеше. Дженифър се чудеше дали вече се разкайват за решението си. Градът, който трептеше мрачно на границата между истинното и въображаемото, представляваше пейзаж от болка, издигнат от спомените на всички, които се бяха отклонили необратимо и които сами бяха решили да се скрият от съзнанието, очакващо ги отвъд морето.

Толкова много болка. Толкова много злина.

Докато Дженифър гледаше, на южната граница на града, където стените се претопяваха в напукана, гола земя, се появи фигура на мъж. Темето му беше плешиво, но дори от това разстояние личеше обръчът от дълга червена коса под него и брадата, простираща се като завеса от ухо до ухо. Тя знаеше, че той не би трябвало да я вижда, но въпреки това чувстваше погледа му върху себе си. Сигурен бе, че тя е там. И я викаше да слезе долу.

За да я отведе.

Към Маг се присъединиха още фигури; цяла тълпа от много поколения я гледаше, без да помръдва.

Ела. Ела при нас.

Тя обаче остана на мястото си, очаквайки друга сила да тръгне срещу тях.

88.

Кърк шофираше. Сали се взеше отзад, а до нея седеше Елинър. Лявата ръка на Сали беше протегната. Невидима за Кърк, отгоре ѝ лежеше дясната ръка на мъртвото момиче.

Елинър не говореше. Тя беше няма; смъртта бе отнела словото ѝ. Но тя можеше да предава емоции и да улавя мислите и емоциите на Сали. Сега Сали ѝ показваше снимките на Паркър от лаптопа на Еклънд и чувстваше как Елинър потръпва в ужас, излъчвайки предупредителни червени и лилави цветове. Сали не знаеше за Паркър почти нищо повече от това, което бе открила в интернет и компютъра на Еклънд, но съзнаваше, че да привлече вниманието му би било равно- силно на това, към нея да полети безпогрешен куршум, който неумолимо ще следва траекторията си, докато достигне целта си. Сали се опита да обясни това на Елинър, но сигналите на момичето бяха обърквачи и не беше сигурно, че тя реагира само на Паркър или се намесват други фактори. Единственото, в което беше сигурна Сали, бе, че Елинър се страхува.

В съзнанието на Сали проблесна един образ и ръката на Елинър стисна още по-здраво нейната.

Образ на мъж, после пустота.

Не разбирам.

Появи се отново: мъж и пустота, две отделни проекции, сливащи се в едно. Изведнъж Сали разбра.

Той беше Опустял.

Образът се умножи, единият стана много.

Опустелите. Кой са те?

Още един образ, този път на пламъци и разруха. Сали видя как Елинър гори в последните мигове на Капстед. После огънят се сви в една безкрайно плътна точка и настана мрак.

Краят. Но на какво?

Устните на Елинър се задвижиха, мъчейки се да образуват думи. Нужни ѝ бяха два опита, но най-после Сали разбра.

На всички нас.

89.

Филип беше организиран всичко. Сега двамата с Ластрейд само чакаха предаването на стоката. Освен стоте хиляди от Стиви, те бяха добавили още трийсет и пет бона от себе си. Според оптимистичните калкулации на Филип щяха да утроят или учетворят инвестицията си в зависимост от това, колко вдигнеха цената на хероина, преди да го продадат. Бяха се споразумели за десет хиляди долара комисиона със Стиви, което означаваше, че накрая двамата с Ластрейд щяха да си поделят между сто и двайсет и сто и петдесет хиляди долара. Ако всичко беше наред, щяха да инвестират отново по-голямата част от тях в нова пратка хероин и може би малко кока, ако успееха да договорят добра цена с доставчиците.

Наложи се обаче да изминат голямо разстояние, за да вземат стоката. Човекът на Филип беше настоял да се срещнат в Уилетс Пойнт в Куинс, известен повече като Железния триъгълник, което означаваше осем часа път в двете посоки, и то за да отидат, според представите на Филип, в самия ад: пейзаж от ръждясащи автомобили, чакащи да бъдат разфасовани и погълнати от магазините за авточасти от двете страни на неасфалтираните улици. Смордлива пустош, в която единственото забележително нещо бяха няколко завода за преработване на отпадъци. Преустройството на района беше неизбежно, според Филип щеше да е най-добре да пуснат ядрена бомба отгоре му и да забравят за него. Денят приближаваше към своя край и двамата с Ластрейд чакаха, точно според указанията, на един изоставен паркинг до магистрала „Уайтстоун“. Три пъти вече се местеха, инструктирани от двама различни души по телефона - първо на

„Рейлроуд Авеню“, после в „Овърлук Парк“. В „Овърлук Парк“ им наредиха да зарежат беembeто на Филип и да го заменят с един раздрънкан „Себринг“. Филип едва намери денонощен гараж, в който да остави колата си. Нито единият от тези хора, които им се обаждат, не звучеше като Славен, основният му контакт. От последния разговор бе минал час. Филип два пъти се бе пробвал да позвъни на номера, който му бяха дали, но се включваше гласова поща.

Станаха три пъти.

- Е? - попита Ластрейд от задната седалка.

- Нищо. Не отговарят.

- Мамка му. Трябва да се махаме.

- И какво ще правим, като се махнем?

- Не знам, но не можем да стоим още много тук.

Парите бяха прибрани в два спортни сака, които стояха в краката на Ластрейд. Колкото и да се мъчеше, той не можеше да се намести удобно, макар да подозираше, че е повече от нерви, отколкото от каквото и да било друго.

Филип не беше притеснен, само подразнен. Искеше си хероина. Искеше да приключи сделката, за да убие Майка. Знаеше, че няма да може да го направи сам. Прекалено много я обичаше. Беше дал на Славен да разбере, че може да се нуждае от услугите му, въпреки че не беше споменал имена - не че се налагаше, защото беше пуснал достатъчно намеци за обекта на враждебните си намерения. Освен това имаше приблизителна представа от очакваната цена. Десет бона трябваше да стигнат. Вероятно можеше да спазари някого и за по-малко - дори и без пари, ако изчакаше достатъчно дълго и дадеше достатъчно бизнес на Славен и неговите хора, но щеше да му бъде трудно да укрепи позициите си, докато Майка беше още жива. Тя щеше да разбере. Имаше си начини. По-добре да я нямаше наоколо.

- Трябва да се изпикая - каза той.

Искеше да се протегне и да помисли няколко минути на спокойствие. Той слезе от колата и отиде в ъгъла на паркинга, който беше ограден със стена с бодлива ограда отгоре ѝ.

Близо до ъгъла имаше вход към гараж с две заключени стоманени врати. Филип разкопча ципа си, изпика се и запали цигара. Пробва отново да се обади. Този път някой вдигна на второто позвъняване. Филип разпозна гласа на Славен.

- Къде си?

- Точно зад теб - каза гласът едновременно в ухото и зад гърба му.

Филип се обърна и видя Славен, който държеше телефон в едната си ръка и пистолет - в другата. С него имаше още един мъж, също въоръжен, а лицето му сякаш беше сглобено от остриета на различни ножове. Двигателят на себринга заръмжа и вратите на гаража се отвориха.

- Вътре - каза Славен.

Колата се приближи зад гърба им, но Ластрейд вече не беше сам. Един непознат мъж седеше на волана, а друг - на задната седалка с пистолет в ръка. Ластрейд изглеждаше уплашен.

- Какво става? - попита Филип.

- Сега ще разберем - отвърна Славен.

90.

Телефонът на Паркър иззвъня точно когато приближаваше покрайнините на Грийнсбърг. Веднага позна номера. Малцина го знаеха.

- Ало?

От другата страна се чу гласът на адвокат Елдрич. Старецът дишаше тежко.

- Господин Паркър, искам да ме чуete добре. В Кентъки се намира домът на човек на име Дон Раут...

VII

*„В дома, където не надзърта светлина,
де единствена храна пръстта остава,
де властва вечен мрак и тъмнина
над хората с одежди птичи и крила,
а вратата и резето тънат в прах и във забрава...*

Из „Слизането на Ищар в подземния свят“,

Текстове от Древния изток, 1950 г.

91.

Колекционера обикаляше из почти празната къща на Дон Раут - с кухнята с развалена храна, с неизползваните стаи, с полуживения живот. Миришеше неприятно и само студът пречеше да се размърди още по-лошо. Не беше заради тенджерата със стара яхния на печката, нито заради прокисналите зеленчуци. Домът на Раут вонеше на занемареност и отвратителни навици. На отдавна загнил морал.

Колекционера се питаше дали тук Раут е убил онова момиче от Китай. Така му се струваше, но не мислеше, че Раут е убил много други жени по същия начин. Беше усетил неговата празнота и безрадостност. Нищо чудно да я беше убил само за да види какво би било да отнеме живота ѝ. Макар и след толкова години Колекционера почти долавяше вкуса на разочарованието му. Музикалната сбирка обаче беше интересна. Подсказваше известна форма, ако не на способност, то на естетически усет и желание да намира наслада в изящното изкуство.

Телефонът му завибрира в джоба, но той не му обърна внимание. Някъде в тази къща се криеше следа към оцелелите Братя. Трябваше да се съсредоточи.

Първо прегледа всички плочи, като ги изсипваше от книжните им тела на пода, без да се интересува дали ще се повредят. Явно те бяха ценни за Раут, така че бе възможно да е скрил и други ценни вещи между тях. Единственото, което откри обаче, бяха няколко писма от търговец на редки плочи, прибрани в „Реквием“ на Верди в изпълнение на Филхармоничния оркестър под диригентството на Карло-Мария Джулини, с гласовете на Криста Лудвиг, Николай Геда и Елизабет Шварцкопф. Колекционера се канеше да изхвърли и тази плоча, когато някакъв инстинкт го накара да я отдели. Баща му винаги бе казвал, че Шварцкопф е най-великият интерпретатор на класическата песен, въпреки, както сам признаваше, смущаващо ентузиазираното ѝ

участие в нацистката партия. Той си помисли, че точно тази творба би могла да достави известна наслада на Елдрич.

Продължи да претърсва къщата, като преминаваше от стая в стая, без да намери нищо интересно, докато остана само мазето. Спря се на стълбите и погледна надолу. Беглият оглед по-рано беше показал, че там е пълно с кашони и боклуци. Не му оставаше друго, освен да се заеме и с това. Първо обаче щеше да пийне вода. Устата му беше пресъхнала и прашна.

Колекционерът влезе в кухнята. Пред него стоеше жена, а над дясното ѝ рамо беше надвиснал мъж. Жената държеше кухненски нож в ръка. Събирачът вдигна лявата си ръка и понечи да каже нещо, като в същото време стегне дясната си китка, за да извади ножа, скрит в ръкава му. Жената направи крачка напред и Колекционерът почувства остра болка в гърдите, сякаш пламна огън, който се разрасна, докато не го погълна целия. Лявата му ръка падна върху дръжката на ножа, а острието от другата му ръка се изплъзна от канията си и издрънча на пода. Вратата на кухнята беше отворена и отвън се виждаше как се спуска вечерта. Той направи няколко крачки към нея, а мъжът и жената се отдръпнаха от пътя му. Острието в гърдите му прорязваше вътрешностите му на всяка стъпка, но той не спря. Искеше да умре на светло. Стигна до вратата точно когато краката му се огънаха и се свлече на колене. Слънцето притъмня, светът се обля в червено. Сенките се приближаваха. Опитваше се да ги държи настрана, но вече нямаше сили за това. Те ставаха непоносимо плътни, докато той преминаваше от своя свят в техния, заобиколен от Опустели.

Соколите не питаят обич към ловеца, помисли си той. Той само се грижи за тях.

Те се спуснаха отгоре му и го погълнаха.

92.

Сали и Кърк гледаха мъртвото тяло пред себе си. Непознатият лежеше на една страна, с полуотворени очи в смъртта и леко разтворени устни от изненада. Още стискаше дръжката на ножа, като че ли не Сали, а той самият го бе забил в гърдите си.

Върху откритата кожа на лицето и ръцете му започнаха да се появяват белези: малки прободни рани като от игли.

Или остри зъби.

Около мъртвеца се виеше сивкава мъгла и на Сали ѝ се стори, че различава образите на лица, които ту се появяваха, ту отново изчезваха.

Кърк беше сляп за всичко това. Той виждаше само един труп, който сякаш бе решил да се разложи много бързо. Там, където лицето му се допираше до пода, вече имаше петна. Със сигурност не приличаше на ченге, което беше добре.

- Какво става с кожата му? - попита Кърк, но Сали почти не го чу.

Беше се появила Елинър. Стоеше до стария хамбар и трепереше толкова силно, че приличаше на размазано петно във въздуха. Излъчваше страх, който започна да обзема и Сали.

Изведнъж Елинър изчезна.

- Трябва да се махаме оттук - каза Сали. - Имам предвид, веднага.

За първи път Кърк беше този, който запази спокойствие. Той изнесе парите и документите от мазето и взе ключа за камритото от кукичката в коридора. Сали вече го чакаше при хамбара, мъчейки се да стои колкото може по-далеч от мъжа, когото беше убила. Кърк отиде при нея. Повдигна една дъска от пода и отдолу се показва оръжейният сейф на Братовчеда. Кърк го отключи, взе два пистолета и малко муниции, след което върна дъската на мястото ѝ. Накрая отвори широко вратите, изкара камритото и паркира форда на негово място. Помогна на Сали да се качи. За момента всички идеи да я зареже бяха забравени.

- Елинър си отиде - каза Сали и захлипа. - Отиде си и повече няма да се върне.

„Това е чудесно“, помисли си Кърк, но запази мнението си за себе си.

- Къде ще отидем? - попита той.

- Няма значение. Всичко свършва.

- За мен има.

Той нямаше намерение да се предава. Разполагаха с пари и нови самоличности. Трябваше им само малко време и убежище. За хотел и дума не можеше да става, докато още бяха заедно, а не можеха да потърсят помощ при близки, защото сега всички бяха в опасност.

Кърк го осъзна чак по средата на пътя към магистралата.

Сви при първа възможност и продължи на североизток.

Минаха часове. Паркър спря зад къщата на Дон Раут и фаровете му осветиха тялото, проснато на земята. Той слезе от колата с фенерче в едната ръка и пистолет в другата. Приблужи се до останките и ги огледа. После провери къщата, видя, че няма никого, и се върна при трупа.

Струваше му се невъзможно Колекционера да умре. Учуди се от тъгата, която го изпълни. Смъртта бе смалила чудовището и му бе придала човешки облик. Каквото и да беше Колекционера, за каквото и да се беше мислил, той беше умрял сам и в страдание.

Двойните врати на хамбара в другия край на двора стояха открити. Паркър бавно се приближи и като се скри зад дясното крило, ги отвори по-широко. Представи се като частен детектив, но никой не му отговори. Рискува да погледне вътре и видя червен „Форд Фокус“. Сنيши се и допря ръка до капака. Беше топъл, но в хамбара нямаше никого. Намери документите на автомобила в жабката. Собственикът се казваше Кърк Бъкнър и живееше в Търнинг Лийф, Западна Вирджиния.

Паркър позвъни в полицията и зачака до тялото на Колекционера.

93.

Далеч оттам, в къщата си край морето, адвокат Елдрич се събуди от съня с приливите. Сестрата седеше на един стол до леглото му и прелистваше списание. Елдрич протегна ръка и я докосна по крака. Тя вдигна поглед. Очите на стареца я гледаха ясни и живи, а когато проговори, в гласа му нямаше и следа от треперене.

- Синът ми си отиде - каза той.

94.

Филип седеше коленичил на мръсния под в гаража. Ръцете му бяха вързани със свински опашки зад гърба му, а лявата половина на лицето му беше опръскана с кръвта и мозъка на Ластрейд. Неговите ръце също бяха вързани, но той бе живял твърде кратко, за да усети парещата болка в китките.

Филип беше затворил очи в очакване на изстрела, който щеше да сложи край и на неговия живот, но такъв не последва. Оттогава бяха минали часове. Никой не беше говорил с него, но бяха нахлузили памучен чувал върху главата му. Умираще от студ. Не можеше да спре да трепери. Коленете и гърбът го боляха, но беше жив.

Имаше надежда.

Унесе се. Мислеше за Майка. Когато задряма и понечи да падне, някой го удари по главата и го върна в изправено положение. Това беше изтезание.

Ала имаше надежда.

Чу приближаващи се стъпки и някой свали чувала от главата му. В гаража беше сумрачно и очите му бързо се приспособиха. Ластрейд още лежеше до него с лице към тавана, а на мястото на носа му зееше дупка.

Славен стоеше до Филип с двата сака с парите в краката си. Бръкна в единия, извади една пачка банкноти и я вдигна като мъртва риба. Дори я подуши и сбърчи нос от погнуса. После извади запалка „Зипо“ от джоба си, щракна я и поднесе пламъка към банкнотите. Изчака пламъкът да ги обхване и дори ги помахаше във въздуха, за да се разгорят.

- Ей - продума тихо Филип. - Ей.

Банкнотите вече пламтяха с лек синкав оттенък.

- Нищо не струват - каза Славен. - Менге. Също като теб.

- Не знаех.

Чу зад гърба си други стъпки: този път тракане с токчета. Усети миризмата ѝ, преди да я види. Познаваше това ухание, откак се помнеше. Опита се да погледне през рамо, но до бузата му се допря дуло на пистолет, което върна главата му в изходно положение.

- Майко - каза той, когато тя най-после застана пред него. - Моля те, кажи му. Кажи му, че не съм знаел. Честна дума, не знаех.

Майка погледна детето си. Филип зариди.

- Не разбирам - изхлипа той.

- Скроили са ти номер - обясни меко тя на малкото момченце, което не разбираше защо го тормозят големите момчетии. - Предали са те на властите, за да ги заведеш при Славен и неговите хора, Славен да ги заведе при наркотиците, а наркотиците да ги заведат при терористите, или поне така са си мислили. Доста неприятности докара на всички.

- Щях да направя всички ни богати.

- Всички ни?

Усети го в гласа ѝ. Тя знаеше какво е намислил. Славен ѝ беше казал. Подла работа беше това: да изпортиш някого пред майка му.

Филип спря да плаче. Сълзите секнаха, като че ли някой бе завъртял кранчето наопаки.

- Защо просто не ми повярва?

- Защото знаех, че ще свърши точно така: с оръжия, кръв и смърт.

Тя протегна ръка и избърса една сълза от бузата му, размазвайки и малко кръв заедно с нея. От нейните очи също закапаха сълзи.

- Няма да правя повече така - каза Филип.

- Знам.

Тя наведе глава и го притисна към утробата си.

- Искам само да се прибера у дома.

- Не. Не може. Вече не може да се прибереш при мен. Трябва да заминеш за дълго време. Всичко е организирано.

Тя го погали по косата и го целуна по главата. Спомни си миризмата му като бебе, усещането за косицата му в кожата си, тихото му дишане, докато спеше. Размекваше се. Всички жени се размекват, когато става дума за синовете им.

Тя го пусна и отстъпи назад.

- Сбогом, Филип.

- Майко...

Тя се обърна и се отдалечи. Едва що направила три крачки, отекна изстрел. Тя не се обърна. Не искаше да видят лицето ѝ. Не искаше да видят майчината ѝ слабост.

Ако беше по-силна, сама щеше да го убие.

Със съдействието на Дейвид Фериър полицията вече разполагаше със списък на собствениците на автомобилите, гостували на Кърк и Сали Бъкнър. Започна серия от арести.

Вдовиците на Ричард Франклин и Самнър Чейз бяха отведени в различни стаи за разпит и посъветвани от адвокатите си засега да не говорят, въпреки че София и Джеси нямаха нужда някой да им го казва. Те знаеха, че единствената им надежда е да мълчат. Нямаха намерение да признават нищо, освен да потвърдят, че е имало събиране у семейство Бъкнър в Търнинг Лийф, и да настояват, че нямат никаква представа как съпрузите им са се озовали в дома на Тоби Тейър.

Задържани бяха Арт, Джийнет и Брайъни Монтагю, които създаваха достоверно впечатление за невинност. Версиите им бяха сходни с тези на София Франклин и Джеси Чейз: събрали се заради смъртта на далечна роднина. Даже бяха подготвили и име: Елиз Барлоу, починала неотдавна в северната част на щата Ню Йорк, заобиколена само от няколко полудиви котки. Тялото ѝ още чакало в моргата.

Мадлин и Сали ги бяха предупредили, че този ден може да дойде, и всички бяха добре подготвени. Неуспешният опит за убийство на Тоби Тейър създаваше проблеми за София и Джеси, но нищо не свързваше инцидента с останалите. Възможно бе някои или дори всички от задържаните за разпит да се разминат, макар и на косъм, с нарастващата купчина трупове, ако не беше Стивън Лий.

Стивън Лий имаше пептична язва, която не се повлияваше от медикаменти и още повече се влошаваше от обилните количества кофеин, алкохол и тютюн, които той поемаше. Налагаше се да се оперира. Заради неразположението му обаче някъде в автоморгата още се мотаеше един „Олдсмобил Фиренца“ от 1982 година, общопризнат за един от най-калпавите автомобили от 80-те, чиято репутация нямаше да стане по-добра от наличния в багажника труп на Джейкъб Еклънд. Някъде другаде, пресовани в различни кубчета метал, се намираха остатъци от ДНК на някои от нещастниците, минали през ръцете на Стивън Лий през последните години, включително на покойната, непрежалена любовница на Ричард Франклин, Луси Мосман. Вероятно трябваше да намери начин да се отърве от тях, но по някаква странна причина му беше

приятно да се въргалат наоколо. Възприемаше ги едновременно като мемориал и витрина с трофеи.

В мига, в който видя ченгетата, Стивън Лий изпадна в паника и се опита да избяга.

С все язвата си.

А когато се свлече на земята, откри стрелба. В последвалата престрелка загина само един човек и той бе Стивън Лий. Тялото му се заклеши между два автомобила.

Единият беше „Киа Конкорд“.

Другият беше „Олдсмобил Фиренца“ от 1982 година.

Пак полиция. Пак разговори с Мокси Кастин и специален агент Рос в Ню Йорк. Паркър беше разпитан как така се е озовал в къщата на Дон Раут. Каза им за обаждането от Елдрич. Чак тогава осъзна, че никой не е уведомил стареца за смъртта на сина му. Когато му се отвори свободна минута, той реши сам да го направи, но никой не вдигаше.

„Може би вече знае“, помисли си Паркър.

Паркър не скри нищо от полицията, защото всъщност нямаше почти нищо за криене. Рядко се бе озовавал в такава ситуация. Беше свикнал да говори уклончиво, да премълчава и да лъже. Възможността да бъде относително честен го безпокоеше.

Валеше суграшица, която бавно се обръщаше в сняг. Тялото на Колекционера още лежеше на земята, покрито с чаршаф, докато най-последно решиха, че е време да го откарат. Паркър го проследи с поглед. В крайна сметка полицаите сметнаха, че той също може да си върви, но Паркър не бързаше да си тръгне. Струваше му се, че се е провалил. Беше заобиколен от парченцата на пъзела, но не можеше да ги сглоби в едно цяло. Още не знаеха къде е Екълънд. Мишел Сулиер беше мъртва. Поне Тоби Тейър беше жив. А семейство Бъкнър - домакините на съзаклятническата среща, която беше завършила с четири трупа или дори пет, ако този на Мишел Сулиер също бе свързан с тях - просто бяха изчезнали от радара.

Всички разследвания имат своята енергия. Някои се водят от следователите, други влачат следователите подир себе си и се разгръщат под влиянието на фактори, независими от хората, търсещи отговор. За Паркър това се оказваше тъкмо таква разследване: имаше чувството, че непрекъснато се движи с крачка назад. Така беше от

самото начало; още откакто Рос реши да скрие истинската причина за интереса си към Еклънд.

Той стоеше под снега. Снежинките се стелеха като късчета хартия; като останки от велик архив, който светът никога нямаше да познае, въртяха се и падаха на земята, за да затрупат изчезналите и мъртвците, жертви на вярата, че някога в миналото е била сключена сделка за спасение от вечно проклятие.

Белиал. Според Елдрич това беше името на силата, с която твърдеше, че е общувал Питър Маг. Белиал: най-справедливият паднал ангел, по-справедлив от самия Луцифер. Белиал: ангелът на враждата, демонът на лъжите. Питър Маг бе казал на последователите си, че е сключил сделка с дух, и благодарение на нея те няма да бъдат наказани за греховете си. Единственото, което бе поискал този дух в замяна, бе повече кръв. Спокойствието на поколенията трябваше да се откупи с живота на други хора. Само че сделката бе сключена с дух, който живееше от измамата, следователно, и тя самата почиваше на измама. Дали Белиал наистина съществуваше, нямаше никакво значение. Важното бе, че Питър Маг бе успял да убеди последователите си в неговата обективна реалност и поколения техни потомци бяха убивали, за да предпазят себе си и предците си.

Из къщата на Дон Раут сновяха мъже и жени и различаваха тайните на живота му. Паркър виждаше за кратко силуетите им, напомнящи на призраци зад завесите. Остави ги да си вършат работата и потегли на север.

Двама заместник-шерифи останаха до тялото на Стивън Лий. Майка му беше изведена от малката им къщичка в съседство. Когато я настаниха в полицейската кола, от която се виждаше трупът на сина ѝ в другия край на бунището, тя каза само една дума:

- Убийци.

Снегът валеше върху служителите на реда. Ако останеха там още дълго, трябваше някой да отбележи местоположението им с оранжев кол, за да се намерят по-късно в преспите.

- Отврат - каза единият, бърчейки нос срещу една от колите.

- Какво искаш - отвърна другият, - „Фиренца“. Сестра ми имаше такава. Пълен боклук.

- Не, имам предвид, че мирише.

Те се приближиха. Колата нямаше прозорци и вътре изглеждаше празна, но багажникът беше заключен. По-възрастният заместник-шериф намери отключващия механизъм и го отвори.

Ето че поне Джейкъб Екълнд се намери.

96.

Темпото на арестите нарастваше. Естър и Алън Шеруд бяха задържани с буса си на път към канадската граница. Целта им ставаше пределно ясна от канадските долари и пътеводителите за Квебек, които бяха открити в багажа им. В рамките на часове всички, присъствали на злополучната среща в дома на семейство Бъкнър, с изключение на самите домакини, бяха задържани за разпит заедно с децата си, приятелите на децата и най-беглите им познати дори.

Отговорите на близките роднини на Бъкнърови бяха достатъчно сходни, за да предизвикат не без основание подозрение у следователите, че заедно са съчинили историята. Дори майката на Стивън Лий твърдеше, че няма никаква представа нито как тялото на Джейкъб Екълнд се е озовало в багажника на автомобил в семейната автоморга, нито за връзката между сина ѝ и смъртта на частния детектив, нито дали е възможно откриването на труповете на същото място да се окаже по-често събитие, отколкото би било редно.

Въпреки всичко везните се накланяха срещу Братята и в този свят, и в отвъдния. Питър Маг беше сключил кървава сделка, но дългът трябваше да се плаща от всички поколения в рода му. Ала четирима от неговите потомци - Дон Раут, Ричард, Самнър и Стивън Лий - вече бяха мъртви, и не се знаеше колко от останалите ще се намерят зад решетките.

Слабост. Уязвимост.

Хищниците кръжаха отгоре.

Тоби Тейър се събуди в болничното легло. Пръстите на ръцете и краката му бяха изтръпнали. Той го отдаде на моментното си състояние, докато не чу непознат момичешки глас, който прошепна:

ела да видиш

Той затвори очи и тръгна след нея.

Тейър отново се озова в града на сенките, но този път беше различно. Улиците бяха пусти, макар да усещаше движение зад затворените врати и спуснатите кепенци.

Пред него се възправяше крепостта на Братята: самотна, заобиколена от изпепелена земя. Наоколо имаше много хора, предимно мъже със сивкава, сбръчкана като изгнил плод кожа, и няколко жени, въпреки че за всички тях полът отдавна нямаше значение. Стояха, без да мърдат, вперили очи в крепостта, и чакаха.

Тейър потрепери. Беше студено. Дъхът му приличаше на дим от невидим огън.

До него се появи едно момиче. Приличаше на дете и говореше като дете, но очите ѝ бяха много стари. Тя го хвана за ръка. Кожата ѝ беше топла. Тейър спря да трепери.

- Кой са те? - попита.

опустелите

- Защо са тук?

онзи, когото мразеха, е мъртъв

Един от Опустелите сякаш чу думите ѝ и погледна назад. Кухите гнезда на очите му приличаха на дупки, изровени в калта.

но без него са изгубени

- И искат да отидат при другите?

не

искат да ги накажат

Опустелите тръгнаха срещу крепостта.

Кърк и Сали успяха да стигнат до бунгалото на Джейкъб Еклънд още по тъмно и Кърк счупи един прозорец, за да могат да влязат. Бяха научили за съществуването на това място от самия му собственик, докато настояваха да разберат предназначението на всеки един от ключовете на ключодържателя му, така че Дон Раут да може спокойно да проникне в дома му. Бунгалото беше обзаведено скромно. С малка кухня до дневната, спалня и баня, а отзад имаше тухлена пристройка, облицована с дървена ламперия, заета само от едно помещение с тоалетна в единия ъгъл, душ от едната страна и канал на пода. Там нямаше нищо друго и миришеше на белина. Напомняше на затворническа килия.

Въпреки че и двамата не бяха гладни, знаеха колко важно е да пазят силите си, така че Кърк приготви боб с наденички от запасите в кухнята. В бунгалото нямаше телевизия и интернет връзка и още не знаеха, че тялото на Еклънд вече е било открито в автоморгата на Стивън Лий, но Кърк, така или иначе, беше наясно, че не могат да останат тук задълго. Щяха да се наспят, да се запасят с провизии и да направят всичко възможно да променят външността си, преди да продължат нататък.

Кърк рискува да запали огън. Беше тъмно, а бунгалото се намираше в края на пътеката, добре скрито от погледите на близките имоти, които бездруго бяха малко. Кърк прегърна Сали и се почуди как въобще му е хрумнало, че може да я остави. Тя се притисна в него, разтреперана като птиче. Откакто пристигнаха, почти не бе продумала, но устните ѝ не спираха да се движат. Ако не я познаваше по-добре, можеше да реши, че се моли.

Кърк беше изтощен. Имаше нужда да поспи, ако ще и само няколко часа. Затвори очи и мечтата му се сбъдна.

В сърцето на крепостта бушуваше огън. Тейър гледеше как Братята се опитват да избягат, но никой не можеше да се изплъзне от Опустелите. Момичето наблюдаваше невъзмутимо гледката, но не пускаше ръката на Тейър.

Тейър чу звук в черното небе, напомнящ на големи крила. Вдигна очи, но не видя нищо. Въпреки това знаеше, че то кръжи над главите им. От укреплението се вдигна стълб от черен дим. Братята се преобразяваха, а в облаците се образува дупка с червен ореол, която да ги приеме.

Шумът от крилето се усилваше. Ехтяха писъци, облаците се разделиха и Тейър за миг зърна внушителен образ; ужасяващо в безупречната си красота и неумолимо в злобата си същество. Крилето му приличаха на голяма хищна птица, ръцете му бяха извити като нокти, на лицето му бе изписана ненаситна сласт, а мъжествено-женствените му черти намериха за страсти, които никога нямаше да бъдат задоволени.

Сиянието му почти успяваше да скрие низостта, изписана на лицето му, телесното изражение на дълбокия морален упадък. Ако това бе съществото, с което бе сключил сделка Питър Маг, то Питър Маг значи беше глупак.

Пламъците все така се разрастваха и поглъщаха Братята.

Кърк се събуди. Беше тъмно. В огнището тлееха само няколко въглена, в стаята беше студено. Сали я нямаше. Повика я, но още докато изричаше името ѝ, я видя да стои на вратата на кухнята. Гледаше втренчено в средата на стаята, но Кърк знаеше, че каквото и да вижда, то не е в този свят. Лицето ѝ беше сгърчено от ужас, тя клатеше глава и повтаряше: „Не, не, не“ - първо беззвучно, после шепнешком, докато накрая изпищя:

- Елинър, не!

Елинър гореше. Парчета кожа се откъсваха от лицето ѝ и политаха черни нагоре. Широко разпънатите ѝ устни оголваха жълтите ѝ зъби, а очите ѝ бяха стиснати в агония. Сали протегна ръце към нея, но в този миг от двете страни на Елинър се появиха две други същества. Кожата им беше сива и сбръчкана. Едното я сграбчи за косата и изви главата ѝ назад, а другото бръкна в устата ѝ и хвана езика ѝ. Погледна към Сали през пропастта между световите и тя чу името си, изречено като обещание, докато съществото изтръгваше езика на Елинър от устата ѝ.

Крепостта се бе сринала. Писъците бяха заглъхнали.

Питър Маг стоеше сам наред развалините, заобиколен от Опустелите. Над тях кръжеше ангелът - толкова огромен, че човек можеше да зърне само части от него над дупката в облаците. Питър Маг вдигна ръце към небето и извика името на съществото, което го беше предало. Опустелите протегнаха ръце към него и духът му пламна.

Тейър отмести поглед. Опитва се да се отскубне от ръката на момичето, но тя не го пускаше.

- Искам вече да се върна - каза той.

не можеш

- Защо?

знаеш защо

Да, знаеше. Знаеше го още откакто тя го повика, но не искаше да го признае.

- Не успях да се сбогувам с жена си и децата си.

съжбялявам

Така беше. Наистина съжбяляваше.

ела с мен

ще те заведе при морето

98.

Съмна се. Кърк се събуди от някакво бръмчене. Помисли, че може да е моторна шейна, но не видя нищо през прозореца. Огънят беше утихнал, но още топлеше стаята. Сали сигурно беше хвърлила нови дърва през нощта. Трябваше да го оставят да угасне сам. Не можеха да рискуват някой да забележи дима.

Сали седеше в единия ъгъл на стаята, подпряла брадичка на коленете си, загледана безмълвно в проясняващата светлина зад завесите. Кърк се опита да я заговори, но тя не откликна и той се отказа. Претърси фризера на Екълнд и намери един хляб, корав като тухла, и парче бекон. Размрази ги в микровълновата и се зае да приготви закуска. Междувременно направи кафе и пушна радиото. Помисли си, че по-късно може да иде до града и да потърси интернет връзка. Важно бе да разберат точно колко са загазили.

Музиката свиреше съвсем тихо. Над къщата прелетя птица - достатъчно голяма или достатъчно ниско, за да чуе шума от крилата ѝ. Не знаеше много за дивата природа, но бяха в гората и вероятно наблизо имаше грабливи птици. Може би беше орел. Никога не беше виждал свободен орел, само в зоопарка.

Замисли се какво ще стане, ако Сали не излезеше от ступора. Не можеше да я влачи като зомби със себе си. Ако искаха да оцелеят, и двамата трябваше да бъдат нащрек. Може би заради вкуса на кафето, може би заради аромата на пържения бекон, но започваше да се надява, че все пак ще избягат. Елинър вече я нямаше, другите вероятно също; поне това бе успял да разбере от Сали. Може би най-после всичко бе свършило и онова, което бе погълнало Елинър и останалите, щеше да се задоволи с тях. Със старите Братя бе свършено, но Кърк и Сали още бяха тук. Бяха живи. Можеха да започнат начисто.

Беконът беше почти готов, а двете филийки размразен хляб тъкмо бяха изскочили от тостера. Той си доля още кафе, наля една чаша и за Сали и раздели храната в две чинии. Ако се наложеше, щеше да я накара да яде насила. Щеше да я храни като дете, като птиче.

Кърк влезе в дневната. Одеялото лежеше захвърлено на пода, а Сали не се виждаше никъде. Погледна в банята и в странната пристройка отзад, но и двете бяха празни. Отиде до входната врата на бунгалото и се опита да я отвори. Нещо тежеше от другата страна. Дръпна по-силно и този път вратата леко се открехна, колкото да види какво става отвън.

Сали беше коленичила на земята. Беше свалила блузата си и увила единия ръкав около врата си, а другия беше завързала за декоративната метална скоба в средата на вратата, след което бе използвала собствената си тежест, за да затегне примката. Лицето ѝ имаше червеникавоморав цвят, а езикът ѝ висеше от устата. Кожата ѝ още бе топла.

Кърк понечи да развърже ръкава от вратата с надеждата да я съживи, но се спря. Дори да успееше да свести Сали, не можеше да я закара в болница. Ако избягаше и се обадеше за линейка по пътя, щяха да блокират всички шосета.

Кърк застана над сестра си. Запря единия си крак от вътрешната страна на вратата, сложи ръце върху раменете ѝ и силно ги натисна. Стори му се, че чу звук, но може и да грешеше. Дори да беше така, успокояваше се той, вероятно не беше признак на живот, а последно издихание.

Той се върна в кухнята, намери нож и преряза примката. Завлече тялото ѝ в дневната и го остави на пода. След малко размисли и я покри с одеяло. После отиде за последно в кухнята. Хапна малко хляб с бекон и зави остатъците в кухненско фолио за по-късно. Намери един термос и го напълни с кафе. Накрая събра, каквото намери и му се стори полезно - няколко книги, швейцарско ножче, два-три пуловера и ризи, едно

палто, дънки, които му бяха само малко по-дълги, и ги натъпка в един голям сак. Остави го до вратата и погледна тялото на Сали. Нямаше смисъл да си губи времето, за да я зарови. Беше почистил, доколкото можеше, но ако дойдеше полиция, веднага щяха да разберат по огъня, че е имало някой тук. Един труп повече или по-малко нямаше да бъде от голямо значение.

- Сбогом, Сали - каза той и отвори вратата.

Там го посрещна дулото на пистолет.

99.

Паркър бе последвал интуицията си след откриването на тялото на Екълнд в автоморгата. Обади се на Арт Къриър, който пък се свърза с най-близкия съсед на убития детектив. Един поглед бе достатъчен, за да се види автомобилът пред бунгалото, но въпреки това Арт си направи труда лично да отиде, докато Паркър още беше на път.

Кърк Бъкнър дори не се опита да се съпротивлява или избяга - не че щеше да има някакъв смисъл. Ейнджъл и Луис също бяха насочили оръжията си към него. Той легна на земята, както му бе заповядано, и позволи на Паркър да вземе пистолета от джоба на якето му. Предпазителят му още бе свален.

- Къде е съпругата ви? - попита Паркър.

- Вътре. Мъртва е. И не ми беше съпруга, а сестра.

Паркър въобще не си направи труда да разнищи въпроса.

Не му беше времето сега.

Ейнджъл рискува да хвърли поглед в къщата, докато Луис го покриваше.

- Имаме тяло на пода. Горната част е покрита с одеяло.

Паркър върза ръцете на Бъкнър със свински опашки, които взе от колата си, а Ейнджъл се приближи до тялото все така прикриван от Луис. Дръпна одеялото и видя подутото лице на Сали Бъкнър. Провери за пулс, макар очевидно да беше излишно.

- Мъртва е - съобщи той на Паркър.

- Обеси се - обясни Бъкнър. - На дръжката на вратата.

Той вдигна очи към Паркър и добави:

- Не съм я убил аз. Ни най-малко.

Не се обадиха веднага в полицията. Бездруго нямаше как: мобилните им телефони няхаха покритие и трябваше някой да излезе на главния път или да иде при съседа и да помоли да използва неговия телефон.

Паркър се възползва от възможността да претърси бунгалото, но това не му отне много време. Спалнята и банята, пък и останалата част на къщата, издаваха само мъжко присъствие, но книгите и дивидитата по лавиците в дневната бяха странна смесица от мъжки и женски вкусове, характерни повече за дома на двойка.

В задната част на къщата имаше малка пристройка. Единственият прозорец беше висок и тесен и не се отваряше. В единия край имаше отвор с решетка за вентилация, въпреки че помещението имаше и електроинсталация. От двете страни на дъбовата вратата бяха заковани метални листове. Имаше една голяма ключалка и още една решетка за вентилация на нивото на лицето, но в метала и дървото имаше дупки като от премахнат болт. Паркър провери ключалката. Беше одраскана отвън, но не и отвътре. Усети мириса на белина и огледа циментовия под. Бързо откри следите от метална рамка за легло, както може би и от маса със стол. Беше виждал такива стаи и преди: за последно в онова място, наречено Отреза. Това не беше стая, в която човек стоеше по желание, а в която можеше да бъде държан против волята му.

Той се върна в кухнята и погледа снимките, забодени на корковата дъска на стената. Едната беше копие на онази от бюрото в офиса на Екълънд, на която детективът се усмихваше до бившата си жена. Преди не бе забелязал приликата. Не беше толкова очевидна. Ако не беше видял пристройката, може би въобще нямаше да направи връзката.

Клаудия Сансъм беше по-млада версия на бившата жена на Екълънд.

Паркър си спомни как детективът се бе сприятелил с Оскар Сансъм, как бе предложил помощта си, как се бе постарал да бъде винаги в течение на разследването. Припомни си подробности от откриването на трупа, признаците на занемареност, загадката за това, как една жена може да изчезне за три години, а после да се появи заровена в земята.

Екълънд.

Чу Луис да го вика, но не можеше да помръдне. Гледаше снимката и се чудеше как се различават любовта и омразата в такива ситуации.

Луис се появи на вратата. В ръка държеше прастар лаптоп.

- Онзи казва, че това е на Екълнд.

100.

Паркър седеше на кухненската маса на Екълнд с лаптопа пред себе си. Лесно щеше да се сети за паролата, дори Кърк да не му я беше казал: Милена, името на бившата му жена. На десктопа имаше двайсетина папки, но само една с името на Паркър.

Той я отвори. Вътре имаше снимки. Някои бяха негови, но повечето на дъщеря му и всичките до една направени през последните два месеца.

Десет минути по-късно Паркър се върна в дневната. Кърк Бъкнър седеше на пода до стената в почти същата поза като жена си предишната вечер и като че ли се стремеше да гледа където и да е, само не към трупа ѝ.

- Това е било на Джейкъб Екълнд - каза Паркър.

- Не знам за какво говорите.

- Аз не съм ченге. Нищо, което кажете тук, няма да важи в съда. Засега всичко е между нас. Ще опитам пак: Джейкъб Екълнд. Намерили са тялото му в автоморга, собственост на ваш роднина.

- Нямам нищо общо с това.

- Вие ли го убихте?

Кърк го погледна в очите.

- Не.

Паркър му повярва.

- Ако полицията намери този лаптоп, колкото и да отричате, все едно. Той ви свързва с Джейкъб Екълнд.

Бъкнър изглеждаше озадачен. Отвори уста да каже нещо, но после я затвори пак. Може да беше много неща, но не и тъй. Достатъчно беше загазил и без това. Притежанието на лаптопа щеше да утежни още повече положението му.

- Никакъв лаптоп не помня - каза той.

Паркър стана и излезе от къщата. Когато се върна, лаптопът вече не беше у него.

А полицията беше на път.

101.

Стаята, в която се бе състояла първата среща на Майка и Филип, беше напълно празна, също като останалата част от сградата. Само Майка беше там. Тя изслуша Паркър, без да го прекъсва, докато ѝ разказваше каквото знае или каквото искаше тя да знае. Наясно бе, че премълчава някои подробности. Не би и очаквала друго. Ако в изминалите събития се криеше по-дълбока истина, тя се съмняваше, че дори Паркър я осъзнава докрай. Въпреки това бе впечатлена, че той се бе върнал и бе направил жеста да даде някакво обяснение, било то частично и незадоволително.

- История с духове значи - каза тя накрая.

- Може би.

- А вие вярвате ли в духове, господин Паркър?

- Само в свои собствени, но това е без значение. Те вярват и цялото това насилие е резултат от тази вяра.

Майка кимна.

- Значи въпросът е приключен. Бих искала да възнаградя усилията ви.

- Не искам парите ви.

- Защото мислите, че са мръсни ли?

- Защото знам, че са мръсни.

- Имате някои много старомодни схващания, господин Паркър.

- Надявам се, че е така.

Той се надигна да си върви.

- Не ме попитахте за сина ми.

Паркър я погледна. На лицето му бе изписано отрепетирано безстрастно изражение.

- Чух, че е заминал.

- Така беше най-добре.

- Сигурен съм, че много ви липсва.

- Да - отвърна Майка, - наистина ми липсва.

Същата вечер в бара на хотел „Лангам“ в Бостън специален агент Едгар Рос от Федералното бюро за разследване също употреби израза „история с духове“, но не със същата небрежност като Майка. Повече обаче го интересуваше другата нишка на историята: тази с Джейкъб Еклънд.

- Мислиш, че той е отвлякъл Клаудия Сансъм и я е държал в плен в бунгалото си?

- Не знам дали е била през цялото време там, но мисля, че е прекарала последните си дни в онази стая.

- Нямах доказателства.

- Сигурен съм, че ако някой претърси бунгалото и околностите му достатъчно старателно, ще се намерят.

- Това ли предлагаш да направим?

- Не.

- Защо?

- Еклънд е мъртъв. Оскар Сансъм заминава за Европа, а истината няма да върне жена му. Милена Бъдни, бившата съпруга на Еклунд, има нов съпруг и три доведени деца. Истината няма да направи живота им по-лек, най-много да го съсипе.

Рос отпи от чашата си.

- Освен това - добави Паркър, - ако бъде възбудено следствие, може да се разкрие връзката между теб и Еклънд, а ти не искаш това.

- Точно така.

- А ти знаеше ли? За Еклънд и Клаудия Сансъм?

- Не.

- Подозираше ли?

- Не.

- Каква тогава е била тази толкова деликатна причина, заради която ме нае да го търся, без да обясниш защо?

- Не мисля, че е твоя работа.

- Просто съм любопитен.

- Недей. Любопитството не е винаги полезно, дори в твоята професия.

Рос допи питието си и поиска сметката.

- Що се отнася до твоя приятел, Ейнджъл - каза той, - както и очаквах, началниците ми нямат никакво желание да се застъпват официално за него, но няма да повдигнем възражения срещу запечатването на досието му. Потвърдихме го неофициално пред когото трябва в Ню Йорк и пред съдията, назначен за изслушването. Съмнявам се, че ще има проблеми.

- Благодаря ти.

- Не ми благодари. За Ейнджъл и Луис щеше да бъде по-добре въобще да не бяха попадали в полезрението ми, но всички ще трябва да преживеем последиците. Освен това се погрижих да ти бъде изплатен бонус чрез господин Кастин. Ще останеш доволен, предполагам. Чувам, че и на теб ти предстои среща в съда - нещо във връзка с дъщеря ти?

Паркър не отговори. Ако на Рос му беше неудобно да повдигне въпроса, той с нищо не го показа. Сметката дойде. Рос плати в брой.

- Още няма и следа от лаптопа на Екълънд - подхвърли той, като се надигна от масата и взе палтото си от съседния стол. - Кърк Бъкнър каза, че може би жена му го е изхвърлила, макар да не беше сигурен.

- Важен ли е този лаптоп?

Рос сви рамене.

- Възможно е. Ще бъде признателен, ако се намери.

- Ще го имам предвид.

Рос го изглежда.

- Непременно.

Двамата излязоха заедно навън и си взеха довиждане, без да си стиснат ръцете. Рос отвори сам вратата на колата, която го чакаше, и тя потегли. Щом се скри от погледа, Ейнджъл и Луис мигом се появиха, като че ли се материализираха от мрака и нощта.

- Е? - попита Ейнджъл.

- Мисля, че той е наел Екълънд да шпионира дъщеря ми.

- А защо прати теб да търсиш лаптопа?
- Защото съм добър в това, което правя. Ако го бях намерил и предам, без да разгледам съдържанието му, Рос можеше да продължи да следи семейството ми без никакви последици. Ако не го бях намерил въобще, резултатът щеше да бъде същият.
- А ако го беше намерил и разгледал?
- Тогава щеше да ми е изпратил сигнал.
- По-точно?
- Че знае или подозира нещо за Сам.
- Някой път - рече Ейнджъл - трябва хубаво да си поговорим за това момиченце.

102.

Рейчъл седеше на бюрото в кабинета си с най-новите документи от адвокатата пред себе си, когато Сам се появи до нея. Дъщеря ѝ беше много грижовна към нея, откакто се бе прибрала от болницата. Случилото се явно я беше засегнало дълбоко.

Рейчъл беше уморена. Не беше спала добре миналата нощ. Беше сънувала.

Първата дъщеря на Чарли Паркър.

В съня си Рейчъл стоеше на брега на голямо езеро. Дженифър Паркър седеше на една скала и хвърляше камъчета във водата. До себе си имаше цяла купчинка, но колкото и да взимаше от нея, тя не намаляваше.

Рейчъл погледна към езерото. Времето бе тихо, но във водата се вдигаха вълни, като че ли нещо я движеше и отгоре, и отдолу. Чуваше тих ромонещ шепот като от много гласове едновременно.

Дженифър ѝ подаде едно камъче, прорязано от бяла ивица.

ето

вземи

Рейчъл взе камъчето.

- Да го хвърля ли?

задръж го

за спомен

В този момент Рейчъл се събуди.

Тя докосна с пръсти писмото от Семейния отдел на съда във Върмонт, с което я уведомяваха за датата на изслушването. Не се опита да го скрие от дъщеря си.

- Ще помоля да отложат изслушването - каза тя. - Знаеш ли какво значи това?

- Да. Затова ли дядо е толкова ядосан?

- Възможно е.

- За колко време?

- Ще видим.

Сам я прегърна.

- Съжалявам за онези неща, които казах.

- Знам.

Рейчъл целуна дъщеря си и притисна лице в бузата ѝ.

- Сам?

- Да?

- С кого си говориш, когато си сама в стаята си?

Рейчъл преброи секундите мълчание. Една, две, три...

- С никого.

- Просто понякога те чувам, когато минавам оттам. Имаш ли си - нали се сещаш - приятел?

- Въображаем ли? - попита Сам. Звучеше облекчено.

- Да, например.

- Може би.

- Някое друго малко момиченце?

Пак това мълчание.

- Може би.

- А тя...

Сам се отскубна, преди да довърши, и започна да танцува в кръг.

- Аз имам много въображаеми приятели - заяви тя развеселено, без да си личи дали е искрено или престорено. - Имам си пони и единорог, и зайче, и фея.

- Сам...

Танцът спря. Усмивката изчезна.

- Мамо - тя хвана ръката на майка си, - аз не съм малко момиченце.

После избяга от стаята.

Рейчъл пхна писмото в папка с надпис „Правни“. Отвори чекмеджето и прибра папката вътре. Преди да го заключи отново, поспря за миг да погледне малкото камъче с бяла ивица, което бе намерила сутринта в шепата си.

103.

Ейнджъл закопча ризата си и облече пуловера. Обу маратонките си и върза връзките им. Мина през чакалнята и коридора. Излезе навън под зимното слънце и затвори очи срещу ослепителните му лъчи.

Всички умират, каза си той. Всички.

Но не и аз.

Не и днес.

Благодарности

Тази странна книга - а може би всичките са странни - е плод колкото на целенасочено проучване, толкова и на всички истории с духове, които съм чел през живота си. Две по-нови книги се оказаха особено полезни: „Призраци: естествена история“ на Роджър Кларк (Penguin, 2013) и „Паранормалното: защо виждаме неща, които ги няма“ на проф. Ричард Уайзман (Macmillan, 2011). Благодарен съм още на Брайън Шауърс от „Swan River Press“, който знае повече за призраците, отколкото вероятно е добре за него, и чиято страст към ирландските автори на свръхестествена фантастика ме насочи към някои от цитатите, използвани в романа. Междуременно Сет Кавана отговаряше на всичките ми идиотски въпроси, без нито веднъж да изгуби търпение.

Задължен съм, както винаги, на Емили Бестлър, редактор в „Atria/Emily Bestler Books“, и всички нейни колеги в „Atria“ и „Simon&Schuster“, сред които Джудит Кър,

Лара Джоунс и Дейвид Браун, както и на Сю Флетчър, редактор в „Hodder & Stoughton“, Кери Худ, Суати Гамбъл, Карълин Мейс, Луси Хейл, Аласдеър Оливър, Бреда Пърдю, Джим Бинчи и Рут Шерн; на всички редактори и издатели, които публикуват творбите ми в превод, за да ме срещнат с нови читатели и да ми позволят да зърна повече от света. Все още имам щастието да работя с агент като Дарли Андерсън и да се радвам на подкрепата на неговия екип, въпреки че понякога забравям да подпиша всички документи. Благодаря също на Стив Фишър от АРА, на Клер Ламб, която ме държи на правия път, и на Мадейра Джеймс от xuni.com, която ми помага да се преструвам, че разбирам интернет. И с много обич за Джени, Камерън и Алистър.